9.7

[illegible]

ഗദ്യമാലിക.

(വിശിഷ്ടഗദ്യ പ്രബന്ധങ്ങൾ.)

ഒന്നാം ഭാഗം.

പ്രസാധകൻ

കൊച്ചി ൧൮-ാംക്രറു് രാമവൎമ്മ തമ്പുരാൻ

തിരുമനസ്സിൽ നിന്നു്.

മ. രാ. രാ. ജി. രാമൻമേനോൻ എം. ഏ., ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ. എം. ഏ. ബീ. എൽ., എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്., കെ. പരമേശ്വരൻപിള്ള ബി. ഏ., ഒ. എം. ചെറിയാൻ ബി. ഏ. എൽ. ററി. സി. എൻ. ഏ. രാമയ്യാശാസ്ത്രി എം. ഏ., എം. ആർ. ഏ. എസ്. സി. എസ്സ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ ബി. ഏ., കെ. എസ്സ്. രാമൻമേനോൻ മുതലായവർ തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതു്.

(മദ്രാസ്സ്, തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി മുതലായ ഗവർമ്മേണ്ടു പാഠ്യപുസ്തകക്കമ്മിററിക്കാർ പാഠ്യപുസ്തകമാക്കി വച്ചിട്ടുള്ളതു്.)

പരിഷ്കരിച്ച നാലാം പതിപ്പു്.

പ്രകടനാധികൃതൻ: കുളക്കുന്നത്തു് ഗോപാലമേനോൻെറ അവകാശി ശംകരമേനോൻ.

ബി. വി. ബുക്ക്ഡിപ്പോ,
തിരുവനന്തപുരം.

പകൎപ്പവകാശം റജിസ്റ്റർചെയ്തിരിക്കുന്നു.
പ്രകടനാധികൃതൻെറ മുദ്രയില്ലാത്ത പുസ്തകം വ്യാജനിർമ്മിതമാകുന്നു.

വില ഉറുപ്പിക—൧.

തിരുവനന്തപുരം ബി. വി. ബുക്ക് ഡിപ്പോ പ്രവൎത്തകന്മാൎക്കുവേണ്ടി

കൊല്ലം വി. വി. പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ചതു്.

പരിഷ്കരിച്ചു് നാലാം പതിപ്പു്.

കാപ്പി—2000.

1087.

പൊതുജനാഭിപ്രായം.

"മനോരമ."

ഞങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചുനോക്കിയതിൽ ഗദ്യമാലികയെപ്പോലെ മലയാളഭാഷാസാഹിത്യപരിപോഷകങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങൾ ഉത്ഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നിയിരിക്കുന്നു. സർവ്വകലാശാലക്കാർ ഇതിനെ ഒരു പാഠപുസ്തകമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു കാണുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു വളരെ സന്തോഷമുണ്ട്.

"കേരളസഞ്ചാരി."

ഗദ്യമാലിക സ്കൂളുകളിൽ പാഠപുസ്തകമായി നിയമിക്കേണ്ടവകയിൽ എല്ലാവിധത്തിലും ശ്രേഷ്ഠമായ ഒന്നാകുന്നു.

"വിവേകോദയം."

... ...

ഫ. ഇവയെ തിരഞ്ഞെടുത്തതു ഇദാനീന്തനഭാഷാഭിമാനികളിൽ പ്രഥമഗണനാർഹന്മാരായ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ എം. ഏ., ബി. എൽ. മുതലായ യോഗ്യന്മാരടങ്ങിയ ഒരു കമ്മററിയാണ്. ഇത്രയുംകൊണ്ടുതന്നെ പ്രസാധകൻ ഈ ഗദ്യമാലിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിൽ തൻെറ കൃത്യത്തെ എത്ര ബുദ്ധിപൂർവ്വം നിറവേററിയിരിക്കുന്നുവെന്നും എത്ര വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ഞങ്ങൾക്കിതിനെ ശുപാർശചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നും വെളിവാകുന്നുണ്ടല്ലോ... ... ...

"മിതവാദി."

അച്യുത്മേനോൻ അവർകളുടെ ഉപന്യാസങ്ങൾ വായിക്കാനിപ്പോഴും അഗ്രഹിക്കാത്ത രസികന്മാർ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ... ... ഇതു പരസ്യംചെയ്ത ബി. വി. ബുക്ക്ഡിപ്പോക്കാർ മലയാളഭാഷയ്ക്കും മലയാളികൾക്കും വലിയ ഒരുപകാരമാണു ചെയ്തതു്. ഉപന്യാസങ്ങളൊക്കെത്തിരഞ്ഞെടുത്തതു് കേരളത്തിലെ പ്രസിദ്ധന്മാരായ ചി

ല ഗദ്യമെഴുത്തുകാരാണ്. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ സി. എസ്സ്. ഐ. തിരുമനസ്സിലെ ഒരവതാരികയും കൊച്ചിരാമവർമ്മ കൊച്ചുതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഒരു മുഖവുരയും ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗങ്ങളെ നല്ലരീതിവണ്ണം അലങ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. പുസ്തകത്തിന്റെ അച്ചടിയും മററും വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്............ഇതിന്റെ പ്രകടനാധികൃതനായ കുളക്കുന്നത്തു ഗോപാലമേനോൻ അവർകളുടെ ഉദ്യമത്തെ ഞങ്ങൾ സർവ്വാത്മനാ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

"കേരളപത്രിക."

.........വിനോദിനിയിലെ നല്ല നല്ല ഉപന്യാസങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു ഒന്നാക്കിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള ഒരു പുസ്തകമാണ് ഈ 'ഗദ്യമാലിക'. ഇതിൽ തിരഞ്ഞെടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ള ഉപന്യാസങ്ങൾ അനേകവിധസാരഗർഭങ്ങളോടുകൂടി നല്ല മലയാളഭാഷയിൽ എഴുതീട്ടുള്ളവയാണ്. ഈ വക പുസ്തകങ്ങൾ പാഠപുസ്തകമാക്കുന്നതായാൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഭാഷ വഷളാകാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടാവുന്നതും അനേകതത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതുമാകുന്നു.

..................K. PARAMU PILLAI, M. A.,

I am glad to know that the University has adopted it as a Text-book The book is every way admirable.

............The Indian Patriot

Gadyamalika is the name of a useful publication that the very enterprising firm B. V. Book Depot of Trivandrum has recently brought out. Vidyavinodini, a magazine, published about a decade ago from Trichur had a wide circulation and reputation as the best among the numerous Malayalam Journals that then existed or are in circulation to-day. The publication under notice is a series of selections from Vidyavinodini, of articles considered best by some of the well-known Prose-writers of the day and is a volume that for purity of language and elegance of style, will find hardly any rival in the Malayalam literary world. H. H. Kerala Varma, C. S. I., the acknowledged father of Malayalam prose and H. H. Rama Varma, the 9th Prince of Cochin, a critical scholar of chaste repute, have written fitting introductions to the publication which are, at once a guarantee to its innate value and an index of the estimation it may receive at the hands of the scholars of the time. The Madras University has already prescribed it as a text-book

H. H. KERALA VARMA, B. A.

9th Prince of Cochin.

ഈ പുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സകല വിഷയങ്ങളും എല്ലാകുട്ടികളും ഹൃദിസ്ഥമാക്കേണ്ടവയാണെന്നു പറവാൻ ഞാൻ ഒട്ടും സംശയിക്കുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല കുട്ടികൾ അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അവൎക്കു നല്ല മലയാളത്തിൽ എഴുതുവാൻ കഴിയുന്നതിനു പുറമെ ലൌകികവിഷയപരിജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കയും അതു നിമിത്തം ഇഹലോകത്തിൽ തങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടുന്ന കൃത്യങ്ങൾ ഇന്നവയെന്നറിഞ്ഞു പ്രവൎത്തിക്കുകയും ചെയ്‌വാൻ അവൎക്കു സാധിക്കും. ഇങ്ങിനെ പലലേഖനങ്ങളും കൂടിച്ചേൎത്തു ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിൽ പ്രസാധകനും ഇതിലേക്കായി ഉത്സാഹിച്ചിട്ടുള്ള മററുള്ളവരും മലയാളഭാഷയ്ക്കു് വലുതായ ഉപകാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

“കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ.”

“ഇങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകം തീൎക്കുവാൻ തോന്നിയ നിങ്ങളുടെ മനോധൎമ്മത്തെ പ്രശംസിക്കാതെ യിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.”

THE MADRAS STANDARD,

They are written with care and in fine and idiomatic Malayalam prose. It would be to the advantage of the the students undergoing instruction in the schools in Malabar, Cochin and Travancore if the educational authorities find their way to make this a permanent feature of the school curriculam. We draw the attention of the Madras Text-Book committee to This interesting publication.

“അഴകത്തു പത്മനാഭക്കുറുപ്പ്.”

“നിങ്ങളുടെ ഈ ഉദ്യമം ഏററവും ശ്ലാഘ്യമാകുന്നു.”

...............PALLIYIL GOPALA MENON, B. A.

.....................I need hardly assure you that it is a publication which will meet with every encouragement from the Public and it opens the door for a useful series of the kind being further pursued...

THE WESTERN STAR.

The Proprietor of the B. V. Book depot has done well in making a compilation from "Vidyavinodini" which supplies at once a Text Book for one of the several examinations in Travancore or elsewhere and a reading book for such as desire for short and well informing essays written in chaste language. The essays have been selected by such as are acknowledegd to be among some of the best prose writers of the day and their connection is an additional guarantee to the acceptability of the Publication.

"ലക്ഷ്മിഭായി."

വിദ്യാവിനോദിനി മാസികയുടെ നല്ലകാലത്തു അറിവുള്ളവർ മനസ്സിരുത്തി എഴുതീട്ടുള്ള നല്ലനല്ല ലേഖനങ്ങളെ ഇദാനീന്തന ഭാഷാഭിമാനികളിൽ പ്രഥമഗണനീയന്മാരായ ചിലർചേൎന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തതും ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോവകയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതുമാകുന്ന 'ഗദ്യമാലിക' എന്ന ഈ പുസ്തകം എന്നു പറഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഇതിന്റെ ഗുണപൌഷ്കല്യത്തെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങൾ ഒന്നും പ്രസ്താവിക്കേണ്ട അവശ്യം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നല്ല ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ ദുർല്ലഭമായി ഇരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകൎത്താവായ രാ. രാ. കുളക്കുന്നത്തുഗോപാലമേനോൻ അവർകളുടെ ഉചിതകൃത്യത്തെ എത്രതന്നെ ശ്ലാഘിച്ചാലും മതിയാകുന്നതല്ല.

"ശാ ദ."

ഛ. അച്യുതമേനോൻ അവൎകൾ ദുൎഗ്രഹങ്ങളായ ധനശാസ്ത്രതത്വങ്ങളേയും സാഹിത്യതത്വങ്ങളേയും സാധാരണന്മാൎക്കു കൂടി സുഗ്രഹമാകത്തക്കവണ്ണം അതിലളിതമായി എഴുതീട്ടുള്ള ഈ ഉപന്യാസങ്ങൾ മലയാളഭാഷയുള്ള കാലമത്രയും ഗദ്യസാഹിത്യത്തിനു ബഹുമാനസ്തംഭങ്ങളായിരിക്കുന്നതാണ്. ഈ നല്ല ഉപന്യാസങ്ങളെ വായിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹമുള്ള പലെ ആളുകളുടെയും ആശയെ സാധിക്കുന്നതിനു ബി. വി. ബുക്ക്ഡിപ്പോ കാൎയ്യസ്ഥന്മാർ ഉദ്യമിച്ചതിനെപ്പററി മലയാളികൾ എല്ലാവരും അഭിനന്ദിക്കേണ്ടതു തന്നെ.

“സ്വദേശാഭിമാനി.”

തിരുവനന്തപുരം ബി. വി. ബുക്ക്ഡിപ്പോ പ്രവൎത്തകന്മാരാൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ പുസ്തകം ചിരകാലം വിചികീൎഷിതമായ ഒരാവശ്യത്തെ നിറവേററിയിരിക്കുന്നു............ഠരം പുസ്തകത്തെ സൎവ്വകലാശാലയിൽനിന്നു് പാഠ്യപുസ്തകമാക്കിയതായി അറിയുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു് സന്തോഷമാണുള്ളതു്. പാഠപുസ്തകമാക്കിയില്ലെങ്കിൽതന്നെയും സാധാരണ ജനങ്ങൾ വാങ്ങി പഠിക്കേണ്ടതാണു് ഈ പുസ്തകമെന്നു് ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു.

“സി. ഡി. ഡേവിഡ്.”

ഇദാനീന്തന ഭാഷാഭിമാനികളിൽ പ്രഥമഗണനാൎഹന്മാരായ മഹാന്മാർ പൎയ്യാലോചനചെയ്തു് തിരിഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള ഉപന്യാസങ്ങളാണു് ഇപ്പുസ്തകത്തിലുള്ളതു് എന്നുള്ള സംഗതി പഞ്ചസാര തേനിൽ കുഴച്ചതുപോലെയുള്ള ഒരനുഭവത്തെ വരുത്തിയിരിക്കകൊണ്ടു്, ഇതിന്നു്, അസാമാന്യമായ പ്രചാരമുണ്ടാകുമെന്നു്, ന്യായമായി വിചാരിക്കാവുന്നതാണു്. അങ്ങനെയിരിക്കേ അയതിന്നു പുറമെ ഭാഷാസംബന്ധമായ കാൎയ്യത്തിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രത്യേകമായി പ്രശംസാൎഹമാംവണ്ണം അത്യുന്നതാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്ന വിശ്വവിശ്രുതനായ മഹാമഹിമശ്രീ കേരളവൎമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ സഹജവാങ്മാധുൎയ്യാദി ഗുണപൂരിതമായിരിക്കുന്ന ഒരവതാരികയും രസികരഞ്ജിനിയുടെ ജനയിതാവെന്ന നിലയിൽ ഭാഷാസംബന്ധമായി പലതും പ്രവൎത്തിച്ചു ഭാഷാഭിമാനികളുടെ ഹൃദയത്തെ ആകൎഷിച്ചു വിശേഷകീൎത്തി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള കൊച്ചി ൧൩-ാം കൂറു തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഒരു മുഖവുരയും ഇപ്പുസ്തകത്തിനു പ്രത്യേകഭൂഷണമായിരിക്കയാൽ ഇതിനുണ്ടാകാവുന്ന പ്രചാരത്തെപ്പററി ഇനി ഞാൻ എന്താണു് ഇവിടെ ഒന്നു പറയേണ്ടതു്.

To

His Highness Kerala Varma.

C. S. I.

YALIA KOIL TAMPURAN,

Who is universally admitted

To be

The Father of Malayalam Prose,

This compilation of some of the best

specimens of Malayalam Prose

Is by kind permission dedicated

By

His Highness's devoted servant

The Publisher.

വിജ്ഞാപനം.

സർവകലാശാലാപരീക്ഷകൾക്കും മററും പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളായി നിർദ്ദേശിക്കുവാൻ തക്ക യോഗ്യതയുള്ള ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ദുർല്ലഭങ്ങളാണെന്നുള്ള ആക്ഷേപം മലയാളഭാഷയ്ക്കു് വളരെ കാലമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ ന്യൂനതയെ പരിഹരിയ്ക്കുവാനായി, മലയാളഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധിയും പ്രശസ്തതയും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഗദ്യകർത്താക്കന്മാരുടെ പ്രബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നു നമ്മുടെ പാഠശാലാവിദ്യാർത്ഥികൾക്കും പൊതുജനങ്ങൾക്കും കൂടി മാതൃകാരൂപങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് ഒരു ഗ്രന്ഥാവലി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു കുറെ കാലമായി ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. പ്രസ്തുത പുസ്തകം ആ ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ ഒന്നാമത്തേതും, മ. രാ. രാ. സി. പി. അച്യുതമേനോൻ ബി. ഏ. അവർകൾ പത്രാധിപരായിരുന്ന കാലത്തെ "വിദ്യാവിനോദിനി" മാസികയിൽ നിന്നു് എടുത്തിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നതും ആകുന്നു. ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഒരു ജ്ഞാനം മലയാളികൾക്കു അന്യത്ര സുലഭമല്ലാത്തതും എന്നാൽ അത്യന്തം അവശ്യകവും ആകുന്നു. ഇതിലെ ഗദ്യരീതി സുഗമവും ലാളിത്യാദിഗുണങ്ങൾകൊണ്ടു് ഏററവും അനുകരണീയവും ആണെന്നു സഹൃദയന്മാർ സമ്മതിക്കുമെന്നു് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ ചേർക്കുന്ന ഇതരഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇതുപോലെ തന്നെ വിഷയവൈശിഷ്ട്യം, രചനാസൌഷ്ഠവം, വാക്ചാതുര്യം മുതലായ ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടു സർവഥാ ആദരണീയങ്ങളും അനുകരണീയങ്ങളും ആയിരിക്കണമെന്നാണു ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം.

ഞങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ലേഖനങ്ങൾ മ. രാ. രാ. സി. എസ്സ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ. ബി. ഏ., ഒ. എം. ചെറിയാൻ. ബി. ഏ. എൽ. ററി., ഉള്ളൂർ. എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ. എം. ഏ. ബി. എൽ. എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്. * സി. എൻ. എ. രാമയ്യശാസ്ത്രികൾ. എം. ഏ., എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്. * പി. കെ. നാരായണപിള്ള ബി. ഏ. ബി. എൽ. ജി. രാമൻമേനോൻ. എം. ഏ. നന്ത്യാരുവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ള. * കെ. ആർ. കൃഷ്ണപിള്ള. ബി. ഏ. * മൂളിയിൽ കൃഷ്ണൻ. ബി. ഏ. ബി. എൽ. എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്. എഫ്. എം യൂ. മുതലായവർ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതായിരിയ്ക്കും.

ഞങ്ങളുടെ ഈ ഉദ്യമത്തിൽ ഞങ്ങളെ ഹൃദയപൂൎവ്വം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതിന് മലയാള "ഗദ്യജനകൻ" എന്ന പേരിനെ സൎവ്വഥാ അൎഹിയ്ക്കുന്ന കവികുലശിരോമണിയും-അത്യുദാരമനസ്കനും സഹൃദയസാൎവ്വഭൌമനും ആയ കേരളവൎമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിനോടും, സാഹിത്യരസികന്മാരിൽവച്ച്, അഗ്രഗണ്യനും വിദ്വജ്ജനസുഹൃത്തും, കുശാഗ്രബുദ്ധിയും, സൌജന്യദയാനിധിയും, കൊച്ചി രാജവംശത്തിൽ അലങ്കാരഭൂതനും ആയ രാമവൎമ്മ കൊച്ചു തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിനോടും, പ്രകടനാധികൃതന്മാരായ ഞങ്ങളെപ്പോലെ മററു കേരളീയരും അത്യന്തം കൃതജ്ഞതയുള്ളവരായിരിയ്ക്കേണ്ടതാണ്. ഈ മഹാത്മാക്കളുടെ തൂലികകളിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അവതാരികയും മുഖവുരയും ഈ പുസ്തകത്തെ എത്രമാത്രം പ്രശോഭിപ്പിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിൽ അഭിജ്ഞന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിന് അവകാശമുണ്ടെന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് തോന്നുന്നില്ല.

ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കായിട്ട് ഞങ്ങൾക്ക് ചെയ്തിട്ടുള്ള അനൎഘമായ സദുപദേശത്തിന് വിദ്വന്മൌലിയും, ഭാഷാവിഷയങ്ങളിൽ സൎവ്വോപരി പ്രമാണഭൂതനും, മഹാനുഭാവനും, സൎവ്വസമ്മതനും, മലയാളഭാഷയ്ക്കു അമൂല്യമായ സ്വത്തിനെ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള മഹാനും, കുശാഗ്രബുദ്ധിയും ആയ ഏ. ആർ. രാജരാജവൎമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ. എം. ഏ. എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്. തിരുമനസ്സിനോടും, "വിദ്യാവിനോദിനി" പ്രസ്താപകനും സാഹിത്യരസജ്ഞന്മാരിൽ വച്ച് അദ്വിതീയനും മലയാളത്തിൽ അദൃഷ്ടപൂൎവ്വവും ആസ്വാദ്യതമവുമായ ഒരു ഗദ്യരചനാരീതിയെ പ്രദൎശിപ്പിച്ച് സഹൃദയഹൃദയാഹ്ലാദനം ചെയ്ത ദേഹവും ആയ സി. പി. അച്യുതമേനോൻ ബി. ഏ. അവർകളോടും ഞങ്ങൾ പ്രത്യേകം കൃതജ്ഞതയുള്ളവരായിരിയ്ക്കുന്നു.

പൊതുജനസുഹൃത്തും ഉദാരശീലനും ധൎമ്മൈകതല്പരനും ആയ മ. രാ. രാ. പള്ളിയിൽ ഗോപാലമേനോൻ. ബി. ഏ. അവർകൾ. "വിദ്യാവിനോദിനി"യിൽ നിന്നു ലേഖനങ്ങൾ യഥേഷ്ടം തിരഞ്ഞെടുത്തു പുസ്തകരൂപമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിന് ഞങ്ങൾക്കു അനുവാദം തന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങൾ പ്രത്യേകം ഉപകാരസ്മരണയോടുകൂടെ ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

---

* ഇവൎക്ക് പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിലെ ലേഖനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന് പരീക്ഷാസംബന്ധമായ തിരക്കുകളാൽ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഞങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ യഥോചിതലേഖനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു് ഞങ്ങളെ സഹായിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്ന, മുൻ പറഞ്ഞ വിദ്വാന്മാരായ ഞങ്ങളുടെ മാന്യമിത്രങ്ങളോടുള്ള കൃതജ്ഞതയെ ഞങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രകാശിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ കൃതകൃത്യന്മാരാകുന്നതല്ല.

പ്രകടനാധികൃതൻ.

മൂന്നാം പതിപ്പിൻെറ വിജ്ഞാപനം.

ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൻെറ പ്രചാരം അതിൻെറ ഗുണത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് സാധാരണ കണ്ടുവരുന്നത്. ഈ തത്വം അനുസരിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ ഞങ്ങൾക്ക് അനല്പമായ ചാരിതാൎത്ഥ്യത്തിനു അവകാശമുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ ഈ ശ്രമം പൊതുജനങ്ങളും വിദ്യാലയ പ്രവൎത്തകന്മാരും അറിഞ്ഞു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഗദ്യമാലിക വകയായി ഇതരഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളതു്. ഞങ്ങളുടെ ഈ ഗദ്യമാലികാപ്രസിദ്ധീകരണം, ഈ രീതിയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടാകുവാനും കൂടി ഇടയാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു വായനക്കാർ അറിയുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതര ഗ്രന്ഥങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു ഇതിനുള്ള പ്രത്യേകഗുണം ഇന്നു കേരളത്തിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട പണ്ഡിതന്മാരുടേയും എഴുത്തുകാരുടേയും ആത്മാൎത്ഥമായ സഹകരണം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

ഈ പതിപ്പു ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷയിൻപ്രകാരം പരിഷ്കരിച്ചു, പ്രൂഫ്നോക്കി ഈ വിധം ആക്കിത്തീൎത്ത ബ്രഹ്മശ്രീ സി. എൻ. അനന്തരാമയ്യശാസ്ത്രി എം. ഏ. എം. ആർ. ഏ. എസ്. അവർകളോടു ഞങ്ങൾ സവിശേഷം കൃതജ്ഞതയുള്ളവരായിരിക്കുന്നു.

ബി. വി. ബുക്ക്ഡിപ്പോ തിരുവനന്തപുരം 1—6—86.	എന്നു പ്രകടനാധികൃതൻ.

അവതാരിക.

ഒരു ഭാഷയുടെ ഉൽകൎഷത്തെ പരിച്ഛേദിക്കുന്നതു് അതിലു
ള്ള ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ എണ്ണംകൊണ്ടാണെങ്കിൽ മലയാളഭാഷയുടെ
അവസ്ഥ അദ്യാപി ശോചനീയയായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു എന്നു സ
മ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. പ്രാചീനവിദ്വാന്മാർ മലയാളത്തിൽ പ
ദ്യകൃതികളെ അല്ലാതെ പറയത്തക്ക യാതൊരു ഗദ്യകൃതികളേയും
എഴുതീട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നില്ല. തിരുവിതാംകൂർ ഗവൎമ്മേൻറു
നാല്പതുകൊല്ലങ്ങൾക്കു മുൻപു് പാഠപുസ്തകങ്ങൾ എഴുതുന്നതിനായി
ഒരു ബുക്കുകമ്മിററി ഏൎപ്പെടുത്തി അതിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷനായി എന്നെ
നിയമിച്ച അവസരത്തിൽ മലയാളഭാഷയ്ക്കു് ഒരു സൎവ്വസംപ്രതിപന്ന
യായ ഗദ്യരീതി ഇല്ലാതിരുന്നതിനാലുള്ള ക്ലേശം എനിക്കു നല്ലവ
ണ്ണം അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

സൎവ്വകലാശാലാധികൃതന്മാർ മലയാളഭാഷയെക്കൂടി ഉപഭാഷ
യായി സ്വീകരിച്ചു് അതിൽ പാഠപുസ്തകങ്ങളെ നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാ
യി വന്നപ്പോൾ ഇതരഭാഷകൾക്കൊപ്പം മലയാളഭാഷയിലും ഗദ്യ
ഗ്രന്ഥങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടിവന്നതിനാൽ വളരെക്കാലത്തേക്കു യ
ഥോചിതഗ്രന്ഥദാരിദ്ര്യത്താൽ കഥകളിപ്പാട്ടുകളേയും ഗുണ്ടൎട്ടിൻെറ
വ്യാകരണത്തേയുംകൂടി ഗദ്യകൃതികളുടെകൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടിവന്നി
ട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന അതികഠിനമായ ദുൎഭിക്ഷം ഇ
പ്പോൾ ക്രമേണകുറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടെന്നു നമുക്കു സമാധാനപ്പെടാൻ
വേണ്ടുവോളം അവകാശമുണ്ടു്.

വൃത്താന്തപത്രങ്ങളും മാസികകളും ഇപ്പോൾ കുറെ അധികമാ
യിപ്പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലേ ഉള്ളു. സഭകളും, യോഗങ്ങളും, പ്രസംഗ
ങ്ങളും, വാദപ്രതിവാദങ്ങളുമെല്ലാം ഇക്കാലത്തു ദൈനന്ദിനമായിട്ടെ
ന്നപോലെ നടക്കുന്നുണ്ടു്. ഗദ്യമെഴുത്തുകാർ ധാരാളം തന്നെ എങ്കി
ലും, സാരള്യം, പ്രൌഢത, ഗാംഭീൎയ്യം, പ്രസാദം, കാന്തി, ഔജ്ജ്വ
ല്യം, ഓജസ്സ് മുതലായ ഗുണങ്ങൾ തികഞ്ഞ ഒരു ഗദ്യരീതി ഭാഷയി
ൽ സാൎവ്വത്രികമായി ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിനു മനസ്സ് സമ്മ
തിക്കുന്നില്ല. പദ്യത്തിനുള്ളതുപോലെതന്നെ ഗദ്യത്തിനും രീതിഭേ
ദങ്ങൾ ഉണ്ടു്. എഴുത്തച്ഛൻ, ഉണ്ണായിവാൎയ്യർ, നമ്പ്യാർ മുതൽപേരുടെ

പദ്യരീതിയെല്ലാം പ്രത്യേകം ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ ഇന്നവരുടെ ഗദ്യരീതി എന്നു വേർതിരിച്ചു് കാണിക്കുന്നതിന്ന് ഒരു വ്യാവർത്തകധർമ്മമെടുത്തു പറവാൻ മാർഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ അഡിസൺ, മെക്കാളെ, കാർലൈല്, മാത്യു ആർണാൾഡ് മുതലായവരെപ്പോലെ ഭാഷയിൽ ഗദ്യഗ്രന്ഥനപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ചില മാർഗ്ഗദർശകന്മാരെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിന്നു നിർവാഹമില്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഉള്ളതിൽ നല്ലതു ഗ്രഹിക്കുക എന്ന ന്യായത്തെ പ്രമാണീകരിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ അച്യുതമേനവൻ, ചന്തുമേനവൻ, ഇങ്ങിനെ രണ്ടു മേനവന്മാരുടെ നാമധേയങ്ങളെ ആണ് ഭാഷയിൽ ഗദ്യരചനയിൽ രീതിപ്രവർത്തകന്മാരായി പറയാവുന്നതു്. ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളെ കാഠിന്യം കളഞ്ഞു ലളിതപ്പെടുത്തി കവിസൂക്തി സുലഭമായ മാധുര്യത്തോടുകൂടെ എഴുതുന്നതിൽ അച്യുതമേനവന്നു വിശേഷസാമർത്ഥ്യമുണ്ടു്. തത്തൽപ്രകൃത്യനുസാരേണ കഥാപുരുഷന്മാരെ കെട്ടിച്ചമച്ചു താദാത്മ്യപ്രതീതി വരത്തക്കവിധത്തിൽ കഥാബന്ധം ചെയ്യുന്നതിൽ ചന്തുമേനവൻ അദ്വിതീയനാണു്.

തത്താദൃശനായ അച്യുതമേനവൻെറ പത്രാധിപത്യത്തിൽ പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നകാലത്തുള്ള "വിദ്യാവിനോദിനി"യിലെ പലവക ലേഖനങ്ങളിൽ നിന്നെടുത്തിട്ടുള്ള ഉപന്യാസങ്ങളെ കൊണ്ടു ചമയ്ക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു "ഗദ്യമാലിക" എന്ന പ്രകൃതപുസ്തകം. ഇതിൽ അധികഭാഗവും പത്രാധിപൻെറ സ്വന്തം തന്നെയാകുന്നു. അതുകൂടാതെയുള്ള ലേഖനങ്ങൾ മ. രാ. രാ. എം. രാജരാജവർമ്മരാജാ എം. ഏ. ബി. എൽ., കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻരാജാ മുതലായവർ എഴുതീട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇവ എല്ലാം തന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതു് ഇദാനീന്തനഭാഷാഭിമാനികളിൽ പ്രഥമഗണനാർഹന്മാരായ ചിലർ ആകുന്നു. ഇവയിൽ ഓരോന്നും പ്രത്യേകം, അർത്ഥശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, സാഹിത്യം, തത്വശാസ്ത്രം, ജീവചരിത്രം മുതലായ ഓരോ വിഷയവിശേഷത്തെ ക്രോഡീകരിക്കുന്നു. ആകപ്പാടെ നോക്കുമ്പോൾ "ഗദ്യമാലിക"സംസ്കൃതത്തിൽ," സുഭാഷിതാവലി" "സൂക്തിമുക്താവലി" "സുഭാഷിതരത്നഭാണ്ഡാഗാരം" മുതലായ പദ്യസൂക്തിസങ്കലനങ്ങൾപോലെ ഭാഷയിൽ ഒരു ഗദ്യസൂക്തിമുക്താവലിയാകുന്നു. ഇതിനെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയാൽ ഭാഷയിലെ ഗദ്യദാരിദ്ര്യം അചിരേണ അവസാനിക്കാൻ ഇടവരുന്നതാണെന്നുള്ളതിൽ ലേശം സംശയം ഇല്ല.

ഠരം ഒന്നാംഭാഗംപോലെതന്നെ ഗദ്യമാലികയുടെ ശേഷമുള്ള ഭാഗങ്ങളും ഉൽകൃഷ്ടഗദ്യകൃതിയുടെ സരസസങ്കലനരൂപങ്ങളായിരിക്കമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അവയിൽ "രസികരഞ്ജിനി" "ഭാഷാപോഷിണി" മുതലായ മററു മാസികകളിൽ നിന്നും "ഇന്ദുലേഖ", "അക്ബർ", "ശാരദ" മുതലായ ആഖ്യായികകളിൽ നിന്നും വിജ്ഞാനമഞ്ജരി, സന്മാൎഗ്ഗപ്രദീപം, മഹച്ചരിതസംഗ്രഹം മുതലായ ഇതരകൃതികളിൽ നിന്നും കൂടി പാഠങ്ങളെ എടുത്തു ചേൎത്താൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. പ്രകടനാധികൃതൻെറ ശ്ലാഘ്യമായ ഠരം വ്യവസായത്തെ സൎവ്വകലാശാലയിലും വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിലും ഉള്ള അധികൃതന്മാർ വേണ്ടുംവണ്ണം അഭിനന്ദിച്ചു് പരോപകാരനിരതനായി പരിശ്രമിക്കുന്ന ഠരംയാളെ യഥോചിതം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം
൧൦൭൩-മീനം ൨-ാനു

കേരളവൎമ്മാ.

മുഖവുര.

"വിദ്യാവിനോദിനി" മാസികയുടെ നല്ലകാലത്തു് കൊള്ളാവുന്നവർ അറിഞ്ഞെഴുതീട്ടുള്ള നല്ലനല്ല ലേഖനങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തുകൂട്ടി ഇണക്കി ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള ഈ ഗദ്യമാലിക ഒന്നാംഭാഗത്തിനു് മുഖവുര എഴുതുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ പ്രത്യേകമായ ചാരിതാൎത്ഥ്യത്തിനും സന്തോഷത്തിനും എനിക്കവകാശമുണ്ടു്. മാസികാപ്രവൎത്തനത്തിങ്കൽ അല്പമായ പരിചയവും ഇതിന്റെ പ്രകടനാധികൃതനുമായിട്ടുള്ള നിഷ്കളങ്കസൌഹാൎദവുമാകുന്നു ആയതിന്നു മുഖ്യകാരണങ്ങൾ. അതേകാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഇങ്ങനെഒരുപുസ്തകംകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളും ഈ ഉദ്യമത്തിൽ പ്രകടനാധികൃതന്റെ ആന്തരമായ ഉദ്ദേശ്യവും അറിഞ്ഞു് വിവരിക്കുവാൻ വേണ്ട സൌകൎയ്യവും അധികാരവും എനിക്കു് തീരെ ശൂന്യമല്ലെന്നു വിശ്വാസത്തിന്മേലാണു, സാഹസശങ്കയുണ്ടെങ്കിലും അതിനെ വകവയ്ക്കാതെ ഞാൻ ഈ മുഖവുര എഴുതുവാൻ ആരംഭിക്കുന്നതു്.

കേവലവൎത്തമാനപത്രങ്ങൾ, ഓരോ പ്രത്യേകവിഷയങ്ങളെ സവിസ്തരം പ്രദിപാദിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ, വിവിധവിഷയങ്ങൾ അല്പാല്പം അടങ്ങീട്ടുള്ള മാസികകൾ, ഇവമൂന്നും ആയിട്ടുള്ള വ്യത്യാസത്തേയും അവയുടെ താരതമ്യത്തേയും കുറിച്ചാണു് ആദ്യമെ പൎയ്യാലോചിപ്പാൻ കാണുന്നതു. വൎത്തമാനപത്രങ്ങളുടെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം വാൎത്താനിവേദനം മാത്രമായതുകെണ്ടു് വാചകങ്ങളുടെ രീതി നിഷ്ഠുമുതലായതും, പ്രസ്താവിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ ശാശ്വതമായ പ്രയോജനവും അവാന്തരഗുണങ്ങളായിട്ടേ ഗണിക്കേണ്ടതുള്ളു. സ്ഥലദൌൎല്ലഭ്യം മുതലായ യാതൊരു പ്രതിബന്ധവും കൂടാതെ ഉദ്ദിഷ്ടമായ ഒരു പ്രധാനവിഷയത്തെ ഉപന്യാസരൂപേണയോ, കഥാരൂപേണയോ യഥേഷ്ടം വിശദീകരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിഷയപൂൎത്തി എന്ന ഗുണംകൊണ്ടു് മുമ്പിട്ടു നില്ക്കുമെങ്കിലും ആയവ ഭിന്നരുചിയായ ലോകത്തിനു് സാമാന്യേന രുചിപ്രദമായിരിക്കുമെന്നു് വിചാരിക്കുവാൻ ന്യായമില്ല. എന്നാൽ അതാതുവിഷയങ്ങളിൽ വിശേഷിച്ചും പാണ്ഡിതന്മാരായ ലേഖകന്മാരുടെ വിവിധവിഷയകമായ ജ്ഞാനത്തെ കടഞ്ഞെടുത്തു് സാരം ആസ്വാദ്യമാകുംവണ്ണം ചേൎത്തിട്ടുള്ള മാസികയാകട്ടെഎല്ലാപേൎക്കും രസിയ്ക്കത്തക്കതും ചുരുങ്ങിയമട്ടിലെങ്കിലും സൎവ്വതോമുഖമായൊരറിവിനെ ഉണ്ടാക്കുവാനുതകുന്നതും ഉപരിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനു് മാൎഗ്ഗദൎശിയായി—അല്ലെങ്കിൽ, ആദിപാഠമായി—തീരാവുന്നതും പണ്ഡിതനെന്നും പാമരനെന്നും ഉള്ള ഭേദമില്ലാതെ എല്ലാപേൎക്കും വിദ്യാലാഭ

ത്തിന് ഒരു രാജവീഥിയായിത്തന്നെ വിചാരിക്കപ്പെടാവുന്നതും അ കുന്നു.

മലയാളത്തിൽ എഴുതാവുന്നവരും എഴുതുന്നവരും ആയ ഗ്രന്ഥ കാരകന്മാരോ, വായിക്കേണ്ടവയും വായിക്കുന്നവയും ആയ ഗ്രന്ഥങ്ങ ളോ, പലടിക്കിലും പലവിഷയങ്ങളിലുമായി ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നുവെ ങ്കിൽ മാസികകളെക്കൊണ്ടുള്ള ഉദ്ദേശ്യം ഒട്ടുമുക്കാലും സാധിക്കാമായി രുന്നു എന്നുവരികിലും അല്പസമയംകൊണ്ടു് സുഖവഴിക്ക് പലതിന്റേ യും മുഖജ്ഞാനമുണ്ടാക്കുവാൻ മാസികാപുസ്തകം അത്യന്താപേക്ഷിത മാകുന്നു. മേൽപറഞ്ഞമാതിരി സദ്ഗുണസമ്പന്നമായ ഒരു മാസിക മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടെന്നൊ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നൊ ഞാൻ സിദ്ധാന്തിക്കു ന്നില്ല. ഉള്ളതിൽ ഭേദമായിരുന്ന "വിദ്യാവിനോദിനി" എന്നു മാത്ര മേ എനിക്കഭിപ്രായമുള്ളു. അതിൽതന്നെ ഏററവും ജീവനുള്ള ലേ ഖനങ്ങൾ പത്തിനെട്ടു വാശിയും വിനോദിനിയുടെ ഉച്ചസ്ഥിതി യിൽ പത്രാധിപത്യം വഹിച്ചിരുന്ന സി. അച്യുതമേനവൻെറ അകു ന്നുവെന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല. അച്യുതമേനവൻെറ തർജ്ജമകൾ ക്കും സ്വയംകൃതങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങൾക്കും കണ്ടുവരുന്ന ആസ്വാ ദ്യതയ്ക്കു് പ്രത്യേകകാരണങ്ങളുമുണ്ടു.

തന്മയത്വമാണല്ലോ ഭാഷാന്തരത്തിന്റെ "ജീവൻ" മൂലഭാഷയു ടെ രീതിഭേദം ചുവയ്ക്കാതെ അർത്ഥരസങ്ങളുടെ പകൎച്ചയാകുന്നു തന്മയ ത്വത്തിന്റെ മൎമ്മം. ഈ മൂലതത്വം പ്രത്യേകം ഓൎമ്മവയ്ക്കാതെ ചെ യ്യുന്ന തൎജ്ജമ കാപ്പിരികൾ യൂറോപ്യവേഷം ധരിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ഇരി ക്കുകയേ ഉള്ളു. വേഷപ്പകൎച്ച ഇല്ലാത്തവർ മുഖത്തു് തേച്ചു് ചാടിത്തു ള്ളുന്നതുകൊണ്ടു് വേഷധാരിയാകുന്നതല്ലാതെ വേഷക്കാരനാകുന്നത ല്ല. ഇതൊക്കെയും ഇതിലപ്പുറവും കണ്ടിട്ടാണ്. അച്യുതമേനോൻ തൎജ്ജമ യ്ക്കു് ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു് ധനശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ലേഖനങ്ങളിൽ നിന്നു് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്- മലയാളഭാഷയിൽഎന്നല്ല സംസ്കൃ തത്തിൽകൂടി ഇല്ലാത്ത വിഷയങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമാകുംവണ്ണം പ്രതിപാദിക്കുന്ന അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിൽ കിടപ്പുള്ളപ്പോൾ സ്വഭാ ഷാഭിവൃദ്ധിക്കു് അവകപുസ്തകങ്ങൾ തൎജ്ജമചെയ്യാതെ നിവൃത്തിക്കു ന്നതുമല്ല. അങ്ങിനെ ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതു് ഭാഷാദൂഷണമായി തീരാതിരിക്കേണ്ടതും അത്യാവശ്യംതന്നെ. ഇംഗ്ലീഷു് വാക്കുകൾക്കു ത ക്കതായ മലയാളവാക്കുകൾ സുലഭമല്ലാത്തസ്ഥിതിക്കു് പുതിയവാക്കുക ൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലൊ മൂലവാക്കുകളുടെ സാരം പകൎത്തുന്നതിലോ തൎജ്ജ മക്കാരന്റെമനോധൎമ്മത്തെ വേണ്ടുംവഴിയ്ക്കുതിരിച്ചില്ലെങ്കിൽഅതു കുസൃ ഷ്ടിയ്ക്കും നിസ്സാരവുമായിത്തീരുന്നതാണ്. പുസ്തകപരിശോധന മുത

ലായ ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ അച്യുതമേനവൻ "മെക്കാളെ" എന്ന ആംഗ്ലേയ ഗ്രന്ഥകൎത്താവിനെ പലപ്പൊഴും അനുകരിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ ഓൎക്കുന്നുണ്ടു്. ആ അവസരങ്ങളിൽ അച്യുതമേനവൻ പുറപ്പെട്ടു എന്നല്ലാതെ "മെക്കാളെ" പുറപ്പെട്ടു എന്നു ഒരിക്കലും തോന്നീട്ടില്ല.

കേരളഭാഷയിൽ സ്ഥിരമായ ഒരു ഗദ്യരീതിയാകട്ടെ, രീതിക്കു വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നതായ ഗ്രന്ഥങ്ങളാകട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നതായോ ഉള്ളതായൊ കേട്ടുകേൾവിയില്ലെങ്കിലും പണ്ടുള്ള ഗ്രന്ഥവരികളിലും വിധിപ്പകൎപ്പുകളിലും എഴുത്തുകളിലും സാമാന്യേന ഒരു വാചകസമ്പ്രദായം കാണുന്നുണ്ടു്. അതിൽ വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തെ അനുസരിച്ചു് വേണ്ട പൂൎവ്വാപരബന്ധം തീരെ അഗണ്യമാക്കി വാചകങ്ങൾ വലിച്ചു നീട്ടിക്കാണുമെങ്കിലും കേൾവിക്കുള്ള സുഖം അൎത്ഥത്തിന്റെ തികവു്, സ്തോഭത്തിന്റെ തെളിവ്, മുതലായ ചില സംഗതികളിൽ ആ വാചകരീതിക്കു് ഒരു വകതിരുവുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ടു്. "അങ്കത്തട്ടി, അങ്കമാടിക്കരയേറി, കട്ടുത്തില ഇടകടഞ്ഞു്, മുനകടഞ്ഞു, മുനയിലാദിത്യഭഗവാനെയും ദൎശിപ്പിച്ചു് നീട്ടകിൽ നെയ്യുപിള്ളപ്പേൻ" എന്നും മററും സംഘക്കളിക്കാർ കറിശ്ലോകം എന്നു് പറഞ്ഞുവരുന്ന ഒരുമാതിരി ഗദ്യമാല ചൊല്ലുന്നതിലും പഴയഗ്രന്ഥവരികളിലും മേക്കൻസിയുടെ "കയ്യെഴുത്തുകളിലും" സചേതനമായി കാണുന്ന വാചകരീതി കാലംകൊണ്ടു് മൃതപ്രായമായി തീൎന്നു. കേരളത്തിൽ വിദേശീയന്മാർ അക്രമിച്ചുണ്ടായ ക്ഷോഭത്തോടുകൂടി കേരളീയരുടെ കാൎയ്യനിൎവ്വഹണാദി സമ്പ്രദായത്തിലും ദിനചൎയ്യയിലും കടന്നുകൂടിയ കലക്കം കേരളഭാഷയേയും ബാധിച്ചു് മലയാളത്തിൽ ഗദ്യമെഴുത്തിന്നുള്ള അവകാശംതന്നെ വളരെ ചുരുങ്ങി. മലയാളികൾ ആയുധംവച്ചതോടുകൂടി 'അങ്കം, ചുങ്കം, വഴി, കോഴ' മുതലായ അവകാശങ്ങളും "ആളും വാളും ശേഖരിച്ചു് കുററിയും വാടയും തീൎത്തു് കൊററും കോളും കടത്താതെ കോട്ട, കൊത്തളം, കാവൽ ചേവകവും" ആവകവാക്കുകളും അസ്തമിച്ചു. ടിപ്പുവിന്റെ കാലാപത്തിന്നു ശേഷം ഗ്രന്ഥവരി എഴുതുക എന്ന സമ്പ്രദായംകൂടി ഒട്ടു മുക്കാലും നഷ്ടപ്രായമായി. സ്വസ്ഥന്മാരായ കേരളീയ വിദ്വാന്മാൎക്കു വിദ്യാവിനോദത്തിന്നായി പദ്യവിഷയത്തിലായി പരിശ്രമംമുഴുവനും. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സ്വയാധികാരത്തിന്നു പ്രാബല്യം വൎദ്ധിച്ചപ്പോൾ കച്ചേരി കോടതിമുതലായ പലേടങ്ങളിൽപോലും അതിന്റെ ഊഷ്മാവു് തട്ടി ആ വഴിക്കെങ്കിലും അപ്പ്രവൃത്തി നിലനിന്നുപോന്നിരുന്ന ഗദ്യ

ശകലങ്ങളും ദുർല്ലഭമായിത്തീൎന്നു. സ്വാധീനത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്ന വാചകരീതിയും വാക്കുകളും ഗ്രന്ഥവരികളും പഴയ റിക്കാർട്ടുകളിലും ഉപയോഗമില്ലാതെ കിടന്നു ജീൎണ്ണപ്പെട്ടു് നിത്യവൃത്തിക്കുകൂടി അന്യഭാഷകളെ അപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നുവെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാസങ്കലനം സ്വഭാഷയ്ക്കു് പിന്നീടു് അഭിവൃദ്ധിക്കുകാരണമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. മലയാളഭാഷ,ഗദ്യത്തിനു് ഒരു പുനർജ്ജന്മം സിദ്ധിച്ചതു് തിരുവിതാംകൂർ ബുക്കുകമ്മിററിയുടേയും, മാസികകളുടേയും, പത്രങ്ങളുടേയും ആവിൎഭാവത്തോടുകൂടിയാണു്. ഈക്കൂട്ടത്തിൽ ഒട്ടുംഅഗണ്യമായിട്ടുള്ളതല്ല "വിദ്യാവിനോദിനി" മുഖേനയുള്ള അച്യുതമേനവൻെറപരിശ്രമം.

സൎവ്വദേശസാമാന്യത്വം, അൎത്ഥപൂൎത്തി, വാചകത്തികവു്, സൌഷ്ഠവം, ഓജസ്സു്, ഫലിതം ഇവയാകുന്നു അച്യുതമേനവൻെറ വാചകങ്ങൾക്കുള്ള പ്രത്യേകത. ഈ ഗദ്യമാലിക വായിച്ചുനോക്കിയാൽഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൻെറ വാസ്തവമറിവാൻ കഴിയുന്നതുകൊണ്ടു് ഓരോന്നിനും വെവ്വേറെ ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തു് കാണിച്ചിട്ടു് ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. "മലയാളികളായ വായനക്കാൎക്കു് ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഗുണദോഷം ചിന്തിപ്പാനുള്ള ശക്തി ജലദോഷം പിടിപെട്ട മൂക്കിൻെറപോലെയായിട്ടാണു് കാണുന്നതു്." ഈ ദോഷത്തിനുള്ള പരിഹാരം അച്യുതമേനവൻ ഒരാളാണു് ഗ്രന്ഥകൎത്താക്കന്മാൎക്കും വായനക്കാൎക്കും ഒരുപോലെ കാണിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. "കണ്ടുസീതയെ", "അതാകുന്നു കാൎയ്യം" എന്നപോലെആശയങ്ങൾക്കു് ജീവൻ വരുത്തുന്ന വാക്കുകൾ സാദൃശ്യംപോലെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിലും വാചകങ്ങളിൽ അനാവശ്യപദം ചുരുക്കി വേണ്ടത്തക്ക തികവു് വരുത്തുന്നതിലും അൎത്ഥത്തിന്നു ഏററക്കുറച്ചുകൂടാതെ വാക്കുകളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലും ഫലിതത്തിൻെറ മൎമ്മംകണ്ടുപ്രയോഗിക്കുന്നതിലും അച്യുതമേനവനുള്ള സാമൎത്ഥ്യം ഒന്നു വേറെതന്നെയാകുന്നു. അച്യുതമേനവൻെറയും മററു പല മഹാന്മാരുടേയും തൂലികയുടെ ഗുണംതന്നെയാണു് ഗദ്യപംക്തിയിൽ 'വിനോദിനി'യെ വിശേഷിച്ചു് പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു. അങ്ങനെയുള്ള ലേഖനങ്ങൾ നശിച്ചുപോകാതെ ശേഖരിച്ചു് പുസ്തകരൂപേണ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതു് മാസികാപ്രവൎത്തകന്മാൎക്കു് ഉത്സാഹത്തിന്നും സ്വഭാഷയ്ക്കു് ശ്രേയസ്സിന്നും അത്യന്തം ഉപകരിക്കുന്നതാകയാൽ പ്രകടനാധികൃതൻെറ പരോപകാരാൎത്ഥമായ ഈ ഉദ്യമം സൎവ്വഥാ അഭിനന്ദനീയവും അഭിമാനഹേതുകവുമാകുന്നു.

കുമാരമന്ദിരം, തൃശ്ശിവപേരൂർ
൧൦൮൫ ധനു. } രാമവൎമ്മാ.

സംഗതിവിവരം.

		പുറം.
൧.	കേശവപിള്ളദിവാൻജി.	൧
൨.	സുശീലം.	൧൨
൩.	സംഗീതം.	൧൪
൪.	ആരോഗ്യരക്ഷ.	൨൨
൫.	സ്വപ്നം.	൨൬
൬.	ഭൂകമ്പം.	൩൪
൭.	നിദ്ര.	൩൮
൮.	ഇംഗ്ലീഷ്ഗവൎമ്മെണ്ട്.	൪൨
൯.	സ്നാനം.	൪൪
൧൦.	സത്യം.	൪൮
൧൧.	ദാരിദ്ര്യം.	൫൦
൧൨.	കേരളത്തിലെദ്രവ്യപുഷ്ടി.	൫൫
൧൩.	സ്വയംഭരണം.	൬൩
൧൪.	വെണ്മണിഅച്ഛൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്.	൬൪
൧൫.	സ്വയംപരിഷ്കാരം.	൬൮
൧൬.	വെണ്മണികടംബൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്.	൮൨
൧൭.	സാഹിത്യവിവേചനം.	൯൨
൧൮.	കാവ്യോദ്ദേശം.	൧൦൧
൧൯.	കാവ്യം.	൧൦൫
൨൦.	ധനം.	൧൦൯
൨൧.	പണം.	൧൧൨
൨൨.	പ്രയത്നം.	൧൧൬
൨൩.	മൂലധനം.	൧൨൧
൨൪.	ധനവിനിമയം.	൧൨൫
൨൫.	വില.	൧൨൭
൨൬.	ധനവ്യംശനം.	൧൩൪
൨൭.	വ്യവസായിസംഘം.	൧൩൫
൨൮.	നാണയം.	൧൩൮
൨൯.	നികുതി.	൧൪൧
൩൦.	കച്ചവടം.	൧൪൭
൩൧.	രാജ്യഭരണം.	൧൫൩
൩൨.	ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖം.	൧൬൪
൩൩.	ഭൂസ്വത്ത്.	൧൬൬
൩൪.	യോഗം.	൧൮൦

Nº 9. 4
3563

൧. കേശവപിള്ള ദിവാൻജി.

കേശവപിള്ള ദിവാൻജിയുടെ പ്രസിദ്ധി തിരുവിതാംകൂറിലല്ലാതെ മറെറങ്ങും വളരെ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. കൊച്ചീശ്ശീമയിലും ബ്രിട്ടീഷ് മലയാളത്തിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ പേരു് കേട്ടിട്ടുള്ളവർകൂടി വളരെ ദുർല്ലഭമാണു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വൃത്താന്തമറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ, രണഭൂമിയിലും രാജസഭയിലും ഒരുപോലെ ഇത്ര അഗ്രഗണ്യനായിട്ട മറെറാരു മലയാളി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടില്ലെന്നു് നിസ്സംശയമായി സമ്മതിക്കുന്നതാണു്. ദരിദ്രന്മാരായ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സന്താനമായി ജനിച്ചു് സേവയും ശിപാൎശയും കൂടാതെ തൻെറ ബുദ്ധിവൈഭവംകൊണ്ടും, സത്യംകൊണ്ടും സ്വാമിഭക്തികൊണ്ടും ക്രമേണ വലുതായി ഒടുവിൽ, ൯൭൩-ൽ നാടുനീങ്ങിയ മഹാരാജാവിൻെറ പ്രധാനമന്ത്രിയും പ്രധാനസേനാപതിയുമായി, അന്നത്തെ ബങ്കാൾ ഗവർണർജനറാലുടെ പക്കൽനിന്നും രാജാകേശവദാസൻ എന്ന സ്ഥാനപ്പേർ സമ്പാദിച്ച ആൾ ഒരു അസാമാന്യനായിരുന്നു എന്നു് പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽതന്നെ സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണു്. ഇത്ര മഹാനായുള്ള ഒരു മലയാളിയുമായി പരിചയമാകുന്നതിന്നു് സ്വദേശാഭിമാനികളായ എല്ലാമലയാളികൾക്കും അഭിലാഷമുണ്ടാകുമെന്നുള്ള ഉത്തമവിശ്വാസത്തിന്മേലാണു് ഞങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി ഇവിടെ എഴുതുന്നതു്. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേയും മററും ഇടയിലുള്ളതുപോലെ മഹാന്മാരുടെ ചരിത്രങ്ങളെ വിസ്താരമായി എഴുതുന്ന സമ്പ്രദായം നമ്മുടെ പൂൎവ്വികന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വൃത്താന്തം പൂൎണ്ണമായി എഴുതുന്നതിന്നു് തരമില്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു എന്നു് വ്യസനത്തോടുകൂടി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. താഴെ പറയുന്നിടത്തോളം സംഗതികളെ തിരുവനന്തപുരം പി. അയ്യപ്പൻപിള്ള അവർകൾ കേശവപിള്ളയെപ്പററി ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു ചെറിയ പുസ്തകം എഴുതി പ്രസിദ്ധംചെയ്തിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു് എടുത്തിരിക്കുന്നതാണു്.

കേശവപിള്ള ഏതുകൊല്ലത്തിൽ ജനിച്ചു എന്നു് തീൎച്ചയായി പറയുന്നതിന്നു് യാതൊരുരേഖയും ഉള്ളതായി ഞങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല. എങ്കിലും അതു് ൯൨൦-ാമാണ്ടിന്നു് സമീപിച്ചായിരുന്നു എന്നു് ഏകദേശം ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ അമ്മ കുന്നത്തുക്കാരിയും ൧൫-വയസ്സുമുതൽ പത്മനാഭപുരം കൊട്ടാരത്തിൽ ഒരു തവണക്കാ

രിയുമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ദാസ്യപ്രവൃത്തിചെയ്തു താമസിക്കുമ്പോൾ ഒരു ജ്യോതിഷക്കാരൻ ആ സ്ത്രീക്ക് സംബന്ധമായി. ഉടനേ ഗർഭമുണ്ടായി. മേടമാസം ൧൦-ാംതീയതി ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു. അവന് കേശവൻ എന്ന് പേരുമിട്ടു. കുട്ടിക്ക് അഞ്ചുവയസ്സായപ്പോൾ അവന്റെ ബുദ്ധിയേയും സാമർത്ഥ്യത്തേയും കണ്ടു സന്തോഷിച്ച് സമീപത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു എഴുത്തുപള്ളിയിലെ ആശാൻ അവനെ ധർമ്മമായി വിദ്യ പഠിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. ആ ആശാന് പഠിപ്പിക്കാനുള്ളതെല്ലാം അല്പകാലംകൊണ്ടു പഠിക്കുകയും ബാല്യത്തിൽതന്നെ കണക്കുകൂട്ടുന്നതിൽ അസാമാന്യനൈപുണ്യത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ ൧൨-വയസ്സായപ്പോൾ ആ കുട്ടി തന്റെ കുടുംബത്തിലെ ദാരിദ്ര്യാതിരേകംകൊണ്ട്, ഉപജീവനത്തിന് വല്ല മാർഗ്ഗവുമുണ്ടാകുമോ എന്ന് അന്വേഷിപ്പാൻവേണ്ടി തിരുവനന്തപുരത്തേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. പൂവാറ് എന്ന ദിക്കിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെവെച്ച് ഒരു വലിയ കച്ചവടക്കാരനെ കാണുകയും അയാൾ കുട്ടിയോടു വർത്തമാനങ്ങളും ചില കണക്കുകളും ചോദിച്ചതിന് അവൻ മറുപടിപറഞ്ഞതു കേട്ട് സന്തോഷിച്ച് രണ്ടുറുപ്പിക ശമ്പളത്തിന്മേൽ തന്റെ ഒരു കണക്കെഴുത്തുകാരനായി അവനെ നിശ്ചയിക്കുകയുംചെയ്തു. കേശവൻ തന്റെ സത്യംകൊണ്ടും പ്രാപ്തികൊണ്ടും അല്പകാലത്താൽ അയാളുടെ വിശ്വാസത്തിനും ഇഷ്ടത്തിനും പാത്രമായിത്തീരുകയും തന്റെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടും നിഷ്കർഷകൊണ്ടും കച്ചവടത്തിന് വളരെ അഭിവൃദ്ധി വരുത്തുകയുംചെയ്തു.

അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരു രാത്രിയിൽ ആ കച്ചവടക്കാരൻ മഹാരാജാവിനെ മുഖംകാണിക്കാൻ പോയപ്പോൾ കേശവനും കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് കൂടെ പോയിരുന്നു. മഹാരാജാവിന് കച്ചവടസംബന്ധമായി പല കാര്യങ്ങളും അയാളോട് സംസാരിപ്പാനുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ മുഖംകാണിച്ച് പുറത്തുവന്നപ്പോഴേക്ക് നേരം കുറെ അധികമായി. പള്ളിയറയുടെ പുറത്തു കിടന്ന് ഉറങ്ങിയിരുന്ന കേശവനെ വിളിക്കാതെ അയാൾ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോയി. പിറേറനാൾ രാവിലെ രാജാവ് പള്ളിക്കുറുപ്പുണർന്നു വാതിൽ തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ നഗ്നനായിക്കിടന്നുറങ്ങുന്ന കേശവനെയാണ് കണികണ്ടതു്. അദ്ദേഹം കോപിച്ചു ഈ അശുഭലക്ഷണമായ കണിക്ക് കാരണഭൂതനായ യുവാവിനെ പാറാവിൽ വെയ്ക്കുവാൻ കല്പിച്ചു. എന്നാൽ ദൈവഗത്യാ അന്നത്തെ ദിവസഫലം അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചതിനു നേരെ വിപരീതമായിട്ടാണ് കാണപ്പെട്ടതു്. കേശവനെ പാറാവിൽ വെച്ച് ൨-നാഴിക കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അനവധി വാ

ണിജ്യത്തോടുകൂടിയ ഒരു കച്ചവടക്കപ്പൽ തുറമുഖത്തു എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു സന്തോഷകരമായ വത്തമാനംകേട്ടു. അദ്ദേഹം അതു കേട്ടു സന്തോഷിച്ചു കേശവനെ പാറാവിൽനിന്നു വിടുവാനും, അയാൾക്കു കൊട്ടാരത്തിൽതന്നേ ഒരു ജീവനം കൊടുക്കുവാനും കല്പിച്ചു. അന്നുമുതൽ കേശവൻ ക്രമേണ മഹാരാജാവിന്റെ പ്രീതിക്കു പാത്രമായിവരികയും, ഏറെ താമസിയാതെ കൊട്ടാരം സംപ്രതിയുടെ കീഴിൽ ഒരു ഗുമസ്തനായി നിശ്ചയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കാൎയ്യാദികളിലുള്ള നൈപുണ്യംകൊണ്ടും, ജാഗ്രതകൊണ്ടും, തന്റെസ്വഭാവഗുണംകൊണ്ടും അയാൾ വേഗത്തിൽഎല്ലാവൎക്കും സമ്മതനായിത്തീൎന്നു. കൊട്ടാരം സമ്പ്രതിയെന്നുതന്നെയല്ല ദിവാൻജികൂടിയും കേശവപിള്ളയോടു കാൎയ്യങ്ങൾ ആലോചിച്ചുതുടങ്ങി.

കേശവപിള്ളയുടെ അഭ്യുദയകാലത്തു രാജ്യഭാരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതു ൯൩൩-ൽ തിരുമുപ്പുകിട്ടി ൯൭൩-ൽ നാടുനീങ്ങിയ കാൎത്തികതിരുനാൾ രാമവൎമ്മമഹാരാജാവാകുന്നു. അതിവിദ്വാനും നീതിമാനും രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനും പ്രജാവത്സലനുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യഭരണം വളരെ ക്ഷേമകരമായിരുന്നു എന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അക്കാലത്തു കച്ചവടം കൃഷി മുതലായതിന്റെ വൎദ്ധനകൊണ്ടു രാജ്യത്തു ധനസമൃദ്ധിയും വിദ്വൽസല്ക്കാരംകൊണ്ടു വിദ്യാപ്രചാരവും പ്രജകൾക്കു പലപ്രകാരത്തിലുള്ള ക്ഷേമവുമുണ്ടായിരുന്നു. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ, ഉണ്ണായിവാരിയർ മുതലായകവിതക്കാരും വിദ്വാന്മാരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്ഷയിലിരുന്നു പ്രസിദ്ധന്മാരായവരാണു. അതുകൊണ്ടു കേശവപിള്ള ക്രമേണ പ്രാപിച്ച ഉന്നതിയേക്കുറിച്ചു വ്യവഹരിക്കുമ്പോൾ ആ മഹാരാജാവിന്നു യോഗ്യതയെ കണ്ടുപിടിക്കാനും സമ്മാനിപ്പാനും ഉണ്ടായിരുന്ന ശക്തി കൂടി ഗണിക്കപ്പെടുവാൻ അവകാശമുള്ളതാണു.

കേശവപിള്ള കൊട്ടാരത്തിൽ ഗുമസ്തനായിരിക്കുമ്പോൾ കച്ചവടസംബന്ധമായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ ചില ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്വാൻ അദ്ദേഹത്തെ നിയോഗിച്ചു. ബുദ്ധിമാനായ അദ്ദേഹം കച്ചവടത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധികൊണ്ടു രാജ്യത്തേക്കു വളരെ ക്ഷേമമുണ്ടാകുമെന്നുകണ്ടു അതിന്റെ പൂൎണ്ണമായും യഥാൎത്ഥമായുമുള്ള പരിജ്ഞാനം സമ്പാദിപ്പാൻവേണ്ടി സമീപത്തിൽ കച്ചവടശാലകൾ കെട്ടി വ്യാപാരംചെയ്തുവന്നിരുന്ന ലന്തക്കാരോടും ഇംഗ്ലീഷുകാരോടും എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തിത്തുടങ്ങി. വളരെക്കാലത്തെ പരിചയംകൊണ്ടു കച്ചവടകാൎയ്യത്തിൽ പ്രത്യേകനൈപുണ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഈ യൂറോപ്യന്മാരുമായുള്ള സമാഗമംകൊണ്ടു നാട്ടിലേക്കു വളരെ ഗുണങ്ങളുണ്ടായി. തിരുവിതാംകൂറിൽ ധാരാളമായി ഉണ്ടാകുന്നചില സാ

ധനങ്ങളെ കമ്പനിക്കാൎക്ക കൊടുക്കത്തക്കവണ്ണവും പകരം അവിടെ പ്രത്യേകം ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങളെ അവർ വരുത്തിക്കൊടുക്കത്തക്കവണ്ണവും അദ്ദേഹം അവരുമായിട്ട കരാറുചെയ്തു. ആ രാജ്യത്തുനിന്നും കൊടുത്തിരുന്നതു് കുരുമുളകു്, ഏലം, ഇലവർങ്ങം മുതലായതും; പകരം അവർ തയ്യാർചെയ്തുകൊടുത്തിരുന്നത് ഇരുമ്പും, ചെമ്പും, പഞ്ചസാരയും പ്രത്യേകിച്ചു് തോക്ക വെടിമരുന്നു് മുതലായ യുദ്ധസാമഗ്രികളും ആയിരുന്നു. അന്നു മൈസൂരിലെ മഹാരാജാവായിരുന്ന ഹൈഡർ അലി വളരെശക്തനും അക്രമിയും ആയിരുന്നതിനാൽ തിരുവിതാംകൂർരാജ്യരക്ഷയ്ക്കു നല്ലതായ ഒരു സൈന്യം ആവശ്യമായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഈ ഏൎപ്പാടു വളരെ ഗുണപ്രദമായിരുന്നു എന്നു നിസ്സംശയമായി പറയാവുന്നതാണു്. ഈ ഏൎപ്പാടുകൊണ്ടു് നല്ലപോലെ സന്നദ്ധന്മാരായ യോദ്ധാക്കളെ തയ്യാറാക്കുന്നതിനുള്ള മാൎഗ്ഗമുണ്ടായി.

അക്കാലത്തെ തിരുവിതാംകൂറിലെ സേനാപതി ഡിലനോയി എന്ന ഒരു യൂറോപ്യനായിരുന്നു. കേശവപിള്ള ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ അയാളുടെ ഇഷ്ടനായി തീൎന്നതിനാൽ അയാളുടെ സമാഗമം കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം നൂതനസംപ്രദായപ്രകാരമുള്ള യുദ്ധത്തിന്നു വേണ്ട നൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചു. അയാളുടെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന ലന്തക്കാരുടേയും പറങ്കികളുടേയും അടുക്കൽനിന്നു അവരുടെ ഭാഷകളും പട്ടാണിമാരുടെ അടുക്കൽനിന്നു് പാർസിഭാഷയും ഹിന്ദുസ്ഥാനിയും അദ്ദേഹം പഠിച്ചു. ഈ ഭാഷകളുടേയും യുദ്ധത്തിന്റേയും പരിജ്ഞാനം പിന്നീടു അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ ഉപയോഗമായി വന്നു.

അക്കാലത്തു മൈസൂർപട്ടാളത്തിൽ നായകനായി ക്രമേണ ഉന്നതിയെ പ്രാപിച്ചു, ഒടുവിൽ തന്റെ മഹാരാജാവിനെ രാജ്യഭ്രഷ്ടനാക്കി ആ സ്ഥാനത്തിൽ കയറിയിരുന്നവനും ടിപ്പുവിന്റെ പിതാവുമായ ഹൈഡർ അലി ഉത്തരകേരളത്തെ അക്രമിച്ചു് കീഴടക്കുകയും കൊച്ചീമഹാരാജാവിനെ കീഴടക്കി കപ്പം വാങ്ങുകയും ചെയ്തതിന്റെശേഷം തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തെ അക്രമിപ്പാനായി പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അതിൎത്തിയിങ്കൽ കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളുണ്ടാക്കി വ്യാപാരംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ലന്തക്കാരുടെ തടസ്ഥംകൊണ്ടു രാജ്യത്തിന്റെ പുറത്തുനിന്നു കൊച്ചീരാജാവിനെപ്പോലെ കപ്പംകൊടുത്തു കീഴടങ്ങാൻ തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിനോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു. താൻ കൎണ്ണാടകനബാവിന്റെ കീഴിലും കമ്പനിക്കാരുടെ സഖിയുമായിരുന്നതിനാൽ ഹൈഡരുടെ അധീനത്തിലാകുവാൻ പാടില്ലെന്നു അയാളുടെ ദൂതനോടു മഹാരാജാവു് മറുപടിപറഞ്ഞയച്ചു. അ

യാളുടെ അക്രമത്തേക്കുറിച്ചു് നബാവിനേയും കമ്പനിക്കാരെയും അറിയിക്കുകയും അതിർത്തിയിലുള്ള കോട്ടകളെ ബലപ്പെടുത്തുന്നതിന് കല്പനകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ അവസരത്തിൽ ദളവാ മരിച്ചു. അ പണിക്കു കൊട്ടാരം സമ്പ്രതിയേയും സമ്പ്രതിപ്പണിക്കു കേശവപിള്ളയേയും നിയമിച്ചു. അ കാലങ്ങളിൽ കൊട്ടാരംസമ്പ്രതി രാജ്യത്തുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ മൂന്നാമനായിരുന്നു. പുതിയ ദളവായുടേയും സമ്പ്രതിയുടേയും സേനാധിപതിയുടേയും ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ അസംഖ്യം രൂപാ ചിലവു ചെയ്തു അതിർത്തി കോട്ടകളെ വളരെ ഉറപ്പാക്കി. എന്നാൽ ഈ ശ്രമങ്ങൾകൊണ്ടു തല്ക്കാലം ആവശ്യമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇതു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ൯൪൪-ൽ ഹൈദരും ഇംഗ്ലീഷുകാരും കൂടിയുണ്ടായ സമാധാന ഉടമ്പടിയിൽ ഹൈദർ തിരുവിതാംകൂറിനെ അക്രമിക്കാതിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം ഒരു വകുപ്പു ചേർത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഈ ഉടമ്പടിയുടെ ശേഷവും മഹാരാജാവു് ലന്തക്കാരുടേയും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേയും സഹായത്തോടു കൂടി അതിർത്തികൾ രക്ഷിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ട ഉറപ്പുകൾ ചെയ്തുകൊണ്ടു തന്നെ ഇരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു ഉടനേതന്നെ ഫലം സിദ്ധിച്ചു. ഹൈദർ ഉത്തരകേരളത്തെ പിന്നെയും അക്രമിച്ചു. സാമൂതിരിപ്പാടു മുതലായ രാജാക്കന്മാരെ രാജ്യഭ്രഷ്ടന്മാരാക്കി. അവർ തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു ഓടിപ്പോകുകയും മഹാരാജാവു് അവരെ വളരെ സല്ക്കാരത്തോടു കൂടി സ്വീകരിക്കുകയും അവക്കു് അഭയംകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകേട്ടു കോപിച്ചു് ഹൈദർ വലുതായ ഒരു സൈന്യത്തോടു കൂടി തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു്, പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അയാൾ അവിടെ എത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കു്, ഉടമ്പടി ലംഘനംചെയ്തതിന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാർ അയാളുടെ നേരേ യുദ്ധത്തിനായി വട്ടംകൂട്ടിത്തുടങ്ങിയെന്നു കേട്ടു് പിൻതിരിഞ്ഞു് തന്റെ നാട്ടിലേയ്ക്കു പോന്നു. പിന്നെയുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷു് പട്ടാളത്തെ തിരുവിതാംകൂറിലെ നായർസൈന്യം വളരെ സഹായിച്ചു എന്നും അതിന്റെ നേതാവായിരുന്ന കേശവപിള്ള ഒരു സേനാപതിയുടെ മുഖ്യചിഹ്നങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിച്ചു എന്നും ഇംഗ്ലീഷുസേനാനായകന്മാർ തന്നെ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. മംഗലപുരത്തുവച്ചുണ്ടായ ഉടമ്പടിയോടുകൂടി ഈ യുദ്ധം കലാശിച്ചു.

യുദ്ധംകഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം മഹാരാജാവു് രാമേശ്വരത്തേക്കു് എഴുന്നള്ളി. അ എഴുന്നള്ളത്തിന്നു വേണ്ട വട്ടങ്ങൾ കൂട്ടിയതു് കേശവപിള്ളയായിരുന്നു. തിരിച്ചെഴുന്നള്ളിയതിന്റെശേഷം ദളവായും കേശവപിള്ളയും ചെയ്ത യത്നത്തേക്കുറിച്ചു് സന്തോഷിച്ചു

അവൎക്ക് എന്തു് പ്രതിഫലമാണ് വേണ്ടതെന്ന് മഹാരാജാവു ചോദിച്ചു. ദളവാ മരണശേഷം തന്റെ ഭാൎയ്യാദികൾക്കു തന്റെ മുതൽ അനുഭവിക്കുന്നതിന് യാതൊരുപദ്രവവും വരാതെ ഇരിക്കണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചു. ഈ അപേക്ഷ ആ കാലങ്ങളിലുള്ള രാജാക്കന്മാരുടെ അനീതിയെ വെളിവാക്കുന്നു. കേശവപിള്ള മഹാരാജാവു് ആയുരാരോഗ്യാദികളോടും അവിച്ഛിന്നഖ്യാതിയോടും വളരെക്കാലം പ്രജാപരിപാലനംചെയ്യുമാറാകണമെന്ന് മാത്രമേ തനിക്കു പ്രാൎത്ഥനയുള്ളു എന്നുപറഞ്ഞു.

൯൬൫-ൽ ദളവാമരിച്ചു. സൎവ്വീസ്സ്ക്രമപ്രകാരം ആ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് നിയമിച്ച ആൾ പ്രാപ്തനും ബുദ്ധിമാനും അല്ലായിരുന്നു എങ്കിലും സൎവ്വാധികാൎയ്യമായി കേശവപിള്ളയെ നിശ്ചയിച്ചതിനാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെദൃഷ്ടി എല്ലായിടത്തും എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാലും രാജ്യത്തിന് യാതൊരുദോഷവും സംഭവിച്ചില്ല. അതിന്റെ ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ദളവായും മരിച്ചു. ൯൬൬-കന്നി ൧൨-നു കേശവപിള്ളയെ പ്രധാനമന്ത്രിയാക്കി നിശ്ചയിച്ചു. അന്നുമുതൽ ചില ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേയും നബാവിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും അഭിപ്രായപ്രകാരം ദളവാ എന്നപേരുമാററി ദിവാൻ എന്നാക്കി.

കേശവപിള്ളയ്ക്കു് ദിവാൻപട്ടം കിട്ടിയതിൽപിന്നെ വളരെ താമസിയാതെ തിരുവിതാംകൂറിന് വലിയൊരു അപത്തു നേരിട്ടു. അതിന്റെ നിവാരണത്തിന് അന്ന് ഇത്ര കേമനായ ഒരു മന്ത്രി ഉണ്ടായിരുന്നതു് ആ നാട്ടിലെ ഭാഗ്യംതന്നെ. ൯൫൭-ൽ ഹൈഡർ മരിച്ചു. ഈ ദിക്കുകളിൽ ഇപ്പൊഴും വളരെ പ്രസിദ്ധിയുള്ള ടിപ്പു സിംഹാസനാരോഹണംചെയ്തു. അയാൾക്ക് തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം തന്റെ കീഴിലാക്കണമെന്ന് വളരെ അഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന് ഓരോ ഉപായങ്ങൾ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ ശല്യം സഹിപ്പാൻ പാടില്ലാതെയായിട്ട് ഉത്തരകേരളത്തിൽനിന്ന് പല രാജാക്കന്മാരും തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു പോയി. അപ്പോൾ ടിപ്പു അവരെ അയാളുടെ അധീനത്തിലേയ്ക്കു് തിരിച്ചയയ്ക്കുന്നതിന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടതിനെ മഹാരാജാവു കൈക്കൊണ്ടില്ല. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായുള്ള ഉടമ്പടി ഹേതുവായിട്ടു് തല്ക്കാലം യുദ്ധത്തിന്ന് പുറപ്പെടുന്നതിന്നും തരമില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് തന്റെ കീഴിലിരുന്ന കൊച്ചിരാജാവു് മുഖാന്തിരം തിരുവിതാംകൂർ രാജാവുമായി സഖ്യമാകുന്നതിന് തനിക്ക് അഗ്രഹമുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. ഈ അഗ്രഹത്തെ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചില്ലെന്നുതന്നെയല്ല ആ വിവരമൊക്കെയും ഇംഗ്ലീഷുകാരെ അറിയിക്കുക

യുംകൂടിചെയ്തു. അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം സകല കാൎയ്യങ്ങളും ആലോചിക്കുന്നതിന്ന് ഒരു ഇംഗ്ലീഷുദ്യോഗസ്ഥനേയും രാജ്യരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി രണ്ടുമൂന്ന് ബ്രിട്ടീഷ്പട്ടാളത്തേയും അയച്ചു കൊടുത്തു. ഈ വൎത്തമാനങ്ങൾ എല്ലാം കേട്ട് ടിപ്പു രഹസ്യമായി യുദ്ധത്തിന്ന് ഒരുങ്ങിത്തുടങ്ങി. തിരുവിതാംകൂറിലെ അതിൎത്തിയിൽ ലന്തക്കാരുടെ വകയായി കൊടുങ്ങല്ലൂൎക്ക് സമീപം ജയക്കോട്ട എന്നും കൃഷ്ണൻകോട്ട എന്നും രണ്ടുകോട്ടയുണ്ടായിരുന്നത് അവരുടെ പക്കൽ നിന്നും വാങ്ങുന്നതിന്ന് അയാൾ ഉത്സാഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് കേട്ട ഉടനെ കേശവപിള്ള ആ ക്രയംകൊണ്ട് രാജ്യരക്ഷയ്ക്കു വളരെ ദോഷം വരുമെന്നറിഞ്ഞു് ആ കോട്ടകളെ തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു വാങ്ങി. ഈ കോട്ടകൾ തന്റെ കീഴിലായിരുന്ന കൊച്ചിമഹാരാജാവിന്റെ വകയായിരുന്നതിനാൽ ലന്തക്കാൎക്ക് അതുകൾ കൊടുപ്പാനൊ തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു് അത് വാങ്ങുവാനോ അവകാശമില്ലായിരുന്നതിനാൽ ആ ക്രയം സാധുവല്ലെന്നുള്ള കാരണം പറഞ്ഞു് ടിപ്പു യുദ്ധയാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങി. അറുപത്തഞ്ചാമാണ്ടത്തെ പാളയമെന്ന് ഇപ്പൊഴും ഈ ദിക്കുകളിൽ ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞുവരുന്നത് ഈ യുദ്ധയാത്രയിലുണ്ടായതാണ്.

ടിപ്പു ഒരു വലിയ സൈന്യത്തോടുകൂടി യുദ്ധത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു മുമ്പിൽക്കൂട്ടി ഒരു ദൂതനെഅയച്ച് ഉത്തരകേരളത്തിൽനിന്ന് അവിടെ വന്നു താമസിക്കുന്നവരെ അയാളുടെ അധീനത്തിലേക്ക് അയയ്ക്കണമെന്നും, തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യത്തെ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ നിന്നും പിൻവലിക്കണമെന്നും, അതിൎത്തിക്കോട്ടകളിൽ ചിലതിനെ തകൎത്ത് കളയണമെന്നും മഹാരാജാവിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം അതിനെസമ്മതിക്കാഞ്ഞതിനാൽ ടിപ്പു കുപിതനായി ആ കോട്ടകളെ ആക്രമിച്ചു. ഇതിന്നു കുറേദിവസം മുമ്പിൽ മഹാരാജാവ് കേശവപിള്ളയെ സേനാപതിയായി നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതിനാൽ കോട്ടകളെ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹമായിരുന്നു ടിപ്പുവിനോട് നേരിട്ടത്. ആ യുദ്ധത്തിൽ അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ താഴെ ഉണ്ടായിരുന്ന നായർസൈന്യവും വളരെ യുദ്ധസാമൎത്ഥ്യത്തേയും പരാക്രമത്തേയും പ്രകടിപ്പിക്കുകയും, അതിനാൽ തല്ക്കാലം ടിപ്പുവിന്റെ സൈന്യം പിൻവാങ്ങേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ പിന്തിരിഞ്ഞു് ഓടിപ്പോകുന്ന ലഹളയിൽ ടിപ്പുവിന്റെ വിലപിടിച്ച വാളും പരിചയും ചില കൈമോതിരങ്ങളും മെയ്യാഭരണങ്ങളും പോൎക്കളത്തിൽ നിന്നു കൊണ്ടുപോകുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകളെ ജയചിഹ്നങ്ങളായി കേശവപിള്ള മഹാരാജാവിന്നു അയച്ചു കൊടുത്തു.

അന്യോന്യസഹായത്തിനായി തമ്മിൽ സഖ്യംചെയ്തിരിക്കുന്ന രാജാവിൻെറ രാജ്യത്തെ ഇങ്ങിനെ ആക്രമിച്ച വൎത്തമാനം കേട്ടിട്ട് മദ്രാശി ഗവൎണർ ടിപ്പുവിന്ന് ഇങ്ങിനെ ചെയ്തതു നന്നായില്ലെന്നു ഒരു എഴുത്തയച്ചതല്ലാതെ യാതൊന്നും ചെയ്തില്ല. ഇതു് കണ്ടു് ടിപ്പു ധൈൎയ്യപ്പെട്ടു് മൈസൂരിൽനിന്നു് പിന്നെയും സേനകളെ വരുത്തി രണ്ടാമതും കോട്ടകളെ ആക്രമിച്ചു. തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യത്തിന്നു് ഈ പുതിയ സൈന്യത്തോടു് നേരിടുന്നതിന്നു് ശക്തി മതിയാകയില്ലെന്നു കണ്ടു് കേശവപിള്ള സൈന്യത്തോടുകൂടി പിന്തിരിഞ്ഞു. ഈ അവസരത്തിൽ ടിപ്പു തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തിൽ കടന്നു കാണുന്നവരെയെല്ലാം കൊല്ലുകയൊ മാൎഗ്ഗത്തിൽ കൂട്ടുകയൊ ചെയ്കയും ഭവനങ്ങളിൽ കടന്നു് കൊള്ളയിടുകയും തീവെയ്ക്കുകയും മററു പല പ്രകാരത്തിലുള്ള അക്രമങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. ആലുവാവരെ എത്തിയപ്പോൾ വിചാരിക്കാത്തതായ ഒരു പ്രതിബന്ധമുണ്ടായി. മദ്രാശി ഗവൎണരുടെ ഉദാസീനത മനസ്സിലായപ്പോൾ ബങ്കാളത്തെ ഗവൎണർ ജനറൽ മദ്രാശിക്കു വരികയും ഗവൎണരുടെ പ്രവൃത്തി അതൃപ്തികരമാണെന്നു കണ്ടു് അയാളെ പണിയിൽനിന്നു് പിരിച്ചു് വേറെ ഒരാളെ നിശ്ചയിക്കുകയും ടിപ്പുവിനോടു് യുദ്ധത്തിനായി പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇംഗ്ലീഷുകാരും ടിപ്പുവും തമ്മിലുണ്ടായ യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ചു ഈ പ്രകൃതത്തിൽ വിസ്തരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. എന്നാൽ ടിപ്പു ആ യുദ്ധത്തിൽ തോല്ക്കുകയും രാജ്യത്തിൽ പകുതി ഇംഗ്ലീഷുകാൎക്കു കൊടുക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു എന്നും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സഹായത്തിന്നായി ഒരു നായർപട്ടാളത്തോടു കൂടി കേശവപിള്ള മൈസൂരിലേക്കു് പോയി വളരെ കീൎത്തിയേയും മാന്യതയേയും സമ്പാദിച്ചു് തിരിച്ചുവന്നു എന്നും മാത്രം ഇവിടെ പറയുന്നു.

ഇപ്പോൾ മലയാളജില്ലയെന്നു പറയുന്ന ഉത്തരകേരളത്തെ ടിപ്പു ആക്രമിച്ചപ്പോൾ അവിടത്തെ നാടുവാഴികളും മററും തിരുവിതാംകൂറിൽ ശരണംപ്രാപിച്ചു എന്നു ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അനാഥസ്ഥിതിയിൽ കിടന്നിരുന്ന ആ രാജ്യത്തെ കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം വഴിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു് ഇംഗ്ലീഷുകാർ മഹാരാജാവിനെയും അദ്ദേഹം ആ ചുമതല കേശവപിള്ളയേയും ഏല്പിച്ചു. ടിപ്പു അവിടത്തെ ഭൂമിയെല്ലാം തൻെറ സേവകന്മാൎക്കു ഭാഗിച്ചുകൊടുക്കയും മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന അതിരുകളെയും ആധാരങ്ങളേയും നശിപ്പിച്ചുകളകയും ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ അവലാധി വരാത്ത വിധത്തിൽ യഥാക്രമമായി അതാതു ആളുകൾക്കു് അവരവരുടെ ഭൂമി തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന്നു് കേശവപിള്ള ഭഗീരഥപ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു.

യതു് എന്നു് ഇവിടെ പറയുന്നതിന്നു് സ്ഥലമില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം എല്ലാവൎക്കും സമ്മതമാകത്തക്കവണ്ണം അവരവരുടെ ഭൂമി അവരവൎക്ക തിരിച്ചുകൊടുക്കുകയും കമ്പനിക്കാൎക്ക വേണ്ട ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതിന്നു് പല ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്കയും ചെയ്തു തിരിച്ചുപോന്നു എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.

യുദ്ധമെല്ലാം കഴിഞ്ഞതിൻെറ ശേഷം നാട്ടിലേ ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിക്കു് വേണ്ട കാൎയ്യങ്ങൾ ആലോചിപ്പാൻ സാവകാശമുണ്ടായപ്പോൾ കേശവപിള്ള അതിന്നുവേണ്ടി പല ഏൎപ്പാടുകളും ചെയ്തു. നാട്ടിൽ ധനപുഷ്ടിയുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു് കച്ചവടം വൎദ്ധിപ്പിപ്പാനാണു് അദ്ദേഹം പ്രധാനമായി യത്നിച്ചതു്. കച്ചവടത്തിന്നു് യോഗ്യതയുള്ളതും കപ്പലുകൾക്കും മറ്റും നിൎബ്ബാധമായി വന്നു നില്ക്കാവുന്നതുമായ സ്ഥാനങ്ങളെ തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു വേണ്ടി കന്യാകുമാരിമുതൽ വൈക്കംവരെയുള്ള സമുദ്രതീരത്തെ അദ്ദേഹം പരിശോധിപ്പിച്ചു്, കൊളച്ചൽ വിഴിഞ്ഞം എന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളുണ്ടാക്കിയതിൻെറ ശേഷം ആലപ്പുഴ എന്ന പ്രദേശത്തെ പ്രധാനതുറമുഖമാക്കി. ആലപ്പുഴ അന്നു ഒരു കുറുങ്കാടായിരുന്നു. ആ സ്ഥാനം കച്ചവടത്തിന്നു വളരെ സൌകൎയ്യമുള്ളതാണെന്നു കണ്ടു് അവിടെ സൎക്കാർ ചിലവിന്മേൽ കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളുണ്ടാക്കി ബോംബെയിൽനിന്നും മറ്റും കച്ചിക്കാരെയും വന്യാന്മാരെയും തിരുനെൽവേലിയിൽനിന്നു് ബ്രാഹ്മണരേയും വ്യാപാരത്തിന്നായി കൊണ്ടുവന്നു പാൎപ്പിക്കുകയും അവിടെ കൊണ്ടുവന്നു് കച്ചവടം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം കരാറുചെയ്തു് നാട്ടിലെ മരമെല്ലാം പാറായിത്തരകനെ കുത്തകയായി ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. പുറമെ ആ സ്ഥലത്തിന്നു പ്രാധാന്യമുണ്ടാകുവാൻവേണ്ടി ഒരമ്പലവും കൊട്ടാരവും കച്ചേരിയും പണിയിച്ചു് തമ്പുരാനും ദിവാൻജിയും കൂടക്കൂടെ അവിടെവന്നു താമസിക്കയും ചെയ്തുവന്നു. ഇങ്ങിനെയാണു് ആലപ്പുഴെ തുറമുഖമുണ്ടായതു്. ഇപ്രകാരംതന്നെ കോട്ടാർ, തിരുവനന്തപുരം മുതലായ ദിക്കുകളിലും കച്ചവടം വൎദ്ധിക്കുന്നതിന്നു പല ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്തു. ഇതിന്നു പുറമെ നാഞ്ചിനാട്ടിലും മറ്റും കൃഷിപ്പണിക്കു് സൌകൎയ്യത്തിന്നുവേണ്ടി തോടുകളുണ്ടാക്കുകയും മറ്റും ചെയ്കയും പ്രധാനപ്രചാരത്തിന്നു് പുതിയ നാണ്യങ്ങൾ പലതുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു.

ടിപ്പുവിനോടു യുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർ വടക്കെ അതിൎത്തിയിങ്കൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ്സൈന്യത്തിൻെറ ചെലവു യുദ്ധം കഴിഞ്ഞതിൻെറ ശേഷവും നടത്തുന്നതു് അനാവശ്യവും പ്രയാസവുമാണെന്നു കണ്ടു് കേശവപിള്ള അ

സൈന്യത്തെ പിൻവലിക്കുന്നതിന്ന് മദ്രാശിഗവർണർക്ക് എഴുതി; എന്നാൽ അയാൾ അതു സമ്മതിച്ചില്ല. അപ്പോൾ ദിവാൻജി വിവരമെല്ലാം ഗവണ്ണർജനറലിനേയും മററു യോഗ്യരേയും അറിയിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ വാദത്തെ സമ്മതിച്ച് മേലിൽ നടക്കേണ്ടക്രമങ്ങൾക്ക് കമ്പിനിക്കാർ ഒരു പുതിയ ഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കുകയുംചെയ്തു. കേശവപിള്ളയുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടു സിദ്ധിച്ചതും തിരുവിതാംകൂർ, ബ്രിട്ടീഷ് എന്നീ ഗവമ്മേൻറുകൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ നിണ്ണയിക്കുന്നതുമായ ഈ ഉടമ്പടിപ്രകാരം തന്നെയാണ് ഈ രണ്ടുരാജ്യങ്ങളുംതമ്മിൽ സഖ്യമായി ഇപ്പോഴും എല്ലാ പ്രധാനസംഗതികളിലും നടന്നുവരുന്നതു്.

ഈ ഉടമ്പടി ഉണ്ടായതു് ൯൭൦-ാമാണ്ടിലായിരുന്നു. അതിൻെറശേഷം മഹാരാജാവും കേശവപിള്ളയും കൂടെ മൂന്നുകൊല്ലമേ രാജ്യഭാരമുണ്ടായുള്ളു. ഇതിന്നുമുമ്പിലും പ്രത്യേകിച്ച് ഈ മൂന്നുകൊല്ലവും അദ്ദേഹം ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തിന്നുവേണ്ടി രാപ്പകൽ ഒരുപോലെ യത്നിക്കുകയും ജനങ്ങളുടെ ബഹുമാനത്തിനും കൃതജ്ഞതയ്ക്കും പാത്രമാകയും ചെയ്തു. ബങ്കാളത്തേ ഗവർണ്ണർ ജനറൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ രാജ്യഭരണകൌശലത്തേയും യുദ്ധസാമത്ഥ്യത്തേയും കണ്ടു സന്തോഷിച്ച് "രാജാകേശവദാസൻ" എന്ന സ്ഥാനംകൊടുത്തു. അവരവരുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ ഉൽഘോഷിക്കുന്നതിന്നും ഇംഗ്ലീഷ് അധികാരികളുടെ സേവ പിടിക്കുന്നതിന്നും വളരെ സൌകര്യമുള്ള ഈ കാലങ്ങളിലും വളരെ ദുർല്ലഭമായ ഈ സ്ഥാനം അന്നത്തേക്കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന് സിദ്ധിച്ചതുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ യോഗ്യതയ്ക്കു് പ്രബലമായ ഒരു തെളിവാകുന്നു. മഹാരാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്നുവേണ്ടി എന്തുചെയ്യുന്നതിന്നും തയ്യാറായിരുന്നു എന്നുതന്നെയല്ല വളരെ ഭൂമി കരമൊഴിവായി കൊടുപ്പാനും തീച്ചയാക്കി. എന്നാൽ അദ്ദേഹം തൻെറ അഭ്യുദയത്തെക്കാൾ അധികം കാംക്ഷിച്ചിരുന്നതു് തൻെറ സ്വാമിയുടെ യശസ്സിനേയും നാട്ടിൻെറ ക്ഷേമത്തേയും ആയിരുന്നതിനാൽ ആ സമ്മാനത്തെ സ്വീകരിച്ചില്ല. മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികൾ ആലോചിക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തെ തിരുവിതാംകൂറിലുള്ളവർ നന്ദിപൂർവ്വം ഇപ്പൊഴും വിചാരിക്കുന്നതിനേയും ഇപ്പൊഴും അദ്ദേഹത്തെ "വലിയദിവാൻജി" എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നതിനേയും കുറിച്ച് ഒട്ടുംതന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ.

൯൭൩-ാമാണ്ടിൽ മഹാരാജാവു് നാടുനീങ്ങി. ഈ സംഭവം കേശവപിള്ളയ്ക്കു വളരെ ദോഷകരമായിരുന്നു. മഹാരാജാവിന്ന് അദ്ദേഹത്തിൻേറയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രവൃത്തികളുടേയും ഗുണ

ങ്ങളെ അറിഞ്ഞ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആലോചനകളെ അനുസരിക്കു ന്നതിന്നും സഹായിക്കുന്നതിന്നും ഉള്ള ഗുണവും ബുദ്ധിയും ഉണ്ടായിരു ന്നതിനാലാകുന്നു കേശവപിള്ളയ്ക്ക് ഇത്രത്തോളം രാജ്യത്തിന്ന് അഭി വൃദ്ധിയുണ്ടാക്കുവാൻ സാധിച്ചത്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മര ണശേഷം സിംഹാസനാരോഹണംചെയ്ത ബാലരാമവർമ്മമഹാരാജാ വ് ൧൬-വയസ്സായ ഒരു യുവാവും കുറെ മന്ദബുദ്ധിയും ആയിരുന്നതി നാൽ അദ്ദേഹം സ്വാർത്ഥപരന്മാരും ദുർവൃത്തന്മാരുമായ സേവന്മാരുടെ പാട്ടിലായി. ഈ സേവന്മാരിൽ പ്രധാനി ശങ്കരൻ നമ്പൂരി എ ന്നൊരാളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്ന് കേശവപിള്ളയുടെ അഭ്യുദയം നശിപ്പിച്ച് ആ സ്ഥാനത്ത് കയറണമെന്നായിരുന്നു മോഹം. ഇതു നിമിത്തം അദ്ദേഹം ഓരോ ദുർബോധനകൾ ചെയ്ത് മഹാരാജാവി നെ ദിവാൻജിയുടെ പരമശത്രുവാക്കിത്തീർക്കുകയും അദ്ദേഹം കൊട്ടാര ത്തിൽ കടക്കുവാൻതന്നെ പാടില്ലെന്ന് വരുത്തുകയും ചെയ്തു. അ ങ്ങിനെ കുറെ നാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹത്തെ പ ണിയിൽനിന്ന് തീരെ പിരിച്ച് എന്നു തന്നെയല്ല കൊട്ടാരത്തിൽ പാ റാവിൽ വെയ്ക്കുകയും കൂടിചെയ്തു. അവിടുന്ന് ൧൦-ദിവസം കഴിഞ്ഞ പ്പോൾ കേശവപിള്ള കാരാഗൃഹത്തിൽ കിടന്ന് പെട്ടെന്ന് മരിച്ചു എന്ന് നമ്പൂരി ജനങ്ങളെ അറിയിച്ചു. എന്നാൽ അത് കാലമൃത്യു അല്ലെന്നും ഈ ദുഷ്ടനമ്പൂരിയുടെ കല്പനപ്രകാരം പരിചാരകന്മാർ അ ദ്ദേഹത്തെ വിഷംകൊടുത്ത് കൊന്നതാണെന്നുമാകുന്നു ഇപ്പൊഴും ജന ങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. അദ്ദേഹം മരിച്ച ഉടനെ മഹാരാജാവ് നമ്പൂ രിയെ ദിവാൻജിയാക്കി. ദിവാൻപട്ടം കിട്ടിയതിന്റെ ശേഷം അ ദ്ദേഹം മുമ്പിൽ ചെയ്ത പ്രവൃത്തി കേശവപിള്ളയുടെ സകല മുതലി നെയും സർക്കാരിലേക്ക് അടക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാ ര്യ നിത്യം ധരിച്ചിരുന്ന ആഭരണങ്ങളെയും കൂടി പിടിച്ചുപറിച്ചു എ ന്നല്ലേ പറയേണ്ടു.

തന്റെ സ്വാമിയുടേയും നാട്ടുകാരുടേയും ഐശ്വര്യത്തിന്നും പ്രീതിക്കും വേണ്ടി സ്വാർത്ഥചിന്തകൂടാതെ രാപ്പകൽ പ്രയത്നംചെയ്ത തിന്നുണ്ടായ ഈ പ്രത്യുപകാരത്തെപ്പററി എന്താണ് പറയേണ്ടത്,

ഇതുകൊണ്ട്

"മൂർച്ചയുള്ളൊരുകത്തി ലേഹനംചെയ്തീടാമോ
മൂർഖപ്പാമ്പിന്റെമുഖം ചുംബനംചെയ്തീടാമോ
സിംഹത്തെച്ചെന്നു പരിരംഭണംചെയ്തീടാമോ
സിദ്ധമാമിതെങ്കിലും സിദ്ധിയാനൃപാശ്രയം"

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഒരു അതിശയോക്തിയല്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാകു

ന്നു. ഈ സംഗതിയെപ്പററി പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ശ്ലോകമുള്ളതിനെ ഇവിടെ എഴുതി ഇതിനെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

ക്ഷോണീകോണശതാംശപാലനകലാദുൎവ്വാരഗൎവ്വാനല
ക്ഷുഭ്യല്ലുബ്ധനരേന്ദ്രചാടുരചനാംധന്യാംനമന്യാമഹേ
ദേവംസേവിതുമേവനിശ്ചിനുമഹേയോസൌദയാലുഃപുരാ
ധാനാമുഷ്ടിമുചേകുചേലമുനയേദത്തേസ്മവിത്തേശതാം.

൨. സുശീലം.

മനുഷ്യൎക്കു വിദ്യയും ബുദ്ധിയും അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ ഗുണങ്ങളോടു കൂടിയവർ ഓരോ അവസരങ്ങളിൽ നടത്തുന്ന മഹത്തായ കാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ജനങ്ങൾ സാധാരണയായി ആശ്ചൎയ്യപ്പെടുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇതുകളെക്കാൾ വലുതായ ഒരുഗുണം മനുഷ്യൎക്കു സിദ്ധിക്കാവുന്നതായിട്ടുണ്ടു്. അതിന്നു പേർ സുശീലമെന്നാകുന്നു.

വിദ്യയും ബുദ്ധിയും ഉള്ളവർ സ്വയമേവ സുശീലന്മാരായി ഭവിക്കുമെന്നു് ചിലർ അബദ്ധമായി വിചാരിക്കുന്നുണ്ടു്. വിദ്യയും ബുദ്ധിയും ധാരാളമുള്ള ചിലർ ദുസ്സ്വഭാവികളായും ഈ വക ഗുണങ്ങളില്ലാത്ത ചിലർ സുശീലന്മാരായും തീൎന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ടു് സുശീലം വിദ്യയേയും ബുദ്ധിയേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലാതെ വരുന്നു. മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം പ്രായേണ സ്വഭവനത്തിൽതന്നെ ആകുന്നു. ഒരുകുട്ടി പ്രത്യേകമായി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി മനസ്സിലാക്കുന്നതു് തന്റെ സ്വഭവനത്തിലുള്ളവരുടെ നടപടികളെ ആകുന്നു എന്നുള്ളതു് നമ്മൾ എല്ലായ്പോഴും ഓൎമ്മവെയ്ക്കേണ്ടതായ സംഗതിയാകുന്നു. സ്വഭവനത്തിലുള്ളവരുടെ നടപടി നല്ലതായാലും ചീത്തയായാലും കുട്ടി അയതിനെ പിന്തുടരുകയും അതിൻപ്രകാരം നടപ്പാൻ താല്പൎയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഒരുവന്റെ സ്വഭാവം നല്ലതോ ചീത്തയോ ആക്കിത്തീൎക്കുന്നതു് പ്രത്യേകമായി അവന്റെ ഭവനത്തിലുള്ളവർ തന്നെയാണെന്നു് തെളിയുന്നു. "ചെറുപ്പകാലങ്ങളിലുള്ള ശീലം മറക്കുമോമാനുഷനുള്ളകാലം" എന്നുണ്ടല്ലോ.

വിദ്യയും ബുദ്ധിയുമുള്ളവൎക്കു സുശീലം എന്ന പ്രത്യേകഗുണം ഇല്ലാതെപോയാൽ ജനങ്ങളുടെ പ്രീതി സമ്പാദിപ്പാനൊ അവൎക്കു കൃത്യാകൃത്യബോധത്തെ അനുഭവസിദ്ധമാക്കിത്തീൎത്തു് അവരുടെ മനസ്സിനെ സന്മാൎഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു് നയിപ്പാനൊ സാധിക്കുന്നതല്ല.

"ദുർജ്ജനഃപരിഹർത്തവ്യോ വിദ്യയാലംകൃതോപിസൻ
മണിനാഭൂഷിതസ്സർപ്പഃ കിമസൌനഭയങ്കരഃ"

വിദ്യയുള്ളവനെ വിദ്വാനെന്നും, ബുദ്ധിയുള്ളവനെ ബുദ്ധിമാനെന്നും ആണ് ജനങ്ങൾ സാധാരണയായി വിളിച്ചുവരുന്നത്. എന്നാൽ അവരെ ആരും മഹാന്മാരെന്നോ, മഹാത്മാക്കളെന്നോ, ഉത്തമന്മാരെന്നോ വിളിക്കാറില്ല. ആ സംജ്ഞകൾ സുശീലന്മാൎക്കുമാത്രമേ കിട്ടുന്നുള്ളു. അതുകൊണ്ടു സുശീലം വളരെ വിലപിടിച്ചതാണെന്നും എല്ലാവൎക്കും വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് വിദ്യയും ബുദ്ധിയും നിസ്സാരമോ അനാവശ്യമോ എന്ന് ഞങ്ങൾ ലവലേശം സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഈ ഗുണമുള്ളവരെല്ലാവരും പ്രത്യേകമായി സുശീലന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് മാത്രമേ ഞങ്ങൾ വ്യവഹരിക്കുന്നുള്ളു. വിദ്യയും ബുദ്ധിയും ഇല്ലാത്ത ദുസ്സ്വഭാവികളെക്കാൾ അധികം ഈ ഗുണങ്ങളുള്ള ദുസ്സ്വഭാവികൾ ജനസമുദായക്ഷേമത്തിന് ഹാനിയെ ചെയ്യുമെന്നതു നിരാക്ഷേപമായ ഒരു സംഗതിയാകുന്നു.

"ശാസ്ത്രംഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടുമതിയല്ല
ശാസ്ത്രോക്തമാചരിക്കാതേഫലംവരാ"

എന്നുള്ളതിനാൽ ഒരുവൻ താൻ വായിച്ചോ കേട്ടോ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രവിധികളെ ആചരിക്കാതിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ വിധികളെ അറികമാത്രം ചെയ്തു എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അവന്ന് യാതൊരുഫലവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. "ശീലംപ്രധാനം ന കുലംപ്രധാനം" എന്ന വചനം വളരെ യഥാൎത്ഥമായിട്ടുള്ളതാണ്. മനുഷ്യൻ സാധാരണയായി സ്നേഹിക്കുന്നതും, ബഹുമാനിക്കുന്നതും, വിശ്വസിക്കുന്നതും, അനുസരിക്കുന്നതും സുശീലന്മാരെയാണെന്നു എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുമെന്ന് നിശ്ചയംതന്നെ. സൂൎയ്യൻെറരശ്മി ചന്ദ്രനിൽ പ്രതിഫലിച്ചിട്ട് ചന്ദ്രൻ നമുക്ക് വെളിച്ചംതരുംപോലെ ശാസ്ത്രവചനകിരണങ്ങൾ മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചിട്ട് അവരെല്ലാവരും സുശീലമാകുന്ന ഗുണത്തെ ലോകത്തിലെല്ലാം വ്യാപരിക്കേണ്ടതാണ്.

"സത്സംഗാൽഭവതിഹിസാധുതാ ഖലാനാം
സാധൂനാം നഹിഖലസംഗമാൽഖലത്വം
ആമോദംകുസുമഭവംമൃദേവ ധത്തേ
മൃൽഗന്ധംനതുകുസുമാനി ധാരയന്തി"

---

൯. സംഗീതം.

സരിഗമപധനികൾമീട്ടി സ്വരസംവീണാശ്രുതികുശരിക്കൂട്ടി
സരസിജഭവകൃതിപാടും സരസ്വതീദേവിമമതുണയ്ക്കട്ടെ.

'സംഗീതമപിസാഹിത്യം സരസ്വത്യാഃസ്തനദ്വയം'

എന്നിങ്ങിനെ മാന്യസഹൃദയന്മാർ വാഴ്ത്തിവരുന്നതിൽ ഒന്നാമത്തേതായിട്ടുള്ള സംഗീതത്തെക്കുറിച്ചു സഹൃദയന്മാരെ രസിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യുന്നതിന്നു ഭാരമേറ്റു പുറപ്പെട്ടുന്നതിൽ "പാട്ടെന്നുള്ളതിലുള്ളതായ ഗുണദോഷജ്ഞാനമില്ലാത്തോരാക്കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടമിജ്ജനം സദിരു കേൾക്കുമ്പോളുറക്കംവരും" എന്നിങ്ങനെ സ്വാനുഭവത്തെ ഒരു വിഷയത്തിൽ ഉൽഘോഷിച്ചിട്ടുള്ള നീരസികൻ തയ്യാറാവുന്നതും, ജന്മംമുതൽക്കേ കണ്ണുകാണാത്ത ഒരു മനുഷ്യൻ കറുപ്പ്, വെളുപ്പ്, ചുവപ്പു മുതലായ നിറഭേദങ്ങളെപ്പറ്റി പറവാനൊരുമ്പെടുന്നതും തമ്മിൽ അധികം ഭേദമില്ലെന്നുള്ളതു ഞാൻ ഒട്ടും ഓർക്കായ്കയില്ലാ. എന്നാൽ എന്നിൽ ഈ ഭരമേല്പിച്ചാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നു നിശ്ചയിച്ച മഹാന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ എങ്ങിനെ എങ്കിലും സഫലമാക്കുന്നതിനുള്ള അത്യാഗ്രഹമാണ് എന്നെ ഇങ്ങിനെ തുവൽമയക്കുന്നതിലേക്കുദ്യമിപ്പിച്ചതു് എന്നുള്ളതു മുൻകൂട്ടി തന്നെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അക്ഷരാത്മികയായ സരസ്വതീദേവിയുടെ സ്തനങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടുള്ള ഗാന്ധർവ്വവേദം (അല്ലെങ്കിൽ സംഗീതശാസ്ത്രം) സാമവേദത്തിൻെറ ഒരു ഉപവേദമാണെന്നു് പറയുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ അതിൻെറ മാഹാത്മ്യം അനിർവ്വചനീയമാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

അങ്ങിനെയുള്ള സംഗീതത്തിൻെറ മൂലം സപ്തസ്വരങ്ങളാകയാൽ അവയുടെ സ്വഭാവത്തെയാണു ആദ്യമേ ആലോചിക്കേണ്ടതു്. വാണീദേവിയുടെ മറേറ കുചമെന്നുതന്നെ പറഞ്ഞുവരുന്ന സാഹിത്യത്തിന്നു സപ്തവിഭക്തികൾ എങ്ങിനേയോ അതുപോലെയാണിവിടെ സപ്തസ്വരങ്ങൾ എന്നും, സ്വരങ്ങൾപോലെയാണിവിടെ വിഭക്തികൾ എന്നും പരസ്പരം ഇതുകളെ മാത്രമേ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാക്കി പറയുന്നതിനു കാണുന്നുള്ളു.

സംഗീതത്തിൻെറയും, സാഹിത്യത്തിൻെറയും മൂലം അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത മൂഢമനുഷ്യനെ 'സാ' എന്നും, 'സ്വ' എന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത പശു എന്നു് ഇന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നതിൻെറ സാരം ആലോചി

ച്ചാൽ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കും ഇതുകളുടെ മാഹാത്മ്യം അറിയാവു ന്നതാണല്ലോ.

ഇനി ഈ ഏഴു സ്വരങ്ങളുടെയും പേരു പറയുന്നതിനു മുമ്പിൽ ഈ പേരുകളുടെ ആദ്യാക്ഷരച്ഛായകളെ ആണ് സ, രി, ഗ, മ, പ, ധ, നി എന്നിങ്ങിനെ സംഗീതാരംഭത്തിൽ ഉപദേശിച്ചുവരുന്നതെന്നും ഓർമ്മിച്ചുകൊണ്ടു ഇതുകളുടെ നാമങ്ങളെ പദ്യരൂപേണ ഞാൻ തന്നെ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതു വായിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

'സാ'യെന്നുള്ളതുഷഡ്ജമാം,വൃഷഭമാം'രീ'യെന്നുഗാന്ധാരമാം
'ഗാ'യെന്നുള്ളതുമദ്ധ്യമസ്വരമതാം'മാ'എന്നുപാടുന്നതും
'പാ'യെന്നുള്ളതുപഞ്ചമം,പരമഹോ'ധാ'എന്നതോധൈവതം
'നീ'യെന്നുള്ളതുതാൻനിഷാദമിവനൽസത്തായസപ്തസ്വരം.

എന്നാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള സപ്തസ്വരങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണം മനു ഷ്യരുടെ ഇടയിൽ മാത്രമല്ലാ ജന്തുക്കളും കൂടി ജന്മം മുതൽക്കേ അഭ്യ സിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായും അവയുടെ ച്ഛായ യെ കാണിക്കുന്നതായും വേറെ ഒരു ശ്ലോകവും കൂടി ഇവിടെ ചൊല്ലു ന്നു.

ഷഡ്ജത്തിൽക്കുകമല്ലോമയിൽ പശുവൃഷഭത്തിൽക്കരഞ്ഞീടു,മാടോ,
ഗജ്ജിക്കുംനല്ലഗാന്ധാരമതിൽ,മുറയിടുംക്രൌഞ്ചമോമദ്ധ്യമത്തിൽ
മെച്ചത്തിൽപഞ്ചമത്തിൽകുയിൽമധുസമയേപാടിടും,ധൈവതത്താ
ലശ്വംശബ്ദിക്കുമെന്നും,കരിമുരളുവതേവംനിഷാദത്തിലത്രേ.

സാഹിത്യത്തിൽ ഏഴു വിഭക്തികളോടുകൂടി പലപല പദങ്ങളും അവസാനമില്ലാത്തവിധത്തിൽ നടപ്പുള്ളതുപോലെ സംഗീതത്തിൽ ഏഴു സ്വരങ്ങളോടുകൂടി പലവിധത്തിലും അനവധി രാഗങ്ങളെ ഉ പയോഗിച്ചുവരാറുണ്ടെന്നുള്ളതു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

സാഹിത്യത്തിൽ പദങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലെ ഇവിടെ രാഗങ്ങൾ ക്കും ലിംഗഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടു്. മാളവപ്രഭൃതികളായ രാഗങ്ങൾ പുരുഷ ന്മാരും 'കല്യാണി' 'കാമോദരി' മുതലായവ സ്ത്രീരാഗങ്ങളും, 'മോഹ നം'തുടങ്ങിയവ നപുംസകങ്ങളുമാണെന്നു മാത്രം ചുരുക്കിപ്പറയുന്നത ല്ലാതെ വിസ്തരിക്കുന്നതായാൽ പദങ്ങളുടെ ലിംഗഭേദവ്യവസ്ഥയ്ക്കു് നി ഘണ്ടുക്കളുള്ളതുപോലെ ഇവിടേയും ഒന്നു് വേണ്ടിവരും. അതുകൊ ണ്ടു് ഞാൻ ആ വിഷയത്തിൽ നിന്നും പിൻവലിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സാഹിത്യത്തിൽ ഏഴു് വിഭക്തികൾക്കും മുമ്മൂന്നു വചനങ്ങൾ

പോലെ ഇവിടെ ഏഴു സ്വരങ്ങൾക്കും 'നീചം' 'മദ്ധ്യമം' 'ഉച്ചം' എന്നു മൂന്നു സ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ടു്. പിന്നെ ഷഡ്ജഗ്രാമം, മദ്ധ്യമഗ്രാമം, ഗാന്ധാരഗ്രാമം എന്നു് മൂന്നു ഗ്രാമങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഈ മൂന്നു ഗ്രാമങ്ങൾക്കും ആരോഹാവരോഹങ്ങളോടും ഏഴേഴു മൂർച്ഛനകളുമുണ്ടു്, എന്നു് മാത്രംപറയുന്നതല്ലാതെ അവകളെ വിസ്തരിക്കുന്നതായാൽ ഈ പ്രസംഗം അധികം ദീർഘമായി പോകുമെന്നു ഭയപ്പെടുന്നു.

സാഹിത്യത്തിന്നു് വലിയ സഹായികളായി 'വസന്തതിലകം' 'മാലിനി' മുതലായി പലമാതിരി വൃത്തങ്ങൾ അസംഖ്യമുള്ളതുപോലെ സംഗീതത്തിന്നു 'ഏകതാളം' 'ഝംപ' തുടങ്ങി അനവധി താളങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഇവയെ പലമാതിരിയാക്കിത്തീൎക്കുന്നതും മാത്രകളാണു്. സമുദ്രത്തിലേ തിരമാലകളുടെ കണക്കെടുക്കുന്നതിന്നു ഒരു സമയം വല്ല സമൎത്ഥന്മാരും ഉണ്ടായേക്കാം. എന്നാലും ഇവയുടെ സംഖ്യ നിൎണ്ണയപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുമെന്നു് വിചാരിപ്പാൻപോലും ഒരാളും ഉണ്ടാകുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. 'വൃത്തരത്നാകരം' മുതലായ ഛന്ദശ്ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വൃത്തങ്ങളെ വിസ്തരിച്ചു വൎദ്ധിപ്പിപ്പാനുപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ താളങ്ങളും വിസ്തരിച്ചു യഥേഷ്ടം വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പല സംഗീതശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും കൌശലം വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭാരതിയുടെ സ്തനങ്ങളായ ഈ സംഗീതസാഹിത്യങ്ങൾക്കു മുൻകാണിച്ച മട്ടിൽ പല സാദൃശ്യങ്ങളുമുണ്ടാകുന്നതത്ഭുതമല്ലല്ലോ.

ഇനി സാഹിത്യത്തിൽ നിന്നും അധികമായി ചില മാഹാത്മ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ സംഗീതത്തിനുള്ളതിൽ ചിലതെനിക്കോൎമ്മയുള്ളതുകൂടി ഇവിടെ കാണിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഇതു രണ്ടിന്നും കണ്ഠത്തിൽനിന്നാണുത്ഭവമെങ്കിലും സംഗീതം പലമാതിരി യന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും സാധിക്കാവുന്നവിധത്തിൽ പണ്ടുപണ്ടേയുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ പരിഷ്കരിച്ചു പരക്കെ നടപ്പാക്കി വെച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ കണ്ഠവും, യന്ത്രവും കൂടി യോജിച്ചിട്ടുള്ള സംഗീതം അധികം രസാവഹമായിത്തീരുന്നതാകുന്നു. യന്ത്രങ്ങൾ ഓരോ ദേശങ്ങളിൽ ഓരോ കാലത്തു ഓരോ മാതിരിയിൽ പരിഷ്കരിച്ചു വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണു്. അവകളെ ഒക്കെ പറയുന്നതും അസാദ്ധ്യംതന്നെ, എന്നാൽ ചില വിശിഷ്ടയന്ത്രങ്ങളെയെങ്കിലും പറയാതെയിരിക്കുന്നതും ഉചിതമാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

വീണ, ഫിഡിൽ, കുഴൽ, ഇടയ്ക്ക, കപാലഹസ്തം, സംഗീതപ്പെട്ടി എന്നു തുടങ്ങി പല യന്ത്രങ്ങളും ഉള്ളതിൽ ഒന്നാമതായി ഗ

ണിക്കാവുന്നതു വീണയാകുന്നു. സരസ്വതി, നാരദൻ തുംബുരു മുതലായ പല സംഗീതപണ്ഡിതന്മാർ ദിവ്യലോകങ്ങളിലും ഈ യന്ത്രത്തെ തന്നെയാണല്ലോ അധികം ആദരിച്ചുവരുന്നതു്. ഈ ഭൂലോകത്തിലും ഈ യന്ത്രത്തിൽ പാടവം കാണിച്ചിട്ടുള്ളവർ പലരുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇയ്യിടെയുള്ളവരിൽ, സരസ്വതിയുടെയും നാരദൻേറയും അംശങ്ങളെക്കൂടി ചേൎത്ത് ദാരദാരകവത്സലനായ ബ്രഹ്മാവ് സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള മൂൎത്തിയാണ് ഇദ്ദേഹമെന്നു ഒരു മഹാനുഭാവൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സാക്ഷാൽ കല്യാണകൃഷ്ണൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായ മഹാനായിരുന്നു വീണാവാദനവിദ്യയിൽ പാണ്ഡിത്യത്തിൻേറ പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ച യോഗ്യപുരുഷൻ എന്നുള്ളതു സൎവസമ്മതമായ ഒരു കാൎയ്യമാണല്ലോ. ആ മഹാനുഭാവൻേറ വീണയിലുള്ള വിരുതുകാണുന്നതിലേക്കായി തിരിയെ വരാത്തവിധത്തിൽ സത്യലോകത്തിലേയ്ക്കു ബ്രഹ്മാവുതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ കൊണ്ടുപോയതു നമ്മുടെ ഒക്കെ കൎണ്ണങ്ങളുടെ ഭാഗ്യക്ഷയമെന്ന് സങ്കടത്തോടുകൂടി പറയാമെന്നല്ലാതെ മററൊന്നും നമ്മൾ വിചാരിച്ചാൽ കഴിയില്ലല്ലോ. പിന്നെ കേരളവൎമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ മുതലായി പല വൈണികന്മാർ ഇന്നും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഫിഡിൽ എന്നുള്ളതു ഒരു നവീനയന്ത്രമാകയാൽ ഇതിൽപണ്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാൎക്ക പരിചയമുണ്ടാകുവാനിടയില്ലാ. ഇദാനീന്തനന്മാർപലരും ൟ വിഷയത്തിൽവിദഗ്ദ്ധന്മാരുള്ളതിൽ ഈ ദിക്കുകാരിൽ മഹാദേവനെന്ന മഹാനുഭാവനാണ് പ്രഥമഗണനീയനായിട്ടുള്ളതെന്നു പല സംഗീതരസജ്ഞന്മാരും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ സൎവമോഹനമായസംഗീതമധുവിൻേറ ലഹരികൊണ്ടോ മററോ എല്ലായ്പോഴും മത്തനായ ഒരു ദരിദ്രബ്രാഹ്മണൻ തൻേറ ഭിക്ഷാടനത്തിൽ ചില വഴിഅമ്പലങ്ങളിലും ഊട്ടുപുരകളിലുമിരുന്നു ഈ യന്ത്രത്തിൽ ചില കൈപ്പെരുമാററം ചെയ്തിരുന്നതു കേൾക്കാനിടയാവാത്തവരുടെ പക്ഷത്തിൽ മാത്രമേ മഹാദേവനു ഒന്നാംക്ലാസിൽ സ്ഥലം കിട്ടുകയുള്ളുവെന്നുകൂടി പറവാൻ എനിക്കു സംഗതിവന്നുട്ടുണ്ടു്.

കുഴൽ; ഈ യന്ത്രം മേൽ കാണിച്ച രണ്ടു യന്ത്രങ്ങളിൽ നിന്നുംകുറച്ചു ഭേദപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇതു കണ്ഠത്തിൻേറ സഹായത്തോടുകൂടി സാമൎത്ഥ്യം കാണിക്കുന്നതാണ്. ഇതിനെ നെടുംകുഴൽ(നാഗസ്വരം)എന്നും കുറുംകുഴൽ എന്നും ഓടക്കുഴൽ എന്നും മൂന്നുമാതിരിയിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ നാഗസ്വരമാണ് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതു്. ഇതിൻേറ പ്രചാരം ചോളദേശം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ അധികമായിക്കാണുന്നുണ്ടു്. (കൊല്ലംകോട്ടു സുബ്രഹ്മ

ണ്യൻ മുതലായ) ചില മഹാന്മാർ മലയാളത്തിലും ഇതുകൊണ്ടു പേരുകേട്ടവരില്ലെന്നില്ല. നമ്മുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ മൂന്നു സന്ധ്യയ്ക്കും ദൈവങ്ങൾക്കും തൊഴുവാൻ വരുന്ന ജനങ്ങൾക്കും കണ്ണുശൂലമായിത്തീരുന്നതും, സംസർഗ്ഗദോഷംകൊണ്ടു കഷ്ടപ്പെട്ടു് അവസരക്കുട്ടികളെ പ്രസവിക്കുന്നതും ഈ നാഗസ്വരംതന്നെയാണെന്നുകൂട വ്യസനപൂർവ്വം പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. കുറുങ്കുഴൽ മേളങ്ങൾക്കിടയിൽ ചെണ്ടകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു പുറമെ കുഴൽപററുകളിലും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. എങ്കിലും അപൂർവ്വമേയുള്ളു. (തിരുവില്വാമല ശങ്കരപ്പുണിക്കർ തുടങ്ങി) ചില യോഗ്യന്മാർ ഇതിലും പേരുകേട്ടവർ, ഠരം ദിക്കിലുണ്ടു്. ഓടക്കുഴൽ ഊതുന്നവരായിട്ടു് നമ്മുടെ ഗൃഹങ്ങൾതോറും പല കുട്ടികളേയും കാണ്മാനിടയുണ്ടു്. പക്ഷേ ഇത്രവളരെ പ്രചാരമുണ്ടെങ്കിലും ഈ യന്ത്രത്തിൽ അത്ര വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ സംഗീതരസികന്മാർ എന്റെ അറിവിലിപ്പോൾ അധികമുണ്ടോ എന്നു് സംശയമാണു്.

'ഇടയ്ക്ക' എന്നുള്ളതു മലയാളത്തിൽ എല്ലാ ക്ഷേത്രംതോറും പതിവായി ഉപയോഗിച്ചു വരാറുണ്ടെങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഇതുകൊണ്ടു് ഉപയോഗിക്കുന്നവർ ഇതു നിത്യകർമ്മത്തിനുള്ളതെന്നല്ലാതെ സംഗീതത്തിനുള്ളതാണെന്നുപോലും ധരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണെന്നുപറഞ്ഞാലും അവക്കു മുഷിച്ചിലുണ്ടാകേണ്ടകാലം കഴിഞ്ഞുപോയി എന്നുതന്നേയുള്ള നിലയിലായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു.

'കപാലഹസ്തം' എന്നുള്ളതു വളരെ നടപ്പുള്ളയന്ത്രമല്ലാ. ഇതിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവരിൽ പ്രസിദ്ധന്മാരായിട്ടാരേയും എനിക്കു അറിവില്ലാ. ഒരിക്കൽ ഒരു സരസൻ വായിക്കുന്നതുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

'സംഗീതപ്പെട്ടി' ഈ യന്ത്രം വളരെ വിശേഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരെണ്ണമാണു്. സംഗീതത്തിൽ ഒട്ടും ശീലമില്ലാത്തവരായ എന്നെപ്പോലെയുള്ളവക്കും താക്കോൽ കൊട്ടക്കാൻമാത്രം പഠിച്ചാൽ ഇതുകൊണ്ടു സംഗീതം പ്രയോഗിക്കാം.

ഇനി വേറെ ചിലമാതിരി യന്ത്രങ്ങളുണ്ടു്. അവകൾ ശ്രുതിശരിയാക്കുവാൻ മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്നവയാണു്. കുഴിത്താളം 'തംബുരു' 'തിത്തി' മുതലായി ഇവയും പലവിധത്തിൽ കണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്. താളം പിടിക്കുന്നതിനുള്ള അനേകവിധ വാദ്യങ്ങളും ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടവയാണു്. പക്ഷെ അവ അസംഖ്യമുള്ളതിനാൽ നേരം അതിക്രമിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു തല്ക്കാലം വിസ്തരിക്കുന്നില്ലാ.

ഇനി സംഗീതത്തിനു വേറെ ഒരു ഗുണമുണ്ടു്. ശ്രുതി യോജിപ്പിച്ചു രണ്ടോ മൂന്നോ കണ്ഠങ്ങളാകട്ടെ യന്ത്രങ്ങളാവട്ടെ കൂട്ടിഇണക്കി

പാടുന്നതായാൽ ഒററയ്ക്കുള്ളതിനേക്കാൾ അധികം രസംപിടിക്കുന്നതാകുന്നു.

ഈ സംഗീതത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായ ഒരു ചെറിയ കഥകൂടി ഇപ്പോൾ ഇവിടെ പ്രസംഗിക്കുന്നതു ഒട്ടും രസഭംഗമായി തീരുകയില്ലെന്നുവച്ച് ഇനി ഞാൻ അതിലേക്കായി തുനിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

പണ്ടു അതിയോഗ്യനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ സംഗീതവിദ്യകൊണ്ടു വിഷ്ണുഭഗവാനെ ഭജിച്ചു വളരെക്കാലം ഇഹലോകസുഖം അനുഭവിച്ചും, അനവധി സജ്ജനങ്ങളെ ഈ സുഖം അനുഭവിപ്പിച്ചും ജീവകാലാവസാനത്തിൽ ദിവ്യദേഹത്തോടുകൂടി വൈകുണ്ഠലോകത്തിലെത്തി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനുയാത്രികന്മാരായി ബ്രഹ്മാദി സകലദേവകളും, തുംബുരു നാരദൻ ചിത്രരഥൻ മുതലായ സകല ദിവ്യഗായകന്മാരും കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ മഹാബ്രാഹ്മണൻെറ വൈകുണ്ഠപ്രദേശമഹോത്സവത്തിൽ വിഷ്ണുഭഗവാൻ അവിടെ ഒരു വലിയ സംഗീതപ്രയോഗം നിശ്ചയിച്ചു. ആ സംഗീതസദസ്സിൽ പ്രധാനഗായകൻ ആ ഉത്തമബ്രാഹ്മണൻതന്നെ അല്ലാതെ മററാരുമായിരുന്നില്ലാ. 'വളരെദിവ്യഗായകന്മാർ നിറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആ സദസ്സിൽ സാക്ഷാൽ ലക്ഷ്മീഭഗവതിയും എഴുന്നള്ളി. ആ എഴുന്നള്ളത്തിൽ അകമ്പടിക്കാരായ ഹരിക്കാരന്മാർ മുതലായ നിഷ്കണ്ടകപുരുഷന്മാർ ബ്രഹ്മാദിദേവകളിലും, തുംബുരു നാരദാദികളായ പഴയ ദിവ്യഗായകന്മാരിലും, ആളെ മാററുവാൻ അവൎക്കുള്ള അധികാരം നിസ്സംശയമായി കാണിച്ചുവെങ്കിലും ആയതു ഏററവും ഉചിതമാകയാൽ ആൎക്കും അത്ര വൈമനസ്യമുണ്ടായില്ലാ. പിന്നെ ശ്രീഭഗവതിയുടെ കല്പനപ്രകാരം ദിവ്യഗായകന്മാരിൽ വച്ചു തുംബുരുവിനെ മാത്രം അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയതു് ഭക്തനാണെന്നും, വീണ എടുത്തവരിൽ ഒന്നാമനാണെന്നും, തുംബുരുവിനേക്കാൾ അധികം സംഗീതവിദഗ്ദ്ധനാണെന്നും മററും അഭിമാനമുള്ള നാരദന് ഒട്ടും രസമായില്ലെന്നല്ലാ, കോപംവൎദ്ധിച്ചു് മൂലംമറന്നിട്ടു, ഇങ്ങിനെപന്തിയിൽ പക്ഷപാതം കാണിച്ചതിനാൽ ശ്രീദേവി രാക്ഷസിയായി ഭവിക്കട്ടെ' എന്നു ശപിക്കാൻപോലും ആ നാരദൻ ഒട്ടും മടിച്ചില്ലാ. ആ ശാപംകൊണ്ടു് മഹൎഷിമാരുടെ രക്തത്തിൽ മണ്ഡോദരിയുടെ ഗൎഭത്തിലുണ്ടായ ലക്ഷ്മീദേവിയാണു് സീതാദേവി എന്നുള്ള കഥ ഇവിടെ ചുരുക്കുന്നു.

പിന്നെ വിഷ്ണുഭഗവാൻതന്നെ എഴുന്നള്ളി നാരദനെ നല്ല നല്ല യുക്തികൾ പറഞ്ഞു സമാധാനപ്പെടുത്തിയ കൂട്ടത്തിൽ "അങ്ങേയ്ക്കു് അഭ്യാസവും കേൾവിയും തുംബുരുവിനോളമില്ലാ. മേരുപൎവ്

തത്തിൻെറ ഗുഹയിൽ സംഗീതസൎവ്വജ്ഞനായ ഒരു ഊമനിരിപ്പുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ അടുക്കൽ ചെന്നു നല്ലവണ്ണം അഭ്യസിക്കു എന്നാൽ പിന്നെ തുംബുരുവിനോടു തുല്യനാകും”എന്നു ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു.

നാരദനും അങ്ങിനെതന്നെ ആ ഊമൻെറ അടുക്കൽ ചെന്നു യഥാവിധി വളരെക്കാലമഭ്യസിച്ചു. കൃതാൎത്ഥഭാവത്തോടുകൂടി മത്സരം സഫലീകരിപ്പാൻ തുംബുരുവിൻെറ ആശ്രമത്തിൽ ചെന്നു. അപ്പോൾ ആ ആശ്രമദ്വാരത്തിൽ കണ്ണില്ലാതെയും, കാതില്ലാതെയും, കയ്യൊടിഞ്ഞും, കാലൊടിഞ്ഞും എന്നുവേണ്ടാ പലമാതിരി അംഗവൈകല്യമുള്ള സ്ത്രീകളെയും, . പുരുഷന്മാരെയും ഷണ്ഡന്മാരെയുംകണ്ടിട്ടു ‘നിങ്ങളാരാണു്? എന്താണിവിടെ നില്ക്കുന്നതുഎന്നു’ ചോദിച്ചു. ‘ഞങ്ങൾ രാഗപുരുഷന്മാരും, രാഗസ്ത്രീകളും രാഗപുംസകങ്ങളുമാണു്. അങ്ങുപാടുമ്പോൾ പതിവായി ഇങ്ങിനെ ഞങ്ങൾക്കു അംഗവൈകല്യം വരികയും, തുംബുരു പാടി അതു തീൎക്കുകയും പതിവാണു്. അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിൻെറ അവസരം കാത്തുനില്ക്കുകയാണു’ എന്നു് അവരുടെ മറുപടികേട്ടു മത്സരംവിട്ടു ലജ്ജിച്ചു തുംബുരുവിനെ കാണാതെതന്നെ വിഷ്ണുവിൻെറ അടുക്കൽപോയി ഈ വിവരം അറിയിച്ചു.

ശ്രീനാരായണനാകട്ടെ, “ഇതുകൊണ്ടുമായില്ലാ. അങ്ങു ഇനിയും കുറച്ചുകാലം അഭ്യസിക്കണം—ഞാൻതന്നെ അഭ്യസിപ്പിക്കാം; പക്ഷെ അതിനുള്ള യോഗ്യത ഇപ്പൊഴും വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാ. അതുകൊണ്ടു പല പല ദിവ്യഗായകന്മാരുടെയും കൂടെ നടന്നു കേൾവി നന്നായി സമ്പാദിക്കു—അങ്ങിനെ കുറെ കഴിയട്ടെ; പിന്നെ ഞാൻ യദുകുലത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണനായിട്ടു അവതരിച്ചു ഭൂഭാരം തീൎത്തു ദ്വാരകയിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന കാലത്തു എൻെറ അടുക്കൽ വന്നു ഈ കഥ ഓൎമ്മപ്പെടുത്തു. അന്നു അഭ്യസിപ്പിക്കാം” എന്നു പറഞ്ഞയച്ചു. പിന്നെയും നാരദൻ ദിവ്യലോകങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു സാമാന്യം കേൾവി സമ്പാദിച്ചു എന്നുള്ള ഭാവത്തോടുകൂടി ഭാരതയുദ്ധാദി കോലാഹലം കഴിഞ്ഞതിൻെറശേഷം ശ്രീകൃഷ്ണൻെറ സമീപത്തു ചെന്നു ഇക്കാൎയ്യം ഓൎമ്മപ്പെടുത്തി. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ ജാംബവതിയുടെ അടുക്കൽ ഒരുവൎഷം അഭ്യസിച്ചു വരുവാൻ കല്പിച്ചു. അങ്ങിനെ ഒരുവത്സരം കഴിഞ്ഞു ചെന്നപ്പോൾ, ഇനിയൊരുകൊല്ലം സത്യഭാമ അഭ്യസിപ്പിക്കും, എന്നായി. അതുംകഴിച്ചു ചെന്നപ്പോൾ രുഗ്മിണിയുടെ അടുക്കലേക്കുവിട്ടു. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ പാടുന്ന സമയങ്ങളിൽ, ‘നാരദ! താളം തെററിയല്ലൊ’, അല്ലാ മഹൎഷിക്കു രാഗം രൂപമില്ലെന്നുണ്ടോ, എന്നും മററും രുഗ്മിണിയുടെ

ശിഷ്യത്തികളുടെ പരിഹാസം കേൾക്കാറായി. എന്നിട്ടു രണ്ടുകൊല്ലം അവിടെ അഭ്യസിച്ചു. പിന്നെ ബാല്യത്തിൽതന്നെ ഓടക്കുഴലിൽ പേരുകേട്ടിട്ടുള്ള സംഗീതസാരസവ്ജ്ഞനായ വാസുദേവസ്വാമിയുടെ അടുക്കലും രണ്ടു് ആണ്ടു അഭ്യസിച്ചു. അപ്പോൾ കാമ, ക്രോധ, ലോഭ, മോഹ, മദ, മാത്സര്യാദി സകല ദോഷങ്ങളും നീങ്ങി സംഗീതസ്വരൂപവും നാരദനിൽ വിളങ്ങി. തുംബുരുവിനോടുള്ള മാത്സൎയ്യമശേഷം അടങ്ങി. അൎജ്ജുനൻ മുതലായവർ ഈ മഹർഷിയുടെ പാട്ടുകേട്ടു കൊണ്ടാടിത്തുടങ്ങി. നാരദൻ പിന്നെ ബ്രഹ്മാനന്ദം അനുഭവിച്ചു പണ്ടത്തെ മട്ടൊക്കെ വിട്ടു ജീവന്മുക്തനായി നടന്നും തുടങ്ങി.

ഇങ്ങനെ അപാരമായിട്ടുള്ള സംഗീതശാസ്ത്രസമുദ്രത്തിൻെറ മറുകര കണ്ടവർ ദിവ്യലോകത്തുതന്നെ ഒന്നോ രണ്ടോ യോഗ്യരേയുള്ളു. ഇനി ഭൂലോകത്തിലെ കഥ പറവാനുണ്ടോ? എന്നാലും ഇപ്പോൾ ഇററലി, ജൎമ്മനി, ഇംഗ്ലണ്ടു് മുതലായ ദ്വീപാന്തരങ്ങളിൽ കാലാവസ്ഥാനുരൂപം ഠരം വിദ്യയ്ക്കു പ്രചാരമുണ്ടു്. നമ്മുടെ ഭാരതഖണ്ഡത്തിലും ഉത്തരദേശത്തു നല്ല നടപ്പുണ്ടു്. മഹമ്മദീയന്മാരിലും നല്ല സംഗീതസമൎത്ഥന്മാർ ആ ദിക്കിലുണ്ടെന്നു് കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ദക്ഷിണദേശത്തും 'തഞ്ചാവൂർ ശരഭോജി' രാജാവിൻെറ സംഗീതവിദ്യാപ്രചാരവൈദഗ്ദ്ധ്യം ഇന്നും സ്ത്രീകളിലും പുരുഷന്മാരിലും പ്രതിഫലിച്ചുതന്നെകിടക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽ വച്ചു തിരുവനന്തപുരത്താണു് അധികം ഠരം വിഷയത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുള്ളതു്.

൧൦൨൨-ാമാണ്ടു് നാടുനീങ്ങിയ മഹാരാജാവിൻെറ സംഗീതപ്രിയതയാണു് ഇതിനെ ഇങ്ങനെ രക്ഷിച്ചതെന്നു് നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണു്.

ഇനി കൊച്ചിശ്ശീമയിലെ സ്ഥിതി ആലോചിക്കുന്നതായാൽ തൃശ്ശിവപേരൂരാണു് ഉള്ളതിൽ വച്ചുഭേദം. ഇവിടെ വിദഗ്ദ്ധയുവതികളാണു് ഠരം വിദ്യയിൽ പേരുനേടിയവരുള്ളതു്, എന്നതുകൊണ്ടു യന്ത്രവും കണ്ഠവും യോജിപ്പിച്ചു പാടി, കേൾക്കുന്നവരെ മോഹിപ്പിക്കുവാൻ ഇവൎക്കു് പ്രയാസമില്ലെന്നു പലൎക്കും അനുഭവംവന്നിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

മലയാളത്തിൽ ഈ സംഗീതം നാടനെന്നും ദേശികമെന്നും രണ്ടുമാതിരി നടപ്പുണ്ടു്. അതിൽ 'നാടൻ' ആട്ടക്കഥകളിലും, തിരുവാതിരക്കളികളിലും മററുമാണു് നടപ്പുള്ളതു്.

ഓരോ രസങ്ങൾക്കു ഓരോജാതി രാഗങ്ങൾ യോജിക്കും. ശൃംഗാരത്തിനു് തോടി, കാമോദരി മുതലായതും വീരത്തിനു ഭൈരവി തുടങ്ങിയതും, കരുണത്തിന്നു് ആനന്ദഭൈരവി പ്രഭൃതിയും അത്ഭുത

ത്തിനു നവരസം മുതലായതും ഹാസ്യത്തിനു പന്തുവരാളി തുടങ്ങിയതും ഭയാനകത്തിന്നു് നാഥനാമക്രിയാദിയും ബീഭത്സത്തിന്നു് അഠാണപ്രഭൃതിയും രൌദ്രത്തിന്നു് ആഹരിതുടങ്ങിയതും ശാന്തത്തിന്നു മോഹനം മുതലായതും അധികം അനുരൂപങ്ങളാണെന്നു് അനുഭവരസികന്മാൎക്കു് അറിയാവുന്നതാണല്ലോ.

നാടന്മാതിരിയേക്കാൾ 'ദേശിക'മാതിരിയാണ് അധികം രസം കൊടുക്കുന്നതു്. അയതുകൊണ്ടു് നാടകാഭിനയാദികളിൽ ദേശികവഴിക്ക് അതാതുരസങ്ങൾക്ക് അനുരൂപങ്ങളായ രാഗങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതായാൽ പിന്നത്തെക്കഥ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

വിസ്താരഭയംകൊണ്ടു എല്ലാം ചുരുക്കിപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

വാണീനാരദമുഖസുര
വീണക്കാർകളുടെ ഗാനരംഗത്തിൽ
ചേണൊന്നരുദ്രനടനം
കാണുംകല്യാണിഗൌരിതുണചെയ്ക.

൪. ആരോഗ്യരക്ഷ.

"ശരീരമാദ്യം ഖലുധൎമ്മസാധനം"

മനുഷ്യനു് സംഭവിക്കാവുന്ന ആപത്തുകളിൽവെച്ചു് ഏററവും ദുസ്സഹമായതു രോഗമാണെന്നും ഇഹലോകസുഖങ്ങളിൽവെച്ചു് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത് അരോഗതയാണെന്നും എല്ലാപേൎക്കും അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. അരോഗത അല്ലെങ്കിൽ ആരോഗ്യമെന്നുവെച്ചാൽ ദേഹത്തിന് ബാഹ്യമായും അന്തരമായും യാതൊരുപദ്രവവുമില്ലാതെയുള്ള സ്ഥിതിയാകുന്നു. നാം ഭക്ഷിക്കുന്ന സാധനങ്ങളെ ദീപനം വരുത്തുന്നതിനുള്ള ആമാശയവും പക്വാശയവും ദീപനംവരുന്നതിൻെറശേഷം അതുകളെ ശരീരപോഷണത്തിന്നുവേണ്ടി രക്തത്തിൽകൂടെ എല്ലാഭാഗങ്ങളിലും കൊണ്ടുപോകുന്ന രക്തനാഡികളും നാം ശ്വസിക്കുന്ന വായുവിനെക്കൊണ്ടു ആ രക്തത്തെ ശുദ്ധീകരിപ്പാനുള്ള ശ്വാസകോശവും മനസ്സിൻെറ ഇരിപ്പിടമായ മസ്തുലുംഗ (തലച്ചോറു്) വും

ശേഷമുള്ള ഇന്ദ്രിയങ്ങളും യാതൊരു കൈവല്യവും കൂടാതെയിരിക്കുകയും അതാതിൻെറ പ്രവൃത്തികളെ ക്രമമായി നടത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ നമുക്ക് യാതൊരു അസഹ്യതകളും ഇല്ലാതെയിരിക്കുകയും നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളെ വേണ്ടുംവണ്ണം ചെയ്യുന്നതിന്ന് ശക്തിയും ഉത്സാഹവും ഉണ്ടായിരിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. അതിഭാഗ്യംകൊണ്ടു മാത്രം ലഭിക്കാവുന്ന ഈ അവസ്ഥയെ ആകുന്നു നാം അരോഗതയെന്നു പറയുന്നത്.

എന്നാൽ ഈ അവസ്ഥയ്ക്ക് പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും പലവിധത്തിലുള്ള ന്യൂനതകൾ സംഭവിക്കാവുന്നതാണ്. അപ്പോൾ പല പ്രകാരത്തിലുള്ള രോഗങ്ങളും അരിഷ്ടതകളും ഉണ്ടാകുന്നു. ഈവക രോഗങ്ങളും അരിഷ്ടതകളും ഉണ്ടാകാതെ ശരീരം സൂക്ഷിക്കത്തക്കവിധത്തിലാകുന്നു പരമകാരുണികനായ ഈശ്വരൻ നമ്മളെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെ ശരീരം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതിന്ന് നാം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായി ദൈവകല്പിതങ്ങളായ ചില നിയമങ്ങളും ഉണ്ട്. ആ നിയമങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കി യഥാവിധി ആചരിച്ചാൽ ശരീരസുഖത്തോടു കൂടി കാലക്ഷേപം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. നേരേമറിച്ച് അജ്ഞാനംകൊണ്ടോ ഉദാസീനതകൊണ്ടോ നാം അവയെ ലംഘിച്ചാൽ നമുക്കു അരോഗന്മാരായിരിപ്പാൻ അസാദ്ധ്യംതന്നെ. മനുഷ്യകല്പിതങ്ങളായ നിയമങ്ങളെ ലംഘിച്ചാൽ ശിക്ഷകൂടാതെ രക്ഷപ്പെടുന്നതിനു ചിലൎക്കു കഴിയുമായിരിക്കാം. മേല്പറഞ്ഞ നിയമങ്ങളെ ലംഘിക്കുന്നവൎക്കു ശിക്ഷയിൽനിന്ന് വേർപെടുവാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

രോഗങ്ങൾ നാം തന്നെ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞതു എല്ലാവൎക്കും സമ്മതമാകുമോ എന്ന് സംശയമാണ്. അരോഗതയും രോഗവും പൂൎവ്വജന്മത്തിൽ ചെയ്ത പുണ്യപാപങ്ങളുടെ ഫലമാണെന്നും, അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യയത്നംകൊണ്ടു രോഗങ്ങളെ നിവാരണം ചെയ്വാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്നും ചിലൎക്കു അഭിപ്രായമുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ അവരുടെ അഭിപ്രായം അനുഭവവിരുദ്ധമാകയാൽ അത്ര ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. എങ്ങിനെയെന്നാൽ നിയമേന അമിതഭക്ഷണം ചെയ്കയോ ദേഹപ്രകൃതിക്കു ചേരാത്ത പദാൎത്ഥങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്താൽ ഉടനേതന്നെയോ കാലക്രമംകൊണ്ടോ ഉദരരോഗങ്ങളും അധികമായ വിചാരംകൊണ്ടും മനഃക്ലേശംകൊണ്ടും ബുദ്ധിക്കും ഹൃദയത്തിനും മററു രക്താശയങ്ങൾക്കും ഉപദ്രവവും മഴയത്തോ മഞ്ഞത്തോ നടന്നാൽ ജ്വരദോഷവും അതുപോലെതന്നെ മററോരോ കാരണങ്ങളാൽ വേറെ പല വ്യാധികളും ഉണ്ടാകുന്നതു എല്ലാവൎക്കും അനുഭവമല്ലേ.

അതുകൊണ്ടു രോഗങ്ങളെ സാധാരണയായി സ്വയംകൃതദോഷങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടതാണ്.

ആരോഗ്യരക്ഷാൎത്ഥമായുള്ള നിയമങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കാത്തതിനാലുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങൾ എല്ലായ്പോഴും ഉടനേതന്നെ പ്രകാശിക്കുന്നതല്ല. ദരിദ്രന്മാരോ, ഉദാസീനന്മാരോ ആയ മാതാപിതാക്കന്മാർ തുമ്പില്ലാതെ വളൎത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്ന കുട്ടികളിൽ ചിലരേയും, യൌവനകാലത്തേ ചോരത്തിളപ്പുകൊണ്ടു പലപ്രകാരത്തിലുള്ള ദുർവൃത്തികൾ കാട്ടുന്ന യുവാക്കളിൽ ചിലരേയും കുറേക്കാലത്തേയ്ക്കു യാതൊരു രോഗപീഡയും ശക്തിക്ഷയവും കൂടാതെ കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അങ്ങിനെ ഉള്ളവർ വളരെ ചുരുക്കമാണെന്നുതന്നെയല്ല കാലക്രമേണ അവരും അവരുടെ അപത്ഥ്യാചരണങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളായ നാനാവിധരോഗങ്ങളും അകാലവാൎദ്ധക്യവും ശക്തിക്ഷയവും അകാലമരണംതന്നേയും അനുഭവിക്കാതിരിക്കയില്ല. ചിലർ മുപ്പതു വയസ്സാകുമ്പോഴേക്കും വൃദ്ധന്മാരായും അശക്തന്മാരായും മ്ലാനമനസ്സുകളായും തീരുന്നില്ലേ? അതു അവരുടെ ചെറുപ്പകാലത്തേ പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലമെന്നല്ലാതെ വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. അതുപോലെതന്നെ, നല്ലവണ്ണം ദേഹശുശ്രൂഷചെയ്യുന്നവരെ ഷഷ്ടിപൂൎത്തി കഴിഞ്ഞാലും നല്ല യൌവനപുഷ്ടിയും ഉത്സാഹവും ഉള്ളവരായും കാണുന്നുണ്ടല്ലോ.

സാധാരണയായി രോഗങ്ങൾ അവരവരുടെ അപത്ഥ്യാചരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഉണ്ടാകുന്നതാണെങ്കിലും ചിലൎക്ക് അതുകൂടാതേയും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പാരമ്പൎയ്യത്തെ അനുസരിച്ചു ചിലൎക്ക് വായുവിനാൽ വ്യാപിക്കപ്പെടുന്നതോ സ്പൎശത്താൽ സാംക്രമിക്കുന്നതോ ആയ പകരുന്ന വ്യാധികൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അങ്ങിനെ രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു സാധാരണയായി അവരുടെ കുററമാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ആവക വ്യാധികളും മററു രോഗങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ ആദ്യമായി ഉത്ഭവിക്കുന്നതു മനുഷ്യരുടെ തെററുകൊണ്ടോ അജ്ഞാനംകൊണ്ടോ ആകുന്നു. പരമ്പരയായി രോഗം ഉണ്ടാകുന്നതു് ആ വംശത്തിൽ ആരുടേയെങ്കിലും വിചാരക്കുറവുകൊണ്ടായിരിക്കണം. ആദ്യം ആരെങ്കിലും ആരോഗ്യരക്ഷാനിയമങ്ങളെ വിധിപോലെ അനുഷ്ഠിക്കാതെ രോഗങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചു് നിരപരാധികളായ സന്താനങ്ങൾക്ക് കൊടുക്കുന്നതാണ്. പകരുന്ന രോഗങ്ങളുണ്ടാകുന്നതു് ജനങ്ങൾ ഓതമുള്ളതായും വായു സഞ്ചരിക്കാത്തതായും ഉള്ള ഭവനങ്ങളിലോ, വലിയ നഗരങ്ങളിൽ മലദൂഷിതങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളിലോ പാൎക്കുകയും; ദേഹത്തേയും ഭവനത്തേയും ശുചിയാക്കിവയ്ക്കാതെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യു

ന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. സാധാരണയായി ഈവക രോഗങ്ങൾ മൂഢന്മാരുടേയും ദരിദ്രന്മാരുടേയും മലിനമായ വാസസ്ഥലങ്ങളിലാണു് ഉത്ഭവിക്കുന്നതു്. പിന്നെ അതു അറിവുള്ളവരുടേയും, ധനികന്മാരുടേയും വീടുകളിലും വ്യാപിച്ചു് എല്ലാപേരേയും ഒരുപോലെ ആപത്തിൽ അകപ്പെടുത്തുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ആരോഗ്യരക്ഷാനിയമങ്ങളെ അവരവർ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് മാത്രം മതിയാകയില്ല. നമ്മുടെ സമസൃഷ്ടന്മാരെക്കൊണ്ടും അനുഷ്ഠിപ്പിക്കേണ്ടതിന്നു് നമ്മൾ യത്നിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടു ഈ വക രോഗങ്ങളെ നിവാരണംചെയ്യാൻ സാദ്ധ്യമാണോ എന്നു ചിലൎക്കു് സംശയമുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ അതു് സാദ്ധ്യമാണെന്നുള്ളതിലേക്കു് പല അനുഭവങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഇംഗ്ലണ്ടു് മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ പണ്ടു് "പ്ലേഗ്" എന്നു പേരായ ഒരു നടപ്പുദീനം കൂടക്കൂടെ വ്യാപിക്കുകയും, അതിനാൽ അനേകജനങ്ങൾ മരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അവിടങ്ങളിലുള്ള ഡാക്ടർമാരുടേയും മററും പരിശ്രമങ്ങൾകൊണ്ടും, ആലോചനകൾകൊണ്ടും ഇപ്പോൾ ആ രോഗം നാമാവശേഷമായി തീൎന്നിരിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ മററു പല രോഗങ്ങളേയും അവർ ഉന്മൂലനംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. തലൈത്തട്ടി, വസൂരി മുതലായ മഹാരോഗങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ധാരാളമായി നടപ്പുണ്ടെങ്കിലും അവയുടെ പ്രചാരത്തിനും അസഹ്യതയ്ക്കും പണ്ടത്തേക്കാൾ അല്പം കുറവുവന്നിട്ടുണ്ടു്. അതുകളേയും തീരെ ഇല്ലായ്മചെയ്യുന്നതിന്നു് വെള്ളക്കാരു് ചെയ്തുവരുന്ന യത്നം കാലക്രമംകൊണ്ടു് സഫലമാകുമെന്നു് വിചാരിപ്പാൻ ധാരാളമായി വഴിയുണ്ടു്.

മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടു് രോഗങ്ങൾ നിവാൎയ്യങ്ങളായിരിക്കുംപോൾ ആരോഗ്യരക്ഷയ്ക്കുള്ള വഴികളെ അറിഞ്ഞു് നാം അവയെ അനുഷ്ഠിക്കുകയും മററുള്ളവരെക്കൊണ്ടു് അനുഷ്ഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു നമ്മുടെ കൎത്തവ്യകൎമ്മങ്ങളിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളവയാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ആരോഗ്യരക്ഷയ്ക്കു് പ്രത്യേകമായി ആവശ്യമുള്ളതു നിൎമ്മലമായുള്ള വായുവും ജലവും, മിതമായും ഹിതമായും ഉള്ള ഭക്ഷണം, ദേഹശുദ്ധി, വിധിപോലെയുള്ള വ്യായാമം, വേണ്ടപോലെയുള്ള നിദ്ര ഇവയുമാകുന്നു. ഇവയിൽ ഓരോന്നിനെക്കുറിച്ചു് പ്രത്യേകമായി മേലിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാകുന്നു.

൯. സ്വപ്നം.

ഇതു മിക്കവാറും ജനങ്ങൾക്കു നിത്യപരിചയമാണെങ്കിലും ആനയെ സ്വപ്നംകണ്ടാൽ ഗണപതിക്കു വഴിപാടുകൊടുക്കണമെന്നും മരിച്ചു എന്നു കണ്ടാൽ ദണ്ഡം സുഖമായി എന്നും സ്വപ്നംകണ്ടതിൻെറ ശേഷം ഉറങ്ങിയാൽ ഫലിക്കില്ലെന്നും മററുമല്ലാതെ ഇതിൻെറ കാരണം എന്താണെന്നോ സ്വപ്നം വിശ്വസിക്കത്തക്കതാണോ എന്നോ ഉള്ള സംഗതികൾ ആലോചിക്കുന്നവർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ കുറയുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതുവരെ അറിയാത്തതുകൊണ്ടു ദോഷമൊന്നും ഉണ്ടായില്ലാ. ഇനി അറിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ എന്തു? എന്നുള്ള വിചാരം എല്ലാദിക്കിലും പ്രത്യക്ഷംതന്നെ. മിക്കവാറും ജനങ്ങൾ ഒരിക്കൽ അല്ലെങ്കിൽ മററൊരിക്കൽ അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതിയാകകൊണ്ടു താഴെ പറയുന്ന വിവരങ്ങൾ വായനക്കാൎക്കു രസകരമായിത്തീരുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

സ്വപ്നത്തേക്കുറിച്ചു താഴെ പറയുന്നതു നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിപ്പാൻ അതിനെ സംബന്ധിച്ചതായ രണ്ടു സംഗതികളെക്കുറിച്ചു അല്പം പറയുന്നതു അത്യാവശ്യമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു മനസ്സിൻെറ ഇരിപ്പിടത്തേപ്പററിയാണു. സാധാരണയായി നാം മനസ്സു എന്നു പറയുമ്പോൾ കൈവയ്ക്കുന്നതു നെഞ്ഞത്തു് ആണെങ്കിലും അതിൻെറ ഇരിപ്പു തലയിൽ ആണെന്നു പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ തെളിയിപ്പാൻ പല ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ടു. മുഖ്യമായുള്ള ചില തെളിവുകളെ താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

൧. അധികനേരം മനസ്സുവച്ചു ഒരു പ്രവൃത്തിചെയ്താൽ ഒരു തലവേദന തുടങ്ങുന്നു.

൨. തലച്ചോറിനു വല്ലകേടും പററിയാൽ ബുദ്ധിഭ്രമം ഉണ്ടാകുന്നു. തലയുടെ പിൻഭാഗത്തു് പിൻ കഴുത്തിൻെറ മുകളിലായിട്ടു ഇടിക്കയോ മററോ ചെയ്താൽ തല്കാലത്തേക്കു ബോധക്ഷയവും ചിലപ്പോൾ മരണവും സംഭവിക്കുന്നു.

൩. തലച്ചോറിൻെറ വലിപ്പവും ബുദ്ധിശക്തിയും തമ്മിൽ വളരെ സംബന്ധമുണ്ടു. തലച്ചോറു അധികമുണ്ടായാൽ ബുദ്ധി അധികമായി സാധാരണ കാണുന്നുണ്ടു. അതിന്നും പുറമെ ഭ്രാന്തന്മാൎക്കു തലച്ചോറു വളരെ കുറഞ്ഞതായും കാണുന്നു. ൟ സംഗതികൾ ആലോചിച്ചാൽ മേല്പറഞ്ഞ സംബന്ധം തെളിവാകുമെന്നു തോന്നുന്നു.

രണ്ടാമതായി ഓൎമ്മവയ്ക്കേണ്ട സംഗതി ധാരണ എന്നതിൻെറ

അൎത്ഥവും മാതിരിയും ആകുന്നു. കഴിഞ്ഞകാൎയ്യത്തെ നാം രണ്ടാമതും ഓൎമ്മവെയ്ക്കുമ്പോൾ അതു് നമ്മുടെ ധാരണാശക്തികൊണ്ടാണെന്നു പറയുന്നു. ൟ ധാരണയുണ്ടാവുന്നതു് എങ്ങിനെയാണെന്നാണിനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്.

ഇതിനെക്കുറിച്ചു് നാലു് അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

൧. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ ഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സകലങ്ങളുടെയും പ്രതിഛ്ഛായകൾ നമ്മുടെ മനസ്സിലുണ്ടു്.

൨. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ സ്പൎശിക്കപ്പെടുമ്പോൾ തലച്ചോറിൻെറ ഞരമ്പുകൾക്കും മററും ചില വികാരങ്ങൾ (മാററങ്ങൾ) ഉണ്ടാകുന്നു (ഒരു പെൻസിൽകൊണ്ടു് കടലാസിൽ വരച്ചതുപോലെ എന്നു വിചാരിക്കാം.)

൩. പ്രതിഛ്ഛായ മനസ്സിൽ ഉണ്ടു്. എന്നാൽ അതു നമ്മൾക്കു എല്ലായ്പോഴും ഓൎമ്മയില്ല.

൪. ഓൎമ്മ എന്നതു് മനസ്സിൻെറ ഒരു സ്വഭാവമാണു്. ഇതിൽ ഒടുക്കം പറഞ്ഞതിന്നു വളരെ അൎത്ഥം ഉണ്ടെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മനസ്സിൻെറ സ്വഭാവം എന്നുപറഞ്ഞതുകൊണ്ടു നമുക്കു് അതിനെക്കുറിച്ചു ഒരറിവും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഒന്നും മൂന്നും അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു് ഒരു വലുതായ കുറവുണ്ടു്. അവയെ സമ്മതിക്കുന്നതായാൽ നാം മനസ്സു് എന്നുപറയുന്നതിനെ യാതൊരു ശക്തിയുമില്ലാത്തതായും ഒരു പാത്രംപോലെയും സങ്കല്പിക്കേണ്ടി വരുന്നു.

ആയതിനാൽ നാലിലുംവെച്ചു് നല്ലതു രണ്ടാമത്തേതാണെന്നു തോന്നുന്നു. മിക്കവാറും ജനങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്ന അഭിപ്രായവും അതുതന്നെയാണു്.

ഇനി സ്വപ്നം ഉണ്ടാവുന്നതിൻെറ മാതിരികൂടി പറഞ്ഞാൽ താഴെ ചേൎത്തിരിക്കുന്ന ചില അത്ഭുതകരമായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതാണെന്നും, അവയിൽ ഗണപതിയും കുട്ടിച്ചാത്തനും മററും ചേൎന്നിട്ടില്ലെന്നും ദൃഷ്ടാന്തമാവുമെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു.

ധാരണയേപ്പററി നാലഭിപ്രായങ്ങൾ പറഞ്ഞതിൽ രണ്ടാമത്തേതാണു് സാധുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. നമ്മുടെ മനസ്സിന്നു എന്തെങ്കിലും ഒരു വികാരം വരുമ്പോൾ തലച്ചോറിൽ കുറച്ചു് ഒരു മാററം ഉണ്ടാകുന്നു. മാററം ഇന്നവിധമാണെന്നു് പറയുന്നതു പ്രയാസമാണു്. നമുക്കു് ഊഹിക്കാനേ വഴിയുള്ളു. കടലാസിൽ പെൻസിൽ കൊണ്ടു വരച്ചതുപോലെ എന്നൊ, ചുമരിന്മേൽ കരിക്കട്ടകൊണ്ടു വരച്ചതുപോലെ എന്നോ വിചാരിച്ചാൽ മതിയാവുന്നതാണു്. ശരീരത്തിൻെറ സകലഭാഗത്തിൽനിന്നും ഞരമ്പുകൾ പലവഴിയാ

യി തലച്ചോറിനോടു സംബന്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഏതുഭാഗത്തു് സ്പ ൎശമുണ്ടായാലും തലച്ചോറിൽ എത്തുന്നതാണ്. (ചിലചേഷ്ടകൾ മനസ്സിന്റെ സഹായം കൂടാതേയും നടന്നുവരുന്നുണ്ടു്. അവയെക്കു റിച്ചു് ഇവിടെ പറഞ്ഞിട്ടാവശ്യമില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു പറയുന്നില്ല.) ഈ വ്യത്യാസം വന്നിരിക്കുന്നഭാഗത്തിനു രണ്ടാമതും ഇളക്കം തട്ടുമ്പോ ളാണ് വ്യത്യാസത്തിനു കാരണമായ സംഗതി ഓൎമ്മവരുന്നതു്. ഈ ഇളക്കം പലതുകൊണ്ടും വരാം. ചോരയോട്ടംകൊണ്ടും അമൎച്ചകൊണ്ടും മററും വന്നേക്കാം.

ഇതിനെക്കുറിച്ചു് പുരാതനകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞ ന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഒന്നിനോടൊന്നു യോജിക്കുന്നില്ല. എ ല്ലാവരിലും പ്രസിദ്ധനായ അരിസ്റ്ററോട്ടലിന്റെ അഭിപ്രായം ഇതാ കുന്നു.

“പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ ദൎശിക്കാവുന്നതായ സകല വസ്തുക്ക ളും മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു വികാരത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ വസ്തു മാററിയാലും ഠരം വികാരം അസാരംനേരവുംകൂടി നില്ക്കു ന്നു. ഇവ ഉറക്കത്തിൽ മനസ്സിന്റെ വിഷയഗ്രഹണശക്തികൊ ണ്ടു അനുസ്മൃതമായിട്ടു ഇവയുടെ പ്രതിമകൾ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്നു. ഇതാണ് സ്വപ്നം” ഡിസ്ട്ടുവാർട്ടു് എന്ന ആളാണ് ഇതിന്നു ചില നിയമങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചതു്. നമ്മുടെ ശരീരചേഷ്ടകളിൽ നിന്നു ജനിക്കാവുന്ന എല്ലാമനോവികാരങ്ങളും ഉറക്കത്തിലില്ല. നമ്മുടെ ഉറക്കസമയത്തേ ഇച്ഛ എന്നതിന്നു് മനസ്സിന്മേലും മററും ഉള്ള ശക്തി പോകുന്നു. ഇതു് ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നു.

രണ്ടാമതു് മനോവികാരങ്ങളുടെ ക്രമം ഉറക്കത്തിലും ജാഗ്രത്തി ലും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. എന്തെന്നാൽ, ഒന്നിൽ നാം മന സ്സുവയ്ക്കുന്നുണ്ടു്; മറെറതിൽഇല്ല. ഇതു സാധാരണ കാണുന്നുണ്ടു്. പി ന്നെ സ്വപ്നത്തിൽ നമുക്കു് സമയത്തെ തെററിധരിക്കുന്നതിനും ഉള്ള കാരണം ഇതു തന്നെയാണ്.

സ്വപ്നത്തിൽ മനോവേഗം ഇടിമിന്നലിന്നുതുല്യമാണ്. ഒരു നിമിഷത്തിൽ എണ്ണമില്ലാത്ത വിചാരങ്ങൾ മനസ്സിൽ വരുന്നു. ര ണ്ടോ മൂന്നോ കൊല്ലംകൊണ്ടുസാധിക്കാവുന്ന പ്രവൃത്തി ഒരു നിമി ഷത്തിൽ ചെയ്തതായിക്കാണുന്നു. എന്നാൽ ഉറക്കത്തിൽ കാണു ന്നതു ശരിയാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ആയതുകൊണ്ടു് സാധാര ണ നമുക്കു ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സമയമല്ല നോക്കുന്ന തു്. മനസ്സിൽധരിക്കുന്നതിന്നു് എന്തുസമയം വേണമെന്നതു്. മാത്ര മേനോക്കുന്നുള്ളൂ. ഉറക്കത്തിൽ മനസ്സുസ്വസ്ഥമല്ല. നല്ല ഉറ

ക്കത്തിൽ പുറമെ ഉള്ള വസ്തുക്കളെ ഒന്നും അറിയുന്നില്ലാ. ഇതിൽ മുഖ്യമായ സംഗതി എന്തെന്നാൽ, സ്വപ്നത്തിൽ നമ്മുടെ മനോവികാരങ്ങളെ ശരിയായി കൊണ്ടുപോകാൻ നമുക്കു ശക്തിയില്ലാ. നമ്മൾ സ്വപ്നത്തിൽ പലതും ചെയ്യുന്നു. അടുക്കെ ആളുകൾ ഉണ്ടെന്നും മററും വിചാരിക്കമാത്രമല്ലാ അവർ സംസാരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിച്ച് അവരോടു മറുപടികൂടി പറയുന്നു.

സ്വപ്നത്തിൽ വരുന്ന സംഗതികൾ മുമ്പിൽ ഏതുവിധമെങ്കിലും മനസ്സിൽ ഉണ്ടായതായിരിക്കണം. അവ രണ്ടാമതു വരുമ്പോൾ യാതൊരു ക്രമവും അനുസരിക്കുന്നതല്ലാ. അതിനാലാണ് വരുവാൻ വയ്യാത്ത കാൎയ്യങ്ങൾ സ്വപ്നത്തിൽ കാണുന്നത്.

ഡാക്ടർ ഗ്രേഗരി എന്നാൾക്കു ഒരു സ്വപ്നം ഉണ്ടായി. എന്തൊ ഒരു ദീനശാന്തിക്കായി ഒരു ദിവസം ചൂടുള്ളവെള്ളം നിറച്ച കുപ്പി കാലിന്മേൽ വയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. അന്നു രാത്രി കിടന്നുറങ്ങുമ്പോൾ എററ്നാ എന്ന മലയുടെ മുകളിൽ ആണ് താൻ എന്നും ഭൂമിയുടെ ചൂടു സഹിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതാണെന്നും സ്വപ്നംകണ്ടു.

വേറെ ഒരാൾ ഒരുദിവസം തന്റെ ശരീരം മുഴുവനും ഓന്തുകളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു എന്നു സ്വപ്നം കണ്ടു. കാലത്തു എഴുന്നേററു ഇതിനെക്കുറിച്ചു അയാൾ ആലോചിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഒരു കാരണവും കണ്ടില്ലാ. മൂന്നുദിവസം ആലോചിച്ചു. ഒന്നും ഉണ്ടായില്ലാ. ഈ വൎത്തമാനം പറയാനായി തന്റെ ഇഷ്ടനായ ഒരുത്തന്റെ അടുക്കൽ പോയി. അപ്പോൾ അയാളുടെ മേശയിന്മേൽ കല്ലുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു ഓന്തിനെക്കണ്ടു. സ്വപ്നംകണ്ടതിന്റെ തലേദിവസം ഇയാൾ അവിടെപോയിരുന്നു. എന്നാൽ അയാൾ ഈ കഥ തീരെ മറന്നു. തലയിൽ പൊള്ളിക്കാൻ മരുന്നു ഇട്ടിട്ടുള്ള ആളുകൾ ചിലപ്പോൾ തലമുറിച്ചു കൊല്ലുന്നു എന്നു സ്വപ്നംകണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു പുഷ്പത്തിന്റെ ഗന്ധംകൊണ്ടു ഒരു പൂന്തോട്ടത്തിലാണെന്നും മററും സ്വപ്നംകണ്ടേക്കാം.

മിക്കവാറും സ്വപ്നങ്ങൾ ഏതുവിധത്തിലെങ്കിലും മനസ്സിൽ മുമ്പിൽ ഉണ്ടായ വികാരങ്ങളാണെങ്കിലും ചില സംഗതികളിൽ മുമ്പിൽ ഉണ്ടാവാത്തതും ബുദ്ധി ഏററവും അധികമായി ഉപയോഗിക്കേണ്ടതും ആയ പ്രവൃത്തികൾ സ്വപ്നത്തിൽ ചെയ്തതായി ദൃഷ്ടാന്തമുണ്ടു്. ഡാക്ടർ ഗ്രേഗരി, സ്വപ്നത്തിൽ തനിയ്ക്കുണ്ടായ വിചാരങ്ങളും അപ്പോൾ അവയെപ്പററി തോന്നിയ വാചകങ്ങളും ഉറക്കം ഉണൎന്നപ്പോൾ വളരെ ശരിയാണെന്നു തോന്നിയതിനാൽ തന്റെ പ്രസംഗങ്ങളിലും മററും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നു. കൊൽറിഡ്ജ് എന്നയാൾ കുബ്ളാഖാൻ എന്ന കവിതയെ ഉറക്കത്തിലാണ് ഉ

ണ്ടാക്കിയതു്. മുഴുവൻ ആവുന്നതിനു മുമ്പെ ഉണൎന്നു. പിന്നെ മുഴുവ നാക്കാനും കഴിഞ്ഞില്ലാ. സ്വപ്നസ്ഥിതിയിൽ ഏതുപ്രകാരം വരുമെന്നും മ റ്റും പറയാൻ ബുദ്ധിമുട്ടായി. കണ്ടിട്ടുള്ള രാജ്യകാൎയ്യങ്ങൾ ചില പ്പോൾ സ്വപ്നത്തിൽ ഇന്നപ്രകാരമെന്നു തോന്നീട്ടുണ്ടു് എന്നും മറ്റും ഡാക്ടർ ഫ്രാംക്ലിൻ പറയുന്നു. ഒരാൾ ഉറക്കത്തിൽ ഫ്രഞ്ചുഭാഷയി ലെ ഒരു ക്രിയാപദം കണ്ടുപിടിച്ചു. സ്വപ്നത്തിൽ അയാളും അനവധി ആളുകളും ഒരു കുടുതായ സ്ഥലത്താണെന്നും കാറ്റുവരാൻ പാടി ല്ലാത്തതിനാൽ ശ്വാസംമുട്ടി ചാവുമെന്നും തോന്നി, അപ്പോൾ അ യാൾ "ഇൻഫാട്ടു് ഡിട്ടായിട്ടർ" എന്നു നിലവിളിച്ചു. ഡിട്ടായിട്ടർ എന്നു ഒരു വാക്കില്ലാ. ട്ടായിറ്റ്ര് എന്നുണ്ടു്. മോന്തായം എന്നൎത്ഥമാ ണു്. (ജാഗ്രത്തിൽ ഓൎമ്മയില്ലാത്തതും മനസ്സുവയ്ക്കാത്തതുമായ പ ല കാൎയ്യങ്ങളും സ്വപ്നത്തിൽ ഓൎമ്മ വന്നു എന്നും വരും.) താ ഴെ പറയുന്നതു് ഒരു അത്ഭുതകരമായ ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. സ്കാ ട്ട്ലൻറിന്റെ വടക്കെ അറ്റത്തു ഒരു ദിക്കിൽ വച്ചു ഒരു കച്ചവ ടക്കാരനെ ഒരുത്തൻ കൊന്നു. മരിച്ചവൻ ഒരു പെഡ്ളർ ആയിരു ന്നു. (ഒരു പെട്ടിയിൽ ചില്ലറസാമാനങ്ങൾ എടുത്തു നടന്നു കച്ച വടം ചെയ്യുന്നവൻ) ഇവന്റെ പെട്ടിയും മറ്റും ഒരുദിക്കിൽ കുഴി ച്ചിട്ടു. വിസ്താരംനടന്നുതുടങ്ങി. യാതൊരുതെളിവും ഇല്ലാ. അങ്ങി നെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരുത്തൻ വന്നു തനിക്കു ഒരു സ്വപ്നം ഉണ്ടായി എന്നും സ്വപ്നത്തിൽ ഒരു വീടുകണ്ടു എന്നും അതിൽ നിന്നും ഒരാൾ മരിച്ചയാളുടെ പെട്ടി ഇന്നദിക്കിലുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എ ന്നും പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടു ആളുകൾ പെട്ടിതിരഞ്ഞു കണ്ടെത്തി. ഇ തു ആയാൾ പറഞ്ഞ സ്ഥലത്തായിരുന്നില്ലാ അതിനു സമീപമാ യിരുന്നു. അതുകണ്ടപ്പോൾ ഒന്നിലൊ ഇവൻതന്നെ കൊന്നതു അ ല്ലെങ്കിൽ ഇവൻ കൊന്നവന്റെ കൂട്ടുകാരൻ എന്നായിരുന്നു, ആളു കൾ ശങ്കിച്ചതു. അതിനാൽ ഇവനെ വിസ്തരിച്ചു തൂക്കാൻവിധിച്ചു.

തൂക്കുന്നതിന്നുമുമ്പെ കൊന്നവൻതന്നെ വന്നു കുററം സമ്മതി ച്ചു. ഇയാൾ യാതൊരുവിധത്തിലും ഇതിൽ കൂട്ടുകയൊ ഒത്താശ നിൽക്കുകയൊ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തി. ഈ അത്ഭുത മായ സംഗതിക്കു ഒരു കാരണം മാത്രമെ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ളു. ഈ കൊ ലചെയ്തതിന്റെ ശേഷം കൊന്നവനും സ്വപ്നക്കാരനും വളരെദിവ സം ഒന്നിച്ചിരിക്ക ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ രണ്ടാളും ഒന്നിച്ചു കൂ ടിയതു രണ്ടാളും കള്ളുകുടിച്ചസമയത്താണു്. ആയതുകൊണ്ടുകൊ ന്നവൻ ഇതിനെ കുറിച്ചുള്ള വൎത്തമാനങ്ങൾ ആ സമയത്തു മറേറ യാളോടു പറഞ്ഞിരിക്കാം. അതു ഇയ്യാൾക്കു സ്വപ്നത്തിൽ തോ

ന്നി എന്നാൽ യഥാസ്ഥിതിയിൽ ഓൎമ്മയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാ.

കാൎയ്യങ്ങൾ ഉടനെ സംഭവിക്കുമെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ സംഭവിക്കു ന്നുവെന്നോ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടിട്ടു ശരിയായി വന്നിട്ടുള്ള ദൃഷ്ടാന്ത ങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ചിലതു വായനക്കാൎക്കുതന്നെ അനുഭവമുണ്ടായിരിക്കാം. ഇതിൽ അത്ഭുതകരമായി ഒന്നുംതന്നെയില്ലാ. അസാമാന്യമായ ദൈവ ശക്തിയും ഒന്നും ഇതിലില്ലാ. സാധാരണയായി സ്വപ്നത്തിനുള്ള കാര ണംപോലെതന്നെയാണു് ഇതിന്റെയും കാരണം. താഴെ പറയുന്നതു് ഒരു വിശ്വസിക്കത്തക്ക ദൃഷ്ടാന്തമാണു്.

സ്കാട്ട്ലന്റിലെ ഒരു പാതിരിസായ്പു് തന്റെ ഉൾനാട്ടിലുള്ള വീടു വിട്ടു് പട്ടണത്തിൽ വന്നു താമസിച്ചിരുന്നു. ഒരു ദിവസം രാത്രി അ യാൾക്കു ഒരു സ്വപ്നം ഉണ്ടായി. തന്റെ വീട്ടിനു തീപിടിച്ചിരിക്കുന്നു വെന്നും തന്റെ ഒരു കുട്ടി അഗ്നിമദ്ധ്യത്തിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും ആ യിരുന്നു സ്വപ്നം. ആ നിമിഷംതന്നെ അയാൾ അവിടെ നിന്നും വീട്ടിലേയ്ക്കു് പുറപ്പെട്ടുപോയി. അവിടെചെന്നപ്പോൾ വീട്ടിനു തീപി ടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു കുട്ടിയെ തീയ്യിന്റെ ഇടയിൽ നിന്നും ഇയ്യാൾ രക്ഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. പാതിരി ആകകൊണ്ടു ഇതു ഈ ശ്വരവിലാസം തന്നെ സംശയമില്ലാ എന്നാണു് ആളുകൾ വ ചാരിച്ചതു. അതു എങ്ങിനെയെങ്കിലും ആകട്ടെ. ഇതിന്നു ചുരുക്ക ത്തിൽ ഒരു കാരണം പറയാവുന്നതാണു്. ഇയാൾക്കു ഒരു വാലിയ ക്കാരൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ അശേഷവും സൂക്ഷ്മമില്ലാത്തവനാ യിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചു തീയിന്റെ കാൎയ്യത്തിൽ. ഇതു ഈ പാതിരിക്കു മനസ്സിന്നു അസ്വാസ്ഥതയെ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. അതിലും വിശേഷിച്ചു അപ്പോൾ ഇയ്യാൾ വീട്ടിലില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അധികം ഭയത്തിനു ഹേതുവായിത്തീൎന്നു. അപ്പോൾ അയാൾക്കു് തീപിടിച്ചാലത്തെ വൈ ഷമ്യങ്ങളും കുട്ടികളെ നോക്കാൻ ആളില്ലായ്കയും മററും ഓൎമ്മവന്നേ യ്ക്കാം. ഇയ്യാൾ അവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ആ വാലിയക്കാരൻ രാത്രി കൂട്ടുകാരെ ഒന്നിച്ചു കള്ളുകുടിച്ചു അവിടെ വന്നേയ്ക്കാം. ഈ സം ഗതികൾ എല്ലാംകൂടി മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം ഒരു സ്വപ്നമായിത്തീൎന്നു.

ഒരു കുട്ടി തന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും ഏകദേശം ൧൦൦-നാഴികദൂരമു ള്ള ഒരു സ്ക്കൂളിൽ പഠിച്ചു താമസിച്ചിരുന്നു. ഒരുദിവസം രാത്രി അയാൾക്കു ഒരു സ്വപ്നം ഉണ്ടായി. അയാൾ തന്റെ അച്ഛന്റെ വീട്ടിൽചെന്നു നേരേയുള്ള വാതലിൽകൂടി കടക്കാൻനോക്കി. അതു പൂട്ടിയിരുന്നതിനാൽ പിന്നാംപുറത്തെ ഒരു വാതലിൽകൂടി അകത്തു കടന്നു. എല്ലാവരും ഉറങ്ങുന്നതായി കണ്ടിട്ടു് അവന്റെ അമ്മ കിടന്നിരുന്ന മുറിയിലേക്കുചെന്നു. അമ്മ ഉണൎന്നിരിക്കുന്നതായി ക

ണ്ടിട്ട് "അമ്മേ ഞാൻ ഒരു വലിയ യാത്രയ്ക്കായി പോകുന്നു. ഞാൻ നിങ്ങളോട്ടു യാത്രപറയാനാണ് വന്നത്" എന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടപ്പോൾ അമ്മ "അയ്യോ മകനെ നീ ചത്തിരിക്കുന്നു" എന്നു വളരെ പരിഭ്രമത്തോട്ടു മറുപടി പറകയും ചെയ്തു. ഇതു കഴിഞ്ഞയുടനെ അയാൾ ഉണൎന്നു ഠരം സ്വപ്നത്തേപ്പററി അധികമൊന്നും വിചാരിച്ചില്ലാ. നാലുദിവസംകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇവൻെറ ശരീരസ്ഥിതിയെപ്പററി സൂക്ഷ്മമായി അറിവാൻ അച്ഛൻെറ ഒരു എഴുത്തുവന്നു. അതിൽ അയാളുടെ അമ്മയ്ക്കു ഒരു സ്വപ്നമുണ്ടായി എന്നും (ഇയാൾ കണ്ടമാതിരിതന്നെ) അതിനാൽ അവർ പരിഭ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും മററുംകണ്ടു. രണ്ടാൾക്കും സ്വപ്നം ഒരു ദിവസം തന്നെയായിരുന്നു. അവളുടെ സ്വപ്നത്തിൽ നേരെയുള്ള വാതൽ തുറക്കാൻ ആരോ ശ്രമിക്കുന്നതായി ശബ്ദം കേട്ടു. പിന്നെ ശബ്ദം പിൻപുറത്തു വാതുക്കലായി. ഒടുക്കം ഒരാൾ താൻ കിടക്കുന്ന മുറിയിലേക്കുവന്നു. അപ്പോൾ തൻെറ മകനാണെന്നു മനസ്സിലായി. മുൻപറഞ്ഞമാതിരി അവൻ യാത്രയും അമ്മ മറുപടിയും പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഇതുകൂടാതെ അസാമാന്യമായ സംഭവം ആൎക്കും ഉണ്ടായില്ലാ. ഇതിൻെറ കാരണം ആലോചിക്കുവാൻ രസമുള്ളതാണ്. എന്തോ വളരെ ശക്തിയുള്ളതായ മനോവികാരങ്ങൾ രണ്ടാൾക്കും ഒരേ സമയം ഉണ്ടായിരിയ്ക്കണം. ൧൮൫൭-ലെ ലഹളക്കാലത്തു ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പല ആളുകൾക്കും അത്ഭുതങ്ങളായ സ്വപ്നങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതിൽ അവരവരുടെ ബന്ധുക്കളും ചാൎച്ചക്കാരും മരിക്കുമെന്ന് മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതിലൊന്നിലുമത്ഭുതമില്ലാ. സാധാരണയായി വരാവുന്നതാണ്. ഒരു സ്ത്രീയുടെ മകൻ ഇൻഡ്യൻപട്ടാളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കാം. അന്നത്തെവൎത്തമാനക്കടലാസിൽ ഇൻഡ്യയിൽ ഒരു ലഹളയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു എന്നും നാട്ടുകാർ എല്ലാ ഇംഗ്ലീഷുകാരെയും കൊല്ലണമെന്നു തീൎച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്നും വായിച്ചിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ ഈ വൎത്തമാനം വല്ലവരും പറഞ്ഞുകേട്ടിരിക്കാം. എന്നാൽ എല്ലായ്പൊഴും ഓൎമ്മയുണ്ടാകുന്നകാൎയ്യം തീൎച്ചയില്ലാ. എന്നിട്ടാണ് ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ലാ എന്നും മററും പറയുന്നത്. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ സാധാരണയായി തൻെറ മകനെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരമായിരിക്കും മനസ്സിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതു്. അപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ സ്വപ്നംകാണുന്നതു് അത്ഭുതമല്ലാ. ചത്തു എന്നൊ ചാവുമെന്നൊ കണ്ടിട്ടു് ഉണൎന്നു ഈ വൎത്തമാനം വേറെ വല്ലവരോടും പറഞ്ഞിരിക്കാം. ഠരം മകന്നു് ഒന്നും സംഭവിച്ചില്ലെങ്കിൽ വൎത്തമാനം പുറത്തേക്കു വരികയില്ലാ, ശരിയായാൽ ഈശ്വരവിലാസമായിട്ടു നാട്ടുമുഴുവനും പരക്കും.

ഇങ്ങിനെ ഉദാഹരണങ്ങൾ കിട്ടിയാൽ അവയുടെ കാരണങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു രസമുള്ളതാണ്. ഒരു ഉദാഹരണം കൂടി പറയാം. ഒരു പള്ളിയിലെ പാതിരി പൊതുവിൽ ജനങ്ങൾക്കു ഉപകാരത്തിന്നായി എന്തോ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്വാൻ കുറെ പണം വരിയിട്ടുണ്ടാക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഇതിൽ അയാൾക്കു അസാമാന്യമായി താല്പൎയ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരുദിവസം പള്ളിയിലെ കൎമ്മം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഈ വസ്തുത സാമാജികന്മാരോടു പറഞ്ഞു പണംപിരിക്കുവാനായി ഒരുത്തനെ ഒരു പാത്രവുംകൊടുത്തു ഇവരുടെ ഇടയിലേക്കു അയച്ചു. ഈയാൾ മടങ്ങിവന്നതിൽ പിന്നെ പാത്രത്തിലെ നാണ്യങ്ങൾ നോക്കിയപ്പോൾ ആ പാതിരി വിചാരിച്ചതിൽ വളരെ കുറവായി കണ്ടു. അയാൾക്കു വളരെ ബുദ്ധിക്ഷയം ഉണ്ടായി. അന്നുമുഴുവനും അയാൾ അതിനെക്കുറിച്ച് വളരേ വ്യസനമായി പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. രാത്രി കിടക്കാൻപോയി. ഉറക്കത്തിൽ സ്വപ്നം ഉണ്ടായി. പണംമേടിച്ച പാത്രത്തിന്റെ ഒരു മൂക്കിൽ ഓരോ പവന്റെ മൂന്നു നോട്ടുകൂടി കിടക്കുന്നുണ്ട് എന്നും പണം അതിന്റെ മീതെ ഇട്ടപ്പോൾ അമൎന്നുകൊണ്ട് പാത്രം കമഴ്ത്തിയപ്പോൾ താഴത്തുവീഴാതെ ഇരുന്നതാണെന്നും ആയിരുന്നു സ്വപ്നം. അയാൾക്കു ഇതിൽ വളരെ അതിശയംതോന്നി. നേരംപുലൎന്നു പള്ളിയിൽചെന്നു പാത്രം നോക്കിയപ്പോൾ മൂന്നു നോട്ടുകിട്ടി. ക്രിസ്തുതന്നെയാണ് ഇതു കൊണ്ടിട്ടതു എന്നു പാതിരി തീൎച്ചയാക്കി എങ്കിലും അങ്ങിനെ അല്ലാതെയും വേറെ ഒരു നല്ലവഴിപറയാം. പണം പിരിച്ചതിന്റെ തലേദിവസം വൈകുന്നേരം അയാൾ ഏകദേശം എത്രകിട്ടുമെന്നു കണക്കുകൂട്ടി. ഇതിൽ ഇന്നിന്ന ആളുകൾ ഏകദേശം ഒരു പവൻ കുറയാതെ തരുമെന്നു അയാൾ തീൎച്ചയാക്കി. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുപോയ പാത്രം ഇയാളുടെ മുൻപിൽ വച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ നോട്ടു കാണുമെന്നു വിചാരിച്ചതു് കണ്ടില്ലായിരിക്കാം. ആദ്യം അയാൾക്കു ബുദ്ധിക്ഷയംതോന്നിയിരിക്കാം. എന്നാൽ തരുമെന്ന് നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ വല്ല മൂക്കിലും കാണാതെ കിടക്കുന്നുണ്ടോ എന്നും മറ്റും സംശയിക്കാൻ വഴിയുണ്ടു്. ഇതു് അയാൾ പിന്നെ ഓൎത്തില്ലെങ്കിലും സ്വപ്നത്തിൽ തോന്നിയിരിക്കാം. സംഗതിവശാൽ അതു സത്യമായി വന്നേക്കാം.

വേറെയൊരുമാതിരി സ്വപ്നം ഉണ്ടു്. ഇതിന്റെ സംഗതികളും ആലോചിപ്പാൻ രസമുണ്ടു്. അതിൽ മുഖ്യമായ മാതിരി ഇതാകുന്നു. വരാൻപോകുന്ന മനോവികാരങ്ങളോ ചെയ്യാൻ പോകുന്ന പ്രവൃത്തികളോ സംഭവിച്ചതായി മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ സ്വപ്നമുണ്ടാ

വുക. ഒരു കുലക്കുററക്കാരൻ താൻ ഒരു കുലക്കുററംചെയ്യുമെന്ന് ചെയ്യുന്നതിന്നു നാലുകൊല്ലം മുൻപെ സ്വപ്നംകണ്ടു. യൂജിൻഅറാം എന്നവൻെറ സ്വപ്നം ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

ചിത്തഭ്രമത്തിന്നും ഇതിന്നും വളരെ സാമ്യമുണ്ട്. ഡാക്ടർ അബർക്രാംബിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇവ രണ്ടും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഇതാകുന്നു. ഭ്രാന്തിൽ തെററായ വിചാരം ദീനമുള്ളകാലം മുഴുവനും നിലനില്ക്കുന്നു. അതിനാൽ തൻെറ നടപടി അതിന്നനുസരിച്ചതായിരിക്കും. സ്വപ്നത്തിൽ ഉള്ളതു ഉണൎന്നാൽ ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഇതുവരുന്നില്ലാ. ഒരുവൈദ്യൻ ഒരു ഭ്രാന്തനെ കുറേക്കാലംചികിത്സിച്ചു അവൻെറ ദണ്ഡംമാറി. മാറീട്ടു ഒരാഴ്ചവട്ടംവരെയും ഭയങ്കരമായ സ്വപ്നവും അതിന്നനുസരിച്ചു (ഭ്രാന്തുള്ളപ്പോൾ ഉള്ളമാതിരിതന്നെ) ശരീരചേഷ്ടകളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

സ്വപ്നത്തിൻെറ കാരണം ഞാൻ മുൻപുപറഞ്ഞതു ഓൎക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മേല്പറഞ്ഞ ഉദാഹരണങ്ങൾ സംഭവിക്കാൻ പ്രയാസമില്ലെന്നറിവാൻ സംഗതിയുള്ളതാണ്. ൟ ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു തന്നെ സ്വപ്നം വിശ്വസിക്കത്തക്കതല്ലെന്ന് തീൎച്ചയാകുന്നു. ചില സംഗതികളിൽ ശരിപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. വസ്തുത ആലോചിക്കുമ്പോൾ ശരിയാകുന്ന സ്വപ്നങ്ങൾ ചുരുങ്ങുന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. ഹിന്ദുക്കളുടെ ശാസ്ത്രപ്രകാരം ചിലസമയത്തു കാണുന്ന സ്വപ്നം ശരിയായിവരണം എന്നുണ്ടെന്നു എന്നോടു ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറഞ്ഞതായി ഓൎമ്മയുണ്ട്. അങ്ങിനെ തീൎച്ചയായി പറവാൻ തരമുണ്ടെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. അതിന്റെ കാരണങ്ങളുംകൂടി കേട്ടല്ലാതെ ശരിയോ തെറേറാ എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അപകടത്തിൽ ചാടാനാണ് എളുപ്പം. അതുകൊണ്ട് അവയെ കേൾപ്പാനുള്ള ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി ൟ വിഷയത്തെപ്പററിയുള്ള എൻെറ പ്രബന്ധത്തെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

ൻ. ഭൂകമ്പം.

മലയാളത്തിൽ ഭൂകമ്പം വളരെ അപൂൎവ്വവും വളരെക്കാലത്തിനിടയ്ക്ക് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഭൂകമ്പങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും ഒരുപോലെ വ്യാപിക്കാത്തവയും ആകകൊണ്ട് അതിൻെറ സ്വഭാവം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ വളരെ ചുരുക്കമായിരിക്കും. ൧൦൪൦-ൽ കോഴിക്കോട്ടും അതിൻെറ സമീപദേശങ്ങളിലും

ഒരു ഭൂകമ്പമുണ്ടായി. അന്ന് ഇതെഴുതുന്നയാൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. രാവിലെ എഴുന്നേററ് കിടക്കയിൽ ഇരുന്നു, കണ്ണുതുറക്കുമ്പോൾ ശരീരവും ഇരിക്കുന്നിടവും മററുമെല്ലാം മന്ദമായി ചലിയ്ക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. ആ ചലനം രണ്ടു മിനിട്ടുനേരം നിലനിന്നു. തലതിരിച്ചൽ കൊണ്ടുണ്ടായ ഭ്രാന്തിയാണെന്നാകുന്നു ആദ്യംവിചാരിച്ചതു്. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പൊഴേ ഭൂകമ്പം എന്നുള്ള ജ്ഞാനം ഉണ്ടായുള്ളൂ.

സാധാരണഭൂകമ്പങ്ങളെല്ലാം ഇങ്ങിനെ ഉപായത്തിൽ പോകുന്നവയല്ലാ. ചിലദിക്കുകളിൽ ഭൂകമ്പങ്ങൾ കൂടക്കൂടെ ഉണ്ടാകുമെന്നുതന്നെയല്ലാ, ഉണ്ടാകുന്നതെല്ലാം വളരെ ഉഗ്രമായും ഇരിക്കും. ഇവയുടെ ആധിക്യവും തീക്ഷ്ണതയും ജപ്പാൻ എന്ന രാജ്യത്തുള്ളതുപോലെ മററധികം സ്ഥലങ്ങളിലില്ലാ. ൧൮൮൮-ൽ അവിടെ പത്തൊമ്പതുപ്രാവശ്യം ഭൂകമ്പം ഉണ്ടായിപോൽ. അവ വളരെ നാശകരമായിരുന്നുഎങ്കിലും ൯൧-ാമാണ്ട് അക്ടോബർമാസത്തിൽ ഉണ്ടായതിനോടൊത്തുനോക്കുമ്പോൾ മററെതെല്ലാം വളരെ നിസ്സാരമെന്നുതന്നെപറയാം. ഇരുപത്തയ്യായിരം ചതുരശ്രമൈത്സ് വിസ്താരത്തിന്നുള്ളിലെല്ലാം ഉറപ്പില്ലാത്ത ഭവനങ്ങൾ ഇടിഞ്ഞു വീഴത്തക്കവിധത്തിൽ ഇളക്കമുണ്ടായി. ഇതിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ ഏകദേശം നാലായിരം ചതുരശ്രമൈത്സ് വിസ്താരമുള്ള ദിക്കുകളിലുണ്ടായ ചലനം വിശേഷിച്ചും ഭയങ്കരമായിരുന്നു. അധികം പൊക്കമുള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ എല്ലാം, പൊക്കം കുറഞ്ഞവയിൽ ഉറപ്പില്ലാത്ത കെട്ടിടങ്ങൾ, പാലങ്ങൾ, അണകൾ മുതലായവ ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു വീഴുകയും അതിനാൽ അസംഖ്യം ജനങ്ങൾ മരിക്കുകയുംചെയ്തു. ഏകദേശം തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തോളം വലുതായ ഒരു ഭൂഭാഗത്തിലാണ് ഇത്രയും നാശമുണ്ടായതു് എന്നുകൂടി ഓർത്താൽ പ്രകൃതഭൂകമ്പത്തിന്റെ ഭയങ്കരസ്വഭാവം കുറേക്കൂടി സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്.

ഈ ഭയങ്കരമായ സംഭവത്തിന്റെ കാരണമെന്താണെന്ന് അറിയുന്നതിൽ വായനക്കാർക്ക് രസമില്ലാതിരിക്കയില്ലെന്ന് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതുണ്ടാകുന്നതു് എങ്ങിനെ എന്ന് അനുഭവംകൊണ്ടു് തെളിയിപ്പാൻ മാർഗ്ഗമില്ലാ. സാദൃശ്യംകൊണ്ടും യുക്തികൊണ്ടും അനുമിപ്പാനേ തരമുള്ളൂ. ഈ വിഷയം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാകുന്നതിന് ഭൂമി നാരങ്ങപോലെ ഒരു ഗോളമാണെന്നും അതിന്റെ ചുററളവ് ഇരുപത്തയ്യായിരം നാഴികയും വ്യാസദൈർഘ്യം എണ്ണായിരം നാഴികയും ആണെന്നും നന്നായി ഓർമ്മവയ്ക്കേണ്ടതാണ്.

ഭൂമിയുടെ മേൽഭാഗംമുഴുവൻ മണ്ണും വെള്ളവും ആണല്ലോ. ഭൂമി ഒരുനാഴികയോളം മനുഷ്യർ കിളച്ചുതാഴ്ത്തീട്ടുണ്ട്. അതുവരെ ഈ ബഹിർഭാഗത്തിൽ കാണുന്ന തരം സ്വഭാവത്തിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടു കണ്ടിട്ടില്ലാ. എന്നാൽ ഉള്ളിലേയ്ക്കു പോകുംതോറും ചൂടുമാത്രം അധികമായി കാണുന്നുണ്ട്. അയ്യായിരത്തിലധികം കോൽ താഴ്ചയുള്ള കുഴൽക്കിണറുകളിൽനിന്ന് വരുന്ന ജലം മന്ദോഷ്ണമായി കാണുന്നു. അതുപോലെതന്നെ രണ്ടായിരം കോൽ താഴ്ത്തീട്ടുള്ള കല്ക്കരി എടുക്കുന്ന ആകരങ്ങളിൽ ബഹിർഭാഗത്തിലുള്ളതിനേക്കാൾ ചൂടു വളരെ അധികമുണ്ടെന്ന് അനുഭവസിദ്ധമാണ്. ഇങ്ങിനെ ഉള്ളിലേയ്ക്കുപോകുന്തോറും ചൂടുവർദ്ധിച്ചു വരികയാണെങ്കിൽ ഭൂമിയുടെ സ്വഭാവത്തിന്നും വളരെ വ്യത്യാസം ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാൻ പാടില്ലാ. മുപ്പതു നാല്പതുനാഴികയ്ക്കധികം ഉള്ളിലേയ്ക്കുപോയാൽ അവിടെയെല്ലാം അഗ്നിമയമായി കാണുമെന്നുവിചാരിപ്പാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ട്. ലോഹങ്ങളുംമററും ഉരുകി കുഴമ്പായിജ്വലിച്ചുകിടക്കുകയാണെന്നാകുന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഊഹം.

എന്തെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിൻെറ അന്തർഭാഗത്തിൽ ചൂടുള്ള വല്ല സാധനവും ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ ചൂട് എന്നെന്നും അവിടെ നില്ക്കുകയല്ലാചെയ്യുന്നത്. അത് പുറത്തേയ്ക്ക് പുറപ്പെട്ടുകയും ക്രമേണ ബഹിർഭാഗത്തിലെല്ലാം വ്യാപിക്കുകയും ബഹിർഭാഗത്തുനിന്ന് അനന്തമായ ആകാശത്തിൽ പ്രസരിക്കുകയും ചെയ്തു്, സൂര്യരശ്മിയിൽ ലയിച്ചുപോകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഉഷ്ണപ്രസരത്തിൽ ആ സാധനത്തിൻെറ ബഹിർഭാഗത്തിൽ എല്ലാസമയവും ചൂടുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ അന്തർഭാഗത്തിലേയ്ക്ക് വരുന്തോറും ചൂടു വർദ്ധിച്ചും ഇരിക്കും. ഇതുപോലെതന്നെ എല്ലായ്പോഴും ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തുനിന്നു ബഹിർഭാഗത്തേയ്ക്കും ബഹിർഭാഗത്തുനിന്നു ആകാശത്തിലേയ്ക്കും ഉഷ്ണം പ്രസരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

മേൽ കാണിച്ച ഊഹങ്ങളും അനുമാനങ്ങളും ശരിയാണെങ്കിൽ ഭൂകമ്പത്തിൻെറ കാരണം സ്പഷ്ടമാണ്. സാധാരണയായി ഉഷ്ണം വസ്തുക്കളെ വലുതാക്കുകയും, ശീതം ചെറുതാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. ഒരു ദ്വാരത്തിൽകൂടി തിക്കിക്കടത്താവുന്ന ഒരു ഇരുമ്പുവടി നല്ലവണ്ണം ചൂടുപിടിപ്പിച്ചാൽ ആ ദ്വാരത്തിൽകൂടി കടത്തുവാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ വണ്ണംവയ്ക്കും. വണ്ടിച്ചക്രത്തിൻെറ പട്ട ഇറക്കുന്നതു വായനക്കാരിൽ പലരും കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. പട്ട നല്ലവണ്ണം പഴുപ്പിച്ചാണ് ഇറക്കുന്നത്. പിന്നെ അതു തണുക്കുമ്പോൾ ഊരിപ്പോകാത്തവിധത്തിൽ കുടുങ്ങിയിരിക്കും. അതുപൊലെതന്നെ ഭൂമിയുടെ ഉൾഭാഗത്തുനിന്ന് എ

ല്ലായ്പോഴും ഉഷ്ണം പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ചില ഭാഗങ്ങൾ ക്രമേണ തണുത്തുവരികയും അങ്ങിനെ തണുക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം ആ ഭാഗങ്ങളിൽ പെട്ടെന്നു സങ്കോചം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഉൾഭാഗത്തിൽ ഒരേടത്തു സങ്കോചമുണ്ടാകുമ്പോൾ അതിന്നുനേരെ മേലെയുള്ള ഭാഗങ്ങൾക്കു ഒരു ചലനം ഉണ്ടാകുന്നതാണല്ലോ. ആ ചലനം ആകുന്നു ഭൂകമ്പം എന്ന് പറയപ്പെടുന്നത്. സങ്കോചത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ഇരിക്കും ഭൂകമ്പത്തിന്റെ ഗൌരവം. കുറച്ചുഭാഗം മാത്രം ചുരുങ്ങിയാൽ ഭൂകമ്പം വളരെ ഉപായമായി കുറച്ചുഭാഗത്തു മാത്രമേ ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. സങ്കോചം അധികഭാഗത്തിൽ നല്ലവണ്ണം ഉണ്ടായാലാണ് ൯൮-ൽ ജപ്പാനിൽ ഉണ്ടായതുപോലെയുള്ള ഭൂകമ്പം ഉണ്ടാകുന്നത്. ഈ ചലനം എപ്പോൾ ഏതുദിക്കിൽ ഉണ്ടാകുമെന്ന് കാലേ അറിയുവാൻ ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ല. ചിലരാജ്യങ്ങളിൽ വളരെക്കാലം ഭൂകമ്പം ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുകയും മറ്റുചില രാജ്യങ്ങളിൽ അതു കൂടക്കൂടെ ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നതിന്നുള്ള കാരണം എന്തെന്ന് ഊഹിപ്പാൻ വഴി ഇതുവരെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല.

ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തിലുള്ള അഗ്നിജ്വലനം ബഹിർഭാഗത്തുണ്ടാകുന്ന മറ്റു ചില അത്ഭുതസംഭവങ്ങൾക്കും കാരണമാകുന്നുണ്ട്. ചില ഭാഗങ്ങളെ സമുദ്രം വന്നു മൂടിയതായും ചില ദിക്കുകളിൽ സമുദ്രം പിൻവാങ്ങി ഭൂമിപൊങ്ങിയതായും കേൾവിയുണ്ടല്ലോ. ഈ സംഭവങ്ങൾ ഭൂകമ്പംപോലെതന്നെ അന്തരഗ്നിജ്വലനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ചേഷ്ടകളാണെന്നു സ്പഷ്ടമായി ഊഹിപ്പാൻ വഴിയുള്ളതാണ്. സമുദ്രത്തിന്നു സമീപത്തിലുള്ള ഭൂമി ഇടുങ്ങുമ്പോൾ ആ ഭാഗത്തെ സമുദ്രംവന്ന് ആക്രമിക്കുകയും ഉള്ളിലുള്ള അഗ്നിയുടെ ശക്തികൊണ്ട് സമുദ്രത്തിന്റെ അടിയിലുള്ള ഭൂമി എകന്ന് ജലനിരപ്പിന്റെ മേലെ ആകയും ചെയ്യുന്നതിനാലാകുന്നു ഈ സംഭവം ഉണ്ടാകുന്നത്. കേരളം സമുദ്രത്തിന്റെ കീഴിൽ കിടന്നിരുന്ന ഭൂമിയാണെന്നും അന്തരഗ്നിയുടെ ചേഷ്ടകൊണ്ടു രണ്ടുനാലായിരം കൊല്ലത്തിന്നു മുൻപായി സമുദ്രം പിൻവാങ്ങി കരവച്ചതാണെന്നും സ്പഷ്ടമായി കാണ്മാനുണ്ടെന്ന് ഭൂപ്രകൃതിവിജ്ഞന്മാർ പറയുന്നു. ഭൂമിയിൽ ചില ദിക്കുകളിൽ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുണ്ടെന്ന് വായനക്കാർ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. അഗ്നിപർവ്വതമെന്ന് പറയുന്നത് ബഹിർഭാഗത്തുള്ള വൃക്ഷങ്ങളും മറ്റും തീപ്പിടിച്ചു കത്തുന്ന പർവ്വതമല്ല. ഭൂമിയുടെ ഒരു ഭാഗം പെട്ടെന്ന് പൊട്ടിത്തുറന്നു വളരെ മഹത്തായ ഒരു അഗ്നിജ്വാല പുറത്തുകാണുന്നതിനെയാകുന്നു അഗ്നിപർവ്വതമെന്നു പറയുന്നത്. അങ്ങിനെ പൊട്ടിത്തുറക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന ദ്രാ

രത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ദ്രവവും മററും അഗ്നിപൎവ്വതത്തിന്റെ നാലുപുറത്തും വ്യാപിക്കുന്നതിനാൽ വളരെ നാശം സംഭവിക്കാവുന്നതാണ്. യൂറോപ്പിൽ ഇററലി എന്ന രാജ്യത്തു ഇങ്ങിനെ ഒരു അഗ്നിപൎവ്വതത്തിന്റെ പൊട്ടൽ ഉണ്ടായതോടുകൂടി ചുററുമുള്ള നാടെല്ലാം മണ്ണുകൊണ്ടും വെണ്ണീറുകൊണ്ടും മററും മൂടി വലുതായ രണ്ടു പട്ടണങ്ങളും വളരെ ഗ്രാമങ്ങളും അതിലുള്ള ജനങ്ങളും തീരെ നശിച്ചുപോയി. ഭൂമിയുടെ അന്തൎഭാഗത്തുള്ള ചൂടുകൊണ്ടാണ് അഗ്നിപൎവ്വതമുണ്ടാകുന്നതെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇങ്ങിനെ പൊട്ടുന്നനെ അഗ്നിപൎവ്വതം പൊട്ടുന്നതു് അന്തൎഭാഗത്തിൽ മഹത്തായ ചൂടുണ്ടെന്നുള്ളതിനും ഒരു തെളിവാണ്. അഗ്നിജ്വാലയിൽ കൂടി വരുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങളെ പരിശോധിച്ചു നോക്കിയതിൽ നിന്നാണ് ഭൂമിയുടെ അന്തൎഭാഗത്തിൽ ലോഹങ്ങളും മററും ഉരുകി കുഴമ്പായി ജ്വലിച്ചു കിടക്കുകയാണെന്നു ഊഹിക്കുന്നതെന്നുള്ളതിന്നു വേറെ ഒരു തെളിവുകൂടിയുണ്ടു്. ഭൂമിയിൽ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ഉഷ്ണജലപ്രവാഹം കാണ്മാനുണ്ടു്. ഭൂമി പൊട്ടിത്തുറന്നു അഗ്നിപൎവ്വതം പുറപ്പെടുന്നതുപോലെ ഉറവായി വെള്ളം വളരെ പൊക്കത്തിൽ പുറത്തേക്കു ചാടുന്നു. ആ വെള്ളം സാധാരണ തിളച്ച വെള്ളംപോലെ ചൂടുള്ളതായി കാണുന്നതു ഭൂമിയുടെ അന്തൎഭാഗത്തിൽ ചൂടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു വളരെ പ്രബലമായ തെളിവാണല്ലോ.

൭. നിദ്ര.

നമ്മുടെ ശരീരത്തിന്നും മനസ്സിന്നും ഇടവിടാതെ വളരെ നേരം അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയില്ല. ശരീരവും മനസ്സും കുറേനേരം ശ്രമപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ കുറേനേരത്തേയ്ക്കു് യാതൊരു വ്യാപാരവും കൂടാതെ സ്വസ്ഥമായിരിക്കണം. ഇതു് സ്വഭാവസിദ്ധമായ ഒരു അവസ്ഥയാണ്. ഈ സ്വാസ്ഥ്യത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു നിദ്ര. പകൽ മുഴുവൻ എല്ലാവരുടേയും ശരീരവും മനസ്സും ഏറെക്കുറെ ആയാസപ്പെടുന്നുണ്ടു്. കൂലിക്കാരുടേയും മററും ശരീരവും വിദ്വാന്മാരുടേയും മററും മനസ്സുമാണ് പ്രത്യേകമായി ആയാസപ്പെടുന്നതു്. മടിയന്മാരായ ധനികന്മാരും ഓരോ അവശ്യത്തിന്നായി ശരീരത്തെ വ്യാപരിക്കുകയും, മനോരാജ്യം വിചാരിക്കുകയും മററുംചെയ്യുന്നതാകകൊണ്ടു സൂക്ഷ്മത്തിൽ അവരുടെ ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും കൂടി ഒരുവിധം ശ്രമമുണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. ഈ അദ്ധ്വാനംകൊണ്ടു

ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും ഓജസ്സ് കുറഞ്ഞുവരികയും, ഉറക്കത്തിൽ യാതൊരു ശരീരമനോവ്യാപാരങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഉറക്കം ആ കുറവിനെ തീൎക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തേക്കുള്ള കിണററിൽ പകൽസമയം വെള്ളം ക്രമേണ വററിപ്പോകുന്നതും രാത്രിയിൽ വെള്ളം ക്രമേണ പണ്ടത്തെ സ്ഥിതിയിൽ വന്നുകൂടുന്നതും നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടില്ലേ? അതുപോലെതന്നെയാണ് പ്രായേണ നമ്മുടെ ഓജസ്സ് പകൽ കുറയുകയും രാത്രി കൂടുകയുംചെയ്യുന്നത്.

അതുകൊണ്ട് എല്ലാവരും സ്വഭാവാനുസരണമായി വേണ്ടിടത്തോളം, വഴിപോലെ ഉറങ്ങേണ്ടതാണ്. ഉറക്കം വേണ്ടതിൽ കുറഞ്ഞുപോയാൽ എല്ലാംകൂടി ഒരു സുഖക്കേടുണ്ടാകുന്നതിന് പുറമെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടേയും മററു അവയവങ്ങളുടേയും വ്യാപാരങ്ങൾക്ക് മന്ദതയും ദീപനത്തിനും ശോധനയ്ക്കും രുചിക്കും കുറവും ദേഹത്തിന് മെലിച്ചിലും ശക്തിക്ഷയവും മനസ്സിന് അക്ഷമയും കൂടി ഉണ്ടാകുന്നു. ഉറക്കം വേണ്ടതിൽ അധികമായാൽ ബുദ്ധിക്കും ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും മന്ദതയും ദേഹത്തിന് ഹാനിയും ക്രമേണ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

ഒരുവൻ ദിവസംതോറും എത്രനേരം ഉറങ്ങണമെന്ന് തിട്ടമായി എല്ലാവൎക്കും സംബന്ധിക്കുന്നതായ ഒരു നിയമം ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയണം.

പ്രായം, ആരോഗ്യം, പകൽസമയത്തെ അദ്ധ്വാനം, ശീലം മുതലായവയുടെ അവസ്ഥപോലെ ആയിരിക്കണം ഉറക്കം. യൌവനയുക്തനായി രോഗഹീനനായിരിക്കുന്ന ഒരാൾ സാധാരണയായി ഒരു ദിവസത്തിൽ പതിനഞ്ചുനാഴികയിൽ കുറയാതെയും, പതിനെട്ടുനാഴികയിൽ അധികമാകാതെയും ഉറങ്ങണം. ഇതിൽ കുറഞ്ഞുപോയാൽ ആ ഉറക്കം പകൽ ക്ഷയിച്ചുവരുന്ന ഓജസ്സിനെ പൂരിപ്പിക്കുവാൻ മതിയാകുന്നതല്ല. ഇതിൽ അധികമാകുന്നതായാൽ മുൻപറഞ്ഞ ദോഷങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ കുട്ടികൾക്കു നാലഞ്ചുവയസ്സു പ്രായമാകുന്നതുവരെ ഇരുപത്തഞ്ചുനാഴികയിൽ കുറയാതെയും മുപ്പതുനാഴികയിൽ കൂടാതെയും ഇരിക്കണം. പിന്നെ പത്തുപന്ത്രണ്ടുവയസ്സു പ്രായമാകുന്നതുവരെ ഇരുപതുനാഴികയിൽ കുറയാതെയും ഇരുപത്തിനാലുനാഴികയിൽ കൂടാതെയും ഉറക്കംവേണം. വൃദ്ധന്മാരും വളരെനാൾ ദീനത്തിൽ കിടന്നു് നിവൎത്തിച്ചവരും ചെറിയകുട്ടികളെപ്പോലെ തന്നെ അധികം ഉറങ്ങേണ്ടതാണ്. ഗൎഭമുള്ള സ്ത്രീകളും കുട്ടികൾക്കു മുലകൊടുക്കുന്ന സ്ത്രീകളും അതുപോലെതന്നെ മററു സ്ത്രീകളേക്കാൾ അധികം ഉറങ്ങേണ്ടതാണ്.

ഉറക്കം എത്രവേണമെന്നു് തീൎച്ചയാക്കുന്നതിന്നു് അവരവരുടെ സ്വഭാവത്തെ കൂടിയും ആലോചിക്കേണ്ടതാണു്. ശരീരം നന്നേ അയാസപ്പെടേണ്ടതായ വേലകൾ ചെയ്യുന്നവർ സാധാരണയായി സ്വസ്ഥവൃത്തന്മാരേക്കാൾ അധികം ഉറങ്ങണം. അവർ ഉറങ്ങുന്ന സമയം ശരിയായാലും ഈ ഭേദഗതി ഉണ്ടാകുന്നതാണു്. പകൽ നല്ലവണ്ണം അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവൻെറ ഉറക്കത്തിന്നു് ശക്തിയും സുഖവും അധികമുണ്ടായിരിക്കും. മടിയന്മാർ കിടക്കയിൽ കിടന്നു് ഉരുളുകയും ഇടയ്ക്കിടെ കുറെ മയങ്ങുകയും മാത്രം ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ശരീരസുഖത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരുവൻ പത്തുനാഴിക ഉറങ്ങുന്നതും മററവൻ പതിനഞ്ചുനാഴിക ഉറങ്ങുന്നതും ഒരുപോലെയാകുന്നു.

മനസ്സുവച്ചു് ജാഗ്രതയായി പഠിക്കുകയും മററും ചെയ്യുന്നതു് ദേഹംകൊണ്ടു് അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഓജക്ഷയകരമാകകൊണ്ടു് വിദ്യ അഭ്യസിക്കുന്നവരും അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നവരും മററുശേഷമുള്ളവരേക്കാൾ അധികം ഉറങ്ങേണ്ടതാണു്. സ്കൂൾകുട്ടികളിൽ പലരും പരീക്ഷകളെല്ലാം ജയിക്കുന്നതോടു കൂടി സ്ഥായിയായി വല്ല രോഗവും സമ്പാദിക്കുന്നതു നാം സാധാരണയായി കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിനു മിക്കവാറും കാരണം വേണ്ടസമയത്തും, വേണ്ടിടത്തോളവും ഉറങ്ങാതെ മനസ്സിരുത്തി പഠിക്കകൊണ്ടാകുന്നു.

ഉറക്കത്തിന്നു് വിധിച്ചിരിക്കുന്ന സമയം രാത്രിയാണെന്നുള്ളതിന്നു് സംശയമില്ല. എന്നാൽ രാത്രിയിൽ ഏതുസമയത്തു കിടക്കണമെന്നും, ഏതുസമയത്തു് എഴുന്നേല്ക്കണമെന്നും ഉള്ള സംഗതിയെപ്പററി അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടു്. രാത്രി നേരം വൈകിക്കിടന്നു് രാവിലെ നേരം വൈകി എഴുനേൽക്കുന്നവർ ഇത്രനേരം ഉറങ്ങണമെന്നല്ലാതെ ഇന്ന സമയത്തു ഉറങ്ങണമെന്നു് നിർബ്ബന്ധമില്ലെന്നു വാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതു് അത്ര ശരിയാണെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. മനുഷ്യൎക്കു് വിശേഷബുദ്ധി കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഏതുവിധമെങ്കിലും പ്രവൎത്തിപ്പാനുള്ള ശക്തിയുള്ളതുകൊണ്ടു് അവരുടെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു് ഇന്നതു സ്വാഭാവികമാണെന്നും ഇന്നതു സ്വാഭാവികവിരുദ്ധമാണെന്നും തീൎച്ചയാക്കുവാൻ പാടില്ല. പക്ഷിമൃഗാദികൾ വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്തവയാകയാൽ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു് അവയുടെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു് മാത്രമേ അതു തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ പാടുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു് പക്ഷിമൃഗാദികൾ സാധാരണയായി രാത്രിയിൽ നേരത്തെ ഉറങ്ങുകയും അരുണോദയത്തിങ്കൽ എഴുന്നേല്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കാണുമ്പോൾ രാത്രിയാണു് ഉറക്കത്തിനു

ള്ള കാലമെന്നും പ്രഭാതസമയത്തിൽ എഴുന്നേല്ക്കണമെന്നും ആകുന്നു ദൈവകല്പനയെന്ന് നമുക്ക് തീൎച്ചയാക്കാം.

അതുകൊണ്ടു് ഒന്നാമതു് പകൽ ഉറങ്ങുന്നതു് സ്വഭാവവിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതും ആരോഗ്യഹാനികരമായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു നിശ്ചയം തന്നെ. രണ്ടാമതു് പുലൎച്ചയ്ക്കു് ഏകദേശം അഞ്ചുമണി സമയത്തു് എഴുന്നേല്ക്കുന്നതാണു് ശരീരത്തിനു് ഗുണമെന്നും നിസ്സംശയമാണു്. അഞ്ചുമണിക്കു് എഴുന്നേല്ക്കണമെങ്കിൽ അവരവൎക്കു് വേണ്ട അവസ്ഥപോലെ ഇന്ന സമയത്തു് കിടക്കേണ്ടതാണെന്നു് തീൎച്ചയാക്കാമല്ലോ.

സുഖനിദ്ര കിട്ടുന്നതിനുള്ള വഴികളെന്തെല്ലാമാണെന്നാകുന്നു ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. ദേഹം ആയാസപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടു് അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നവൎക്കു് ദേഹത്തെ ശ്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനു് വ്യായാമം പ്രത്യേകം ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതും അതുകൊണ്ടു് സുഖനിദ്രകിട്ടുന്നതുമാകുന്നു. വയറുനിറച്ചു് ഊണു കഴിച്ച ഉടനെ ഉറങ്ങുന്നതു് ദീപനത്തിനു് ദോഷകരമാണെന്നുള്ളതിനു് പുറമെ ഉറക്കത്തിന്നും സുഖക്കേട്ട ഉണ്ടാകുന്നതാണു. മാറത്തു് ഒരാൾ വന്നിരുന്നുഎന്നും കഴുത്തിൽ പിടിച്ചു ഞെക്കി എന്നും മററുമുള്ള സ്വപ്നങ്ങൾക്കു് ഇതാണു് കാരണം. ഊണുകഴിഞ്ഞതിൻേറ ശേഷം കിടക്കുവാൻ വളരെ താമസിക്കുന്നതും സുഖനിദ്രയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല. ഉറങ്ങുവാൻ പോകുന്ന സമയത്തിൽ നീക്കുപോക്കുവരുത്തുന്നതു സുഖനിദ്രയ്ക്കു് തരക്കേടായിട്ടുള്ളതാണു്. പതിവായിട്ടു് ഒരേ സമയത്തു് കിടക്കുകയും ഒരേ സമയത്തു് എഴുന്നേല്ക്കുകയും ചെയ്താൽ സാധാരണയായി ഉറക്കം വരുവാൻ താമസമോ ഉറക്കത്തിനു് മററുവല്ല വിഘ്നമോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇതെല്ലാത്തിനുംപുറമെ മനസ്സിൻേറ തൃപ്തി സുഖനിദ്രയ്ക്കു് ഒരു പ്രത്യേകകാരണമാകുന്നു. നാം ചെയ്യരുതാത്തതായ കഠിനപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് മനസ്സിനുണ്ടാകുന്ന ശല്യത്തെപ്പോലെ ഉറക്കത്തിന്നു് ദോഷകരമായിട്ട മറെറാന്നില്ല. ഉറക്കം വരുവാൻ പ്രയാസമാണെന്നുതന്നെയല്ല ഒരുവിധം ഉറങ്ങിയാൽതന്നെ ദുഃസ്വപ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാൻ എളുപ്പവുമാണു്. അതുപോലെ തന്നെ നാം ചെയ്യേണ്ടുന്ന പ്രവൃത്തികളെന്നുതന്നെയല്ല വളരെ ഉദാരങ്ങളായ കൎമ്മങ്ങൾ വല്ലതും കൂടിചെയ്താലുണ്ടാവുന്ന കൃതാൎത്ഥതയും മനസ്സിൻേറ സ്വാസ്ഥ്യവും അതിസുഖമായ നിദ്രയെ ഉണ്ടാക്കുന്നു.

൨൰. ഇംഗ്ലീഷുഗവൎമ്മേണ്ട്.

ഈ ലോകത്തിലുള്ള വേറെ ഓരോരാജാക്കന്മാരുടെ മാതിരി നമ്മുടെ ചക്രവൎത്തിക്ക് രാജ്യഭരണവിഷയത്തിൽ പൂൎണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടെന്നു് പറഞ്ഞുകൂടാ. ശത്രുരാജാക്കന്മാരോട്ട് യുദ്ധത്തിനു പോകാനും അവരുമായി സമാധാനം ചെയ്വാനും തനിക്കു യുക്തമെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം കുററക്കാൎക്കു മാപ്പു കൊടുപ്പാനും മററുമുള്ള അധികാരം മാത്രമെ അദ്ദേഹത്തിനുള്ളു. എന്നാൽ യുദ്ധത്തിന്നൊ ന്യായമായ വേറെ വല്ല ആവശ്യത്തിന്നൊ അധികമായപണം വേണമെങ്കിൽ, പാർലിയമേൻറു സഭക്കാരോടു ചോദിക്കണം. സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഈ സഭക്കാരുടെ സഹായംകൂടാതെ ഇംഗ്ലണ്ഡിലെ രാജാവിനു് യാതൊന്നും പ്രവൎത്തിച്ചുകൂടുന്നതല്ല. പാർലിയമേൻറു് എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഈ മഹാജനസഭ രണ്ടു് ഭാഗമായിട്ടാണ്. പ്രഭുസമുദായം എന്നു് പറഞ്ഞുവരുന്നതായ ഒന്നാമത്തെ ഭാഗത്തിലെ സാമാജികന്മാർ സാധാരണയായി വലിയ പ്രഭുക്കന്മാരും സ്ഥാനികന്മാരുമായിരിക്കും. രണ്ടാമത്തെഭാഗമാകുന്ന "സാമാന്യജനസമാജ"ത്തിൽ അറുനൂററിൽ ചില്വാനം ആളുകളുണ്ടു്. ഇവരെ അതാതുദേശക്കാർ ഓരോരുത്തരുടെ പഠിപ്പും സാമൎത്ഥ്യവും മററും നോക്കി നിശ്ചയിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു് അവരൊക്കെ അതിസമൎത്ഥന്മാരായിരിക്കും എന്നു് വിശേഷിച്ച് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സ്വരാജ്യത്തിൻെറ ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടുന്ന എല്ലാകാൎയ്യങ്ങളും ആലോചിക്കേണ്ടതിന്നു് ജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളായി ഈ സദസ്സിൽ ഇരിക്കുന്നതു് എത്രയോ മാനമായിട്ടുള്ള ഒരു കാൎയ്യമായിരിക്കകൊണ്ടു് പിന്നെയും പിന്നെയും തങ്ങളെത്തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നതിനു് അവൎക്കു് പ്രജകളുടെ സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങൾ എല്ലായ്പോഴും എത്രയും അത്യാവശ്യമാണ്. കാലദേശാവസ്ഥയ്ക്കനുസരിച്ച് ജനങ്ങൾക്കു് വേണ്ടുന്ന എല്ലാനന്മകളും ആലോചിച്ചു് വേണ്ടതു് ചെയ്വാനും ചെയ്യിക്കാനും കഴിയുന്നതു ശ്രമിച്ചല്ലാതെ അവരുടെ സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. എല്ലാകാൎയ്യങ്ങളും "സാമാന്യജനസമാജത്തിലേ" സാമാജികന്മാരുമായി ആലോചിച്ചു് അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷക്കാരുടെ സമ്മതം പ്രാപിച്ചതിൻെറ ശേഷം ആവക കാൎയ്യങ്ങൾ "പ്രഭുസമുദായക്കാർ" ആലോചിക്കുന്നതാണ്. അവരും മറേറവരും അഭിപ്രായത്തോടു സാധാരണയായി യോജിക്കുന്നു. അവരും മററവരുടെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കുന്നതായാൽ ആ കാൎയ്യം അവസരംപോലെ മഹാരാജാവിൻെറ തിരുമനസ്സിൽ അറിയിക്കും. എന്നാൽ ഓരോരോ കാ

ൎയ്യങ്ങൾ നടത്തേണ്ടതിന് മുൻപ്രസ്താവിച്ച സദസ്സുകളിൽ നിന്ന് അവർതന്നെ യോഗ്യന്മാരായ ചിലരെ നിശ്ചയിക്കും. രാജ്യഭരണസംബന്ധമായ എല്ലാക്കാൎയ്യങ്ങളും അവരെ ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്നു, അതുകൊണ്ടു നോക്കി മഹാരാജാവിന് തന്റെ മന്ത്രിമാരുടെ സഹായംകൂടാതെ യാതൊന്നും പ്രവൎത്തിപ്പാൻ കഴിവില്ല. മന്ത്രിമാൎക്ക പാൎലിയമേന്റിലെ സാമാജികന്മാരുടെ അനുമതിയോടുകൂടി മാത്രമേ സകലകാൎയ്യവും നിവൎത്തിച്ചുകൂടു. സാമാജികന്മാർ ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിന് വിരോധമായി യാതൊന്നും ചെയ്യുന്നതല്ല; എന്നുതന്നെയല്ല, മഹാരാജാവിന്റെയും തന്റെ സന്താനങ്ങളുടേയും ചിലവിനുകൂടി പാൎലിയമേന്റുകാരോടു ചോദിച്ച് മേടിക്കേണ്ടതാണ്. ഇൻഡ്യയിലെ ചില മഹാരാജാക്കന്മാരുടെമാതിരി ആരോടും കണക്ക് പറയാനായിട്ട് യാതൊരു ബാദ്ധ്യതയും ഇല്ലാത്തവിധത്തിൽ മഹാഭാഗ്യവാനായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ മഹാരാജാവിന് തന്റെ രാജ്യത്തിൽ നിന്ന് എടുക്കുന്നതായ അനേകവിധ മുതലെടുപ്പിൽ നിന്നും തനിക്കു തോന്നിയപോലെ എടുത്ത് ചിലവിടാമെന്ന് ചിലർ തെററായി ധരിച്ച് വശായിട്ടുണ്ട്. പാൎലിയമേന്റുകാർ മഹാരാജാവിന്റെ ചിലവിലേക്ക് കൊല്ലത്തിൽ മൂന്നുലക്ഷത്തെൺപത്തയ്യായിരം പവൻ കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിൽരണ്ടു ലക്ഷത്തിമുപ്പതിനായിരം പവൻ രാജധാനിയിലുള്ള പലകാൎയ്യസ്ഥന്മാൎക്കംമററും മാസപ്പടികൊടുത്തുകഴിയും. പതിമൂവായിരംപവൻ ധൎമ്മച്ചിലവിലേക്ക് നീക്കീട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ വല്ലസംഗതിവശാലും ഇതിലധികം ചിലവ് വന്നുപോയാൽ ആയതിന്റെ വക വിവരമായ കണക്ക് അതാതുകൊല്ലം അവസാനിച്ച മുപ്പതു് ദിവസത്തിനകം പാൎലിയമേന്റു കാരേ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ ആവക ചിലവുകൾ ന്യായമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് കാണുന്നപക്ഷം അവർ വകവെച്ചു കൊടുക്കുന്നതാണ്. ചിലവിലേയ്ക്കു നിശ്ചയിച്ച ഈ സംഖ്യയ്ക്കു പുറമെ "ലങ്കാസ്റ്റർ" എന്നു പേരായ ബിലാത്തിയിലെ ഒരു വലിയതാലൂക്കിൽനിന്ന് പിരിയുന്നതായ തൊണ്ണൂറായിരം പവനും മഹാരാജാവിന് സമ്മതിച്ച് കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. സൎവ്വസൽഗുണസമ്പന്നയായ വിക്റേറാറിയാമഹാരാജ്ഞി ചില അന്യരാജാക്കന്മാരെപ്പോലെ അമിതവ്യയംചെയ്യാതെ ആവശ്യമുള്ളകാൎയ്യത്തിനു മാത്രം ഉചിതവ്യയംചെയ്തുകൊണ്ടു് ഒരുവലിയ മുതൽ സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

---

൯. സ്നാനം.

ദിവസംതോറും ക്രമമായി കുളിക്കുന്നതു് ആരോഗ്യകരമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും അതുകൊണ്ടു് എല്ലാവരും അങ്ങിനെ ചെയ്യണമെന്നും മലയാളികളോടു ആരും ഉപദേശിക്കണമെന്നില്ല. കുളിയുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ഇത്ര നിഷ്കൎഷവും, നിഷ്ഠയും ഉണ്ടായിട്ടു അവരെപ്പോലെ മററു വല്ലജാതിക്കാരും ഉണ്ടോ എന്നു് സംശയമാണു്. എങ്കിലും സ്നാനംകൊണ്ടു ശാസ്ത്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ള പ്രയോജനമെന്താണെന്നും അതു് ഏതെല്ലാം വിധത്തിലാണു് ചെയ്യേണ്ടതെന്നും അറിയുന്നതു് അരുക്കം തന്നെ നിഷ്പ്രയോജനമാകയില്ലെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു.

നാം ഭക്ഷിക്കുന്ന സാധനങ്ങളിലുള്ള പോഷകാംശങ്ങൾ രക്തത്തിൽക്കൂടിപ്പോയി നമ്മുടെ ശരീരത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നു എന്നു് ഇതിന്നുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ അംശങ്ങളുടെ പോഷണശക്തി ക്രമേണ കുറഞ്ഞുവന്നു് തീരെ ഇല്ലാതാകുമ്പോൾ അതുകൾ ശരീരത്തെ വിട്ടുപോകുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ നശിച്ചുപോകുന്ന അംശങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു വേറെ അംശങ്ങളെ വയ്ക്കുന്നതിനാണു് നാം ഭക്ഷിക്കുന്നതു്. ഈ വിധത്തിൽ നിരന്തരമായി ശരീരത്തിനു് വ്യയവും ആയവും സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇപ്രകാരം ക്ഷയിച്ചുപോകുന്ന അംശങ്ങൾ മൂത്രത്തിൽ കൂടിയും ഉച്ഛ്വാസത്തിൽക്കൂടിയും ത്വക്കിൽക്കൂടിയും ആണു് പ്രധാനമായി പുറത്തുപോകുന്നതു്. ഇതിൽ ത്വക്കിൽ കൂടിയാണു് അധികം പോകുന്നതു്. സാമാന്യം മനുഷ്യരുടെ ശരീരത്തിൽ നിന്നും ദിവസംതോറും ഏകദേശം രണ്ടുറാത്തൽ അനുപയുക്തങ്ങളായ അംശങ്ങൾ ത്വക്കിൽക്കൂടി പോകുന്നുണ്ടു്. അങ്ങിനെപോകുന്ന അംശങ്ങളിൽ അധികം വിയൎപ്പിൽക്കൂടിയാണു് പോകുന്നതു. കുളിക്കാതെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ശരീരത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്ന മാലിന്യം അകത്തുനിന്നു വരുന്ന അനുപയുക്തസാധനങ്ങളാകുന്നു.

മനുഷ്യശരീരത്തിൽ ഉപയോഗം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ആവശ്യമില്ലാതെ വരുന്ന സാധനങ്ങളെ കളയുന്നതിനു് പ്രതിബന്ധം ചെയ്കയോ സഹായിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു് ആരോഗ്യഹാനികരമാകുന്നു. മൂത്രവിസൎജ്ജനം ചെയ്യാതെയും ദേഹത്തിലുള്ള ചെളികളയാതെയും മററും ഇരിക്കുന്നതു് ഈ കൂട്ടത്തിലാണു്. വൈദ്യശാസ്ത്രപ്രകാരം നാം കുളിക്കുന്നതു് പ്രധാനമായി ഈ ചെളികളയുന്നതിനാകുന്നു.

നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ മുഴുവൻ വളരെസൂക്ഷ്മങ്ങളായ സുഷിരങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവയെഭൂതക്കണ്ണാടി കൊണ്ടോ മററൊ അല്ലാതെ

മാംസചക്ഷുസ്സുകൊണ്ടു് കാണ്മാൻപാടില്ല. ഈ സുഷിരങ്ങൾ ചിലഭാഗങ്ങളിൽ മററുഭാഗങ്ങളിലേക്കാൾ അധികമുണ്ടെങ്കിലും സാധാരണയായി ഒരിഞ്ചു് ചതുരത്തിൽ ഏകദേശം രണ്ടായിരം വരെ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇതുകളിൽ കൂടിയാണു് വിയൎപ്പും വിയൎപ്പോടൊന്നിച്ചു ചില അനുപയുക്താംശങ്ങളും വരുന്നതു. അവക അംശങ്ങൾ കുറെ വരുമ്പോൾ സുഷിരങ്ങളുടെമുഖം മൂടുകയും പിന്നെ വരുന്നതിന്നു പ്രതിബന്ധമുണ്ടാക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. കുളിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ദേഹത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന മാലിന്യങ്ങൾപോകുന്നതിനു് പുറമെ സുഷിരമുഖങ്ങൾ തുറക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ പിന്നെയും അനുപയുക്തസാധനങ്ങൾക്കു് പുറത്തുപോകുന്നതിനു് സൌകൎയ്യമുണ്ടാകയും അതിനാൽ ചൊറിമുതലായ ത്വക്കു് രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇതാകുന്നു കുളിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള പ്രധാനസാദ്ധ്യം. ഇടയ്ക്കു് എണ്ണതേച്ചുകുളിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഈ ഗുണത്തിനു പൂൎത്തിയുണ്ടാകുന്നതാണു്. എണ്ണ നല്ലവണ്ണംതേച്ചു കുറേ ഇരുന്നു് ഈഞ്ചയോ മററൊ തേച്ചു മെഴുക്കുകളഞ്ഞാൽ ദേഹത്തിലെ ചെളിവെറും കുളികൊണ്ടു പോകുന്നതിനേക്കാൾ അധികം പോകുമെന്നു് അനുഭവമാണല്ലോ. ചെളി അധികം പോകുമ്പോൾ സുഷിരമുഖങ്ങൾ അധികം നല്ലവണ്ണം തുറക്കുന്നതാണു്. ഇതാകുന്നു തേച്ചുകുളികൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന പ്രധാനഗുണം. എന്നാൽ തേച്ചുകുളിക്കുമ്പോൾ ഒരു കാൎയ്യം പ്രത്യേകം ഓൎമ്മവയ്ക്കേണ്ടതാണു്. കുളികഴിയുമ്പോൾ ദേഹത്തിൽ മെഴുക്കും ചെളിയും ഒട്ടുംതന്നെ ഇരിക്കരുതു്. മെഴുക്കു് നല്ലവണ്ണം കളയാതിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലതു തേച്ചുകുളിക്കാതിരിക്കുന്നതാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മെഴുക്കു് നല്ലവണ്ണം പോകാതിരുന്നാൽ മെഴുക്കും ചെളിയുംകൂടി സുഷിരമുഖങ്ങളെ അടച്ചു് വിയൎപ്പും മററു് അനുപയുക്താംശങ്ങളും പുറത്തുപോകുന്നതിനു് പ്രതിബന്ധംചെയ്യുന്നു.

നാം സാധാരണയായി കുളിക്കുന്നതു് പച്ചവെള്ളത്തിലൊ കാഞ്ഞവെള്ളത്തിലോ വേണ്ടതു് എന്ന സംഗതിയെപ്പററി പല അഭിപ്രായങ്ങൾ കേൾക്കാവുന്നതാണ്. പതിവായി കാഞ്ഞവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുന്നതു് ആരോഗ്യകരമാണെന്നും അതുകൊണ്ടു കഴിയുന്നവരെല്ലാം അങ്ങിനെ ചെയ്യണമെന്നും നാട്ടുവൈദ്യന്മാരിൽ ചിലർ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. കാഞ്ഞവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ശിരോരോഗങ്ങളുണ്ടാകുന്നതാണെന്നും അങ്ങിനെ ശീലിച്ചവൎക്കു് ശീതകാലങ്ങളിൽ സംഗതിവശാൽ പച്ചവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കേണ്ടിവന്നാൽ നീരിളക്കവും മററും ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ടെന്നും മററു

ചിലരും പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ രണ്ടു അഭിപ്രായവും അത്രസ്വീകാരയോഗ്യമാണെന്ന് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നില്ല. ദീനംകൊണ്ടോ, വാൎദ്ധക്യംകൊണ്ടോ ശക്തിക്ഷയിച്ചിട്ടുള്ളവർ സാധാരണയായി കാഞ്ഞവെള്ളത്തിലും മററുള്ളവരെല്ലാം പച്ചവെള്ളത്തിലുമാണ് കുളിക്കേണ്ടതു.

മനുഷ്യശരീരത്തിലുള്ള ശീതോഷ്ണങ്ങൾക്ക് വലുതായിവല്ല ഏററക്കുറച്ചൽ വന്നാൽ അതിൻെറ വിപരീതാവസ്ഥ ഉടനെ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഇതിൻെറപേരു് പ്രതിഘാതം എന്നാകുന്നു. തലേത്തട്ടിയുണ്ടാകുമ്പോൾ ശരീരത്തിന് സ്വതേയുള്ള ഉഷ്ണത്തിൽ വളരെ കുറവുണ്ടാകയും പനിയുണ്ടാകുമ്പോൾ അധികമാകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ തലേത്തട്ടിമാറിയാൽ ഈ പ്രതിഘാതംകൊണ്ടു് ഉടനേപനിയും പനി പൊട്ടന്നനെ നിറുത്തിയാൽ ശൈത്യാധിക്യമുള്ള വല്ലദീനവും നിശ്ചയമായുണ്ടാകുന്നതാണ്. അത്യുഷ്ണമോ അതിശൈത്യമോ ശരീരത്തെ ബാധിച്ചാൽ പ്രതിഘാതം ഹേതുവായിട്ടു് പിന്നീടുശൈത്യാധിക്യമോ ഉഷ്ണാധിക്യമോ ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ള നിയമം എല്ലാവരും പ്രത്യേകം ഓൎമ്മവയ്ക്കേണ്ടതാകുന്നു.

പച്ചവെള്ളത്തിന് മനുഷ്യശരീരത്തെക്കാൾ വളരെ അധികം ശൈത്യമുള്ളതിനാൽ അതിൽ കുളിക്കുമ്പോൾ തണുപ്പുകൊണ്ടു് നാഡികളും സിരകളും സങ്കോചിക്കുകയും രക്തസഞ്ചാരത്തിനു മന്ദതവരികയും ചെയ്തു് കുറെ സുഖക്കേടു് തോന്നുന്നതാണ്. പിന്നെ പ്രതിഘാതംകൊണ്ടു സങ്കോചിച്ച് നാഡികൾ വലുതായിവന്നു രക്തം നല്ലവണ്ണം സഞ്ചരിക്കുകയും, ദേഹം ഉഷ്ണിക്കുകയും, അപ്പോൾ വളരെ സുഖംതോന്നുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. വളരെ തണുപ്പുള്ള കാലത്തു് അരോഗദൃഢഗാത്രന്മാരായിട്ടുള്ളവൎക്കും കൂടി രാവിലെ നന്നേ തണുപ്പുതോന്നുകയും അപ്പോൾ കുളിച്ചാൽ പിന്നെ ആ തണുപ്പിന് വളരെ കുറവുണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നതാണെന്ന് പലൎക്കും അനുഭവമാണല്ലൊ. അനുഭവമിങ്ങിനെ ആയിട്ടുള്ളവരെല്ലാം പച്ചവെള്ളത്തിൽ തന്നെയാണ് കുളിക്കേണ്ടതു്.

എന്നാൽ എല്ലാവരുടേയും അനുഭവം ഇതല്ല. ദീനംകൊണ്ടോ, വാൎദ്ധക്യംകൊണ്ടോ ശക്തിക്ഷയം വന്നിട്ടുള്ളവർ തണുപ്പിൽപച്ചവെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിയാൽ സുഖക്കേടോ രോഗമോ വൎദ്ധിക്കുകയല്ലാതെ പ്രതിഘാതംകൊണ്ടു് സുഖപ്പെടാൻ വഴിയില്ല. ശരീരത്തിൻെറ ഓജസ്സുപോലെ മാത്രമേ പ്രതിഘാതം ഉണ്ടാവൂ. ഒരു കല്ലെടുത്തു് ചെളിയിൽ എറിഞ്ഞാൽ അതു് ചെളിയിൽ താണുപോകയല്ലാതെ പ്രതിഹനിക്കയില്ല. അതു് ഒരു കട്ടിപ്പാറയിന്മേലാണ് എറിഞ്ഞതെങ്കിൽ ഏറിൻെറ ഊക്കുപോലെ പ്രതിഹനിക്കു

ന്നതാണല്ലോ. അതുപോലെ തന്നെ വലിയ അശക്തന്മാരുടെ ശരീരത്തിൽ ഉഷ്ണാധിക്യമോ ശൈത്യാധിക്യമോ ഉണ്ടായാൽ പ്രതിഘാതം കൊണ്ടു് വിപരീതാവസ്ഥയുണ്ടാവാൻ തരമില്ല. അതുകൊണ്ടു് വൃദ്ധന്മാരുംരോഗികളും പ്രത്യേകിച്ചും ശീതകാലത്തിൽ പച്ചവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കരുതു്. വേനൽക്കാലത്താണെങ്കിൽ വളരെ വിരോധമില്ല. കുളിക്കുന്നതിനുള്ള കാഞ്ഞവെള്ളം അത്യുഷ്ണമായിരിക്കരുതു്. സാധാരണയായി വെള്ളത്തിനു് മനുഷ്യശരീരത്തിൻെറ ചൂടിനേക്കാൾ അധികം ചൂടുണ്ടായിരിക്കരുതു്. പച്ചവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുന്നതു് വെള്ളമൊഴിച്ചോ മുങ്ങിയോ ആവാം. എന്നാൽ നല്ല വെള്ളമാണെങ്കിൽ മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്നതാണു് നല്ലതു്. മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്നതു് കുളത്തിലോ നദിയിലോ സമുദ്രത്തിലോ ആണല്ലോ നടന്നുവരുന്നതു്. സാധാരണ കുളങ്ങളിലെ വെള്ളം വേനൽക്കാലത്തു് ചീത്തയായിട്ടാണു് കാണുന്നതു്. അങ്ങിനെയുള്ള കുളങ്ങിൽ കുളിക്കുന്നതു് അത്ര നല്ലതെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. ശുദ്ധിക്കുവേണ്ടി മുങ്ങിയേകഴിയൂ എന്നുള്ളവർ വേനല്ക്കാലത്തു് മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്നതിനു പുറമേ ദിവസത്തിൽ ഒരിക്കൽ നല്ല വെള്ളം ഒഴിച്ചു് കുളിക്കുന്നതു് വളരെ ആവശ്യമാണു്. നദീസ്നാനവും സമുദ്രസ്നാനവും വളരെ ആരോഗ്യകരമാണു്. അതുകൊണ്ടാണു് അവയ്ക്കു് നമ്മുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഇത്ര പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പ്രസിദ്ധ നദികളിലെ വെള്ളത്തിൽ ലോഹങ്ങളും ഔഷധികളും അലിഞ്ഞു് ചേൎന്നിരിക്കുന്നതിനാലും മററു കാരണങ്ങളാലും നദികളിൽ കുളിക്കുന്നതു് എല്ലാവൎക്കും വളരെ ആരോഗ്യമായിട്ടുള്ളതാണു്. സമുദ്രസ്നാനം ആരോഗ്യമുള്ളവൎക്കാണു് അധികം നല്ലതു്. അതിലെ തിരമാലകൾ ശരീരത്തിന്മേൽ അടിക്കുന്നതുകൊണ്ടും മററും ദേഹത്തിനു നന്നേ ആയാസമുണ്ടാകും. അതുകൊണ്ടും വെള്ളത്തിൽ ഉപ്പുള്ളതുകൊണ്ടും പ്രതിഘാതം വേഗത്തിലും എളുപ്പത്തിലും ഉണ്ടാകുന്നതാണു്.

കുളിയുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ഓൎമ്മവയ്ക്കേണ്ടതായി ചില സംഗതികൾ കൂടിയുണ്ടു്. ഭക്ഷണംകഴിഞ്ഞു് രണ്ടുമൂന്നു മണിക്കൂറിനിടയ്ക്കു് കുളിയ്ക്കരുതു്. അപ്പോൾ കുളിച്ചാൽ അഗ്നിമാന്ദ്യമുണ്ടാകുന്നതാണു്. ദേഹം ആയാസപ്പെട്ടു വിയൎത്തിരിക്കുമ്പോൾ കുളിക്കരുതു്. വിയൎപ്പു് തുടച്ചുകളഞ്ഞു് കുറേനേരം ഇരുന്നതിൻെറ ശേഷമേ കുളിക്കാവൂ. അല്ലെങ്കിൽ പനിവരുവാൻ എളുപ്പമാണു്. പതിവായിട്ടു കുളിക്കേണ്ടതു് രാവിലേ ആണു്. ഉച്ചയ്ക്കു് ദേഹം നന്നേ ആയാസപ്പെടുന്നതായ വേലയുള്ളവർ വൈകുന്നേരമോ രണ്ടുനേരമോ കുളിക്കേണ്ടതാണു്.

കുളിക്കുമ്പോഴെല്ലാം ശരീരം മുഴുവൻ നല്ലവണ്ണം തേയ്ക്കണം. എണ്ണതേയ്ക്കാതെ കുളിക്കുമ്പോൾ സോപ്പുതേയ്ക്കുന്നതാണ് ഉത്തമം. സോപ്പുതേയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ചെളി നല്ലവണ്ണം പോകയും സുഷിരമുഖങ്ങൾ ശുദ്ധമാകയും ചെയ്യുന്നതിനു പുറമേ തൊലിക്കു മാർദ്ദവവും മിനുപ്പുംകൂടി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

---

൧൫. സത്യം.

സത്യമെന്നു പറയുന്നതു് ജനസമുദായത്തിൻെറ ക്ഷേമത്തിനു് അവശ്യം വേണ്ടതായ ഒരു ഗുണമാകുന്നു. ഒരുവൻ എത്ര തന്നെ വിദ്യയും ധനവും മാന്യതയും ഉള്ളവനായിരുന്നാലും സത്യം എന്നൊരുഗുണം അവനു് ഇല്ലാതിരുന്നാൽ അവനെ ജീവനില്ലാത്ത ശരീരംപോലെ വിചാരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

"വസ്തുക്കളുണ്ടനേകങ്ങൾ മർത്ത്യന്മാൎക്കു് സുഖത്തിനായ്
സത്യമെന്നൊന്നുപോരാഞ്ഞാൽ മിഥ്യതന്നെയതൊക്കയും."

ദുഷ്കൃതങ്ങളെ സാധാരണയായി ഓരോമാതിരി സത്യലംഘനങ്ങളായിട്ടാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു്. മോഷണം, വ്യഭിചാരം, മുതലായ പാതകങ്ങളുടെ അസ്സ്വദം സൂക്ഷ്മത്തിൽ അസത്യമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് എല്ലാ സൽപ്രവൃത്തികളുടേയും ഉല്പത്തിസ്ഥാനം സൂക്ഷ്മത്തിൽ സത്യമാണെന്നാകുന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതു്. "സത്യാന്നാസ്തിപരോധൎമ്മഃ" എന്നും 'സത്യേനലോകംജയതി' എന്നുംമററും വിദ്വജ്ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൻെറ താല്പൎയ്യം ഇതാകുന്നു. ഈശ്വരൻ സത്യസ്വരൂപനാകുന്നു എന്നാണല്ലോ എല്ലാമതങ്ങളും ഘോഷിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ഐഹികമായും, പാരത്രികമായുമുള്ള അഭ്യുദയത്തിനു് പ്രത്യേകമായി വേണ്ടതു് സത്യമാണെന്നു് തീൎച്ചപ്പെടുന്നു. 'മൃഷാവിദ്യാധരാൻ ലോകാൻ ഗഹതേ പരമേശ്വരഃ' എന്നുണ്ടല്ലോ.

സത്യത്തെ യഥാൎത്ഥമെന്നും പരമാൎത്ഥമെന്നും രണ്ടുവിധമായി വിഭാഗിക്കാം. ഒന്നു് വക്താവിൻെറ ജ്ഞാനത്തേയും മറേറതു കാൎയ്യത്തേയുമാണു് ആശ്രയിക്കുന്നതു്. ഒരുവൻ ഒരു കാൎയ്യത്തിൻെറ സത്യസ്ഥിതി അറിഞ്ഞു അതിനെ പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ അവൻ പറയുന്നതു് പരമാൎത്ഥമാണ്. കാൎയ്യത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി അറിയാതെ താൻ ഗ്രഹിച്ചതു നേരെന്നു വിശ്വസിച്ചു് പറയുമ്പോൾ അവൻ പറയുന്നതു് യഥാൎത്ഥമാണ്. എന്നാൽ എല്ലാവരും കാൎയ്യത്തിൻെറ

സൂക്ഷ്മസ്ഥിതിഅറിയുന്നതിന്നു് ഉത്സാഹിക്കുകയും അറിഞ്ഞതുപോലെ പറകയും ഒരുപോലെ ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ഒരൎത്ഥം സത്യവും മറേറതു് അസത്യവുമായ ദ്വയാൎത്ഥവാക്യങ്ങളെ ചിലർ പ്രയോഗിക്കയും, തങ്ങൾ ചെയ്തതു് വളരെ മിടുക്കായി എന്നു് വിചാരിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അതിന്റെ ഉദ്ദേശം വഞ്ചനയാകകൊണ്ടു് അതിനെ അസത്യവാദത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിലാണു് ഗണിക്കേണ്ടതു്. രണ്ടു മുറിയുള്ള പത്തായത്തിൽ ഒരുവൻ നെല്ലിട്ടു സൂക്ഷിക്കുമ്പോൾ മറെറാരുവൻ അതിൽ ഒരു നെല്ലിന്റെ മുറിയിട്ടു് "ഇരുമുറിപ്പത്തായത്തിൽ ഒരുമുറിനെല്ലു് എന്റേതാണു്" എന്നു വാദിക്കുന്നതു് അസത്യവാദമെന്നല്ലാതെ വിചാരിപ്പാൻ പാടുണ്ടോ? സത്യമായ അൎത്ഥമാണു് താൻ വിചാരിച്ചതെന്നു അവൻ പറയുന്നതായാലും അവന്റെ ഉദ്ദേശം ശ്രോതാവു് അസത്യാൎത്ഥത്തെ ഗ്രഹിക്കണമെന്നാകകൊണ്ടു അവനെ തീരെ അസത്യവാനെന്നു തന്നെ പറയണം. നേരംപോക്കിനും ചമൽക്കാരത്തിനും വേണ്ടി ദ്വയാൎത്ഥം പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ തെററില്ല. ഉദ്ദേശം വഞ്ചനയാകുമ്പോഴാണു് അതു കുററകരമായിത്തീരുന്നതു്.

ഏതുസംഗതിയിലെങ്കിലും അസത്യം പറയുന്നതു സാധുവാകുമോ എന്ന വാദത്തിൽ കുറെ അഭിപ്രായഭേദമുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ടു്. ഒരു സംഗതിയിലും തന്റെ ജീവനെ രക്ഷിക്കുന്നതിന്നു് പോലും അതു് ശരിയല്ലെന്നാകുന്നു ചിലരുടെ അഭിപ്രായം. ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ, ധൎമ്മപുത്രൻ, മുതലായവരുടെ കഥകൊണ്ടും, മററു പല സംഗതികളെക്കൊണ്ടും നോക്കുമ്പോൾ ഈ അഭിപ്രായം ഹിന്തുക്കളുടെ ഇടയിലും ഉണ്ടെന്നുതന്നെയാണു് വിചാരിക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ മഹാഭാരതത്തിൽ.

"കളിയിൽപ്രാണരക്ഷയ്ക്കും ഗോബ്രാഹ്മണഹിതത്തിനും
വേളിക്കുംവൃത്തിരക്ഷയ്ക്കും പൊളിനിന്ദിതമല്ലെടോ"

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഇതു എല്ലാവരും അനുസരിക്കത്തക്കതായ ഒരു പ്രമാണമാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം നടപ്പായാൽ നാടുമുഴുവൻ കീഴ്മേൽ മറിയുവാൻ വേറെ ഒന്നും വേണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഏതുകാൎയ്യത്തിനുവേണ്ടി പൊളിപറഞ്ഞാലും ഈ ശ്ലോകത്തിൽ പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം. അപ്പോൾ അസത്യവാദം ഒരു സംഗതിയിലും നിന്ദിതമല്ലെന്നു് വന്നുകൂടുന്നതാണു്. ഇംഗ്ലീഷുകാർ മുതലായ വെള്ളക്കാർ നമ്മളേക്കാൾ വളരെ സത്യസന്ധന്മാരാണെന്നുള്ളതു് എല്ലാവൎക്കും അറിവുള്ള ഒരു സംഗതിയാണല്ലോ. ഈ വക ചില പ്രമാണങ്ങളാകുന്നു നമ്മുടെ ഇടയിലെ ഈ ശോചനീയാവസ്ഥയുടെ പ്രധാനകാരണം.

അതുകൊണ്ടു് അസത്യവാദം നാമാവശേഷമായി ഭവിക്കുകയും, സത്യവാദം നാട്ടിലെല്ലാം പ്രബലമായ്പരികയും ചെയ്യത്തക്കവിധത്തിൽ എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ ബാല്യംമുതൽക്കുതന്നെ അഭ്യസിപ്പിച്ചു് വളൎത്തേണ്ടതാകുന്നു.

"ബാലനായിമരുവുന്നകാലമേ
ചേലെഴുന്നവഴിയേനടത്തുകിൽ
കാലഗേഹഗതിയോളമായവൻ
കാലുതെററിയടിയൊന്നുവച്ചിടാ."

൧൧. ദാരിദ്ര്യം.

മനുഷ്യർ എല്ലാവരും സുഖത്തോടും സന്തോഷത്തോടും കൂടെ ജീവിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹിക്ക പതിവാണല്ലൊ. എന്നാൽ ഈ ആഗ്രഹപ്രകാരം തന്നെ ജീവിപ്പാൻ എല്ലായ്പോഴും എല്ലാവൎക്കും സംഗതിവരുന്നതായി കാണുന്നില്ല. സുഖത്തേയും സന്തോഷത്തേയും ഇല്ലായ്മചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഹേതുക്കൾ വളരെയുണ്ടെന്നുവരികിലും ദാരിദ്ര്യമാകുന്നു ഇവയിൽ മുഖ്യമായുള്ളതു്. 'സൎവ്വശൂന്യം ദരിദ്രതാ' എന്നുണ്ടല്ലോ.

ദാരിദ്ര്യദുഃഖത്തിൽ പരമായ ദുഃഖം ഉണ്ടെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ ഈ ദോഷം ഇല്ലാതെയാകയോ, വൎദ്ധിക്കാതെയിരിക്കയോ ചെയ്യേണ്ടതിനു് കഴിവുള്ള യത്നങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്യേണ്ടുന്നതു് എത്രയും അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ദാരിദ്ര്യം ഉത്ഭവിക്കുന്നതിനുള്ള ഹേതുക്കൾ എന്തെല്ലാമെന്നാകുന്നു ഇവിടെ ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതിനുള്ള മുഖ്യഹേതുക്കളിൽ ചിലതു് പറയാം.

൧. മടി—ഇതിനുള്ള ഹേതുക്കളിൽ ഒന്നാകുന്നു.'എല്ലു മുറിയപ്പണിതാൽ പല്ലുമുറിയെത്തിന്നാം, എന്നുണ്ടു്. ഒരു കൂലിക്കാരൻ തനിക്കു കിട്ടുന്ന ഒരുദിവസത്തെക്കൂലിമുഴുവനും ചെലവാകുന്നതുവരേയോ, ചെലവായതിൻെറ ശേഷം കുറെ കടംകൂടെ ഉണ്ടാകുന്നതുവരേയോ, യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അവൻ ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിക്കാതെ നിൎവ്വാഹമില്ലല്ലോ. തങ്ങൾക്കു് അഹതയില്ലാത്ത കാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു് തൊഴിൽ ഉപേക്ഷിച്ചു് നടക്കുന്നവർ ദാരിദ്ര്യദുഃഖം അനുഭവിക്കാതിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ. മുടങ്ങാതെ യോഗ്യമാംവണ്ണം പണിയെടുക്കുന്നവര് അധികമായി ഈ

ദുഃഖം അനുഭവിച്ചുകാണുന്നില്ല. അതിനാൽ ദാരിദ്ര്യദുഃഖം അനുഭവിക്കാതിരിക്കുന്നതിന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെല്ലാവരും ഒന്നാമതായി കുടികെടുക്കുന്നതായ മടിയെ വിടേണ്ടതാകുന്നു. 'ഉത്സാഹമുണ്ടെങ്കിൽ അത്താഴമുണ്ണാം' എന്നുണ്ടല്ലോ.

൨. അമിതവ്യയം—വരവു നോക്കാതെ വരവിലധികമായി ചെലവുചെയ്യുന്നവൻ ദരിദ്രനാകാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

'ആയംദൃഷ്ട്വാവ്യയംകുര്യാ
ദായാദല്പതരോവ്യയഃ
അനായീവ്യയശീലശ്ച
ക്ഷിപ്രമേവവിനശ്യതി'

എന്നുണ്ട്. ധാരാളച്ചെലവു ചെയ്യുന്നതിൽ മിക്കപ്പൊഴും ഡംഭം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുമൊ എന്ന് സന്ദേഹിക്കുന്നു. വരവിലധികമായി ചെലവു ചെയ്കയില്ലെന്നുള്ള മനോനിശ്ചയം അത്യാവശ്യമാണ്. ചെലവു വരവിൽ അല്പമെങ്കിലും കുറഞ്ഞിരിക്കണം. 'അടിതെററിയാൽ ആനയുംവീഴും' എന്നുണ്ടല്ലോ. എല്ലാക്കാൎയ്യത്തിലും മിതവ്യയം അവശ്യമെന്നറിയേണം.

൩. ആഭരണഭ്രമം—ആഭരണം നല്ലതും ഭംഗിയുള്ളതുമാണെങ്കിലും

'അരിമണിയൊന്നുകൊറിപ്പാനില്ല
തരിവളയിട്ടുകിലുക്കാൻമോഹം'

എന്നുള്ളതനുസരിച്ച് കടം വാങ്ങിച്ച് ആഭരണങ്ങൾ ചമയ്ക്കുന്നവരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ ദാരിദ്ര്യം സ്ഥിരവാസംചെയ്യാതെയിരിക്കയില്ല. 'കണ്ടതെല്ലാം കൊണ്ടാൽ കൊണ്ടതെല്ലാംകടം' എന്നുണ്ടല്ലോ. ആഭരണം, വസ്ത്രം മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ച കാൎയ്യത്തിൽ ധനവാന്മാർ പ്രവൎത്തിക്കുന്നതുപോലെ പ്രവൎത്തിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം നിൎദ്ധനന്മാൎക്ക് ഒരിക്കലും ശുഭകരമായിരിക്കയില്ല. ദ്രവ്യസംബന്ധമായ കാൎയ്യത്തിൽ തങ്ങളെക്കാൾ താഴെയുള്ളവരെ മാത്രം നോക്കി തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. 'കിടക്കുന്നതു കാവൽപ്പുര' 'സ്വപ്നംകാണുന്നത് മച്ചും മാളികയും' എന്നപോലെയാകരുത്.

൪. മദ്യപാനം—"മുലകുടിമാറിയാൽ ഒരു കുടിവേണം" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ചാരായം സേവിക്കുന്നവർ വളരെയുണ്ട്. യൂറോപ്പുകാർ വിദ്വാന്മാരും ബുദ്ധിമാന്മാരും ആകകൊണ്ട് അവർ സേവിക്കുന്ന മദ്യം സേവിച്ചാൽ ഗുണം സിദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്ന് വിചാരിച്ചിട്ടൊ എന്തോ ബ്രാണ്ടി മുതലായ ലഹരിദ്രവ്യങ്ങൾ രഹസ്യമായി പാനം ചെയ്യുന്നവർ അധികം ഇല്ലെന്നില്ല. മദ്യത്തെ പാനം

ചെയ്യുന്നവർ സ്വന്തകുടുംബത്തെ നശിപ്പിക്കുകയാകുന്നു ചെയ്യുന്നത്. 'കയ്യിൽ ഇരിക്കുന്ന കാശു കൊടുത്തു മുഖത്തു കടിക്കുന്ന നായെ വാങ്ങുക' എന്നപോലെ പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിൽ അന്തൎഭവിച്ചിരിക്കുന്ന രഹസ്യം എന്തെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. മാനത്തേയും സുബോധത്തേയും ദ്രവ്യത്തേയും നശിപ്പിക്കുന്ന മദ്യത്തെ പാനംചെയ്യുന്നതിൽ പരം അബദ്ധം മററൊന്നുമില്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മദ്യപാനദോഷം വൎദ്ധിക്കാതിരിക്കേണ്ടതിന് പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ 'മദ്യവൎജ്ജനസമൂഹം' സ്ഥാപിച്ചുവരുന്നതായി കാണുന്നു. മദ്യപാനിയെക്കുറിച്ച് ഒരാൾ എഴുതിയിട്ടുള്ളതിൻെറ തൎജ്ജിമ താഴെചേൎക്കുന്നു.

മദ്യപാനിയുടെ മരണപത്രം.

(൧.) "നാശകരമായ നടപ്പിനേയും, നികൃഷ്ട ദൃഷ്ടാന്തത്തേയും, എന്നെക്കുറിച്ച്, ക്ഷണത്തിൽ നശിച്ചുപോകുന്നതായ ഓൎമ്മയേയും ജനസമുദായത്തിനും,

(൨.) ബലഹീനവും പരിതാപയുക്തവും ആയ ഒരു അവസ്ഥയിൽ മനുഷ്യൎക്ക് അനുഭവിപ്പാൻ കഴിയുന്നെടത്തോളം ദുഃഖത്തെ എൻെറ മാതാപിതാക്കന്മാൎക്കും,

(൩.) എൻെറ സഹോദര സഹോദരിമാൎക്ക എത്രമേൽ നാശത്തേയും ഉപദ്രവത്തേയും വരുത്തുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞുവോ അത്രമേൽ നാശത്തേയും ഉപദ്രവത്തേയും അവൎക്കും,

(൪.)ഒരു നുറുങ്ങിയ ഹൃദയത്തേയും, നികൃഷ്ടജീവിതത്തേയും,എൻെറ അകാലമരണത്തെക്കുറിച്ച് ദുഃഖിക്കുന്നതിലുള്ള ലജ്ജയേയും ഭാൎയ്യക്കും ഞാൻ സമ്പാദിച്ച് വച്ചിരിക്കുന്നു.

(൫.) ദാരിദ്ര്യത്തേയും, അറിവില്ലായ്മയേയും, ഹീനസ്വഭാവത്തേയും, തങ്ങളുടെപിതാവ് ഒരു ഭയങ്കരനായിരുന്നു എന്നുള്ള ഓൎമ്മയേയും ഞാൻ എൻെറ മക്കളിൽ ഓരോരുത്തൎക്കും ഭാഗിച്ചുകൊടുക്കുന്നു; ഇതു ശരിയല്ലയോ?"

൫. കല്യാണാഘോഷം—ചിലർ തങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയേയും, അവശ്യത്തേയും അതിക്രമിച്ച് കല്യാണമാഘോഷിച്ച് വരുന്നതു കാണുമ്പോൾ, അനാവശ്യച്ചിലവു ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ കല്യാണമല്ലെന്നു വന്നേക്കുമെന്നു കരുതി അപ്രകാരം പ്രവൎത്തിക്കുന്നതോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഈ ആവശ്യത്തിലേക്കായി കൂലികൊടുത്തു് സ്വൎണ്ണാഭരണങ്ങൾ വാങ്ങിക്കുകകൂടി നടപ്പുണ്ടു്. ആഭരണങ്ങൾ പണിയിക്കുന്നതിന് വകയില്ലാത്തവൻ മേൽപ്രകാരം വാങ്ങി അണി

യുന്നതുകൊണ്ടെന്തു പ്രയോജനം? തന്റേതല്ലാത്തതു് തന്റേതാണെന്നു അന്യന്മാരെ ധരിപ്പിച്ചിരിക്കേണമെന്നുള്ള ഒരു ദുർമ്മോഹംവേണ്ടുവോളമുണ്ടെന്നാകുന്നു ഇതിനാൽ തെളിയുന്നതു്. ഇരന്നുപൊന്നണിഞ്ഞേററം ഞെളിഞ്ഞീടൊല്ലാ, എന്നുണ്ടല്ലോ. കാണംവിററും ഓണം ഉണ്ണേണം, എന്നുള്ളതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടും കടം വാങ്ങി സദ്യകഴിക്കുന്നവർ ഉണ്ടെന്നു വ്യസനത്തോടുകൂടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. തന്റെ സ്ഥിതിയെ അതിക്രമിച്ചു സദ്യകളുംമററും കഴിക്കുന്ന ദുരഭിമാനികൾ സജ്ജനങ്ങളാൽ നിന്ദിക്കപ്പെടാതിരിക്കയില്ല.

'ആത്മപക്ഷംപരിത്യജ്യ
പരപക്ഷേഷുയോരതഃ
സപരൈർഹന്യതേമൂഢോ
നീലവർണ്ണസൃഗാലവൽ'

൬. കൈത്തൊഴിൽ പഠിപ്പിക്കായ്ക—ദാരിദ്ര്യത്തിനുള്ള ഹേതുക്കളിൽ ഒന്നാകുന്നു. ഇവിടങ്ങളിൽ കൈത്തൊഴിൽക്കാർ മിക്കവാറും ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിച്ചുവരുന്നതായി സകലരും അറിഞ്ഞിരിക്കെ, കൈത്തൊഴിൽ പഠിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതിനാൽ ദാരിദ്ര്യം വൎദ്ധിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതു് അബദ്ധമെന്നു് ചിലർ വിചാരിക്കുമായിരിക്കാം. ഇവിടങ്ങളിലെ കൈത്തൊഴിക്കാർ ദാരിദ്ര്യമനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അയതു കൈത്തൊഴിലിന്റെ കുററം കൊണ്ടല്ലാ ദാരിദ്ര്യത്തെ ആകൎഷിക്കുന്നതിനായി അവരെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന മററു കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടത്രേ എന്നാകുന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതരദേശങ്ങളിൽ നിന്നു കൊണ്ടുവരുന്ന സാമാനങ്ങളും മററും വാങ്ങിക്കേണ്ടതിനായി ഇവിടത്തുകാർ അനവധി ദ്രവ്യവ്യയംചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനെയുള്ള സാമാനങ്ങളിൽ ഇവിടെ ഉണ്ടാക്കാവുന്നതെല്ലാം ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടാക്കുകയെന്നു വന്നാൽ ഗുണമല്ലാതെ യാതൊരു ദോഷവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഉദ്യോഗംകിട്ടേണ്ടതിന് വേണ്ടുന്ന അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതുവരെ പഠിപ്പിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലായ്കനിമിത്തം ഉദ്യോഗവും കൈത്തൊഴിലും ഇല്ലാതെ അരിഷ്ടിക്കുന്നവർ വളരെയുള്ളതിനാൽ ആകുന്നു ഇവിടെ ഇപ്രകാരം പറയുന്നതു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ദോഷങ്ങളെ ഇല്ലായ്മചെയ്യേണ്ടതിന് ജനകാര്യോത്സാഹികളായ മഹാന്മാർപ്രത്യേകം താല്പൎയ്യപ്പെടുവാനുള്ളതാകുന്നു.

൭. നിർവ്യാജസ്നേഹമില്ലായ്ക—ദാരിദ്ര്യത്തിന്നനുകൂലമാകുന്നു.

മനുഷ്യർ എല്ലാവരും പരസ്പരം നിർവ്യാജമായി സ്നേഹിക്കുന്നദിക്കിൽ ദാരിദ്ര്യം ബലപ്പെടുകയില്ല. 'അകത്തുകത്തിയും പുറ

ത്തുപത്തിയും' എന്നപോലെയുള്ളതിനെയല്ല ഇവിടെ നിർവ്യാജസ്നേഹമെന്നുപറയുന്നത്. സ്വസ്നേഹാധിക്യത്താലും പരശ്രീകണ്ടുകൂടായ്കയാലുമാകുന്നു മനുഷ്യർ അന്യോന്യം നിർവ്യാജമായി സ്നേഹിക്കാതിരിക്കുന്നത്.

> ആത്മവൽസർവ്വഭൂതാനി
> യഃ പശ്യതിസപണ്ഡിതഃ

എന്നുള്ളതു ഓർക്കേണ്ടതാണ്.

> കർമ്മവാക്കായങ്ങളാലന്യനെല്ലാലിക്കേണം
> ധർമ്മമൊന്നതുതന്നെപോരുമെന്നറിഞ്ഞാലും

എന്നുണ്ടല്ലോ. 'കാലെടുത്തുവച്ചാൽ കാൽപണംകൂലി'കിട്ടണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ 'പരോപകാരാൎത്ഥമിദംശരീരം' എന്നുള്ളതിന്റെ വിലയറിയുന്നില്ല. മനുഷ്യർ അന്യോന്യം നിർവ്യാജമായി സ്നേഹിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു.

൮. ഈശ്വരഭക്തിയില്ലായ്ക—മററു ദോഷങ്ങളെ എന്നപോലെ തന്നെ ദാരിദ്ര്യത്തേയും ഉത്ഭവിപ്പിക്കുന്നു.

> 'തന്നുടെഭക്തരെരക്ഷിപ്പതിന്നുതാൻ
> തന്നെയുംകൂടെമറന്നുപോമീശ്വരൻ'

എന്നുണ്ടല്ലോ.

> 'ഈശ്വരാനുഗ്രഹമില്ലാതവന്നഹോ
> നശ്വരമായ്വരുംനിർദ്ദൂഷയത്നവും'

എന്നുള്ളതിനാൽ ഈശ്വരാനുഗ്രഹമില്ലാത്തവന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ശുഭപ്പെട്ടുകയില്ലെന്നു തെളിയുന്നു. പ്രവൃത്തികളിലൊന്നിലും ഗുണമില്ലെന്നു വന്നാൽ ക്ഷണേന ദരിദ്രനാകാതിരിക്കയില്ല.

അതുകൊണ്ട് എല്ലാവരും ഈശ്വരഭക്തന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മനുഷ്യരിൽ വഷളന്മാർ പ്രബലപ്പെട്ടുമ്പോൾ ദുഷ്ടന്മാർ എല്ലാടവും സഞ്ചരിക്കുമെന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈശ്വരനെ ഭയപ്പെട്ടുന്നവൎക്ക് ഒരു നന്മയ്ക്കും കുറവു വരുന്നതല്ല. ഈശ്വരനെ ഭയപ്പെട്ട് ഈശ്വരന്റെ ആജ്ഞകളെ അനുസരിച്ചു നടക്കുന്നവൎക്ക് യാതൊരു നന്മയ്ക്കും കുറവു വരുന്നതല്ല എന്നല്ലാതെ, ദാരിദ്ര്യദുഃഖമനുഭവിക്കാതെ ഇരിക്കേണമെന്നുള്ള ഏക വിചാരത്തോടുകൂടെ ഈശ്വരനെസേവിക്ക വിഹിതമെന്ന് പറയുന്നില്ല.

ദാരിദ്ര്യഹേതുക്കളിൽ ചിലത് മേൽ പ്രസ്താവിച്ചവയാകുന്നു. ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ വേരെല്ലാം മുറിച്ചെട്ടുത്താൽ ആ വൃക്ഷംഉണങ്ങിപ്പോകുന്ന പ്രകാരംതന്നെ ദാരിദ്ര്യഹേതുക്കളെല്ലാം ഖണ്ഡിച്ചുകളഞ്ഞാൽ, ഈശ്വരകൃപയാൽ ദാരിദ്ര്യദരിദ്രത ഭവിക്കുന്നതാകുന്നു.

---

൧൨. കേരളത്തിലെ ദ്രവ്യപുഷ്ടി.

ഒരു രാജ്യത്തിലുള്ളവർ സമ്പാദനാൎത്ഥം നടത്തിപ്പോരുന്ന വ്യാപാരഭേദങ്ങളുടെ വൈശിഷ്ട്യത്തെ ആശ്രയിച്ച് ആ രാജ്യത്തേയ്ക്കുള്ള വരവും നിത്യവൃത്തിയുടേയും വിശേഷവിധികളുടേയും നിദാനത്തേയോ, ആഡംബരത്തേയോ, ആശ്രയിച്ചു ചെലവും നില്ക്കുന്നു എന്ന് നിരാക്ഷേപമാണ്. നമ്മുടെരാജ്യത്തിൽ വരവോ ചെലവോ അധികരിച്ചു നില്ക്കുന്നതെന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായിട്ട് അധിക കാലമായിരിക്കുന്നു. വരവിന് ആധിക്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതിലഭിനന്ദിക്കുകയും, ചെലവിന് ആധിക്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതു വരുന്നതു് ഇന്നിന്ന വഴിക്കാണെന്നു യുക്തിയുക്തമായി ജനങ്ങൾക്ക് ബോദ്ധ്യം വരുംവിധം പറഞ്ഞ് അതു നിദാനപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് നാം സ്വരാജ്യത്തേയ്ക്കു വേണ്ടി വിഹിതമായി ചെയ്യേണ്ട പ്രവൃത്തികളിൽ ഒന്നുമാത്രമാണ്.

വരവെല്ലാം ഗണിക്കേണമെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ജനങ്ങൾ നടത്തിപ്പോരുന്ന വ്യാപാരഭേദങ്ങളെല്ലാം വിചാരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഗുരുത്വമാലോചിച്ച് പറയുന്നപക്ഷം ഇപ്പോൾ കാണുന്നവയിൽ ഒന്നാമതായി പറയേണ്ടതു് കൃഷിപ്രവൃത്തിയാണ്. കേരളീയൎക്ക് പൂൎവ്വന്മാരുടെ പേരിൽ ഭക്തി കലശലാകയാൽ അവർ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഭേദപ്പെടുത്തുന്നതു് ഗുരുത്വക്ഷയമോ അന്യായമോ എന്നൊരുവിചാരം പ്രായേണ കണ്ടുപോരുന്നുണ്ട്. ഇതു ഹേതുവായിപണ്ടു തിരുനാവായെ സഭായോഗംകൂടി ജനങ്ങൾ രാജ്യകാൎയ്യം നടത്തിയിരുന്ന കാലംമുതൽ ഇന്നേവരെ ഓരോ തൊഴിലുകൾക്ക് ആവശ്യങ്ങളായി ഉപയോഗപ്പെടുന്ന സാധനങ്ങൾക്ക് അന്നു മുതൽ ഇന്നേവരെ ഒരംശം ഭേദംവരുത്താതെ തന്നെ ബഹുഭക്തിയോടെ രക്ഷിച്ചു പോരുന്നുണ്ട്. കാളയുടെ നാവുപോലെയുള്ള കൊഴവും, കാഞ്ഞിരംകൊണ്ടു കരിയും, പനയലകുകൊണ്ട് കരിക്കോലും, മുളിയിലംകൊണ്ടു നുകവും പനങ്കഴികളും ഇന്നേവരെ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വളം ചേൎക്കുന്നതും അന്നും ഇന്നും ഒന്നുതന്നെയാണ്. കാലിച്ചാണകവും ചില വൃക്ഷങ്ങളുടേയും മററും ഇലകളും മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളു. കൊയ്ത്തു കഴിഞ്ഞു നെല്ലെല്ലാം അകത്തായാൽ ചെലവിനും വിത്തിനും കഴിച്ചുണ്ടാകുന്നതു കൎക്കടകത്തിൽ വില്പാനെന്നനിലയിൽ സൂക്ഷിച്ചു ഒടുവിൽ നിശ്ചയിച്ചകാലം വരുന്നതിന്നു മുമ്പായി കിട്ടിയവിലയ്ക്കു എന്ന നിലയിൽ വിററുകളകയാണ്, ചെയ്തുകാണുന്നതു്. ലാഭമോ ചേതമോ ഉണ്ടാകുന്നതു ദൈവകൃത്യമെ

നു കരുതി സമാധാനിക്കയും ചെയ്തുപോരുന്നു. ഠരം പറഞ്ഞതെല്ലാം നെല്ലിൻെറ കഥയാകുന്നു. വേറെ ധാന്യങ്ങളും കൃഷിചെയ്യുമാറില്ലെന്നില്ല. സ്വന്താവശ്യാൎത്ഥം മററു ചില ധാന്യങ്ങളും കൃഷിചെയ്യുന്നതിൽ ചിലപ്പോൾ യദൃച്ഛയാ അധികമുണ്ടാകുന്ന പക്ഷം അവയ്ക്കെല്ലാം ഇതുതന്നെയാണ് ഗതി. ഇതിൽ പ്രധാനങ്ങളായിരിക്കുന്നവ എള്ളു്, പയറു്, ഉഴുന്നു മുതലായവയാണ്.

മേൽപറഞ്ഞ ധാന്യങ്ങളെല്ലാം കൃഷിചെയ്യേണ്ടമാതിരി പുരാതനകാലങ്ങളിവുണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ ഠരം കാലത്തു് വളരെ പരിഷ്കാരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജനോപകാരാൎത്ഥം വിദ്യാൎത്ഥികളിൽ മനസ്സുള്ളവരെ അഭ്യസിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യത്തിലേക്കു ബ്രിട്ടീഷ്ഗവൎമ്മെൻറു ഇതിനു പ്രത്യേകമായി ഒരു പാഠശാലയും പരീക്ഷകളും ബഹുമാനങ്ങളും നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ ഠരം പാഠശാലയിലയച്ചു സ്വരാജ്യത്തേക്കു് പ്രത്യേകം ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന ഠരം അറിവിനെ സമ്പാദിച്ചു രാജ്യത്തേക്കു് അഭിവൃദ്ധിവരുത്തുവാൻ ജനങ്ങൾക്കു് ഇനിയും തോന്നാത്തതു വളരെ കഷ്ടമെന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കൃഷിപ്രവൃത്തി എന്നു പറയുന്നതിൽ അധികം ജനങ്ങൾക്കു് ഇയ്യിടെ ഒരു ജാള്യമാണ് കണ്ടുപോരുന്നതു്. ആൎയ്യകുലത്തിലാണ് ജനനമെന്നു് ജല്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ആൎയ്യശബ്ദത്തിൻെറ ആഗമം ചിന്തിക്കുകതന്നെ ഇല്ലതാനും. ധാത്വൎത്ഥപ്രകാരം ആൎയ്യശബ്ദത്തിൻെറ അൎത്ഥം കൃഷിക്കാരൻ എന്നു മാത്രമാണ്. (കൃഷിചെയ്വാൻ ഭൂമി ഉഴുന്നവൻ). ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ധാന്യങ്ങൾ കൃഷിചെയ്തു വിളയിച്ചു് ഭക്ഷിച്ചിരുന്ന സംഘക്കാർ ആൎയ്യന്മാർ മാത്രമായിരുന്നതിനാലും ഇതിന് അന്യസംഘക്കാരേക്കാൾ പരിഷ്കാരസിദ്ധി അധികമായിരുന്നതിനാലും ഈ ശബ്ദത്തിങ്കൽ ശ്രേഷ്ഠത്വം ആരോപിച്ചിരിപ്പാനേ കാരണം കാണുകയുള്ളൂ.

കേരളത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ്ഗവൎമ്മെൻറു് ഭരിക്കുന്നഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്നു രണ്ടു് താലൂക്കുകളൊഴികെ പ്രധാന ജന്മിത്വം നായന്മാൎക്കും നമ്പൂരിമാൎക്കും ആകുന്നു. ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ സ്വരൂപിച്ച ജന്മവസ്തുക്കളുള്ള ഊരിൽപരിഷമൂസ്സതന്മാരുമുണ്ടു്. മേല്പറഞ്ഞ ഒന്നുരണ്ടു താലൂക്കുകളിൽ ഒന്നിൽ പ്രായേണ നമ്പൂരിമാരും മറേറതിൽ പരദേശബ്രാഹ്മണരുമാകുന്നു. ഈ ജന്മികളെല്ലാം നിലങ്ങൾ അധികവും പാട്ടത്തിന്നേല്പിക്കുകയാണ് പതിവു്. കൃഷി ഏതു വിധമായാലും ഇവൎക്കു് ചോദ്യമില്ല. പാട്ടം ക്രമപ്രകാരം വസൂലാകേ

ണമെന്നേ ശാഠ്യമുള്ളു. അഥവാ അവനവൻതന്നെ നടത്തുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ പോലും സ്വന്തദൃഷ്ടി വയ്ക്കുക എന്ന നിയമമേ ഇല്ല. കൃഷിക്കാരനായി ഒരുവനെ നിയമിച്ച് അവൻെറ ഹിതംപോലെ കാൎയ്യമെല്ലാം നടത്തുക എന്നല്ലാതെ ഉടമസ്ഥന് വെയിലൊ മഴയൊ ഉള്ളപ്പോൾ പുറത്തിറങ്ങുന്നതു് ലഘുത്വമായാണു വിചാരിച്ചു കാണുന്നതു്. വെയിലും മഴയുമില്ലാതെ സമയവുമില്ല. അതിനാൽ ഉടമസ്ഥൻ നോക്കുകയുമില്ല. ഇത്ര ഉദാസീനതയോടുകൂടി കാൎയ്യാന്വേഷണം ചെയ്തിട്ടും ഇപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ആദായം നോക്കുമ്പോൾ വേണ്ടവിധത്തിലായിരുന്നാൽ ഉണ്ടാകത്തക്ക ആദായം ഗണിക്കാവുന്നതാണു്.

൨. രണ്ടാമതായി പറയേണ്ടതു് നെയ്ത്തുപണിയാണു്. ഇതിൻെറ ഗുരുത്വം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇനിയും വേണ്ടവിധം അനുമാനിച്ചുതുടങ്ങിട്ടില്ല. വിദ്യാനൈപുണ്യംകൊണ്ടു ബുദ്ധിക്കു് വികാസം സിദ്ധിച്ചവർ എന്തുതന്നെ ചെയ്തിരുന്നാലും അതെല്ലാം ശുദ്ധമേ മൂഢന്മാർ ചെയ്യുന്നതിൽ എത്രയോ അധികം വൈശേഷ്യത്തോടെ സാധിക്കുമെന്നു് ലോകസമ്മതമാണു്. ഈ ബോദ്ധ്യം എല്ലാവൎക്കുമുണ്ടെങ്കിലും ഈ വിഷയത്തിലേൎപ്പെടുവാൻ മനസ്സിനു് ധൈൎയ്യം വരുന്നില്ല. 'തൊട്ടിലിലെ ശീലം ചുടലയിൽ' എന്നല്ലെ പ്രമാണം. നെയ്ത്തുതുടങ്ങിയാൽ ചാലിയനായിപ്പോകുമെന്നാണു് ഭയം. ഈ പ്രവൃത്തി കുലധൎമ്മമായി പാലിച്ചുപോരുന്ന ചാലിയൎക്കു് പതിത്വം കല്പിക്കഹേതുവായി വിജ്ഞാനസിദ്ധിക്കു് ഹേതുവരാതെ മൂഢന്മാരായിത്തന്നെ കഴിയുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല അവരെക്കൊണ്ടു് സ്വരാജ്യത്തേക്കു് ഉണ്ടാകേണ്ടുന്ന പുഷ്ടികൾക്കു് ശോഷണവും വരുന്നു. പിന്നെ ഈ സംഘക്കാരെക്കൊണ്ടു് രാജ്യത്തിലേക്കു് സാധിക്കുന്നതു് പരുക്കൻതോൎത്തുമുണ്ടും പോറുകച്ചയുംമാത്രമായതിനെക്കുറിച്ചു് അതിശയിക്കാനില്ല. ഒന്നാമതു് ഓരോപ്രവൃത്തിക്കു് ഓരോസംഘക്കാരെ പ്രത്യേകിച്ചു് നിയമിച്ചതുതന്നെ അബദ്ധം. പിന്നെ പ്രവൃത്തികളുടെ ഗുരുലഘുത്വമാലോചിക്കാതെ അതാതു ചെയ്യുന്നവൎക്കു് അവിഹിതമായി പതിത്വം കല്പിച്ചതിൽ പ്രഥമാബദ്ധം ആവൎത്തിച്ചു. എള്ളുകൃഷിചെയ്തു് വെട്ടിഉണക്കി തട്ടി മണിയാക്കുന്നതുവരേയുള്ള പ്രവൃത്തി ആൎക്കെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതിനു് ആക്ഷേപമില്ല. അതിൽ നിന്നു് ജനങ്ങൾക്കു് അത്യാവശ്യവസ്തുവായ എണ്ണ എടുക്കുന്നതു് നികൃഷ്ടവൃത്തി എന്നും അതിനു് ചക്കാൻ എന്നു് ഒരു ജാതി വേറെവേണമെന്നുമല്ലേ പൂൎവ്വന്മാരുടെവിധി. ചകരികൊണ്ടു് കയറു പിരിപ്പാൻ പണ്ടു് പൂൎവ്വന്മാർ കല്പിച്ച ജാതിയില്ലാത്ത പ്രദേശങ്ങളിൽ ദ്രവ്യമായിത്തീരുന്ന ഈ സാധനം ക

ത്തിച്ചു ഭസ്മമായല്ലേ പോകുന്നതു്?

ചാലിയർ മൂഢരെങ്കിലും അവൎക്കു് പാരമ്പരയായി ഒരു തോതു കിട്ടീട്ടുണ്ടു്. അതുപ്രകാരം നടന്നു പോരുന്നതുമുണ്ടു്. ഇവർ ഉണ്ടാക്കുന്ന തോത്തുമുണ്ടു് ഉടുത്തു് യജമാനന്മാരായി ഞെളിവാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ എത്ര നഷ്ടപ്പെട്ടുന്നുണ്ടെന്നു് അരെങ്കിലും ഇതുവരെ ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ. ഉണ്ടെങ്കിൽ നിവൃത്തിമാൎഗ്ഗം കാണാതിരിക്കയുമില്ല. നമ്മുടെ യോഗത്തിൽ യോഗ്യതയിലിരിക്കുന്ന അമ്മമാരും കുട്ടികളും ഉപയോഗിച്ചു് പോരുന്നവയും പാവുതരത്തിലുള്ളവയുമായ വിലപിടിച്ച മുണ്ടുകളും വസ്ത്രങ്ങളും ആരു് എങ്ങിനെ എവിടെ വച്ചുണ്ടാക്കുന്നു എന്നു് ഈ നാട്ടിലാരും വിചാരിക്കുന്ന ചട്ടമേഇല്ല. "പത്തായം പ്രസവിക്കുക, കാൎയ്യസ്ഥൻ അളക്കുക, ചക്കി കുത്തുക, കോമൻ വയ്ക്കുക, അമ്മ വിളമ്പുക" ഇത്രമാത്രമെ അറിവുള്ളൂ. ഈ ശീലത്തരങ്ങൾ നെയ്യുന്നതു് പാണ്ടിരാജ്യത്താണു്. ഇവൎക്കു് യൂറോപ്യന്മാരെപ്പോലെ നെയ്ത്തിനു് സൌകൎയ്യകരങ്ങളായ യന്ത്രങ്ങളും മററും അറിവുണ്ടോ എന്നുകൂടി സംശയമാണു്. ആ രാജ്യക്കാൎക്കു നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന മാതിരി മുണ്ടുകൾ കൊണ്ടോ വസ്ത്രങ്ങൾ കൊണ്ടോ യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. എങ്കിലും ദേഹദണ്ഡം ചെയ്തു് ഈ തരത്തിൽ നെയ്തുണ്ടാക്കി സ്വന്തം അൽപവശം കേരളത്തിലേക്കയച്ചു് ഇവിടെ വിററഴിച്ചു് അതിയായ ലാഭം എടുത്തു ധനികന്മാരാകുന്നതു് നിത്യമായി കണ്ടുപോരുന്നുവല്ലോ.

നാട്ടുകാരിൽ ധനികന്മാർ യോഗംകൂടി ഓഹരിയെടുത്തു് യന്ത്രങ്ങൾ മുതലായ സാമാനങ്ങൾ വരുത്തി കേരളത്തിൽ വച്ചു തന്നെ ഈ പ്രവൃത്തി നടത്തുന്നതായാൽ നാലു ദിവസത്തേയ്ക്കുള്ള താല്പൎയ്യമാഹാത്മ്യമൊഴിച്ചു് മറെറല്ലാം സാധിക്കുന്നതിനു പുറമെ കേരളീയരുടെ ദ്രവ്യം 'ഇങ്ങിനെ വരാതവണ്ണം' കിഴക്കോട്ടു പോകേണ്ട ആവശ്യം വരികയില്ല. ഇതിനുപുറമെ എത്രപണം ജഗന്നാഥൻ മലമൽ മുതലായവ വഴിയായി അന്യദേശത്തേക്കു പോകുന്നു? അൎജ്ജനത്തിനുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രഥമതയും സൌകൎയ്യവും വ്യാപാരത്തിനാണെന്നു് സൎവ്വസമ്മതമായ കാൎയ്യമാകുന്നു. ഇഹലോകവൃത്തികളിൽ മിക്കവയും വ്യാപാരമെന്നു് ഒരുവിധേന പറയാമെങ്കിലും അവയൊന്നും യഥാൎത്ഥത്തിൽ അൎജ്ജനമാൎഗ്ഗങ്ങളായി അനുമാനിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ. ഠരം അൎത്ഥത്തിൽ ഗ്രഹിക്കേണ്ട വ്യാപാരം കേരളീയരിൽ എത്ര കണ്ടു നടപ്പുണ്ടെന്നാണു് ഇവിടെ ആലോചിക്കേണ്ടതു്. വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിലല്ലേ ആലോചിക്കേണ്ട ആവശ്യമുള്ളൂ.

ഈ നിലയിൽ കൃഷിയും സൎക്കാർ കീഴിലുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങളുമൊഴികെ മറ്റൊന്നുമുള്ളതായി എനിക്ക് കേട്ടറിവില്ല. കൃഷിയുടെ കഥയെല്ലാം മുമ്പേതന്നെ പറഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. ഉദ്യോഗമാൎഗ്ഗമായ സമ്പാദനം എല്ലാവൎക്കും സാധിച്ചുകൊള്ളുവാൻ പ്രയാസം. ഉദ്യോഗം സാധിച്ചാൽപോലും ഒരുവിധം സുഖമായി കാലക്ഷേപം കഴിക്കാമെന്ന് ചിലരുടെ കാൎയ്യത്തിൽ മാത്രം പറയാം. അധികം വേണമെന്ന് മോഹം തുടങ്ങിയാൽ അതിനുള്ള മാൎഗ്ഗം ന്യായമൊ അന്യായമൊ എന്ന് ചിന്തിക്കാതെയായി വന്നേക്കാം. ഇതുനിമിത്തം ശ്രേയസ്സും ദ്രവ്യപുഷ്ടിയും കൂടി ഉദ്യോഗസ്ഥരിൽ ചേൎന്നുനില്പാൻ അസാദ്ധ്യമെന്ന് പറഞ്ഞുവരുന്നു. "പണമില്ലാഞ്ഞാൽ പിണം" "ദ്രവ്യമില്ലാത്തവൻ ശവത്തിനുതുല്യൻ" എന്നൎത്ഥംവരത്തക്കവിധത്തിൽ തമിഴ്ഭാഷയിൽ ഒരു വചനമുണ്ട്. ഈ പറയുന്നത് ലൌകികാവസ്ഥയിൽ യഥാൎത്ഥമായാൽ ശവോപമത്വം വരാതിരിപ്പാൻ മാൎഗ്ഗമെന്തെന്ന് ഒരുവിധം ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ വഴിക്ക് ആലോചിക്കുന്നതിൽ പ്രാധാന്യം വ്യാപാരത്തിനെന്ന് മുമ്പേതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കയാൽ അതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ അല്പം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

വ്യാപാരത്തിനു വേണ്ട പദാൎത്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നാമതായി പറയേണ്ടത് ദ്രവ്യത്തെപ്പറ്റിയാകുന്നു. പിന്നെ വിവേകം, സൂക്ഷ്മം, ക്ഷമ, സത്യം, ശൌചം ഇങ്ങിനെ അനേക ഗുണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നാൽ പ്രവൃത്തിക്കു ശ്രീയും, അൎജ്ജനത്തിന് സ്ഥൈൎയ്യവും, മനസ്സിന് സ്വൈരവും, അന്യരുടെ ബഹുമാനവും ഉണ്ടായിവരുന്നതാണ്. ഒന്നാമതായി പറയേണ്ട ദ്രവ്യം നമ്മുടെ ഇടയിൽ പ്രയാസസ്ഥിതിയിലാണ് ഇരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ദ്രവ്യപുഷ്ടിയുള്ള തറവാടുകളില്ലെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ലോകത്തിൽ നിക്ഷേപകുംഭങ്ങളെവിടെയെല്ലാമുണ്ടായിരിപ്പാനിടയുണ്ട്. അവശ്യസമയങ്ങളിൽ കുഴിച്ചുനോക്കേണ്ട സ്ഥലങ്ങൾ വിവരമില്ലെന്ന് ഒരു വിഷമമേയുള്ളൂ. തറവാട്ടുസ്വത്തിന്റെയും സ്ഥിതി ഏകദേശം ഇതുതന്നെയാണ്. സ്വത്തുണ്ടെന്ന് അറിവുണ്ടെങ്കിലും കിട്ടേണ്ട മാൎഗ്ഗം അറിവിൽപ്പെടാതെ ഇരിക്കുന്നു. തൊഴുത്തിൽ കുത്തില്ലാതെ കുടുംബങ്ങളുണ്ടൊ എന്നു വളരെ സംശയം. അഥവാ ഉണ്ടെങ്കിൽ വളരെ ചുരുക്കം. പക്ഷെ കാരണത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ ഇങ്ങിനെ വരുന്ന കുടുംബങ്ങളുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ഐകമത്യത്തിനു വൈഷമ്യമില്ലല്ലോ. ദ്രവ്യവഹാരത്തിന് കേരളീയരുടെ സഹജത്വമുണ്ടെന്നു പറയുന്നത് അസത്യവാദമായി വരികയില്ല. കിടാങ്ങൾ ഒന്നാമതായി ഉച്ചരിച്ചു പഠിക്കുന്നത് അന്യാ

യം, പ്രതി എന്നിങ്ങിനെയാണെൻകൂടി പറയാം. അമ്മയെന്നൊ അച്ഛനെന്നൊ ആയി വരുന്നപക്ഷം അത്ത് കാലാനുസാരമാകയില്ല. ഇതിന് പുറമേ നമ്മുടെ രാജ്യക്കാൎക്ക് ദുൎവ്വാശി അതികലശലുമാണ്. അതിനാൽ വ്യവഹാരമൊന്നു തുടങ്ങിപ്പോയാൽ അതിന് അവസാനം പാളയിലാണ്. പാളയെടുക്കുന്നതുവരെ വ്യവഹാരം വച്ചുകളഞ്ഞു എന്നുവരികയില്ല. തമ്മിൽ പറഞ്ഞുതീരുന്നത് ഇരുകക്ഷികൾക്കും വളരെ അപമാനമെന്നാണു സാധാരണവിചാരം. അന്യായത്തിലേ പ്രതികൾ തമ്മിൽ ചേൎന്ന് വ്യവഹാരമില്ലെന്നാക്കുന്നതിന് അങ്ങുമിങ്ങും കാൽപിടിക്കയാണെന്നും അതിന് ജാള്യതയുണ്ടെന്നും മററുമാണ് ഭാവം. ഇത് ഭാവമെന്നുതന്നെയല്ല അതിനെ വലിയ ഒരു വ്രതമായിട്ടാണ് രക്ഷിച്ചുപോരുന്നത്. ഏതെങ്കിലും, അങ്ങുമിങ്ങും, കാൽപിടിപ്പാൻ മടിച്ചു വ്യവഹരിച്ചു വ്യവഹരിച്ച് സൎവ്വസ്വവും ക്ഷയിച്ച് ഒടുവിൽ കടക്കാരൻ കഴുത്തിലാണ് പിടികൂടുന്നത്. ഇങ്ങിനെ വരുന്നത് എത്ര പരിവൃത്തി കണ്ടിരുന്നാലും ജനങ്ങൾക്ക് അതിൽ വിമുഖത വരാതിരിക്കുന്നത് കേരളത്തിലേ സുകൃതക്ഷയമെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിവരുന്നു. വ്യവഹാരങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ദുൎവ്യയം ചെയ്തുപോരുന്ന ദ്രവ്യത്തിൽ ഒരംശം വല്ലപ്രകാരമുള്ള വ്യാപാരവിഷയത്തിൽ ഏൎപ്പെടുത്തുന്ന പക്ഷം ജനങ്ങൾക്ക് ദ്രവ്യപുഷ്ടിയും അവഴിക്ക് വരാവുന്ന സകല സുഖാനുഭവങ്ങളും സിദ്ധിച്ച് അവർ സുഖിക്കുമല്ലോ. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ എന്തെല്ലാം വ്യാപാരങ്ങൾ സൌകൎയ്യത്തോടുകൂടി നടത്തുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു ആരെങ്കിലും ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ? നാം നെല്ലുകൃഷി ചെയ്തുണ്ടാക്കി, കിട്ടിയ വിലയ്ക്ക് വ്യാപാരികളായ മററു ജാതിക്കാൎക്ക് വിററുകളയുന്നു. അവർ അരിയാക്കി മൂടകെട്ടിച്ച് അന്യായവില മേടിച്ച് നമ്മുടെ രാജ്യത്തുതന്നെ അതെല്ലാമഴിച്ച് അതിയായ ലാഭമെടുക്കുന്നുവല്ലോ. വിളയിക്കേണ്ട അദ്ധ്വാനം കൂടി ചെയ്ത് അവരവർ തന്നെ വ്യാപാരം നടത്തുവാൻ നിശ്ചയിക്കുന്ന പക്ഷം ആ മുതൽ മലയാളം കടന്ന് പോകയില്ലല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ഓരോ പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ സ്ഥിതി വിവരിക്കുന്നതായാൽ ഈ രാജ്യത്ത് ഉണ്ടാവുന്ന അനേകപദാൎത്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ട് എങ്ങിനെയെല്ലാം ലാഭമെടുപ്പാൻ മാൎഗ്ഗമുണ്ടെന്നൊ അവഴിക്ക് ശ്രമിക്കുന്നത് രാജ്യത്തിന് ശ്രേയസ്കരമെന്നൊ നമ്മുടെ കൂട്ടരിലാരാൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ? അനവധി സാധനങ്ങൾ കാട്ടിലുള്ള മുല്ലപ്പൂപോലെ വെറുതേയല്ലേ പോകുന്നതു? കുരുമുളക് മരത്തിന്മേൽ നിന്നുതന്നെ കരാറുപറഞ്ഞ് വ്യാപാരികൾക്ക് കൊടുക്കുന്നു. ഇഞ്ചി കിളിച്ചപാടേത്തന്നെ തൂക്കി വിററുകളയു

ന്നു. നാളികേരം ഇടിവിച്ച ഉടനെ പൊളിച്ചും പൊളിക്കാതെയും മാപ്പിളമാരും എണ്ണക്കച്ചവടമുള്ള മററു വൎഗ്ഗക്കാരും എടുക്കുന്നു. ഇവയിലെല്ലാം മുതൽ യാത്രപറഞ്ഞു് ദേശാന്തരം പോകുന്നില്ലെന്നു് ആശ്വാസമുണ്ടു്. പരുത്തി ഈ നാട്ടിൽ പട്ടുമുളയായി ഉണ്ടാകുവാനേ പാടുള്ളു എന്നില്ലല്ലോ. അതു് കൃഷിചെയ്വാൻ തോന്നിത്തുടങ്ങീട്ടില്ല. പഞ്ഞി നൂലാക്കേണ്ടതിനും, നെയ്യേണ്ടതിനും ആവശ്യങ്ങളായ യന്ത്രങ്ങൾ കേരളീയരുടെ ദ്രവ്യം കൊടുത്താൽ കിട്ടുകയില്ലെന്നുണ്ടോ? പരിചയിച്ചാൽ യന്ത്രങ്ങൾ ഈ നാട്ടിൽതന്നെ ഉണ്ടാക്കുവാനും പ്രയാസമില്ല. ഇങ്ങിനെയെല്ലാം തുടങ്ങിയാൽ നാട്ടുകാരുടെ ഹിതംപോലെ വസ്ത്രങ്ങളുണ്ടാക്കാമല്ലോ. ഈ വിധം അത്യാവശ്യമായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ ശ്രമിപ്പാൻ തോന്നാതെ വിശേഷവസ്ത്രങ്ങൾക്കു ആവശ്യം വരുമ്പോൾ ലക്ഷ്മീവിലാസം, ഉൎവ്വശീവിലാസം, പോരായ്മവിലാസം എന്നിങ്ങിനെ പേരുകളെഴുതി തെക്കൻ കച്ചവടം ഞൊഞ്ഞാൻമുതലാളിക്കു് ശീട്ടയച്ചു് അന്യായവിലവെച്ചു് മേടിച്ചു് മേടിച്ചു് അന്യായമുതലും അന്യായപലിശയും കൂടി സംഖ്യ വലുതാക്കി വ്യവഹരിച്ചു് തറവാടുകളും കുടിവില്പിച്ചു് നിരപരാധികളായ അനേകം പേരെ പാളയെടുപ്പിക്കുന്നതു് എന്തിനായിട്ടാണു്.

തനിക്കുതാൻപോന്നജനങ്ങളൊക്കയും
തനിക്കുവേണ്ടുകിലെളിയതുംചെയ്യും.

ഇങ്ങിനെ മഹദ്വാക്യമുള്ളതിനു് പുറമെ വ്യാപാരം എളിയകാൎയ്യവുമല്ല. അതിനാൽ ധനികന്മാരെല്ലാം യോഗംകൂടി ധനം ഓഹരി നിയമിച്ചു് ശേഖരിച്ചു തെക്കൻ, ജഗന്നാഥം, മലമൽ, മസ്ലീൻ മുതലായ മാതിരിയിൽ നെയ്തുതുടങ്ങുന്നതായാൽ ഇപ്പോൾ അന്യർ അനുഭവിച്ചുപോരുന്ന അതിയായ ലാഭം ഇവിടെ സ്ഥിരവാസിയായിവരുന്നതിനു പുറമെ സ്വദേശികൾക്കു് ആദായവും സംഘക്കാൎക്കു് ദ്രവ്യവൎദ്ധനയും സ്വാഭിമാനസാഫല്യവും അഗണ്യരൂപം സിദ്ധിക്കുമെന്നു പറയുന്നതിൽ സംശയിപ്പാനിടയില്ല. ഇതു കൂടാതെ ബുദ്ധികൌശലംകൊണ്ടും, ദേഹദണ്ഡംകൊണ്ടും ഈ വിഷയത്തിൽ സംഘക്കാരോടു സഹകരണം ചെയ്യുന്നവൎക്കു അന്യാശ്രയം കൂടാതെ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിനും കഴിയും.

ഓടുണ്ടാക്കുന്നതു നീചനായ കുശവന്റെ പണിയാകയാൽ നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ അതിൽ ബുദ്ധിവെക്കുന്നില്ല. ഇതിനു് പുതുമാതിരിയിൽ ഒരു യന്ത്രവും മററുമേൎപ്പെടുത്തി ഓട്ടുപണി തുടങ്ങിയശേഷം കുറച്ചുകാലത്തിനുള്ളിൽ പാതിരി സംഘക്കാർ എത്രലക്ഷം കരസ്ഥമാക്കിഎന്നു കേരളത്തിൽ കാണ്മാനുള്ള ഗൃഹങ്ങളുടെ മേൽപ്പുര

കൾനോക്കി കീഴ്പ്പെട്ടുത്തേണ്ടതാണ്. മലവാരങ്ങളുള്ള മഹായോഗ്യൎക്കു് മലകളിൽ പോകയെന്നു വിചാരിച്ചാൽ

"ഝില്ലിഝംകാരനാദമണ്ഡിതസിംഹവ്യാഘ്ര
ശല്യാദിമൃഗഗണകീൎണ്ണമാതപഹീനം"

ഇതെല്ലാമാണ് ഓൎമ്മവരുന്നതു്. മരക്കച്ചവടക്കാരോടു് കലശമനിക്കു് കരാറു് എന്നു് തീൎച്ചപ്പെടുത്തി മുതലെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടു പോകുന്നുവല്ലോ. ഇങ്ങിനെ സൂക്ഷിച്ചാൽ ഉടമയ്ക്കും, അധ്വാനത്തിനും നമ്മുടെ രാജ്യക്കാർതന്നെ. അവിടുന്നു് അങ്ങോട്ടു് പറയുമ്പോൾ മാരാനും ചെണ്ടയും എന്ന കണക്കാണ്. തല്ലുകൊള്ളുവാൻ ചെണ്ടയെങ്കിലും പണംകെട്ടുവാൻ മാരാൻ; ഈ വചനം ഉദാഹരിക്കയാണ് യഥാൎത്ഥത്തിൽ നമ്മുടെ നിത്യവൃത്തി—യഥാൎത്ഥത്തിൽ കേരളീയരെന്നു് പറഞ്ഞവർ എന്തുപ്രയത്നമാണ് പ്രയത്നമെന്ന നിലയിൽ ചെയ്യുന്നതു? ആ സ്ഥിയുള്ളവർ ഈയ്യിടെ ഇംഗ്ലീഷുപഠിച്ചു എഴുത്തുപണിയൊ വക്കീൽപ്രവൃത്തിയൊ ആയും ചുരുക്കം ചിലർ ന്യായാധിപത്യം സാധിച്ചും കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും മാറ്റമില്ലാതെ ഉഴലുന്നവർ പ്രായേണ അധികപ്പെട്ടാണ് കാണ്മാനുള്ളതു്. കീഴ്ക്കട, കീഴ്ക്കട, എന്ന മഹാകടൽ കടന്നാലല്ലാതെ ഉൽഗതിക്കു് മാൎഗ്ഗംകാണുന്നില്ല. ജനങ്ങൾ വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ പ്രയത്നങ്ങളും വൎദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതൊന്നും വിചാരിക്കാതെ

"അലംവൃഥാമോദനഖേദനാഭ്യാം
അലംഘനീയാകമലാസനാജ്ഞാ"

എന്നതും പ്രമാണിച്ചിരുന്നു് കുട്ടികൾക്കു് അന്തിയുഴിഞ്ഞശേഷം കുരുതിയും തിരിയും തെക്കോട്ടു് ആശ കാണിച്ചു് വടക്കോട്ടു ഒഴിച്ചു കളയുന്നതുപോലെ തറവാട്ടിലേയ്ക്കു് വിഹിതം വരേണ്ട ആദായങ്ങൾ അവിടേക്കെന്ന നിലയിൽ പിരിച്ചു് അവയെ ചിലവഴിക്കേണ്ട സമയത്തേക്കു് കൈത്തപ്പായി സ്ഥലംമാറി ചിലവുചെയ്തു വ്യവഹാരങ്ങളുണ്ടാക്കി കൈത്തപ്പും വ്യവഹാരവുമായി ഉള്ളതെല്ലാം നശിപ്പിക്കുന്നതിനെ നിത്യവും കണ്ടുകണ്ടു് ജനങ്ങൾക്കു് അപകീൎത്തിയിലും ദാരിദ്ര്യത്തിലും അലംബുദ്ധി വരാതിരിക്കുന്നതിൽ പരമായി എന്തു കഷ്ടാവസ്ഥയാണ് വരുവാനിരിക്കുന്നതു്.

പറഞ്ഞിടാതിത്ഥമറിഞ്ഞിടേണം
പറഞ്ഞറിഞ്ഞാലുമതൊട്ടുകൊള്ളാം
അറിഞ്ഞിടാ ചൊൽകിലുമെന്നുവന്നാൽ
പറഞ്ഞിടാനെന്തുനിനച്ചുകണ്ടാൽ!

൧൩. സ്വയംഭരണം.

(ആത്മഭരണം.)

തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി ധൈൎയ്യത്തിൻെറ ഒരു രൂപാന്തരമാകുന്നു. ഈ ശക്തി മനുഷ്യനേയും മൃഗത്തേയും വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുന്നതും എല്ലാ സൽപ്രവൃത്തികളുടേയും ഉല്പത്തിസ്ഥാനവും ആകുന്നു.

(ഓരോ മനോവികാരങ്ങളാൽ ജയിക്കപ്പെടാതെ മനോവികാരങ്ങളെ ജയിക്കുന്നവനെയാകുന്നു തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ളവനെന്നു പറയുന്നതു്.) (ഈ ശക്തിയില്ലാത്തവൻ ഒഴുക്കിൻെറ ഗതി അനുസരിച്ചു പോകുന്ന പൊങ്ങുതടിപോലെ ഇന്ദ്രിയവശനായും, അതുള്ളവൻ ഒഴുക്കു മുറിച്ചുപോകുന്ന തിക്കപ്പൽപോലെ സ്വാധീനേന്ദ്രിയനായും കാലയാപനംചെയ്യുന്നു.)

(മിക്കജനങ്ങൾക്കും ഒരിക്കലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരിക്കൽ സ്വഗൃഹങ്ങളിലുള്ളവരേയോ മററു വല്ലവരേയോ ഭരിക്കേണ്ടിവരുമെന്നുള്ളതു് നിസ്സംശയമാണല്ലോ. തന്നേത്താൻ ഭരിക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാത്തവർ മററുള്ളവരെ ഭരിക്കുന്നതിനു് പ്രാപ്തന്മാരാകയില്ലെന്നുള്ളതും നിർവിവാദം തന്നെ. അതുകൊണ്ടാകുന്നു സ്വയം ഭരണത്തിനു് ഇത്ര പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്.) എന്നാൽ കാമക്രോധാദികളെ ജയിക്കയെന്നുള്ളതു് അത്ര എളുപ്പമായ ഒരു കാൎയ്യമല്ല. എന്നുതന്നെയല്ല തീരെ ജയിക്കയെന്നുള്ളതു് കേവലം അസാദ്ധ്യംതന്നെ എങ്കിലും, നിത്യാഭ്യാസി ആനയെ എടുക്കും, എന്നുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് സ്വയം ഭരണശക്തിയുണ്ടാവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ശ്രമിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നവന്നു് അതും സമ്പാദിക്കാമെന്നുതന്നെയാണു് വിചാരിക്കേണ്ടതു്. മദ്യപാനം വ്യഭിചാരം മുതലായ ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ അധികമായിട്ടുണ്ടാകുന്നതു് തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടാകുന്നു. ഈ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളിൽ പ്രവേശിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു് വളരെ പ്രയാസമുണ്ടെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. പ്രവേശിച്ചതിൻെറ ശേഷം അതിൽനിന്നു് നിവൎത്തിക്കുന്നതിനാണു് സ്വയം ഭരണശക്തി മുഖ്യമായിട്ടുവേണ്ടതു്. അതു പ്രയത്നംകൊണ്ടു് സാധിക്കാവുന്നതാണെന്നാകുന്നു ഞങ്ങൾക്കുതോന്നുന്നതു്.

ഒരുവനെ മഹാനെന്നു പറയണമെങ്കിൽ അവനു മുഖ്യമായിട്ടു വേണ്ടതു് തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയാകുന്നു. കാലദേശാവസ്ഥകൾ അറിഞ്ഞു് പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിനും മററുമുള്ള വൈഭവം ഇതിൽനിന്നാകുന്നു പ്രധാനമായി സിദ്ധിക്കുന്നതു്.

"വികാരഹേതൌസതിവിക്രിയന്തെ യേഷാംനചേതാംസിത ഏവധീരാഃ" എന്നുണ്ടല്ലോ.

മനുഷ്യരെല്ലാവരും സ്വയംഭരണശക്തിയുള്ളവരായിരുന്നു എങ്കിൽ ഭൂമിയിൽ വ്യവഹാരങ്ങളും കലഹങ്ങളും മററുമുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്ന് തന്നെപറയാം. അപ്പോഴാണ് മനുഷ്യരെല്ലാം ഭ്രാതാക്കന്മാരെപ്പോലെയും ഭൂമി സ്വർഗ്ഗംപോലെയും ആയിത്തീരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു ദുരാഗ്രഹം കോപം രാഗദ്വേഷം മുതലായവയെ ആവുന്നിടത്തോളം അടക്കാറാകത്തക്കവണ്ണമായിരിക്കണം കുട്ടികളെ ആദ്യം മുതൽക്കുതന്നെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതു്.

---

൧൮. വെണ്മണി അച്ഛൻ നംപൂരിപ്പാട്.

വെണ്മണി അച്ഛൻനംപൂരിപ്പാട്ട് ഒരു വലിയ കവിയായിരുന്നു എന്ന് മലയാളികളിൽ മിക്കപേരും കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയ കവിതകൾ കേട്ടിട്ടുള്ളവർ വളരെ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാകുന്നു്. പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ ഇതു അന്യോന്യവിരുദ്ധമാണെന്നു് തോന്നുമെങ്കിലും യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു നംപൂരിപ്പാട്ട് ഒരു വലിയ കവിയായിരുന്നതിന്നു് പുറമേ നവീനസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഭാഷാകവിതയുടെ ആദികർത്താക്കന്മാരിൽ ഒരാളും ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കവിതാവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഈ പ്രസിദ്ധിയുണ്ടായതിനെക്കുറിച്ചു് അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം വളരെ ഒററശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതല്ലാതെ വലിയ കൃതികൾ വളരെ ദുർല്ലഭമായിട്ടെ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളു. ആ കൃതികൾതന്നെയും ഇപ്പോൾ ആരുടേയും കൈവശത്തിലുള്ളതായി അറിയുന്നില്ലാത്തതിനാൽ അതുകളും തീരെ നശിച്ചുപോയി എന്നാണ് തോന്നുന്നതു്. ഇതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതകൾ വായിച്ചിട്ടുള്ളവർ വളരെ ചുരുക്കമായിരിക്കുന്നതു്.

നവീനസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഭാഷാകവിതയുടെ ആദികർത്താവെന്നു് സൂക്ഷ്മത്തിൽ പൂന്തോട്ടത്തു നംപൂരിയേയാണ് പറയേണ്ടതു്. അച്ഛൻനംപൂരിപ്പാട്ടിലേക്ക് കവിതാഭ്രാന്തുണ്ടായതുകൂടി അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതകൾ കണ്ടിട്ടാണെന്നാകുന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ നംപൂരിയായിട്ടു് തുടങ്ങിയ സമ്പ്രദായത്തെ പരി

ഷ്കരിച്ചു് അതിനുവേണ്ട ഗുണങ്ങളെ പൂൎത്തിയാക്കിയതു് നമ്പൂരിപ്പാടാണു്. അതുകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹത്തെ നവീനസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ആദികൎത്താക്കന്മാരിൽ ഒരാളായി പറഞ്ഞതു്. ഈ നവീനരീതിയുടെ സ്വഭാവം എന്തെന്നറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ വളരെ ഉണ്ടെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ പുതുതായി ഉണ്ടാക്കിക്കാണുന്ന കവിതകളിൽ മിക്കതും ആ രീതിയെ അനുസരിച്ചു കാണാത്തതുകൊണ്ടും, അതുകളെ വളരെ ജനങ്ങൾ കൊണ്ടാടുന്നതുകൊണ്ടും മിക്കവരും ആ രീതിയുടെ സ്വഭാവത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു് അതിന്റെ സ്വഭാവം ഇന്നതെന്നു് ഇവിടെ ചുരുക്കത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു അനാവശ്യമാവില്ലെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു.

ശബ്ദഭംഗി വരുത്തുന്നതിനു് ചില നിഷ്കൎഷകൾ ചെയ്തതിനാലാകുന്നു ഈ നവീനസമ്പ്രദായം ഉണ്ടായതു്. അൎത്ഥത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതുകൊണ്ടു് വിശേഷവിധിയൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മണിപ്രവാളത്തിന്റെ ശുദ്ധി, പദങ്ങളുടെ സ്നിഗ്ദ്ധത, കൎണ്ണസുഖത്തെ വിശേഷമായി ഉണ്ടാക്കുന്ന പ്രാസം—ഇതുകളെ വരുത്തുന്നതിനാകുന്നു ഈ നിഷ്കൎഷ പ്രധാനമായി ചെയ്യപ്പെട്ടതു്. ഇതിൽ ഓരോന്നിനെ പൂൎണ്ണമായി വിവരിക്കുന്നതിന്നു് ഇവിടെ സ്ഥലം മതിയാവില്ല. അതുകൊണ്ടു അതുകളുടെ സ്വഭാവം ഇന്നതെന്നു മാത്രം കാണിക്കുന്നതിന്നേ ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. (അപ്രസിദ്ധങ്ങളല്ലാത്ത സംസ്കൃതപദങ്ങളും മലയാളപദങ്ങളും ഇടകലൎന്നു പാലും വെള്ളവുംകൂടി ചേൎന്നപോലെ യോജിച്ചുവരുമ്പോളാകുന്നു മണിപ്രവാളത്തിന്നു് ശുദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതു്.) അപ്രസിദ്ധസംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ രണ്ടുപുറത്തും പച്ചമലയാളപദങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചു് എല്ലാംകൂടി നെല്ലും മോരും കൂടിയ മാതിരിയാകുമ്പോൾ അതു ശുദ്ധിയില്ലാത്ത മണിപ്രവാളമാകുന്നു. പ്രാചീനന്മാരിൽ ഈ ശുദ്ധി വളരെ കുറവാണു്. എഴുത്തച്ഛന്റെയും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെയും ഒഴിച്ചു് മററാരുടെയും കവിതയിൽ ഈ നിഷ്കൎഷയില്ലെന്നു തന്നെ പറയണം. ആ കൂട്ടത്തിൽ എല്ലാവരെക്കാൾ വലിയ അപരാധി ഉണ്ണായിവാൎയ്യരാണു്. "അരങ്ങോട്ടടൻപരിചിലിങ്ങോട്ടടൻ" എന്നും "ആകൃതി കണ്ടാൽ അതിരംഭേയം ആരാലിവൾതൻ അധരംപേയം" എന്നും "നീതാനേപിന്നെച്ചിന്തിച്ചുഴൽവഹസിവിലപസി" എന്നും മററും നളചരിതം ആട്ടക്കഥയിൽ ധാരാളം. "കുമാരിയെത്താൻപ്രസവിച്ചുശേതേ" എന്നും "ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ ഖരദൂഷണാദീൻ പോരാളിവീരൻ സമരേനിഹത്യ" എന്നും "സുരസദൃശാംവിഭ്രമംചൊല്ലുവല്ലേ" എന്നും "അമൎത്ത്യരുടെസൌ

ഹിത്യമതുസമ്പാദ്യവതുവനഹമദ്യ" എന്നും മററും പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്ന് നമ്മുടെ പ്രാചീനകവികൾക്ക് ഒരു കൂസലുണ്ടായിരുന്നില്ല. നംപൂരിപ്പാട്ടിലെ മണിപ്രവാളത്തിൻെറ ശുദ്ധിയാണ് ഠരം വികൃതഭാഷാപ്രയോഗത്തിൻെറ അഭംഗിയെ ജനങ്ങൾക്ക് ആദ്യം സ്പഷ്ടമാക്കിക്കൊടുത്തതു്.

അവിളംബോച്ചാരണത്തിന്നു സുകരമാകുംവണ്ണം പദങ്ങൾഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടുമ്പോളാകുന്നു പദങ്ങൾക്ക് സ്നിഗ്ദ്ധതയുണ്ടാകുന്നതു്. ഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തെയനുസരിച്ച് വേണ്ടിടത്തെല്ലാം അക്ഷരങ്ങൾക്ക ദ്വിത്വം വരുത്തുകയും അർദ്ധാക്ഷരസംയുക്തമായ അക്ഷരങ്ങൾക്ക് മുകളിൽ വരുന്ന അക്ഷരങ്ങളുടെ സ്വഭാവം പോലെ ഗുരുലഘുത്വം കല്പിക്കകയുമാകുന്നു ഇതിന്നു വേണ്ടതു്. ചന്ദ്രകല നക്രതുണ്ഡി എന്ന പദങ്ങളെ സാധാരണയായി മലയാളത്തിൽ ചന്ദ്രക്കല, നക്രത്തുണ്ടി എന്നാണു് ഉച്ചരിച്ചുവരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് സംസ്കൃതത്തിൽ ദ്വിത്വം വേണ്ടാത്തിടത്തുകൂടി ഭാഷയിൽ ദ്വിത്വം വേണമെന്നു് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഭാഷയുടെ ഠരം സ്വഭാവത്തെ അനുസരിക്കാതെ കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതു് ശ്രവണസുഭഗമാവാൻ പാടില്ലല്ലോ. "വദനതാരേശൻ" "നീലതോയദകചെ" എന്നും മററും സംസ്കൃതത്തിൽ സാധുവാണെന്നുവച്ച് "വദനതിങ്കൾ" എന്നും "നീലതഴകുഴലി" എന്നും മററും ഭാഷയിൽ പ്രയോഗിച്ചാൽ കണ്ണുശൂലംതന്നെ. ഭാഷയിൽ "വദനത്തിങ്കൾ" "നീലത്തഴക്കുഴലി" എന്നായിരിക്കണം. അതുപോലെതന്നെ ൽ, ൾ, എന്ന അർദ്ധാക്ഷരങ്ങളോട്ടുകൂടിയ ഹ്രസ്വാക്ഷരങ്ങൾ മുകളിൽ ചില അക്ഷരങ്ങൾ വരുമ്പോൾ ഗുരുക്കളും മററു ചിലതു് വരുമ്പോൾ ലഘുക്കളും ആവും. സംസ്കൃതത്തിൽ ഇങ്ങിനെ വരുന്നതെല്ലാം ഗുരുവായിരിയ്ക്കും. അതിനെ അനുസരിക്കകൊണ്ടാണു് ഭാഷാകവിതയിൽ ചിലപ്പോൾ ഈ തെററുവരുന്നതു്. "മന്മഥകഥാഗന്ധം ഗ്രഹിക്കാത്തവൾ താനൊ" "മന്നിൽവാനവനോടിവന്നമരുളി" ഇവിടെ 'വൾ' 'ന്നി' ഇതുകളെ ഗുരുവാക്കിയതു് അഭംഗിയാണു്. ലഘുവായി തന്നെയിരിക്കണം. എന്നാൽ "പോക്കളത്തിൽ ജയമാന്നുമേവീടും" എന്നതിൽ 'ത്തിൽ' എന്ന ലഘു അഭംഗിയാണു്, ഗുരുവായിട്ടാണു് ഇരിക്കേണ്ടതു്. പിന്നെ ഭാഷയിലുള്ള ഹ്രസ്വ 'എകാരത്തെ' അവശ്യംപോലെ നീട്ടുന്ന സമ്പ്രദായവും കുറെ മദ്ധ്യമമാണു്. "ബന്ധക്ലേശമൊഴിക്കമച്യുതനുടേ ബന്ധം" എന്നും മററുമുള്ള പ്രയോഗം അത്ര സ്വീകാരയോഗ്യമല്ല. നവീനസമ്പ്രദായപ്രകാരം ഇതുപോലെ വളരെ സംഗതികളിൽ നിഷ്കർഷചെയ്യാനുണ്ടു്.

പ്രാചീനസമ്പ്രദായത്തിൽ ശ്ലോകങ്ങളിലും മററും രണ്ടാമത്തേ അക്ഷരങ്ങൾക്ക് മാത്രമേ പ്രാസംവേണ്ടു. എന്നാൽ കൎണ്ണസുഖത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതുകൊണ്ട് വലിയ ശ്ലോകങ്ങളിൽ പറയത്തക്കതായ ഫലപ്രാപ്തിയൊന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ട് പുതിയമട്ടിൽ അനുപ്രാസത്തെയാണ് അധികമായി ദീക്ഷിക്കുന്നത്. ഈ അനുപ്രാസം പല പ്രകാരത്തിലുണ്ട്. "പത്മജാതാത്മജായേ" "അമ്പൊത്തു സമ്പത്തുമേ" "വിശിഖാംഭോധൌവിശാലേക്ഷണേ" എന്നു പദാന്തത്തിലും "കോടക്കാർ വൎണ്ണനോടക്കുഴലോട്" "ശൈലാത്മജാഭജനമോജനമോഹനാംഗി" എന്നു പാദത്തിൻെറ ഇടയിലും "കണ്ണൻകല്യാണപൂൎണ്ണൻ കളകമലദളക്കണ്ണനെൻകണ്ണിലാമൊ" എന്നു് പദാരംഭത്തിലും ഉള്ള അക്ഷരങ്ങളുടെ ഐക്യംകൊണ്ടും മററും പലപ്രാകരത്തിൽ പ്രാസമുണ്ട്.

മേല്പറഞ്ഞ മൂന്നു സംഗതികളാണ് പുതിയ മട്ടായ കവിതയുടെ പ്രധാനലക്ഷണങ്ങൾ. ഇതുകൂടാതെ വേറെ ചില്ലറയായ സംഗതികളുള്ളതിനെ ഇവിടെ പറയുന്നില്ല. ഇതുകളെക്കൊണ്ട് കവിതയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന രസികത്വം ആ മാതിരിയിലുള്ള കവിതയിൽ പരിചയിച്ചില്ലാതെ മനസ്സിലാക്കുവാൻപ്രയാസം. അങ്ങിനെ പരിചയിക്കാത്തവർ ഇതെല്ലാം നിസ്സാരമാണെന്ന്പറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ ഇവരേയും സംഗീതം നിസ്സാരമാണെന്നു പറയുന്ന സംഗീതരസികതയില്ലാത്തവരേയും പറഞ്ഞു തോല്പിക്കുന്നതിന്നു ഞങ്ങൾ തയ്യാറില്ല. അനുഭവരസികന്മാർ അറിഞ്ഞുകൊള്ളും എന്നു് മാത്രമേ ഞങ്ങൾ പറയുന്നുള്ളു.

അച്ഛൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്ക്, കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകമായിട്ട് ഒരു നിഷ്കൎഷകൂടിയുണ്ട്. ഒരു ശ്ലോകത്തിലെ വാക്യം ഒരിക്കൽ കേൾക്കുമ്പോൾതന്നെ മനസ്സിലാകത്തക്കവണ്ണം അവുന്നിടത്തോളം സരളമായിരിക്കണം. അങ്ങുമിങ്ങുമിരിക്കുന്ന പദങ്ങളെ യഥാവലേ, ചേരുന്നപടിക്കു ചേൎക്കുന്നതു അദ്ദേഹത്തിന്ന് അത്ര സമ്മതമല്ല. ശ്ലോകങ്ങൾ കഴിയുന്നിടത്തോളം അനന്വയക്രമത്തിലായിരിക്കണം. "ഏററം ഘോഷിപ്പതെല്ലാം പരിചിനൊടെതൃഭാഗത്തെഴുംമാനുഷാണാ മിററിററീടുന്നകണ്ണീർ കൃതമഴചൊരിയുന്നുണ്ടഹോ കാൺകമൂലം" എന്ന ശ്ലോകാൎദ്ധത്തിൽ ഘോഷിപ്പതെല്ലാം "കാൺകമൂലം" എന്നാണത്രേ അന്വയം. ഇതു കേട്ടാൽ നംപൂരിപ്പാട്ടിലെ ദഹിപ്പിച്ചുണ്ടായ വെണ്ണീറുകൂടി ശ്മശാനത്തിൽ കിടന്നൊന്ന് ഞെട്ടുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്.

മേൽ വിവരിച്ച സംഗതികളെക്കൊണ്ട് നവീന സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള കവിതയുടെ സ്വഭാവം ഏകദേശം വായനക്കാൎക്ക മനസ്സി

ലായിരിക്കുമെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരു മട്ടിട്ട ഒരാൾക്കു് താൻ ഒരു വലിയ കവിയല്ലെങ്കിലും കവിസമുദായത്തിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനത്തിന്നു് അവകാശമുണ്ടു്. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു മഹാകവിയുമായിരുന്നാൽ ഈ അവകാശത്തിന്നു് ബലം വളരെ അധികമാവുമെന്നു് നിശ്ചയമാണല്ലോ. ഇതാണു് വെണ്മണി അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ അവസ്ഥ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്തുടൎച്ചക്കാർ വളരെയുണ്ടു്. അവരിൽ ചിലർ അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ വലിയ കവികളുമാണു്. എന്നാൽ അവർ കവിതകൊണ്ടു് സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള യശസ്സിൽ ഒരു ഓഹരിക്കു് അദ്ദേഹം എന്നും അവകാശിയായിത്തന്നെയിരിക്കും. ഇതിന്നു പുറമെ മലയാളസാഹിത്യം അദ്ദേഹത്തിനു് കുറേക്കൂടി കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ കവിതയ്ക്കു് ഈ പുതിയമട്ടു് പിന്തുടൎച്ച അവകാശമായി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിനു് പുറമെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാവാസനയെ തന്റെ പുത്രന്മാരായ മകൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കും കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്കും പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടും ഉണ്ടു്.

---

൧൭. സ്വയംപരിഷ്കാരം.

(ആത്മപരിഷ്കാരം.)

മനുഷ്യർ എല്ലാവരും പരിഷ്കാരപ്രിയന്മാരാണെന്നുള്ളതിനു് യാതൊരാക്ഷേപവുമില്ലല്ലോ. ഈ അവസ്ഥയെ നിവൃത്തിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന അറിവു് കിട്ടേണ്ടതിന്നു് രണ്ടു മാൎഗ്ഗങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും അവ (൧) മററുള്ളവരിൽ നിന്നു നമുക്കു കിട്ടുന്ന അറിവും (൨) നാം തന്നെ നമുക്കായി സമ്പാദിക്കുന്ന അറിവും ആകുന്നു എന്നും പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ഗ്രന്ഥകൎത്താവു പറയുന്നു.

പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നും മററും നമുക്കു കിട്ടുന്ന അറിവു മററുള്ളവർ നമുക്കായ് സമ്പാദിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ധനത്തോടു തുല്യമാണെന്നു വരികിലും അതു നമുക്കു പ്രയോജനകരമായിരിക്കകൊണ്ടു നിസ്സാരമെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടുന്നതല്ല. ഭൂതക്കണ്ണാടി, കുഴല്ക്കണ്ണാടി, എന്നിവയുടെ സഹായത്താൽ അനേകം നൂതനസംഗതികളെ കണ്ടു് അതിശയിപ്പാൻ നമുക്കു് സംഗതിവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇതിന്നാധാരമായിരിക്കുന്നതു് നമ്മുടെ സ്വന്തം കണ്ണുകളാണെന്നുള്ള പര

മാതൃവിവരം ഒരിക്കലും മറന്നുകളയത്തക്കതല്ല. "അന്ധനായുള്ളവൻദീപംകരത്തിങ്കലേന്തിനടന്നാൽവഴിയറിഞ്ഞീടുമൊ" എന്നുണ്ടല്ലോ. അറിവിൻെറ സാക്ഷാൽ ഉത്ഭവം സ്വജീവിതം, സ്വാനുഭവം, സ്വയമായിരിക്കുന്ന ആലോചന, സ്വപ്രവൃത്തി, എന്നിവയിൽ നിന്നത്രെ. "ഏട്ടിൽകണ്ടാൽപോരാ കൂട്ടിൽ കാണേണം" എന്നുള്ള പഴമൊഴി ഇവിടെ വളരെ ചേൎച്ചയുള്ളതായിരിക്കുന്നു. "ഒരുവൻ താൻതന്നെ തനിക്കായി സമ്പാദിക്കുന്ന അറിവാകുന്നു പഠിത്തത്തിൽ സാരമായുള്ള അംശം" എന്നു് ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്പണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് "സ്വയംസഹായംസഹായം" എന്നതിനോടു ഏററവും യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നു് നാം അറിയുന്ന സംഗതികൾ എത്ര സാരമേറിയവയായിരുന്നാലും "താൻനേടാപ്പൊന്നിൻെറ മാറററിയാ" എന്നുള്ള ചൊല്ലിൻെറ താൽപൎയ്യപ്രകാരം മനുഷ്യർ അവയെ വിലമതിക്കാതിരുന്നേക്കാവുന്നതാകകൊണ്ടും, സ്വപ്രയത്നത്താൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ മറക്കുക അത്ര എളുപ്പമല്ലായ്കകൊണ്ടും, ഇന്ധനംകൊണ്ടു പാവകൻ എന്നപോലെ ചിന്തനംകൊണ്ടു് ബുദ്ധിവൎദ്ധിക്കുന്നതാകകൊണ്ടും പരിഷ്കാരമാൎഗ്ഗങ്ങളിൽവച്ചു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു് സ്വയംപരിഷ്കാരമാണെന്നു് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു തന്നെയാകുന്നു ഇന്നേദ്ദിവസം നമുക്കു ചിന്തിപ്പാനുള്ളതു്.

ഒരുവൻ താൻതന്നെ വരുത്തുന്ന പരിഷ്കാരത്തെയാകുന്നു സ്വയം പരിഷ്കാരമെന്നുപറയുന്നതു്. ഈ പരിഷ്കാരത്തെ മാനസികപരിഷ്കാരം, കായികപരിഷ്കാരം, സാന്മാൎഗ്ഗികപരിഷ്കാരം എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നായി വിഭാഗിച്ചുകൊണ്ടു് അവയിൽ ഓരോന്നിനെപ്പററി യഥാക്രമം പറവാൻ ആരംഭിക്കുന്നു.

സകലപ്രവൃത്തികളും മനോവിചാരത്തിൻെറ നിവൃത്തിയാകകൊണ്ടു് മാനസികപരിഷ്കാരം എത്രയും അത്യാവശ്യമെന്നെല്ലോ തെളിയുന്നതു്. ഈ പരിഷ്കാരം ഉത്തമമായി നിവൎത്തിക്കപ്പെടേണ്ടതിനു് ആവശ്യമുള്ള സംഗതികൾ ചിലതു പറയാം.

൧- കാൎയ്യങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മനോട്ടമാകുന്നു മാനസിക പരിഷ്കാരത്തിനു ഒന്നാമതായി വേണ്ടതു്. മനുഷ്യർ അനേകം വസ്തുക്കളേയും സംഗതികളേയും കാണുന്നുണ്ടെന്നു വരികിലും കാണേണ്ടുന്നവിധത്തിൽ അവയെ കാണുന്നവർ വളരെ ഉണ്ടോ എന്നുള്ളതു സംശയഗ്രസ്തമായ ഒരു കാൎയ്യമാകുന്നു. കണ്ണുകളെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടുന്നവിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള അറിവു് എല്ലാവൎക്കും സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലായ്കയാലാകുന്നു ഇപ്രകാരം പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നതു്. പാഠശാലകളിൽ നിന്നു് നമുക്കു കിട്ടുന്ന അറിവു് നാം കാണുന്നതു

എന്തെന്നും, അങ്ങിനെയുള്ള അറിവു നമുക്ക് സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ നാം കാണാതെ പോയേക്കാവുന്നത് എന്തെല്ലാമെന്നും നമ്മെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ആദ്യപാഠങ്ങൾ മാത്രമേ ആയിരിക്കുന്നുള്ളു. കാൎയ്യങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മനോട്ടം ഇല്ലെങ്കിൽ ആവിവണ്ടി, മിന്നൽക്കമ്പി മുതലായത് നടപ്പായി കാണ്മാൻ സംഗതി വരികയില്ലായിരുന്നു. "സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ കാണാത്തതും കാണും" എന്നുണ്ടല്ലോ.

൨. വസ്തുക്കളെയും മററും സൂക്ഷ്മമായി നോക്കിക്കണ്ടതിന്റെ ശേഷം അവയെ തരംതിരിക്കുന്നതു ആവശ്യമാകുന്നു. കാൎയ്യങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മനോട്ടം നല്ലതും അതിസൂക്ഷ്മനോട്ടം അധികം നല്ലതുമാണെങ്കിലും ഈ ഭൂമിയിൽ അനേകം വിഷയങ്ങളുള്ളതിനാൽ അവയെ എല്ലാം ക്രമമായി തരം തിരിക്കാത്തപക്ഷം നമ്മുടെ കണ്ണുകൾക്ക് അസ്വാസ്ഥ്യവും പ്രയാസവും നേരിടുമെന്നുള്ളതിന് സന്ദേഹമില്ലല്ലോ. ഈ ദോഷത്തെ നിവാരണം ചെയ്യണമെങ്കിൽ ഓരോ വസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള ചേൎച്ചയേയും അവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തേയും പ്രത്യേകമായി നോക്കി അറിയേണ്ടതാണ്. ഈ ഗുണം ഇല്ലാത്ത ആളുകളെയാണ് വകതിരിവു് ഇല്ലാത്തവർ എന്ന് സാധാരണയായി പറയുന്നത്. ജീവവൎഗ്ഗം, സസ്യവൎഗ്ഗം, ജഡവൎഗ്ഗം ഇങ്ങിനെ മൂന്നു വകയുള്ളതിൽ ഓരോന്നിൽ അനേകം ഉപഭാഗങ്ങളുള്ളതിനാൽ അവയെ എല്ലാം ക്രമമായി തരംതിരിക്കാത്തപക്ഷം ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന പ്രയാസങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എല്ലാററിനേയും നോക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഒന്നിനെക്കുറിച്ചുമുള്ള ഓൎമ്മ ഇല്ലാതെ വരുന്നതായിട്ടാകുന്നു കാണുന്നത്.

൩. കാൎയ്യകാരണജ്ഞാനം വേണ്ടതാകുന്നു. കാരണസഹിതം കാൎയ്യം അറിഞ്ഞാൽ അതു വേഗം മറക്കുന്നതല്ല. ഓരോ വസ്തുക്കളുടെ പുറമേയുള്ള ഭാവം മാത്രം അറിഞ്ഞാൽ പോരാ. അവ എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി എന്നും എന്തിനായിട്ട് ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു എന്നും മററും കഴിയുന്നേടത്തോളം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇതിനാലാകുന്നു കാൎയ്യാദികളിൽ സ്ഥിരത പ്രാപിക്കുന്നത്. കാൎയ്യത്തിന്റെ ഒരുവശം മാത്രം നോക്കുക, വേഗേന അഭിപ്രായം തീൎച്ചപ്പെടുത്തുക, ചിലരോടുള്ള പ്രത്യേക സ്നേഹമോ കോപമോ മററോ ഹേതുവായിട്ട് കാൎയ്യത്തെക്കുറിച്ച് നല്ലവണ്ണം ആലോചിക്കാതെ ക്ഷണത്തിൽ അഭിപ്രായം പറക മുതലായ ദോഷങ്ങളാൽ കാൎയ്യകാരണങ്ങളെ യോജിപ്പിക്കുന്നതിൽ തെററിപ്പോകുന്നതിന് എളുപ്പമാകകൊണ്ട് അവക ദോഷങ്ങളെ വൎജ്ജിക്കേണ്ടതാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു കാൎയ്യം സംഭവിച്ചാൽ അതിനടുത്ത് മുൻ സംഭവിച്ച മറെറാരുകാൎയ്യത്തെ തൽക്കാരണമാക്കിക്കൊണ്ട് പരസ്യമായി

ഘോഷിക്കുന്നവർ വളരെയുണ്ട്. ഒരു വാൽനക്ഷത്രം ഉദിച്ചുകണ്ടാൽ ക്ഷാമമോ യുദ്ധമോ മററൊ ഉണ്ടാകേണ്ടതിനുള്ള കാലം അടുത്തു എന്നുകരുതി വ്യസനിക്കുന്നവർ ദുർല്ലഭമല്ല. പൂർവ്വകാലത്ത് ഒരു വാൽനക്ഷത്രം ഉദിച്ചതിൻെറ ശേഷം തക്ക കാരണത്താൽ യുദ്ധമോ ക്ഷാമമോ മറേറാ ഉണ്ടാകുകനിമിത്തം വാൽ നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ഉദയം ആപൽസൂചകമെന്ന് പൂർവ്വന്മാർ (തങ്ങൾക്ക് അക്കാലത്തുണ്ടായ അനുഭവത്തെ ഓർത്ത്) അഭിപ്രായപ്പെടുകയും നിരുപദ്രവകരങ്ങളായ മേല്പടി നക്ഷത്രങ്ങളെ സർപ്പത്തെ എന്നപോലെ ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇങ്ങനെ ഒരു വിശ്വാസമുണ്ടായതു. 'മുമ്പിൽ ഗമിച്ചീടിന ഗോവുതൻെറ പിമ്പേഗമിക്കും ബഹുഗോക്കളെല്ലാം' എന്നതുപോലെയാണ് ചിലർ ഈ കാലങ്ങളിൽകൂടിയും വാൽനക്ഷത്രത്തേക്കുറിച്ച് ഈ വിധം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. കാൎയ്യകാരണങ്ങളെ ഇപ്രകാരം യോജിപ്പിക്കുന്നതിൽ പരം അബദ്ധം വേറെയുണ്ടോ എന്ന് സംശയിക്കുന്നു.

൪. മാനസസൃഷ്ടി (മനോധൎമ്മം) ആവശ്യമാണ്. നല്ലതോ ചീത്തയോ ആയിട്ടുള്ളതെന്ന് ഓരോരുത്തക്ക് തോന്നുന്ന സംഗതികളെ ന്യായാനുസരണമായ വിധത്തിൽ പരസ്യമാക്കേണ്ടതിന് ഓരോരോ രൂപങ്ങൾ കല്പിച്ച് അവയെക്കൊണ്ട് വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനും മററുമുള്ള മനശ്ശക്തിയെ ആകുന്നു മാനസസൃഷ്ടി എന്ന് ഞാൻ ഇവിടെ പറയുന്നത്. ഇത് ദീർഘാലോചനയുടെ രൂപാന്തരമാകുന്നു. ഇന്ദുലേഖ, മീനാക്ഷി മുതലായ നോവൽ പുസ്തകങ്ങളിൽ പേർ പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മാധവനും കൂട്ടരും തൽഗ്രന്ഥകൎത്താക്കന്മാരുടെ കൃത്രിമമനുഷ്യരെന്നല്ലാതെ സാക്ഷാൽ മനുഷ്യരാണെന്നും അവയിൽ കാണുംപ്രകാരമുള്ള സംഭാഷണം വാസ്തവമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നും വിചാരിക്കുന്നവർ ഇല്ലല്ലോ. കൈത്തൊഴിലുകാൎക്കും ഈ മാനസസൃഷ്ടി ആവശ്യകമാകുന്നു. ഇയ്യിടെ ഇവിടെ ഒരാൾ ഇന്ദുലേഖയുടേയും മാധവൻേറയും ചിത്രം എഴുതീട്ടുള്ളത് നാം കണ്ടിട്ടുള്ളതിനാൽ ഈ സംഗതിയെപ്പററി ഇവിടെ അധികമായി പറയേണമെന്നില്ലല്ലോ. മഴയേയും കാററിനേയും തടുക്കുന്നതും വെളിച്ചത്തെ ഉൾപ്രവേശിക്കുന്നതുമായ ഒരു ഭവനം വൃത്തികേടായി കിടക്കുമ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ ഏതുപ്രകാരമോ അപ്രകാരമാകുന്നു ഈ മാനസസൃഷ്ടിയോടുകൂടാതെ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യൻെറ അവസ്ഥ.

൫. അതിശയിക്കത്തക്ക കാൎയ്യങ്ങളിൽ അതിശയിക്ക എന്ന ഗുണം പ്രയോജനകരമാണ്. നമ്മെ അതിശയിപ്പിക്കുന്ന കാൎയ്യങ്ങളെ പ്രവൎത്തിക്കയോ അവയോട് അനുരൂപപ്പെടുകയോ ചെയ്യു

ന്നതിന്ന് നാം ഉൽസുകന്മാരായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിന്ന് സംശയമില്ല. സകലവും തനിക്കറിയാമെന്നുള്ള ഭാവത്തോടുകൂടിയവൻ മാത്രമേ ഒന്നിങ്കലും അതിശയിക്കാതിരിക്കയുള്ളൂ. സകലത്തേയും അറിയുന്നതു് ഒന്നുമാത്രമേ ഉള്ളൂ, എന്നും അതു് ഈശ്വരനാണെന്നും ഉള്ള ഉൽകൃഷ്ടസത്യത്തെ സ്വീകരിപ്പാൻ മതസംബന്ധമായ നാമങ്ങൾ യാതൊരുത്തൎക്കും യാതൊരു തടസ്ഥവും ചെയ്യുന്നില്ലായ്കയാൽ "ആത്മാഭിമാനിലോകാനാം വിപക്ഷോഭവതീശ്വരഃ കിന്തുതേനൈവനന്ദ്രേഭ്യഃ പ്രസാദാത്ത്രിയതേവരഃ" എന്നുള്ളതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടു് മുൻപറഞ്ഞ ഭാവം ദോഷകരമെന്നു് സ്ഥാപിപ്പാൻ അദ്ധ്യെൎപ്പെട്ടുന്നില്ല. അതിശയിക്കത്തക്ക കാൎയ്യങ്ങളിൽ അതിശയിക്കാതിരിക്കുന്നതു് അതിശയിപ്പാനുള്ള ബോധം ഇല്ലായ്കയാലാകുന്നു എന്നത്രേ വിചാരിക്കേണ്ടതു്. എന്തെങ്കിലും കണ്ടാൽ അതിൽ ഹസിക്കത്തക്ക ഭാഗത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു് ആഴമില്ലാത്ത മനസ്സിന്റെ ലക്ഷണമാകുന്നു. ഹസിക്കുന്നവൻ കാൎയ്യങ്ങളുടെ ബഹിൎഭാഗത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവനാണെന്നത്രെ അരിസ്റ്റോട്ടൽ പറയുന്നതു്.

൩. ധാരണാശക്തി ആവശ്യമാണു്. ധനത്തെ രക്ഷിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിൽ സമ്പാദിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ലാതിരിക്കുന്ന പ്രകാരം തന്നെ പഠിക്കുന്നതെല്ലാം മറക്കുകയെന്നുവച്ചാൽ പഠിച്ചതുകൊണ്ടു് യാതൊരുപ്രയോജനവുമില്ല. "പഠിച്ചതും പഠിക്കാത്തതും ഒരുപോലെയായാൽ പഠിച്ചിട്ടു് കാൎയ്യമില്ല" എന്നു് ഒരാൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്നു് രണ്ടൎത്ഥമുണ്ടെങ്കിലും ഒരൎത്ഥം സംഗതിയോടു വളരെ ചേൎച്ചയുള്ളതുതന്നെ. ഓരോ കാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അപൂൎണ്ണമായും അവ്യക്തമായും ഉള്ള അറിവാകുന്നു പെട്ടെന്നു് വിട്ടുപോകുന്നതു്. അറിയേണ്ടുന്ന സംഗതികൾ പൂൎണ്ണമായും വ്യക്തമായും അറികയും, വസ്തുക്കളേയും മറ്റും യുക്ത്യനുസരണമായി തരംതിരിക്കുകയും കാരണസഹിതം കാൎയ്യത്തെ ഗ്രഹിക്കയും ഒരേ സംഗതിയെത്തന്നെ ആവൎത്തിച്ചുചിന്തിക്കയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതായാൽ ധാരണാശക്തി വൎദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ല. പല സംഗതികളെക്കുറിച്ചു് അവ്യക്തമായി അറിയുന്നതിനേക്കാൾ ഒരു സംഗതിയെങ്കിലും വഴിപോലെ അറിഞ്ഞിരിക്കയാകുന്നു നല്ലതു എന്നു് പ്രത്യേകം അറിയേണ്ടതാകുന്നു.

൪. മനുഷ്യൻ സംസാരിക്കുന്ന ഒരു സൃഷ്ടിയാകകൊണ്ടു് പരസ്പരം മനോവിചാരങ്ങളെ അറിയിക്കേണ്ടതിന്നു് ഭാഷ ആവശ്യമാകുന്നു. എങ്കിലും ഭാഷ ഉണ്ടായാൽ മാത്രം പോരാ വാചകഭംഗി കൂടിയെ മതിയാവൂ. നാം സംസാരിക്കുകയോ എഴുതുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ

മ്പോൾ ഒക്കെയും നമ്മുടെ വാചകങ്ങൾ വളരെ ഭംഗിയായിരിക്കണം. അവ ഭാഷാരീതിയേയും വ്യാകരണസൂത്രങ്ങളേയും അനുസരിച്ചിരിക്കണം. സ്പഷ്ടത, സരളത, ശക്തി എന്നീ ഗുണങ്ങൾ വാചകങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകം ആവശ്യമാകുന്നു. "വല്ലതും പറവാനുണ്ടെങ്കിൽ ആയതു് പറയേണ്ടുംവിധം അറിഞ്ഞിരിക്കണം" എന്നു സാക്രെറ്റീസ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ ഓർക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനസ്സിൽ യാതൊരു വിചാരവുമില്ലെങ്കിൽ വാചകമാവശ്യമില്ല. വാചകമാവശ്യമായി വരുന്നപക്ഷം നിഷ്പ്രയാസമായി അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ എഴുതുകയോ സംസാരിക്കയോ ചെയ്യാനുള്ളതാകുന്നു. സമർത്ഥന്മാരായ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ എഴുതീട്ടുള്ളതും എഴുതുന്നതും ആയ പുസ്തകങ്ങൾ താല്പര്യത്തോടുകൂടെ വായിക്കുന്നവർക്കു് ഈ ഗുണം സിദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ല. ദ്വയാർത്ഥവാചകപ്രയോഗം സാധാരണ സ്വീകാരയോഗ്യമല്ലെന്നറിയേണ്ടതാകുന്നു.

മാനസികപരിഷ്കാരം സഫലമായിത്തീരേണ്ടതിനു് വേണ്ടുന്ന സംഗതികളെക്കുറിച്ചു് ഇവിടെ ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയായിരിക്കുമെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇനി നമുക്കു് ചിന്തിപ്പാനുള്ളതു് കായികപരിഷ്കാരത്തെപ്പററിയാകുന്നു. കായികപരിഷ്കാരം ഒരു പ്രകാരത്തിലും ഉപേക്ഷണീയമല്ല. "ചുവരുണ്ടെങ്കിലേ ചിത്രമെഴുതിക്കൂടു" എന്നുണ്ടല്ലോ. ദേഹസംബന്ധമായ പരിഷ്കാരത്തിനു് ആവശ്യമുള്ള സംഗതികളെന്തെല്ലാമെന്നു് (ഏവർക്കും വായിച്ചറിയത്തക്ക വിധത്തിൽ) ആരോഗ്യരക്ഷോപായം എന്ന പുസ്തകത്തിൽ വഴിപോലെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇത്ര സാരമേറിയ ഒരു സംഗതിയെക്കുറിച്ചു് ഇവിടെ ഒന്നുംതന്നെ പറയാതിരിക്കുന്നതു് അവിഹിതം എന്നു നിശ്ചയിച്ചു കഴിയുന്നിടത്തോളം ചുരുക്കി കുറഞ്ഞൊന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

൧. ദേഹസംബന്ധമായ പരിഷ്കാരത്തിനു് വ്യായാമം ആവശ്യമാകുന്നു. വ്യായാമം രക്തസഞ്ചാരത്തിനും മററും ആവശ്യമാകുന്നു. വ്യായാമത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതായ ചില കളികൾ ഉണ്ടു്. അവകളികളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതു് നല്ലതാകുന്നു. ചതുരംഗക്കളി വ്യായാമത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണെന്നു് ചിലർ അബദ്ധമായി വിചാരിക്കുന്നുണ്ടു്. ദിവസേന രണ്ടുനാഴികവീതമെങ്കിലും പുറത്തിറങ്ങി നടക്കേണ്ടതാകുന്നു. വിദ്യ മനസ്സിനെ എന്നപോലെ വ്യായാമം ദേഹത്തെ പരിഷ്കരിക്കുമെന്നു് അറിയേണ്ടതാകുന്നു.

൨. ഭക്ഷിക്കുന്നതിലും പാനംചെയ്യുന്നതിലും ചില നിയമങ്ങൾ വേണ്ടതാണു്. കിട്ടുന്നതൊക്കെയും കിട്ടുമ്പോൾ ഒക്കെയും ഭക്ഷിക്കാമെന്നു് വിചാരിക്കരുതു്. ദേഹരക്ഷയ്ക്കാവശ്യമായിരിക്കുന്ന സാധ

നങ്ങളെയാണ് ഭക്ഷിക്കേണ്ടതു്. ശീഘ്രത്തിൽ ഭക്ഷിക്കുന്നതിനാൽ ഭക്ഷിക്കുന്നതിലുള്ള സുഖവും ദഹനശക്തിയാലുള്ള ഗുണവും ഇല്ലാതെയാകുന്നു. ഭക്ഷിക്കുന്നസമയത്തു വായിക്കുന്നതിനാൽ തലച്ചോറിനും ആമാശയത്തിനും ക്ഷീണം ഭവിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു് ഈവക രണ്ടുപ്രവൃത്തിയും ഒരേസമയത്തുതന്നെ നടത്തിക്കളയാമെന്നു് ആരും വിചാരിക്കരുതു്. നാം ചില പ്രത്യേകഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്കു അടിമകളെന്നപോലെ ആയിത്തീരാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അവക സാധനങ്ങൾ കിട്ടാത്ത രാജ്യത്തേയ്ക്കു് പോകേണ്ടിവന്നാൽ നാം വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവരുമല്ലോ. പാനംചെയ്വാൻ ശുദ്ധജലം മതി. അതിനാൽ യാതൊരു ദോഷവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. മദ്യപാനം ദോഷകരമെന്നുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

൫. രക്തത്തെ ശുദ്ധീകരിപ്പാൻ അശുദ്ധവായുവിനു് കഴിയുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു് നമുക്കു ശുദ്ധവായു എത്രയും അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അശുദ്ധവായു ദേഹസൌഖ്യത്തെ ഇല്ലായ്മചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. അതിനാൽ ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

൬. ദിവസേന ആറോ എട്ടോ മണിക്കൂറിൽ കുറയാതെ ഉറങ്ങേണ്ടതും അതികാലത്തു് എഴുന്നേല്ക്കേണ്ടതും ആകുന്നു. ഉറക്കമിളയ്ക്കുന്നതു് ദേഹസൌഖ്യത്തിനു് ഹാനികരമാണു്.

൭. ദിവസന്തോറും കാലത്തു് കുളിയ്ക്കുന്നതു് ദേഹരക്ഷയ്ക്കു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. എങ്കിലും കുളിക്കുന്നതു് ശുദ്ധജലത്തിലായിരിക്കണം.

കായികപരിഷ്കാരത്തെക്കുറിച്ചു് ഇനിയും അധികമായി അറിയണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ അവരോടുള്ള എന്റെ അപേക്ഷ "ആരോഗ്യരക്ഷോപായം" പഠിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നാകുന്നു എന്നറിയിച്ചുകൊണ്ടു്, ഇനി ചിന്തിക്കേണ്ടതായി ശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന മൂന്നാമത്തെ സംഗതിയായ സന്മാൎഗ്ഗികപരിഷ്കാരത്തെക്കുറിച്ചു് അല്പം പറവാൻ ഭാവിക്കുന്നു.

മനുഷ്യർ ശരീരസുഖത്തോടു കൂടിയവരായിരുന്നാൽ പോരാ. അവർ നല്ലവരായുമിരിക്കണം. "സുശീലമെന്നതു് ജീവിതത്തിന്റെ മഹത്വവും കിരീടവും ആകുന്നു." വിദ്യയുള്ളവൻ വിദ്വാൻ എന്നും ബുദ്ധിയുള്ളവൻ ബുദ്ധിമാൻ എന്നും ഉള്ള പേരിനല്ലാതെ ഉത്തമൻ എന്ന പേരിനൎഹനായി ഭവിക്കുന്നില്ല. ആ പേർ സുശീലന്മാൎക്കുള്ളതാകുന്നു. അവരെയാകുന്നു ജനങ്ങൾ മനഃപൂൎവ്വം സ്നേഹിക്കയും വിശ്വ

"ദുൎജ്ജനഃപരിഹൎത്തവ്യോ വിദ്യയാലംകൃതോപിസൻ
മണിനാഭൂഷിതസ്സൎപ്പഃ കിമസൌനഭയംകരഃ"

എന്നുണ്ടല്ലോ, ബുദ്ധിയും വിദ്യയും ഉണ്ടായിട്ടും സുശീലമെന്ന ഏകഗുണം ഇല്ലായ്കനിമിത്തം അരിഷ്ടിക്കുന്നവർ വളരെയുണ്ടെന്നും, സുശീലമെന്ന ഒന്നിനെമാത്രം തങ്ങൾക്കുള്ള സകലവുമാക്കിക്കൊണ്ടു്, മാനത്തോടും സുഖത്തോടും കൂടെ ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവരുണ്ടെന്നും ഉള്ള സംഗതി ഒരിക്കലും മറന്നുകളയത്തക്കതല്ല. "ശീലം പ്രധാനം ന കുലം പ്രധാനം" എന്നുണ്ടു്. വിദ്യയേയും ബുദ്ധിയേയും ഞാൻ ധിക്കരിക്കുന്നില്ല. വിദ്യയും ബുദ്ധിയും എന്നപോലെ തന്നെ സന്മാൎഗ്ഗവും നമുക്കാവശ്യമെന്നത്രേ ഞാൻ പറയുന്നതു്.

മനുഷ്യർ എല്ലാവരും സന്മാൎഗ്ഗികളായിരിക്കേണ്ടതാകകൊണ്ടു് ആ ഗുണത്തിൽ വളൎന്നുവരേണ്ടതിന്നനുകൂലമായിരിക്കുന്ന ചില സംഗതികൾ പറയാം.

൧. സാന്മാൎഗ്ഗികപരിഷ്കാരത്തിന്നു് ഒന്നാമതു് അവശ്യമായിരിക്കുന്നതു് **അനുസരണം** ആകുന്നു. പ്രജകളെന്ന മുറയ്ക്കു നമുക്കു് അനുസരണമാവശ്യമെന്നു് ഏവൎക്കും അറിയാമല്ലോ. ഏതെങ്കിലും ഒരു സഭയിലെ നല്ല അംഗമായിരിക്കേണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഒന്നാമതായി പഠിക്കേണ്ടതു് അനുസരണമാകുന്നു. അനുസരണമെന്തെന്നു് സ്വാനുഭവത്താൽ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവൻ കല്പിക്കുന്നതിൽ സമൎത്ഥനായിരിക്കയില്ല. ഭരിക്കപ്പെട്ടവൻ മാത്രമേ ഭരിപ്പാൻ സമൎത്ഥനായിരിക്കയുള്ളു. രാജകല്പനകളെയും മാതാപിതാക്കന്മാരെയും ഗുരുക്കന്മാരെയും മേലധികാരികളേയും അനുസരിച്ചു് നടക്കുന്നതു് ഏവൎക്കുമുള്ള പദവിയും സ്വാതന്ത്ര്യവും ആകുന്നു എന്നത്രെ അറിയേണ്ടതു്. സൎവ്വജ്ഞനായ ഈശ്വരൻെറ കല്പനകളെ അനുസരിക്കുന്നതിൽ നാം എത്രമേൽ ശ്രദ്ധാന്തിയുള്ളവരായിരിക്കണമെന്നുള്ളതിനെപ്പററി ഇവിടെ പറഞ്ഞേകഴിയൂ എന്നില്ലല്ലോ. "പരമേശാദ്ധ്യയാഭീതിസ്സപ്രജ്ഞായാഉപക്രമഃ" എന്നുണ്ടു്.

൨. സത്യം പ്രത്യേകം വേണ്ടതാണു്. സകല ദുഷ്പ്രവൃത്തികളും ഒരവസ്ഥയിൽ സത്യലംഘനമാകുന്നു. സത്യവാനായ ഈശ്വരൻ സത്യവാദികളെയാകുന്നു സ്നേഹിക്കുന്നതു്. "മൃഷാവിദ്യാധരാൻ ലോകാൻ ഗൎഹതേപരമേശ്വരഃ" എന്നുണ്ടു്. ഈശ്വരനും മനുഷ്യരും അസത്യത്തെ പകയ്ക്കുന്നു എന്നു് പ്ലെറേറാ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് എത്രയും ശരിയായിട്ടുള്ളതാകുന്നു,

"വസ്തുക്കളുണ്ടനേകങ്ങൾ മൎത്ത്യന്മാൎക്കസുഖത്തിനായ്
സത്യമെന്നൊന്നുപോരാഞ്ഞാൽ മിത്ഥ്യതന്നെയതൊക്കെയും"

എന്നുള്ളതു് എപ്പോഴും ഓൎക്കേണ്ടതാണ്. "അസത്യമെന്നതു് ഭീരുക്കളുടെ കോട്ടയും അടിമകളുടെ പരിചയവും, സ്ത്രീകളുടെ സങ്കേതവും ഏഷണിക്കാരുടെ വാളും ആകുന്നു" എന്നു് ഒരു ഗ്രന്ഥകൎത്താവു് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. മററുള്ളവരെ പാട്ടിലാക്കുന്നതിനു് മുഖസ്തുതിക്കാർ അസത്യത്തെയാണു് സിദ്ധൌഷധമായി പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നതു്. നമ്മുടെ വാക്കു്, പ്രവൃത്തി എന്നിവയെല്ലാം എല്ലായ്പോഴും സത്യത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. "സത്യാന്നാസ്തിപരോധൎമ്മഃ" എന്നുണ്ടല്ലോ.

൩. ഒരിക്കലും **മടിയായിരിക്കരുതു്.** സമയത്തെ വൃഥാ നഷ്ടമാക്കിക്കളയാതെ പതിവായി എന്തെങ്കിലും പ്രവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളുകൾ അധികമായി ദോഷത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടു കാണുന്നില്ല. "അനാവശ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെടുവാൻ എനിക്കു സമയമില്ല" എന്നു് മററുള്ളവരോടു് പറവാൻ സംഗതി വരുന്നതു് തന്നെ ഒരു വലിയ ഭാഗ്യമാകുന്നു. "പരിശ്രമശീലം ഭാഗ്യത്തിൻെറ മാതാവാകുന്നു" എന്നുള്ളതിനെ, ഏതുരാജ്യത്തുള്ളവർ തങ്ങളുടെ പഴമൊഴികളിൽ ഒന്നാക്കി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ ആ രാജ്യത്തുള്ളവൎക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഉന്നതിയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ "മടികുടികെടുക്കും" എന്നുള്ള പഴമൊഴിയുടെ സൂക്ഷ്മാൎത്ഥം വഴിപോലെ തെളിയാതിരിക്കയില്ല. "ഉദ്യമേനഹിസിദ്ധ്യന്തി കാൎയ്യാണിനമനോരഥൈഃ നഹിസുപ്തസ്യസിംഹസ്യ പ്രവിശന്തിമുഖേമൃഗാഃ" എന്നുണ്ടല്ലോ.

൪. എല്ലാവരേയും സ്നേഹിക്കണം. എല്ലാവരേയും സ്നേഹിക്കയെന്നുള്ളതു് വിശാലഹൃദയത്തിൻെറ ലക്ഷണമാകുന്നു. ചൂൎണ്ണാദിദ്രിണ്ഡീഭാവഹേതുവായിരിക്കുന്ന ഗുണത്തെയാകുന്നു സ്നേഹമെന്നുപറയുന്നതു്. സ്നേഹിതന്മാരേയും ബന്ധുക്കളേയും മാത്രമല്ല നമ്മുടെ ശത്രുക്കളേയും നാം സ്നേഹിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. മററുള്ളവരിൽ നിന്നു് നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന പ്രകാരമുള്ള നന്മകളെ നാമും മററുള്ളവൎക്കു് ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ഇതു് അത്ര എളുപ്പമായ ഒരു കാൎയ്യമല്ല. എങ്കിലും "നിത്യാഭ്യാസി ആനയെ എടുക്കും" എന്നുണ്ടല്ലോ. "സ്നേഹം ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഏതും ഇല്ല" എന്നു് ഒരു ഗ്രന്ഥകൎത്താവു് തന്നെക്കുറിച്ചു് താൻതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെപ്പററി പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

൯. കാൎയ്യാദികളിൽ അതിശയിക്ക എന്ന ഗുണം സന്മാൎഗ്ഗസംബന്ധമായ പരിഷ്കാരത്തിനും ആവശ്യമാണ്. ഇതിനെപ്പററി ആദ്യഭാഗത്തു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഇവിടെ യാതൊന്നും പറയുന്നില്ല.

൰. പരിപാകം സന്മാൎഗ്ഗപ്രിയന്മാരായ സകലൎക്കും ആവശ്യമാണ്. സന്തോഷസമയത്തും സന്താപസമയത്തും പരിപാകമായി ജീവിക്കയെന്നുള്ളതു് വിശാലമനസ്സുള്ള മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷണങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. ഈ ഗുണം ഇല്ലായ്കയാലുള്ള ദോഷം ചെറുപ്രായക്കാരെയാകുന്നു അധികമായി ബാധിച്ചു കാണുന്നതു്. ചെറുപ്രായക്കാർ ഈശ്വരകൃപയാൽ മാതാപിതാക്കന്മാരും, രക്ഷാകൎത്താക്കന്മാരും സമുദായക്ഷേമപാലകന്മാരും ആയിത്തീരുവാനുള്ളവരാകകൊണ്ടു് അവരാകുന്നു ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ അത്യധികം ശ്രദ്ധവയ്ക്കേണ്ടതു്. "അതിസൎവ്വത്രവൎജ്ജയേൽ" എന്നുണ്ടല്ലോ.

൧. ദ്രവ്യാൎജ്ജനൈകതല്പരത അയോഗ്യമാകുന്നു

"പണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ പിണവും വായ്തുറക്കും" എന്നൊരു പഴമൊഴി ഉണ്ടെന്നുവരികിലും, പണം സമ്പാദിപ്പാനായിട്ടാകുന്നു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു എന്നു് വിചാരിപ്പാൻ യാതൊരു ന്യായവും കാണുന്നില്ല. മനുഷ്യരെ വിലമതിക്കേണ്ടതു്, അവൎക്കുള്ള ദ്രവ്യത്തിന്റെ ആധിക്യത്തേയോ, സ്ഥാനവലിപ്പത്തേയോ മാത്രം നോക്കീട്ടല്ല. അവരുടെ സ്വഭാവഗുണമാകുന്നു ഇതിന്നാധാരമായിരിക്കേണ്ടതു്. ദ്രവ്യം സമ്പാദിക്കയെന്നുള്ളതാകുന്നു തന്റെ ഏകചുമതല എന്നു് വിചാരിക്കുന്നവർ തങ്ങളുടെ ആ ആഗ്രഹം സാധിക്കേണ്ടതിന്നു് ന്യായവിരോധമായ പ്രവൃത്തികൾ കൂടെ ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നവരോടു് മനുഷ്യൎക്കും ഈശ്വരനും പ്രീതി ഉണ്ടാകയില്ല.

൨. സ്ഥിരോത്സാഹം ആവശ്യമാണ്. ഉത്സാഹം നല്ലതുതന്നെ. എങ്കിലും ഏററവും അധികം അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതു സ്ഥിരോത്സാഹം ആകുന്നു. "യത്നം കൂടാതെ കാൎയ്യങ്ങൾ സാധിപ്പാൻ കഴിയില്ലെടോ" എന്നൊരു കവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ഇവിടെ ഓൎക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു കാൎയ്യം ചെയ്യാൻ ഒന്നാമതായി ആരംഭിക്കുമ്പോൾ അതു് വളരെ പ്രയാസമായി തോന്നും. ആദ്യത്തിലുള്ള പ്രയാസത്തെക്കണ്ടു് ഭയപ്പെട്ടു് പിന്മാറിക്കളയുന്നതു അനുചിതമാ

വങ്കടൽക്കരെച്ചെന്നുനിൽക്കുമ്പോൾശിവശിവ
സങ്കടംഅതിലിറങ്ങീടുവാനെന്നുതോന്നും
ഒട്ടുനാളിറങ്ങിയുംമുങ്ങിയുംതിരവന്നു
തട്ടിയിട്ടുലഞ്ഞുമിങ്ങൊട്ടേടംചെന്നുംപോന്നും
പെട്ടെന്നുപരിചയിച്ചീടിനാലൊരുവഴി
കിട്ടുമങ്ങതിൽനീന്തിക്രീഡിച്ചുമേവീടുവാൻ" എന്നുണ്ടല്ലോ.

പ്രയത്നസാദ്ധ്യങ്ങളായ കാൎയ്യങ്ങളാകുന്നു ശ്ലാഘനീയങ്ങളായി കാണുന്നതു്. സ്ഥിരോത്സാഹത്തിൽ സമൎത്ഥന്മാരായിട്ടുള്ളവരാണ്, നൂതനകാൎയ്യങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ സമൎത്ഥന്മാർ എന്നുള്ള പേർ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതു്. "അത്ഭുതകരങ്ങളായിരിക്കുന്ന നൂതനകാൎയ്യങ്ങളെ എങ്ങിനെയാണ് കണ്ടുപിടിക്കുന്നതു്." എന്നു് സർ ഐസക്ക് ന്യൂട്ടൻ എന്ന ആളോടു് ചോദിച്ചതിനു് "അവയെക്കുറിച്ചു എപ്പോഴും ചിന്തിക്കുന്നതിനാൽ തന്നെ" എന്നു് അദ്ദേഹം മറുപടി പറകയുണ്ടായി. ഈ മറുപടി വളരെ സാരമായിട്ടുള്ളതാണ്. സന്മാൎഗ്ഗസംബന്ധമായ പരിഷ്കാരത്തിനാവശ്യമുള്ള സംഗതികളിൽ സ്ഥിരോത്സാഹം എത്രയും സാരമേറിയതെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

"മൎത്ത്യന്മാർമൂന്നുവിധമുണ്ടെന്നുബോധിക്കേണം
ഉത്തമനധമനുംമദ്ധ്യമനെന്നീവണ്ണം
എന്നതിലധമൻതാൻവിഘ്നത്തിൽഭയംകൊണ്ടു
ഒന്നുമേതുടങ്ങാതെസ്വസ്ഥനായിരുന്നീടും
മദ്ധ്യമൻപിന്നെക്കാൎയ്യംതുടങ്ങുംമുടങ്ങുമ്പോൾ
ബുദ്ധിയുംകെട്ടുപാരംമടങ്ങിയടങ്ങീടും
ഉത്തമൻമദ്ധ്യേമദ്ധ്യേമുടക്കംവന്നെങ്കിലും
സിദ്ധമാവോളംകാൎയ്യംകൈവിടുകയുമില്ല"

എന്നു് പ്രസിദ്ധനായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ ഹൃദയത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു്, ഉത്തമന്മാർ എന്നുള്ള പേരിനെ സമ്പാദിപ്പാൻ യത്നിക്കേണ്ടതാകുന്നു. "ദോഷഭീതേരനാരംഭസ്തൽകാപുരുഷലക്ഷണം കൈരജീൎണ്ണഭയാൽഭ്രാതഭോജനംപരിഹീയതേ" എന്നുണ്ടല്ലോ.

൯. ഉത്തമന്മാരായ ആളുകളുടെ ജീവചരിത്രം ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ വളരെ പ്രയോജനകരമാകുന്നു. അവർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുള്ളതും നാം അറിയുമ്പോൾ, നമുക്കും ആ അവസ്ഥയിൽതന്നെ ജീവിക്കേണമെന്നുള്ള ഒരു നല്ല ആഗ്രഹം ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. 'വിദ്യ' എന്നതു, വില്ക്കയോ ലാഭം സമ്പാദിക്കയോ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കച്ചവടച്ചരക്കല്ല. അതു് സ്രഷ്ടാവിന്റെ

മഹിമക്കായിട്ടുള്ള ഒരു ഭണ്ഡാരപ്പുരയത്രേ' എന്ന് തത്വജ്ഞാനിയായ ബേക്കൻ പറയുന്നു. ഒരുവൻെറ വാക്ക്, പ്രവൃത്തി എന്നിവയെ സൂക്ഷിക്കുന്നതായാൽ, അവൻെറ സഖികൾ എങ്ങിനെയുള്ളവരെന്നു പരാപേക്ഷ കൂടാതെതന്നെ നമുക്ക് അറിയാമല്ലോ. അപ്രകാരംതന്നെ, ഏതുവിധമുള്ള പുസ്തകങ്ങളാണ് ഒരുവൻ വായിക്കുന്നതെന്നും അവൻെറ പ്രവൃത്തികളേയും മററും സൂക്ഷിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. "വിദ്യകൊണ്ടറിയേണ്ടതറിയാതെ വിദ്വാനെന്നു നടിക്കുന്നിതു ചിലർ" എന്ന് ഒരു കവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൻ പ്രകാരമുള്ള ആളുകൾ എഴുതുന്ന ചില പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിനാൽ യാതൊരു ഗുണവും ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന്നുതന്നെയല്ല അതിനാൽ വല്ല ദോഷവും ഉണ്ടായി എന്നുകൂടി വന്നേക്കാം. അതുകൊണ്ട് വായിപ്പാൻ പുസ്തകങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ അല്പം ആലോചനയും മററും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജീവചരിത്രമെഴുതുകയെന്നുള്ള സമ്പ്രദായം ഇവിടങ്ങളിൽ വേണ്ടുംവണ്ണം നടപ്പാകാതിരിക്കുന്നതു് എന്തുസംഗതിവശാലാണെന്നു അറിയുന്നില്ല.

മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികൾ സന്മാൎഗ്ഗസംബന്ധമായ പരിഷ്കാരത്തിന് അവശ്യമുള്ളവയാണ്. മനുഷ്യർ എല്ലാവരും സന്മാൎഗ്ഗികളായിത്തീരുന്നകാലത്തു് ദുൎവ്യവഹാരങ്ങളുംമററും ഉണ്ടാകയില്ല. സന്തോഷവും സമാധാനവും എങ്ങും ഉണ്ടാകും. വ്യഭിചാരം, മോഷണം, മുതലായ ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ നാമാവശേഷമായിത്തീരും. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, ഈ ഭൂമി സ്വൎഗ്ഗമോ എന്നു തോന്നിപ്പോകുംഎന്നല്ലേ പറയേണ്ടു. കപ്പലുകളെ അപകടത്തിൽ നിന്നും മററും തിരിക്കുന്നതിനും മാലുമി എന്നപോലെ, ദോഷത്തിൽനിന്നും അതിൻെറ സകല ച്ഛായയിൽ നിന്നും നമ്മെ രക്ഷിക്കുന്നതിനും സന്മാൎഗ്ഗപ്രമാണങ്ങൾ നമുക്ക് അവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

സദാചാരപരിചയത്തിലേക്ക് ധൈൎയ്യപ്പെടുത്തുന്നതിലും, ദോഷകൃത്യങ്ങളെ വിരോധിക്കുന്നതിലും, ജ്ഞാനത്തെ ദാനംചെയ്യുന്നതിലും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട താല്പൎയ്യവും വിശ്വസ്തതയും, ആകുന്നു ശിഷ്യന്മാരോട്ട് ഗുരുക്കന്മാർ ചെയ്യേണ്ട കൎത്തവ്യകൎമ്മങ്ങൾ, എന്ന് ഒരു ഗ്രന്ഥകൎത്താവു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ പററി അദ്ധ്യാപകന്മാരും അദ്ധ്യാപകന്മാരാകുവാനിരിക്കുന്നവരും പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണെന്ന് പറവാൻ സംശയിക്കുന്നില്ല. പ്രമാണത്തേക്കാൾ ദൃഷ്ടാന്തം അധികം ഫലപ്രദമാകകൊണ്ട് 'ഞാൻ പറയുന്നതുപോലെയല്ലാതെ പ്രവൎത്തിക്കുന്നതുപോലെ പ്രവൎത്തിക്കുക'

ധീനത്തിൻകീഴിരിക്കുന്ന കുട്ടികൾ നല്ലവരായിത്തീരുമെന്നു് വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഗുരുനാഥന്മാരും മാതാപിതാക്കന്മാരും സന്മാൎഗ്ഗസംബന്ധമായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ ഉത്തമമാതൃകകളായിരിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. കുട്ടികളെ സന്മാൎഗ്ഗികളാക്കിത്തീൎപ്പാനുള്ള ഭാരം ഇവരെയാകുന്നു സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

‘കണ്ടാലാനന്ദമന്തൎബ്ബഹിരപിചതഥാകണ്ടതേക്കാൾഗുരുത്വം
വേണ്ടുംവണ്ണംപ്രയോജ്യംവിലമുറിവിഷമംവിക്രയംദിക്കിലെല്ലാം
വേണ്ടാതില്ലാക്കുമേറെത്തെളിയുമുരസിനാൽചേൎന്നവൎക്കാഭനല്കും
വേണ്ടാതേതേടത്തുകാണാകനകമിവഗുണംപത്തഹോസത്തുകൾക്കു്’

എന്നു് ഒരു കവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അവസ്ഥയിൽ ജനങ്ങളെല്ലാമായിത്തീരേണ്ടതിനു് എല്ലാവരും തങ്ങളാൽ കഴിയുന്നവണ്ണമെല്ലാം താല്പൎയ്യപ്പെടേണ്ടതാണെന്നു പറയേണമെന്നില്ലല്ലോ.

മാനസികമായും, കായികമായും, സാന്മാൎഗ്ഗികമായും ഉള്ള പരിഷ്കാരത്തിനു് ആവശ്യമുള്ള സംഗതികൾ എന്തെല്ലാമെന്നു് ഇവിടെ സംക്ഷേപമായി പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഏൎപ്പെടുന്ന സകല കാൎയ്യങ്ങളിലും പ്രവൃത്തികളിലും സാമൎത്ഥ്യവും പ്രയോജനവും ഉള്ളവരായിരിക്കേണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവൎക്കു എല്ലാവൎക്കും ഈ പരിഷ്കാരം എത്രയും അത്യാവശ്യമാണെന്നുള്ളതിനു് സന്ദേഹമില്ല. സ്വയം പരിഷ്കാരത്തെ വിലമതിക്കയും, ആ ഗുണം വിദ്യാൎത്ഥികളിൽ ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്നായി യത്നിക്കയും അക്കാൎയ്യത്തിൽ അവരെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഗുരുനാഥന്മാരെയാണു് ഉത്തമഗുരുനാഥന്മാർ എന്നു് വിളിക്കേണ്ടതെന്നു് പ്രയോജനകരമായ പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതീട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥകൎത്താവു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് മേല്പറഞ്ഞസംഗതിയുടെ സത്യതയെ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു.

ഈ പരിഷ്കാരത്തിനാവശ്യമുള്ള സംഗതികൾ എന്തെല്ലാമെന്നറിഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളവർ നിപുണന്മാരും, വിഖ്യാതന്മാരും ആയി തീൎന്നിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നതുകൊണ്ടു്, നാം ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ താല്പൎയ്യപ്പെടുന്നപക്ഷം, അപ്രകാരമുള്ള ഗുണങ്ങൾ നമുക്കും സിദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. വിത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന എന്തോ ഒരു സാരാംശത്തിൽനിന്നു് വൃക്ഷങ്ങളും മററും മുളച്ചുണ്ടാകുന്ന പ്രകാരം തന്നെയാകുന്നു, മനസ്സിന്റെ അന്തൎഭാഗത്തു് ബീജഭൂതമായിരിക്കുന്ന സാരാംശയത്തിൽനിന്നു മനുഷ്യന്റെ യോഗ്യതാംശം വൎദ്ധിക്കുന്നതു്. മററുള്ളവരിൽനിന്നു് കിട്ടുന്ന അറിവു് ഇതിനു് സഹായമായിരിക്കുന്നതേ ഉള്ളു എന്നു് വീണ്ടും ഓൎമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. "തങ്ങൾക്കുതന്നെസഹായം ചെയ്യുന്നവരെയാകുന്നു ഈശ്വരൻ സഹായിക്കുന്നതു്" എന്നുള്ളതിനാൽ നാം ഇങ്ങിനെ

ഉള്ള കാൎയ്യങ്ങളിൽ എത്രയും യോഗ്യമായ വിധത്തിൽ പരിശ്രമിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. സകലനല്ല ആലോചനയുടേയും കാരണഭൂതനായ ഈശ്വരൻ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളേയും വിചാരങ്ങളേയും അറിയുന്നുണ്ടെന്നുള്ള ദൃഢവിശ്വാസം, യോഗ്യമായ കാൎയ്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ മാത്രമെ നമ്മെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കയുള്ളൂ. അതിനാൽ നാം എല്ലാവരും ഒന്നാമതായി ഈശ്വരഭക്തന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

"സാരവാക്യംസമഗ്രംയൽതത്വസ്മാഭിന്നിശമ്യതാം
പരമേശാൽവിഭീഹിത്വമാജ്ഞാസ്തസ്യചപാലയ
ഇദംയസ്മാന്മനുഷ്യസ്യസൎവ്വാൎത്ഥാനാമുപാൎജ്ജനം"

എന്നു് ജ്ഞാനിയായ ഒരു ഗ്രന്ഥകൎത്താവു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് എപ്പോഴും ഓൎക്കേണ്ടതാണു്. നാടുനീങ്ങിയ വിശാഖം തിരുനാൾ മഹാരാജാവു് തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ മേല്പറഞ്ഞ സംഗതിയോടു് ചേൎച്ചയുള്ളതായി കാണുന്ന ഭാഗം അല്പം ഇവിടെ എടുത്തുപറയുന്നതു് സന്ദൎഭാനുസരണമായിരിക്കുമെന്നു് നിശ്ചയിച്ചു് താഴെ പറയുന്നു.

"ഈശ്വരൻ ഉണ്ടു്. നാം ചെയ്യുന്നതും വിചാരിക്കുന്നതും അദ്ദേഹം അറിയും. ഇഹലോകത്തിൽ ചെയ്യുന്നതിനു് പരലോകത്തു് ചെല്ലുമ്പോൾ ചോദ്യമുണ്ടാകയും ചെയ്യും. ആ വിസ്താരദിവസത്തേയ്ക്കു് തയ്യാറാവുന്നതിനുവേണ്ടി നാം മുമ്പിൽ കൂട്ടി ശീലിക്കണം. വലുതായും ശ്രേഷ്ഠമായും ഇരിക്കുന്ന ഈ പരമാൎത്ഥം നിങ്ങളുടെ ഹൃദയാംഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കട്ടെ. ആ സമയം മുതൽ പ്രകൃതിനന്നാകുമെന്നു് സഫലമായി ആശപ്പെടാം. പാരത്രികത്തെസംബന്ധിച്ചു് ഇങ്ങിനെ ഉള്ള ഉറപ്പോടുകൂടെ ദേശചരിത്രങ്ങളും പ്രത്യേകം ജനചരിത്രങ്ങളും പഠിച്ചാൽ വളരെപ്രയോജനമുണ്ടാകും" എന്നു് മേല്പടി പ്രസംഗത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

അതുകൊണ്ടു്, നാം എല്ലാവരും ഒന്നാമതായി ഈശ്വരനെ മനഃപൂൎവ്വം സേവിക്കയും, ഈശ്വരപ്രസാദത്തെ പ്രാൎത്ഥിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടു്, മററുനല്ലകാൎയ്യങ്ങളിലെന്നപോലെതന്നെ സ്വയംപരിഷ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കാൎയ്യത്തിലും പരിശ്രമിക്കുന്നതായാൽ കൃപാലുവായ ഈശ്വരൻ നമുക്കു് സഹായിക്കുമെന്നും, തന്നിമിത്തം നമ്മുടെ അനുഗ്രഹം സാധിച്ചുകാണ്മാൻ നമുക്കു് സംഗതിവരുമെന്നും ഉള്ള ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടുകൂടെ ഇതിനെ സമൎപ്പിക്കുന്നു.

൧൬. വെണ്മണികദംബൻ

നമ്പൂരിപ്പാട്ട്.

---

൧. ഭാഷാകവിശ്രേഷ്ഠനായ വെണ്മണിമകൻനമ്പൂരിപ്പാട്ട് പരലോകപ്രാപ്തനായവിവരം ഞങ്ങൾ എത്രയും വ്യസനത്തോടുകൂടി വായനക്കാരെ അറിയിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം രണ്ടുനാലുമാസമായിട്ട് കൊടുങ്ങല്ലൂരായിരുന്നുതാമസിച്ചിരുന്നതു, അവിടെ വച്ചു് ധനുമാസം൨൮-ാംനു വസൂരിയിലകപ്പെട്ടു, ദീനം വൈഷമ്യം ആകുമെന്ന് ആദ്യം ആരും ശങ്കിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം സ്വതെ അശക്തനും ഉദരരോഗിയുമായിരുന്നതിനാൽ ആ രോഗം ഇങ്ങിനെ വ്യസനകരമായി പര്യവസാനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ യോഗ്യത അറിഞ്ഞു കൊണ്ടാടുന്നതിനുള്ള അവസ്ഥയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ പേരിൽ ഭ്രാതൃസ്നേഹവുമുള്ള കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാരായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രൂഷിച്ചിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് അവസാനകാലത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് മനുഷ്യപ്രയത്നം കൊണ്ടു് നിവാൎയ്യങ്ങളായ ശല്യങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഊൎദ്ധ്വൻ വലിക്കുന്നതുവരെ നല്ലബോധമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ വളരെ ഈശ്വരസ്മരണയോടുകൂടിയാണ് മരിച്ചതു്.

ഈ സംഗതിയെപ്പററി തല്ക്കാലം ഞങ്ങൾ എന്തുപറയേണ്ടുമെന്നറിയുന്നില്ല. പതിനഞ്ചു് കൊല്ലത്തോളം അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു് നിഷ്കളങ്കമായ ബഹുമാനത്തോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി കഴിഞ്ഞിട്ടു ഞങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോയി എന്ന് മനസ്സുകൊണ്ടു് ഇതുവരെ തികച്ചും സങ്കല്പിക്കാറായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതയേയും കുറിച്ചു ഇനി ഒരിക്കൽ വിസ്താരമായി പറഞ്ഞുകൊള്ളാം. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഈ മരണത്തെപ്പററി ഞങ്ങൾക്കു് എഴുതിയയച്ചതിൽ നിന്ന് രണ്ടു് സംഗതി മാത്രം ഇവിടെ ചേൎക്കുന്നു.

"നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ജാതകം ഉണ്ടാക്കി എഴുതിയപ്പോൾ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വിദ്വാൻ ഇളയതമ്പുരാൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായ ജ്യോതി

ഷിവയ്യൻ കവിതാദി പല ഗുണങ്ങളുണ്ടാകുമെന്നു പറഞ്ഞിട്ട് ഒടുവിൽ സവ്കാൎയ്യങ്ങളിലും മന്ദതയും എന്നുപറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് മിക്ക വിഷയത്തിലും ഒത്തു കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പരലോകനിൎവ്വാണകാൎയ്യത്തിൽ മാത്രം മലയാളികളുടെ ഭാഗ്യക്ഷയംകൊണ്ട് കുറച്ചു തെററിപ്പോയി എന്ന് സങ്കടത്തോടുകൂടി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. . . . . . ഇദ്ദേഹം വസൂരിദീനത്തിലകപ്പെടുന്ന ദിവസം "രസികരഞ്ജിനീ" നാടകയോഗക്കാൎക്കുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത താഴെയെഴുതിയ പദ്യമാകുന്നു സ്വയംകൃതമായ ചരമശ്ലോകമെന്നു പറയേണ്ടത്.

"അയ്യോനല്ലൊരരങ്ങണഞ്ഞഭിനയത്തിന്നൊത്തകാലോചിത
ക്കയ്യോരോന്നുതുടന്നുനല്ലനടനെന്നാപ്പേരുകേൾപ്പാനഹം
പീയൂഷാംശുകലാകലാപതനയേഭക്തപ്രിയേനിൻകൃപാ
പീയൂഷത്തിനുകൈതൊഴുന്നുജഗദാലംബേകുരുംബേശരീ"

വസൂരിദീനം കണ്ടുതുടങ്ങിയ ദിവസം ചില കുട്ടികളുടെ നിൎബ്ബന്ധത്തിന്മേൽ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തതായ ഒരു പാട്ടിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളും താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

കണ്ണനുണ്ണീകരഞ്ഞീടൊല്ലേ—കഷ്ടമീവണ്ണം
കണ്ണുനീരൊലിപ്പിച്ചീടൊല്ലേ
വെണ്ണപാലിപ്പാപ്പംറൊട്ടിതിന്നുമിവശരിക്കെട്ടി
അണ്ണനുള്ളതിചിടട്ടിഎണ്ണിയേകാമെന്റെകുട്ടി

ഇനിയും കുറച്ചുകൂടി ഉണ്ടെന്നുകേട്ടു—ഞങ്ങൾക്ക് കിട്ടിയില്ല.

(൨വെണ്മണി കദംബൻനമ്പൂരിപ്പാട ന്തടച്ച)

കവിതാവിഷയത്തിൽ മലയാളികളുടെ ഇടയിലെല്ലാം വെണ്മണിനംപൂരിപ്പാട്ടിലെ പ്രസിദ്ധിതുടങ്ങീട്ടിപ്പോൾ അൻപതിൽചില്വാനം കൊല്ലമായി. ൧൦൪൦-ാമാണ്ടിന് മുമ്പിൽ അച്ഛൻനംപൂരിപ്പാട്ടിലെ കവിതയ്ക്ക് ധാരാളമായി പ്രചാരം തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ യശസ്സ് എല്ലാദിക്കിലും വ്യാപിച്ചതിൻെറശേഷം മകൻ അതിനെ വദ്ധിപ്പിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ കുറേക്കാലമായിട്ട് അവരുടെ പേരു കേൾക്കാത്തതായി അക്ഷരജ്ഞാനമുള്ള മലയാളികൾ ചുരുക്കമായി. കവിതയുടെ ഗുണദോഷം അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവരും "വെണ്മണിനംപൂരിപ്പാടോ, അദ്ദേഹത്തിനുസമം ഭാഷാകവികളുണ്ടോ" എന്നു പറയുന്നതു വളരെ സാധാരണയാണു്. നവീനകവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മററാരുടേയും കീത്തിക്കു ഇത്രപ്രചാരമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണു് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നതു്.

ഇതു് ആശ്ചര്യപ്പെടത്തക്ക ഒരു സംഗതിയാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അവരുടെ യാതൊരുകൃതിയും ഇതുവരെ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തീട്ടില്ല. അച്ചടിയന്ത്രത്തിൻെറ മിടുക്കുകൊണ്ടാണു ഇപ്പോഴത്തെ ഭാഷാകവികളിൽ പലരുടേയും പേരുകേട്ടുതുടങ്ങിയതു്. അതിൻെറ സഹായം കൂടാതെ നംപൂരിപ്പാട്ടിലെ കീത്തി മലയാളത്തിലെല്ലാം ഒരുപോലെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതയ്ക്കു അസാധാരണങ്ങളായ ചില ഗുണങ്ങളുണ്ടെന്നു് തീച്ചയാക്കാം; അവയിൽ ചിലതിനെ ഇവിടെ പറയാം.

അച്ഛൻേറയും മകൻേറയും കവിതയിലെ മണിപ്രവാളശുദ്ധിയാണു ജനങ്ങളെ ഒന്നാമതായി ഇത്രരസിപ്പിക്കുന്നതു്. മണിപ്രവാളത്തിന്നു വളരെ ശുദ്ധിവരുത്തി, ആദ്യമായി ഭംഗിയിൽ പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നതു് എഴുത്തച്ഛൻെറ 'ഭാരതത്തിലാണു്. കുഞ്ചൻനമ്പിയാർ തുള്ളലുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു് അതിനെ അനുസരിച്ചിട്ടാണു്. മററു പ്രാചീനകവികളാരും ഈ കാര്യത്തിൽ അശേഷം നിഷ്കർഷചെയ്തിട്ടില്ല. "അങ്ങോട്ടടൻപരിചിലിങ്ങോട്ടടൻ" എന്നും "ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ ഖരദൂഷണാദീൻ പോരാളിവീരൻസമരേനിഹത്യ" എന്നും മററും അപ്രസിദ്ധസംസ്കൃതപദങ്ങളേയും സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങളേയും പച്ചമലയാളപദങ്ങളേയും ഇടകലത്തി നെല്ലുംമോരുംകൂട്ടിയമാതിരിയാക്കി പ്രാചീനകവിതകളിൽ മിക്കതിലും പ്രയോഗി

ച്ച് കാണാം. അവരുടെഭാഷ സംസ്കൃതവുമല്ല മലയാളവുമല്ല, എളുപ്പത്തിൽ കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതിനായി നിൎമ്മിച്ച ഒരു വികൃതഭാഷ എന്നേപറവാൻ പാടുള്ളൂ. അവരുടെകവിതയ്ക്ക് എഴുത്തച്ഛന്റേയും നമ്പ്യാരുടേയും കൃതികൾക്കുള്ളതിൽ ഒരു ശതാംശമെങ്കിലും പ്രചാരമില്ലാതിരിക്കുന്നതിന്റെ പ്രധാനകാരണം ഇതാണ്. നവീനകവിതകളിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ രീതിയെ ആദ്യമായി അനുസരിച്ചുതുടങ്ങിയത് പൂന്തോട്ടത്തുനമ്പൂരിയാണ്. വെണ്മണി അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ട് അതിന് വളരെ പരിഷ്കാരംവരുത്തി. മകൻ നംപൂരിപ്പാടായിട്ട് അതിന് ഗുണങ്ങളെല്ലാംപൂൎത്തിയാക്കി. ആ ഗുണങ്ങളെന്തെല്ലാമാണെന്ന് വിവരിപ്പാൻ പ്രയാസമാണ്. അനുഭവംകൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കുവാനേ തരമുള്ളൂ. അപ്രസിദ്ധങ്ങളല്ലാത്ത സംസ്കൃതപദങ്ങളും മലയാളപദങ്ങളും ഇടകലൎന്ന് പാലും വെള്ളവും കൂടിച്ചേൎന്നപോലെ യോജിച്ച് വരുമ്പോളാണ് മണിപ്രവാളത്തിന് ശുദ്ധിയുണ്ടാകുന്നത് എന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ പറയുന്നുള്ളൂ. ഒരം കാൎയ്യത്തിലുള്ള നിഷ്കൎഷയാണ് മകൻനംപൂരിപ്പാട്ടിലെ കവിതയുടെ ഒരു പ്രധാനഗുണം.

കൎണ്ണസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള നിഷ്കൎഷ മറെറാരു കവിയും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ചെയ്തിട്ടില്ല, അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിലുള്ളതുപോലെ പദങ്ങൾക്ക് സ്നിഗ്ദ്ധത മററാരുടേതിലും കാണുവാൻ പ്രയാസം. അവിളംബോച്ചാരണത്തിന്ന് സുകരമാകുംവണ്ണം പദങ്ങളെ ഘടിപ്പിക്കുമ്പോളാണ് അതുകൾക്ക് സ്നിഗ്ദ്ധത ഉണ്ടാകുന്നത്. ഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിച്ച് വേണ്ടിടത്തെല്ലാം അക്ഷരങ്ങൾക്ക് ദ്വിത്വംവരുത്തുകയും അൎദ്ധാക്ഷരസംയുക്തമായ അക്ഷരങ്ങൾക്ക് മുകളിൽ വരുന്ന അക്ഷരങ്ങളുടെ സ്വഭാവംപോലെ ഗുരുലഘുത്വം കല്പിക്കുകയുമാകുന്നു ഇതിനു വേണ്ടത്. ചന്ദ്രകല, നക്രതുണ്ഡി, എന്ന പദങ്ങളെ സാധാരണയായി മലയാളത്തിൽ ചന്ദ്രക്കല, നക്രത്തുണ്ഡി എന്നാണ് ഉച്ചരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് സംസ്കൃതത്തിൽ ദ്വിത്വം വേണ്ടാത്തിടത്തു കൂടി ഭാഷയിൽ ദ്വിത്വം വേണമെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഭാഷയുടെ ഈ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിക്കാതെ കവിതയുണ്ടാക്കുന്നത് ശ്രവണസുഭഗമാവാൻ പാടില്ല. അതുപോലെതന്നെ ൽ, ൾ, എന്ന അൎദ്ധാക്ഷരങ്ങളോടു കൂടിയ ഹ്രസ്വാക്ഷരങ്ങൾ, മുകളിൽ ചില അക്ഷരങ്ങൾ വരുമ്പോൾ ലഘുക്കളുമാവും. സംസ്കൃതത്തിൽ ഇങ്ങിനെ വരുന്നതെല്ലാം ഗുരുവായിരിക്കും. അതിനെ അനുസരിക്കുകകൊണ്ടാണ് ഭാഷാകവിതയിൽ ചിലപ്പോൾ ഈ തെററുവരുന്നത്. ഈവക സംഗതികളിൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കുണ്ടായിരുന്ന നിബന്ധനകൾക്കു അവസാനമില്ല.

അവയെ മുഴുവൻ ഇവിടെ പറവാൻ അസാദ്ധ്യമാണ്. മുഴുവൻ ഓൎമ്മവയ്ക്കാനും ധരിപ്പാൻകൂടിയും പ്രയാസം. അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി ഇടപെട്ടാലേ മുഴുവൻ അറിവാനുംഅതുകൊണ്ടു് കവിതയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന സുഖം അനുഭവിക്കാനും പൂൎണ്ണമായിസാധിക്കൂ. അതുകൊണ്ടു് അവയുടെ സ്വഭാവം കാണിപ്പാൻമാത്രം കുറെ ഉദാഹരണങ്ങളെ ഇവിടെ പറയാം. "വദനതാരേശൻ" "നീലതോയദകചേ" എന്നുംമററും സംസ്കൃതത്തിൽ സാധുവാണെന്നുവച്ചു് "വദനതിങ്കൾ" "നീലതഴകുഴലി" എന്നും മററും ഭാഷയിൽപ്രയോഗിച്ചാൽ കൎണ്ണശൂലംതന്നെ. ഭാഷയിൽ "വദനത്തിങ്കൾ" 'നീലത്തഴക്കുഴലി' എന്നായിരിക്കണം "മന്മഥകൽഹാരഗന്ധം ഗ്രഹിക്കാത്തവർ താനൊ" "മന്നിൽ വാനവനോടിവൎണ്ണമരുളി" ഇവിടെ 'വർ', 'ന്നിൽ' എന്നതു് ഗുരുവാക്കിയതു് അഭംഗിയാണ്. അതുപോലെതന്നെ "പോക്കളത്തിൽ ജയമാൻമേവിട്ടും" എന്നതിൽ "ത്തിൽ" എന്നതു് ലഘുവായതും അഭംഗിയാണ്. നവീനസമ്പ്രദായപ്രകാരം ഇങ്ങിനെ പലസംഗതികളിൽ നിഷ്കൎഷ ചെയ്യാനുണ്ടു്.

നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ ഒരു പ്രത്യേക സുഖംതോന്നുന്നതിന്നു് മററൊരുകാരണം അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രാസപ്രയോഗമാണ്. സാധാരണകവികൾ ശ്ലോകത്തിലും മററും രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരത്തിൽ മാത്രമേ പ്രാസംവരുത്താറുള്ളൂ. കൎണ്ണസുഖത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതുകൊണ്ടു് വലിയ ശ്ലോകങ്ങളിൽ പറയത്തക്കതായ ഫലപ്രാപ്തിയൊന്നുമില്ല. നമ്പൂരിപ്പാട്ട് അനുപ്രാസത്തെ അതു് അധികം ദീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതു്. "പത്മജാതാത്മജായേ" "അമ്പൊത്തുസമ്പത്തുമേ", "വിശിഖാംഭോധൌവിശാലേക്ഷണേ" എന്നു് പാദാന്തത്തിലും "കോടക്കാൎവ്വൎണ്ണനോടക്കുഴലോട്ടു്" "ശൈലാത്മജാഭജനമോജനമോഹനാംഗി" എന്ന പാദമദ്ധ്യത്തിലും മററുമുള്ള പ്രാസത്തിന്നാണ് അദ്ദേഹം അധികം നിഷ്കൎഷിക്കുന്നത്.

"ചോപ്പും ചോരത്തിളപ്പും ചൊകചൊക വിലസിത്തത്തുമത്തപ്പൂതങ്കക്കോപ്പും കൊണ്ടൽക്കററപ്പുള്ളണികുഴലുമണിത്തിങ്കളും തിങ്ങൾതോറും" ഇങ്ങിനെ പാദാരംഭത്തിലും ഉള്ള അക്ഷരങ്ങളുടെ ഐക്യംകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം സവിശേഷമായി കൎണ്ണസുഖം ജനിപ്പിക്കുന്നതു്. ഈ വിദ്യയില്ലാത്തതായിട്ടു് അദ്ദേഹം ഒരു ശ്ലോകമെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടോ എന്നു് സംശയമാണ്. നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേ കവിതയിലെല്ലാം ഹാസ്യരസമാണ് പ്രധാനം. കേൾക്കുമ്പോൾ ചിരിക്കത്തക്കതായിട്ടു് ഒരു പൊടിക്കയ്യില്ലാത്തശ്ലോകം അദ്ദേഹം ഉ

ണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. ഇതു കൊണ്ടു് ചിലപ്പോൾ മററു രസങ്ങൾക്കു് ന്യൂനതവരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്തായാലും ഫലിതം കൂടാതെ സംസാരിപ്പാനും കവിതയുണ്ടാക്കാനും അദ്ദേഹത്തിന്നു് പ്രയാസമാണ്. വിഷയം എന്തായാലും അദ്ദേഹം ചിരിക്കാൻ വഴിയുണ്ടാക്കും. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിത വായിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്കു് ഇതു് അനുഭവമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് ഇവിടെ ഉദാഹരണമൊന്നും ചേൎക്കുന്നില്ല. നംപൂരിപ്പാട് വളരെ നിഷ്കളങ്കനായ ഒരാളായിരുന്നു. ഇടപെടും തോറും എല്ലാവൎക്കും അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു് സ്നേഹവും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതാണ്. അദ്ദേഹം പലരെക്കുറിച്ചും ശകാരമായി ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതിനാൽ ചിലൎക്കു് അദ്ദേഹത്തോടു് മുഷിച്ചിലുണ്ടായിരുന്നുഎങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെക്കണ്ടു് കുറേനേരം സംസാരിച്ചാൽ ആ കവിതയുണ്ടാക്കിയതു് ദുഷ്ടവിചാരത്തിന്മേലല്ല, നേരംപോക്കിന്നു് മാത്രമായിട്ടാണ് എന്നു ബോദ്ധ്യംവന്നു അവരുടെ മുഷിച്ചിൽ തീൎന്നുപോകുന്നതാണ്.

മലയാളത്തിലെല്ലാം ഇത്ര പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഈ മഹാകവിയുടെ യാതൊരുകൃതിയും ഇതുവരെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളിൽ ചിലതു ഞങ്ങളുടെ കൈവശത്തിൽ കിട്ടീട്ടുണ്ട്. വേറെ ചിലതുകൂടി ഇല്ലത്തു് കിടപ്പുണ്ടെന്നു് ഒരു വൎത്തമാനം കേട്ടു; അതുകളേയുംകൂടി സമ്പാദിപ്പാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ കൃതികൾ ഒന്നെങ്കിലും മുഴുവനായിട്ടില്ല. അവയെ ഉണ്ടാക്കിക്കിടക്കുന്ന മട്ടിൽ കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടു്. പല ചില്ലറക്കവിതകളും ഊഞ്ഞാൽപാട്ടും കുറിയാററപ്പാട്ടും മററും ഉണ്ടാക്കി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഈകാലത്തു ഈ മഹാകവിയുടെ കൃതികൾ അച്ഛൻെറ കൃതികളെപ്പോലെ ആരും കാണാതെ കിടന്നു് നശിച്ചുപോകുന്നതു വലിയ കഷ്ടമായിരിക്കുമല്ലോ. എന്നാൽ അദ്ദേഹമുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഓലയിലും കടലാസിലും അവിടേയും ഇവിടേയും എഴുതിയിരിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു് എല്ലാം നേരെയാക്കി അച്ചടിക്കുന്നതിനു കുറെ താമസം വേണ്ടിവരുമെന്നു തോന്നുന്നു. എങ്ങിനെ ആയാലും അതുകൾ മലയാളികൾ ഉപയോഗിക്കത്തക്ക സ്ഥിതിയിൽ പുറത്തുവരുന്നതാണ്. അവയുടെ പേരും, സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു് ഒരു സംക്ഷേപവിവരണവും വരുന്ന വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

നംപൂരിപ്പാട്ടിലെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്നേഹിതന്മാർ ഓരോപ്രകൃതത്തിൽ പലശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതിൽനിന്നു് രണ്ടുശ്ലോ

കം താഴെച്ചേൎക്കുന്നു. അതിൽ നിന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും ഒരുവിധം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

കോടക്കാറണിനേൎന്നിറംഫലിതമായ്പാരംപതുക്കെപ്പറ-
ഞ്ഞീടും വാക്കവലിപ്പമുള്ളനയനം ചിന്നുന്നമന്ദംപരം
നാടെല്ലാം നിറയുന്നകീൎത്തികവിതാസാമൎത്ഥ്യമിസ്സൽഗുണം
കൂടീടുംചെറുതായൊരീനരവിഴഞ്ഞെത്തുന്നലാത്തുംവിധം.
(കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ)

ഉന്മേഷത്തൊടുതാൻമുറുക്കിയരികത്തല്പംമുറുക്കാനുമായ്
ച്ചുമ്മാതേമണിപത്തടിപ്പതുവരേമൂടിപ്പുതച്ചങ്ങിനെ
ബ്രഹ്മസ്വംമഠമായതിന്റെപടിയിൽപൂൎണ്ണാനുമോദംപരം
ബ്രഹ്മംകണ്ടമരുന്നവെണ്മണിമകൻനമ്പൂരിയെക്കണ്ടുഞാൻ.
(കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ)

വെണ്മണിനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കു് കവിതയുണ്ടാക്കുകയും ഫലിതം പറയുകയുമല്ലാതെ മറെറാരുവേലയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു ജീവകാലം മുഴുവനും ഇങ്ങിനെ കഴിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹം ഒരു ഗ്രന്ഥമെങ്കിലും മുഴുവനാക്കീട്ടില്ല. കവിത്വംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന യശസ്സിനു് അദ്ദേഹത്തിനു മോഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല ഇങ്ങിനെ വന്നത്. സാക്ഷാൽ കവികൾക്കു് വിഹിതമായിട്ടുള്ള ഈ മോഹം അദ്ദേഹത്തിനു് ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ പേരു നിലനിറുത്തത്തക്കതായി ഏതെങ്കിലും ഒന്നു് രണ്ടു് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുഴുവനാക്കണമെന്നുള്ള വിചാരം അദ്ദേഹത്തിനു് എല്ലായ്പ്പൊഴും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ സഹജശത്രുവായ അമാന്തംനിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്നു് അതു് സാധിച്ചില്ല. ഈ അമാന്തം എത്രത്തോളം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു അദ്ദേഹത്തെ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞവൎക്കേ അറിഞ്ഞുകൂടു. ൨൫-ാംനു തൃശ്ശിവപേരൂർ എത്തുവാൻ അടിയന്തിരമായി ഒരാവശ്യമുണ്ടെന്നു് ൫-ാംനു അറിഞ്ഞാൽ അന്നുമുതൽക്കു് യാത്രപുറപ്പെട്ടു് തുടങ്ങും. ൨൦-ാംനു-യോടു കൂടിയെങ്കിലും ഇല്ലത്തുനിന്നു് പുറപ്പെടാൻ സാധിച്ചാൽ അത്ഭുതമായി; വഴിക്കു് കൊടുങ്ങല്ലൂർ കയറും. ഒന്നു രണ്ടു ദിവസം അവിടെ താമസിച്ചാലും അവശ്യത്തിന്നു് തൃശ്ശിവപേരൂരു് എത്താൻ പ്രയാസമില്ലല്ലോ എന്നു് സമാധാനിച്ചു് അവിടെ താമസം തുടങ്ങും. ഒന്നു് രണ്ടു് ദിവസംപോയി പത്തിരുപതു് ദിവസം ആകും. പിന്നത്തെ മാസം ൨൫-ാംനു തൃശ്ശിവപേരൂർ എത്തിയാൽ ഭാഗ്യം. അത്ര അമാന്തക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മററു ദോഷങ്ങളെല്ലാം എ

ത്തുയോ കുറവായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഈ ദോഷം തന്നിക്കുണ്ടായിരുന്ന അനേകം ഗുണങ്ങൾക്ക് ഒരു പുഴുക്കുത്തായിരുന്നു.

കവിതയുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ഈ അമാന്തത്തെ സഹായിപ്പാൻ ഒരു സംഗതികൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. ദ്രുതകവിതയിൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കു ഭ്രമമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കവിതയുണ്ടാക്കുന്നേതു് കഴിയുന്നിടത്തോളം നന്നായിരിക്കണം, എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ അഭിപ്രായം. ഒരു ശ്ലോകമുണ്ടാക്കുവാൻ ഒരു നാഴികയോ ഒരു ദിവസമോ ഒരുമാസമോ അയിരിക്കട്ടെ. കവിവിചാരിച്ചാൽ അതിലും നന്നാക്കുവാൻ പാടില്ല എന്നുള്ള വിധത്തിലായി തീരണം. ഇങ്ങനെ പൊടിയിട്ടു വിളക്കിമിനുക്കുന്ന ഒരു കവിവളരെ അമാന്തക്കാരനും കൂടിയായാൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുഴുവനാവാത്തതു അത്ര അത്ഭുതമല്ലല്ലോ. താഴെപ്പറയുന്ന കൃതികൾ അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതായി ഞങ്ങൾ അറിയുന്നു.

൧. ഭ്രൂതിഭ്രഷ്ടചരിതം: ഇതു് അറുനൂററിച്ചില്വാനം ശ്ലോകത്തിൽ ഒരു കൃത്രിമകഥയാണ്. ഇതിലെ കഥയ്ക്കു് വളരെ ചമല്ക്കാരമുണ്ടെന്നു് പറവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ വളരെ സാരസ്യവും മാധുൎയ്യവുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ അനവധിയുണ്ടു്. കഥമുഴുവനായിട്ടില്ലെങ്കിലും തീരാത്തബാക്കി കുറച്ചേ ഉള്ളു. കുറെ ഓലയിലും കുറെ കടലാസിലും അങ്ങുമിങ്ങുമായിട്ടാണ് അതു എഴുതിയിട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഈ നൂലാമാല നേരെ കോൎക്കുന്നതിനു കുറെ പ്രയാസമുണ്ടു്. എല്ലാം കൂടി നോക്കിനേരേയാക്കി എഴുതിവരുന്നുണ്ടു്.

൨. പൂരസഹസ്രം: ഇതു് തൃശ്ശിവപേരൂർ പൂരത്തെക്കുറിച്ചു് അയിരം ശ്ലോകമാണ്, അയിരം നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേതാണ്, എന്നുവച്ചാൽ അയിരം വേണമെന്നു് വിചാരിച്ചു, എഴുനൂററിച്ചില്വാനമേ അയിട്ടുള്ളു. ഇതിൽ നിന്നു് ൧൨൦-ശ്ലോകം 'മനോരമ' അച്ചുക്കൂടത്തിൽ നിന്നു് അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കൃതികളിൽ ഇതിലെ ഒരം ഭാഗം മാത്രമെ ഇതുവരെ വെളിച്ചത്തായിട്ടുള്ളു. ഇതിലും വിശേഷമായ ശ്ലോകങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടു്. പൂരദിവസം താൻ തൃശ്ശിവപേരൂരു് കണ്ട കാഴ്ചകളുടേയും പലരോടും സംസാരിച്ചതിൻേറയും വിവരമാണ് ഒരം ഗ്രന്ഥം. ഇതിലെ എല്ലാഭാഗവും അച്ചടിപ്പിക്കുവാൻ പാടുണ്ടോ എന്നു് സംശയമാണ്.

൩. നാടകങ്ങൾ: ഇവയെക്കുറിച്ചു് അധികമൊന്നും പറവാനില്ല, മൂന്നുനാടകം ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങീട്ടുണ്ടു്. "അതിമോഹം" എന്നു പേരായ് ഒന്നിലേ രണ്ടങ്കത്തോളം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ശേ

ഷം രണ്ടും അതുതന്നെയും ആയിട്ടില്ല. കഴിഞ്ഞേടത്തോളം ഉള്ള തിലെല്ലാം ഫലിതം ധാരാളമായിട്ടുണ്ട്. ശ്ലോകങ്ങളും വളരെ മിനുസ മാണ്.

൫. പാഞ്ചാലീസ്വയംബരം: ഇതു് ഒരു ഓട്ടൻതുള്ളലാണ്. കഥാവിസ്താരം വളരെ കലശൽതന്നെ. കവിതയ്ക്കു് കുഞ്ചൻനമ്പിയാരുടേയും നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയും രസികതകളെല്ലാമുണ്ട്. ഇതിൻെറ രചനാഭംഗിയും ലാളിത്യവും പ്രാസവും ഫലിതവും ഇന്നപ്രകാരമെന്ന് പറവാൻ പ്രയാസം. അനുഭവിച്ചവൎക്ക മാത്രം അറിയാം.

൬. കുചേലോപാഖ്യാനം: ഇതു് ഒരു ശീതങ്കനാണ്. ഇതിലും മേല്പറഞ്ഞതിലുള്ളപോലെയുള്ള ഗുണങ്ങളെല്ലാമുണ്ട്. കഥാവിസ്താരം കുറെ അധികമായില്ലേയോ എന്നുമാത്രം ഞങ്ങൾ സംശയിക്കുന്നു.

൭. ജൂബിലിതുള്ളൽ: കൊച്ചീശീമയിൽ ജൂബിലിമഹോത്സവം ഘോഷിച്ചതിനെപ്പററിയുള്ള ഒരു ഓട്ടൻതുള്ളലാകുന്നു. ആകപ്പാടെ ഇതും വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും മുൻപറഞ്ഞ തുള്ളലുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടുവാൻ തക്ക യോഗ്യതയില്ലെന്നാണ ഞങ്ങൾക്ക് തോന്നുന്നതു്.

൮. അജ്ഞാതവാസം: ഇതു് ഒരു ആട്ടക്കഥയാണ്. ഇങ്ങിനെ താൻ ഒരു ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടെന്ന് നമ്പൂരിപ്പാട്ട് പറഞ്ഞു് കേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ ഞങ്ങൾ അതു് കണ്ടിട്ടില്ല. അതിൽനിന്ന് മൂന്ന് നാലു് ശ്ലോകങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന്മാത്രമേയുള്ളൂ.

൯. ഭാണം: ഈ ഭാണത്തിൻെറ പേരു ഞങ്ങൾ തല്ക്കാലം ഓക്കുന്നില്ല. ഭാണത്തിൻെറ ലക്ഷണങ്ങളും മററും അദ്ദേഹം പൂൎണ്ണമായി ധരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഇതിൽ പല ന്യൂനതകളുമുണ്ട്. എങ്കിലും ഒരു വിടനെ നായകനായി നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേ കയ്യിൽകിട്ടിയാൽ പിന്നെ അമാന്തംവരുവാൻ പാടുണ്ടോ. ലക്ഷണങ്ങൾക്ക് എന്തു് ന്യൂനതവന്നാലും ആകപ്പാടെ ആസ്വാദ്യതയ്ക്കു് കുറവുവരാൻ സംഗതിയില്ല.

൧൦. പലവക: ഇതുകൂടാതെ ചില്ലറക്കവിതകൾ പലതും ഉണ്ട്. അമ്പതും അറുപതും നൂറും ശ്ലോകങ്ങളായിട്ട് പല ചെറിയ പ്രബന്ധങ്ങളും കൈകൊട്ടിപ്പാട്ടുകളും ഒററപ്പാട്ടുകളും ഒരു പറയൻതുള്ളലിലെ ഗണപതിയും മററുപലതും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. അതെല്ലാം എവിടെയുണ്ടെന്ന് അറിയുന്നില്ല. ഓരോസന്ദൎഭത്തിൽ

കവിതന്നെ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ അവയെക്കുറിച്ച് ഞങ്ങൾക്കു വേറെ അറിവൊന്നുമില്ല.

൧൦. ഒററശ്ലോകങ്ങൾ: നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ യോഗ്യത മുഴുവൻ കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഒററശ്ലോകങ്ങളിലാണു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ അസാമാന്യമായ പ്രസിദ്ധിക്കു് കാരണവും ഇതുകളാണു്. അദ്ദേഹത്തിനു കഥാരചനയ്ക്കു സാമൎത്ഥ്യം കുറവായിരുന്നു. കഥയുടെ അവയവങ്ങൾക്കു് വേണ്ടപോലെയുള്ള താരതമ്യം കല്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം മനസ്സിരുത്തിയിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ചിലപ്പോൾ വിടവുകൾ കയ്യിനെക്കാൾ വലുതായിട്ടും കണ്ടേക്കാം. എങ്കിലും ഏതുകഥയിലെയും ശ്ലോകങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി നോക്കുമ്പോൾ മററു ന്യൂനതകൾ എല്ലാം മറന്നുപോകും. ഒററശ്ലോകങ്ങളിൽ മററാലോചനകൾക്കു് അവകാശമില്ലാത്തതിനാൽ ഭംഗിമാത്രമേയുള്ളൂ. ഈവക ശ്ലോകങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഓരോ പ്രകൃതത്തിൽ അനവധിയുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ പലതിനും ശ്രോത്രപരമ്പരയായി വളരെ പ്രചാരവുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

വെൺമണിനംപൂരിപ്പാട്ടു്.

(വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അഭിപ്രായം)

വെണ്മണിനമ്പൂരിയുടെ "ഭൂതിഭൂഷചരിതം" ഒട്ടു മുക്കാലും വായിച്ചു. ഇത്ര ഫലിതമുള്ള ഒരു ഭാഷാകവിത കണ്ടിട്ടില്ലാ. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ തുള്ളക്കഥകൾ ചിലതു തുള്ളക്കാരും മററും ചൊല്ലിക്കേട്ടിട്ടുള്ളതിനും ഇതിനുമായി മാധുൎയ്യത്തിൻെറ താരതമ്യവിവേചനം അത്ര എളുപ്പമല്ല. അതിലളിതങ്ങളായ പദ്യങ്ങളിലാണു് തമ്പൂരിപ്പാട്ടു് ഈ അനിതരസാധാരണമായ മാധുൎയ്യം വരുത്തിയിരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതു് ഒരു വിശേഷംതന്നെ—ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ മനോധൎമ്മത്തിൻെറ അപ്രതിഹതമായ പ്രവാഹത്തിന്നു് ഒരുപ്രകാരത്തിലും ഒരിടത്തും തട്ടു വരുന്നില്ലാ. മറെറാരു കവി ശങ്കിക്കുന്ന ദിക്കിൽ ഇദ്ദേഹം എന്തെങ്കിലും "തട്ടിമൂളിക്കും". സരസ്വതീപ്രസാദവിശേഷത്താൽ അതു ബഹുരസമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഗ്രാമ്യമോ അഗ്രാമ്യമോ എന്നും മററും ഉള്ള വിചാരം കൂടാതെ "തോന്നിയതു പറയുന്ന" മാതിരിയാണു്. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ പോക്കു്. പ്രായേണ മനസ്സിനെ ഇളക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള കവികളൊക്കെയും അങ്ങിനെതന്നെയായിരുന്നു. ഭാഷാകവിതയിൽ ഈ ഒരു രീതിക്കു വളരെ സാരള്യമുണ്ടു്, എന്നാൽ ചില

ഭാഷ കുറെ കനമാക്കീട്ടുണ്ടു്. "ഭ്രുതിഭ്രഷചരിതം" ൧൨൨-ാം ശ്ലോകത്തിൽ "കെതികേടോ?" എന്നു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു "ഗതികേടോ?" എന്നുതന്നെ ആയിരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. അനേകഭാഷാഭേദങ്ങൾ ഈ കൃതിയിൽ നിന്നു ഇപ്പോൾ എനിക്ക് മനസ്സിലാകാൻ ഇടയാകുന്നു. വാക്കിലുള്ള ഭംഗിയിൽ ഒട്ടും കുറവല്ലാ അൎത്ഥത്തിലെ ചമല്ക്കാരം. "കഥപറകിലുറങ്ങും നീയഹോ പിന്നെ മൂളുന്നതിനിവിടെ"- ഇതിൻെറ ശേഷത്തെ മറ്റൊരു കവിയും നംപൂരിപ്പാട്ടുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതുപോലെ ഫലിതമായും ചമല്ക്കാരമായും പൂരിപ്പിക്കാൻ ശക്തനാകയില്ല. അതിനടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ ശ്രീയുടെ വാക്കിൽ "എഷഞാൻ" എന്നുള്ളതു ഭാഷയെ മാത്രം നോക്കിയിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ ദോഷമല്ലാ-"സീതഞാൻ" എന്നപോലെയേ അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. "മന്നൻെറമുന്നിലൊരുമന്നനു മന്നയാനേ" ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങളെ വിലമതിക്കാൻ പാടില്ലാ. ഇതുപോലെ സൌന്ദൎയ്യമകരന്ദം ഒഴുകുന്ന ഭാഗങ്ങൾ പല ഘട്ടങ്ങളിലുമുണ്ടു്. അതെല്ലാം എടുത്തു് കാണിച്ചും അഭിപ്രായഭേദത്താലോ രുചിഭേദത്താലൊ ഭംഗിയില്ലെന്നു തോന്നുന്ന ചില രീതികളെ നിൎദ്ദേശിച്ചും ഒരു വിവരണമെഴുതാൻ രസമുണ്ടു്. പക്ഷേ അതിനു വേണ്ടുന്ന സമയം കാട്ടുന്നില്ലാ. എട്ടോ പത്തോ കൃതികൾ അഭിപ്രായത്തിന്നായി ഓരോരുത്തരും അയച്ചിട്ടുള്ളതു ഓരോന്നായി നോക്കിവരുന്നു. അത്രയും തീൎന്നിട്ടു എൻെറ ഇഷ്ടാനുസാരേണ എന്തെങ്കിലും ഒന്നെഴുതാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു "തിരുനീങ്ങിക്കടലാടാം" എന്നു കരുതിയിരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ ആയിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ഇന്നു് ഭ്രുതിഭ്രഷചരിതം വായിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ടായ രസത്തെ ഇങ്ങിനെ ചുരുക്കത്തിലെങ്കിലും നിങ്ങളെ അറിയിക്കേണ്ടതു യുക്തമാണെന്നു തോന്നി അല്പമായ ശരീരസുഖക്കേടിൻെറ മദ്ധ്യത്തിലും ഇത്രയും എഴുതിയതാണു്.

൧൭. സാഹിത്യവിവേചനം.

ഏതുഭാഷയുടേയും അഭിവൃദ്ധിക്കും ശുദ്ധിക്കും മുഖ്യമായി ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതു് ആ ഭാഷയിലെ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഗുണാഗുണങ്ങളെ ചിന്തിക്കുന്നതിനു് സഹായിക്കുന്നതായ സൂത്രങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു. ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇ

ല്ലാഞ്ഞാൽ പുതുതായി ഉണ്ടായിവരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പററി ഗുണമാകട്ടെ, ദോഷമാകട്ടെ, ഒരഭിപ്രായം ബന്ധിച്ചുപറവാൻ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു സാധിക്കുന്നതല്ലാ. ഒരു സമയം സഹൃദയന്മാരായ വിദ്വാന്മാക്ക് അതു സാധിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ തന്നെ പ്രമാണപുരസ്സരം പറഞ്ഞു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതല്ലല്ലോ. അതിനാൽ സഹൃദയഹൃദയാഹ്ലാദകരമായിരിക്കുന്ന ചമല്ക്കാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു ശോഭിക്കുന്ന ഉത്തമകാവ്യങ്ങൾക്കും 'ചവൈതുഹിചവൈതുഹി' എന്നും മററും കുറെ വലിച്ചെഴുതിക്കൂട്ടിയ പൊട്ടക്കാവ്യങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ പ്രചാരം വന്നേക്കാമെന്നുമാത്രമല്ലാ ചിലപ്പോൾ കള്ളപ്പണം വെള്ളിപ്പണത്തേക്കാൾ വിലപോയി എന്നും വന്നേക്കാം. ഈ വിധം ഉത്തമകവനകർത്താക്കന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതായ സഹൃദയവിവേചനം ശൂന്യമായി വരുമ്പോൾ സൽക്കവനം ക്ഷയിക്കയും ദുഷ്കവനം വദ്ധിക്കയും എന്നുവേണ്ടാ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയും ശുദ്ധിയും നശിച്ചുപോകയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഭാഷാപോഷണതല്പരന്മാരായവർ ഒന്നാമതു ദൃഷ്ടിവയ്ക്കേണ്ടതു സാഹിത്യവിവേചനവിഷയത്തിലാകുന്നു.

നമ്മുടെ ഭാഷയിലാകട്ടെ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു ഒററഗ്രന്ഥം പോലും ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നു വളരെ വ്യസനത്തോടെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാവ്യലക്ഷണങ്ങളും ദോഷങ്ങളും സവിസ്തരം വൎണ്ണിക്കുന്ന സാഹിത്യദപ്പണം, മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അനവധി സംസ്കൃതത്തിലും മാത്ത്യൂ അർണാൾഡ് മുതലായ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠന്മാർ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വളരെ ഇംഗ്ലീഷിലും ഉണ്ടാകകൊണ്ടു ആ ഭാഷകളിൽ സാമാന്യം അറിവുള്ള ഒരുത്തന്നു അവയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിച്ചു രസിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയുണ്ട്. മലയാളഭാഷയിൽ ഈ വകയായതൊരുഗ്രന്ഥവും ഇല്ലായ്കയാൽ ഇന്നഗ്രന്ഥത്തിന്നു ഇന്നഗുണങ്ങളൊ ദോഷങ്ങളോ ഉണ്ടെന്നോ ഉത്തമകാവ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ട ലക്ഷണങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയാണെന്നോ കാവ്യദോഷങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയെന്നോ ക്ലിപ്തമായി അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ ചുരുക്കം. "കാവ്യം" എന്നവാക്കിന്റെ അത്ഥംപോലും ശരിയായി മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ളവർ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അധികം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ലാ.

"കാവ്യം" എന്നുവച്ചാലെന്താണ് എന്നു ആരോടെങ്കിലും ചോദിച്ചുനോക്കിയാൽ മിക്ക ആളുകളും 'ശ്രീരാമോദന്തം' 'കൃഷ്ണവിലാസം' ഇതൊക്കെയാണ് എന്നാണ് പറയുക. മററുചിലർ 'കാവ്യം' എന്നുവച്ചാൽ ഗീൎവ്വാണഭാഷയിൽ പുരാണകഥകളെ ശ്ലോകരൂപേണ വൎണ്ണിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു എന്നുപറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ ശരിയായ

അഭിപ്രായക്കാർ പത്തിലൊന്നുപോലും ഇല്ലെന്നു നിശ്ചയം തന്നെ. നമ്മുടെ കൂട്ടരിൽ മിക്കവരും 'അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട്' ഒരു കാവ്യമാണെന്നു പറയുമോ? നിശ്ചയമായും ഇല്ലാ. 'ഇന്ദുലേഖാ' ഒരു കാവ്യമാണെന്നു പറയുമോ? നിശ്ചയമായും ഇല്ല. 'വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം' എന്നു ധരിച്ചിട്ടുള്ളവർ വളരെ വളരെ ചുരുക്കം. പദ്യമാകട്ടെ ഗദ്യമാകട്ടെ സംസ്കൃതഭാഷയിലാകട്ടെ, വേറെ ഒന്നിലാകട്ടെ, കഥ പ്രാചീനമാകട്ടെ, നവീനമാകട്ടെ, എഴുതിയതു കടലാസിലാകട്ടെ, ഓലയിലാകട്ടെ, ശൃംഗാരാദിരസങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഏതു് സാഹിത്യപ്രബന്ധവും കാവ്യമാകുന്നു. നാടകമാകട്ടെ; ആഖ്യായികയാകട്ടെ, കിളിപ്പാട്ടാകട്ടെ, മണിപ്രവാളമാകട്ടെ, പാനയാകട്ടെ, തുള്ളലാകട്ടെ, എന്നുവേണ്ടാ എല്ലാവക പ്രബന്ധങ്ങളും (ശൃംഗാരം മുതലായ രസങ്ങൾ അടങ്ങിയവയായിരുന്നാൽ) കാവ്യങ്ങളാകുന്നു. കേവലം രസശൂന്യങ്ങളായ കൊഴുവിറക്കം പണയാധാരം, ഹൈക്കോടതിവിധി "എഴുത്തുകിട്ടി വസ്തുതവായിച്ചുമനസ്സിലാക്കി" എന്നു തുടങ്ങിയ സന്ദേശപത്രങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം പ്രബന്ധങ്ങളാണെങ്കിലും കാവ്യങ്ങളാകുന്നതല്ലാ എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

മേൽ കാണിച്ചപ്രകാരം നമ്മുടെ ഇടയിൽ സാഹിത്യവിവേചനവിഷയമായ അറിവും അറിവുസമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും ഇല്ലായ്കകൊണ്ടു് മലയാളഭാഷ വലിയവലിയ കഷ്ടദശയിലായിരിക്കുന്നു. ഉത്തമവാക്യങ്ങളെ വായിച്ചു രസിപ്പാനുള്ള ശക്തി മുഴുവനും മനുഷ്യനു് പ്രകൃതിസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതല്ലാ. പഞ്ചസാരയുടെ മാധുൎയ്യവും, പനിനീർ പുഷ്പത്തിൻെറ സൌരഭ്യവും, അനുഭവിച്ചു രസിപ്പാൻ അക്ഷരജ്ഞാനംപോലും ഇല്ലാത്തവനും കഴിയുന്നതാണെങ്കിലും 'ഇന്ദുലേഖ' വായിച്ചു് അതിലുള്ള രസങ്ങളെ പൂൎണ്ണമായി അനുഭവിക്കേണ്ടതിനു് ചുരുങ്ങിയപഠിപ്പുകാരെക്കൊണ്ടു് മതിയാകുന്നതല്ലെന്നു് വിദ്വാന്മാൎക്കു് അറിയാം. അതുകൊണ്ടു് സാഹിത്യവിവേചനഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഇല്ലാതെയിരിക്കെ വിവേചനശക്തി മലയാളികൾക്കു് കുറെ കുറവായിക്കാണുന്നതുകൊണ്ടു് ആശ്ചൎയ്യപ്പെടുവാനില്ലാ. അച്ചടിച്ചുവരുന്ന പുസ്തകങ്ങൾക്കെല്ലാം (നല്ലതാകട്ടെ ചീത്തയാകട്ടെ) ഒരുപോലെ പ്രചാരം ഉണ്ടായിക്കാണുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല കഷ്ടിച്ചു പുസ്തകത്തിൻെറപേർവായിപ്പാൻകഴിയുന്ന ചില വിദ്വാന്മാർചാടിപ്പുറപ്പെട്ടു് പുസ്തകാവലിയെ സരളവും, ലളിതവും, മട്ടുളവും, ചെണ്ടയുംഅകുന്നുഎന്നുംമറ്റും പാവാൻ മടിക്കുന്നതുമില്ലാ. 'ഇന്ദുലേഖ'യും സ്ത്രീയാണു്, 'മീനാക്ഷി'യും സ്ത്രീയാണു്. പിന്നെഎന്താണു തമ്മിൽ വ്യത്യാസം എ

ന്നാണു ആളുകൾ പറയുക; മലയാളികളായ വായനക്കാൎക്ക് ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഗുണദോഷം ചിന്തിപ്പാനുള്ള ശക്തി ജലദോഷം പിടിച്ച മൂക്കുപോലെയായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടാണ് മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കും ശുദ്ധിക്കും കഠിനമായ തരക്കേട വന്നിരിക്കുന്നതെന്നോ വരുവാൻ പോകുന്നതെന്നോ ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നത്. വല്ലമുക്കിലോ മൂലയിലോ സഹൃദയന്മാരായവരാരെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവർ വല്ലപുസ്തകത്തെപ്പററിയും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതിൽ മുമ്പറഞ്ഞ വിഢ്യാന്മാരോട് യോജിച്ചില്ലെന്നുവരുകിൽ അതും അപകടം ആയി. സാഹിത്യവിവേചനഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടുള്ള ഈ വക ദോഷങ്ങളെ ഒഴിക്കുന്നതു ലയാളഭാഷാപരിഷ്കാരതല്പരന്മാരുടെ ഒന്നാമത്തെ ചുമതലയാണെന്നും ഞാൻ ഇവിടെ പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ദുഷ്കവിതയുടെ പ്രചാരം കൊണ്ടുള്ള ദോഷങ്ങൾ എത്രത്തോളം ഫലനപ്പെട്ടവയാണെന്നും, അവയെ ഒഴിക്കുന്നതിനുവേണ്ട ഏപ്പാടുചെയ്യുന്നത് എത്ര ആവശ്യമാണെന്നും പ്രാചീനന്മാർ അറിഞ്ഞിരുന്നു എന്നു പലേസംഗതികളാലും ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുന്നു. മുന്നൂററിൽചില്വാനം കൊല്ലം മുമ്പു ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ആൎക്കെങ്കിലും വല്ല പുസ്തകവുമെഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലായിരുന്നു. ഗവൎമ്മെൻറു നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ഒരു പണ്ഡിതസംഘം പരിശോധിച്ചു അനുമതി കൊടുത്തല്ലാതെ യാതൊരു പുസ്തകവും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൂടായിരുന്നു. ഗ്രീക്കുരാജ്യത്തിൽ പണ്ടാരെങ്കിലും വല്ലപുസ്തകവുമുണ്ടാക്കിയാൽ നാട്ടുകാരെല്ലാപേരും ഒത്തു കൂടുന്നതായ മഹോത്സവസ്ഥലങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോയി യോഗ്യന്മാരായ വിദ്വാന്മാരുടെ സദസ്സിൽവച്ചു വായിച്ചുകേൾപ്പിക്ക പതിവായിരുന്നു. ആ വിദ്വാന്മാരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരമായിരുന്നു പുസ്തകത്തിൻെറ പ്രചാരവും. നമ്മുടെ ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തുതന്നെ പണ്ടത്തേക്കാലത്തു ഭോജപ്രഭൃതികളുടെ സദസ്സിലുണ്ടായ അഭിപ്രായത്തെ അനുസരിച്ചേ ഏതു പുസ്തകത്തിനും പ്രചാരം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു, എന്നു പലേ ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ നിന്നും തെളിവാകുന്നുണ്ട്. ഇക്കാലത്തു നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ളതുപോലെ നല്ലഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും ചീത്തഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ പ്രചാരം ഉണ്ടാവുകയും സാഹിത്യവിവേചനം കേവലം ശൂന്യമാകയും ചെയ്യുന്നത് ലോകത്തിൽ യാതൊരുദിക്കിലും യാതൊരുകാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി ചരിത്രത്തിൽ കാണ്മാൻ പ്രയാസം. സാഹിത്യരാജ്യത്തിലുള്ള ഒരു വിധമായ അരാജകത്വത്തെ കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ ദൂരീകരിച്ചു ഒരു വിധം ബാധകളും അഴിമതികളും മേലാൽഉണ്ടാകാതെയിരിപ്പാൻ വേണ്ടി അവശ്യമുള്ളതായ നിയമങ്ങളെ നിൎമ്മിക്കുന്നതു അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

വിഷമുള്ള ഭക്ഷണപദാൎത്ഥങ്ങളുടെ പ്രചാരത്താൽ പ്രജകൾക്കു ഏതുപ്രകാരം പ്രാണനാശം വരുന്നുവൊ അതുപോലെതന്നെ ദുഷ്ടകവിതയുടെ പ്രചാരം സാഹിത്യചമൽക്കാരങ്ങളെ ആസ്വാദിക്കുന്നതിന്നു് അവൎക്കുള്ള ശക്തിയെ കെടുക്കുന്നു.

സാഹിത്യവിവേചനാഭാവം മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കും ശുദ്ധിക്കും ഇതുവരെ എത്രത്തോളം ബാധകമായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഈ ദോഷത്തെ നിവാരണം ചെയ്യുന്നതിന്നു വിവേചനവിഷയമായ അറിവു പൊതുവിൽജനങ്ങൾക്കുണ്ടാക്കിത്തീൎപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു് എത്ര ആവശ്യമാണെന്നും ഇതിന്നു മുമ്പു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ പല പിരിവുകളേയും അവയുടെ ഉത്ഭവം, സ്വഭാവം മുതലായവയേയും വിവരിക്കുന്നതു ൟ സന്ദൎഭത്തിൽ ആവശ്യമായി തീൎന്നിരിക്കുന്നു.

ലോകത്തിലുള്ള മിക്ക ഭാഷകളിലും ഉള്ളതുപോലെ മലയാളത്തിലും സാഹിത്യത്തിന്നു 'പദ്യം' 'ഗദ്യം' എന്നിങ്ങനെ രണ്ടുപിരിവുകൾ ഉണ്ടു്. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഇതുവരെ ഉണ്ടാക്കിയതൊ ഇനി ഉണ്ടാക്കുന്നതൊ ആയ സകല കാവ്യങ്ങളും പദ്യമോ ഗദ്യമോ ആയിരിക്കുന്നതാണു്. പദ്യം എന്ന വാക്കുകൊണ്ടു പാദങ്ങളെക്കൊണ്ടു രചിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു മാത്രമെ സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളു എന്നു വരികിലും അതിന്റെ സങ്കേതികാൎത്ഥം ഇതിൽ നിന്നു കുറെ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടാണു്. മാത്രകളെ ഏതാനും ക്രമങ്ങളെഅനുസരിച്ചു വിന്യസിക്കുന്നതിനാൽ താളം ഏതുവിധം ഉണ്ടാകുന്നുവോ അതേപ്രകാരം ഗുരുലഘുക്കളായ അക്ഷരങ്ങളെ ചില ക്രമപ്രകാരം വിന്യസിച്ചു കൎണ്ണാനന്ദപ്രദമാകുംവണ്ണം ഉണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു 'പദ്യം' വിന്യാസഭേദംകൊണ്ടു പഞ്ചാരി, ത്രിപടമുതലായ അനേകവിധതാളങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ തന്നെ, കാകളി, കളകാഞ്ചി, മുതലായ പലമാതിരിവൃത്തങ്ങൾ പദ്യത്തിലുണ്ടു്. ഗദ്യത്തിനാകട്ടെ, പദങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേൎക്കുന്നതിൽ ൟ വക യാതൊരു ക്ലെശവും ഇല്ലാ. അതിൽ അൎത്ഥം വിശദമായി പുറപ്പെടണമെന്നല്ലാതെ പദ്യത്തിലുള്ളപോലെ മാത്രാസങ്കലനം വേണമെന്നുള്ള നിൎബന്ധമില്ലാ. ഇതിൽ നിന്നു പദ്യരചന ഗദ്യരചനയെക്കാൾ പ്രയാസമേറുന്നതാണെന്നു അറിയാമല്ലോ. അതുകൊണ്ടു മലയാളത്തിൽ പ്രഥമമായി ഉണ്ടായതു ഗദ്യമാണെന്നും അതിൽപിന്നെ ഏറിയൊരുകാലം കഴിഞ്ഞശേഷം മാത്രമെ പദ്യം ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ പാടുള്ളു എന്നും ചിലർ അനുമാനിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ യഥാൎത്ഥം ഇങ്ങിനെയല്ലാ.

സാധാരണയായി ജനസമുദായത്തിന്റേയും, ഭാഷയുടേയും

ആരംഭത്തിൽ പദ്യംതന്നെ പ്രധാനം എന്നു പലേ വിദ്വാന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ പദ്യം ഏതുപ്രകാരത്തിലുത്ഭവിച്ചു വളൎന്നുവന്നു എന്നു നോക്കുക. പുരാതനകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യവൎഗ്ഗം മുഴുവനും പരിഷ്കാരലേശംപോലും ഇല്ലാതെ വേട്ടയാടിയോ കാലിമേച്ചു നാട്ടുതെണ്ടിയോ നടക്കുന്ന പരിഷകളായിരുന്നു എന്നും ഈ പരിഷകൾ പരസ്പരവൈരത്തോടുകൂടി ഇരുന്നു എന്നും ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നു അറിയാമല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ഒരു പരിഷയിൽ അല്പം സരസ്വതീപ്രസാദം ഉള്ള വല്ലവനും തിന്നു പുളച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൻമദ്ധ്യേ തൻെറ പരിഷക്കാർ എതിർപരിഷക്കാരുടെ കാലികളെ എത്ര സമൎത്ഥതയോടെ കവൎന്നു കൊണ്ടുവന്നുകളഞ്ഞു എന്നോ, തൻെറ പരിഷയുടെ നേതാവു് അതിശക്തന്മാരായി എത്ര എതിരാളികളെ തൻെറ ഗദകൊണ്ടടിച്ചു കൊന്നു് എന്നോ മററോ പാട്ടുകയും കൎണ്ണാനന്ദപ്രദവും ഗ്രഹണധാരണാദികൾക്ക് ഏററവും എളുപ്പവും ജാത്യാഭിമാനോദ്ദീപകവും ആയ ഈ പാട്ടു മററുള്ളവർ കേട്ടു കൊണ്ടാടി പഠിച്ചുചൊല്ലി നടക്കുകയും കാലാന്തരംകൊണ്ടു ഇതിനും പരിഷ്കൃതമായി വേറെവിധത്തിലുണ്ടാകുന്ന പാട്ടുകൾക്കും പരക്കെ പ്രചാരമുണ്ടായി വരികയും ചെയ്തിരിക്കണം. ലോകത്തിലുള്ള മിക്കജനസമുദായങ്ങളുടെ ഇടയിലും പദ്യം ഇങ്ങിനെ ജനിച്ചു വളൎന്നതാണെന്ന് ഓരോ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നതിനെ യുക്തിയും അനുഭവവും സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നു. ഗ്രീക്കു,ലാററിൻ, സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ മഹാഭാഷകളിലെല്ലാം ആദ്യം ഉണ്ടായതു് പദ്യമാണെന്ന് മാത്രമല്ലാ അവയിലുള്ള പ്രധാനകവനങ്ങളും പദ്യരീതിയിലുള്ളവയാകുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ മലയാളത്തിലും ആദ്യം ഉണ്ടായ കവനങ്ങൾ പദ്യരീതിയിലാകുന്നു. പരദേശത്തുനിന്നു കേരളത്തിൽവന്നു കുടിയേറിയ നമ്മുടെ പൂൎവ്വന്മാർ ദുൎദ്ദേവതാദിബാധകളെ നിവാരണംചെയ്യാൻവേണ്ടി ഭദ്രകാളി, ശാസ്താവു, മുതലായ ദൈവങ്ങളെ ഭജിക്കേണ്ടിവന്നതിൽ ഉപയോഗിപ്പാൻ വേണ്ടി പലവിധ കീൎത്തനങ്ങൾ, തോററങ്ങൾ, ഇവയും, തച്ചോളിഒതേനൻ മുതലായ പരാക്രമശാലികളുടെ ചരിതങ്ങളെ ഘോഷിക്കുന്ന പാട്ടുകളും, കൃഷിപ്പാട്ടുകൾ, കോലടിപ്പാട്ടുകൾ ഈ വക വിനോദകരങ്ങളായ ഗാനങ്ങളും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു നിൎവ്വിവാദമാണ്. ഇങ്ങിനെ കീൎത്തനം, പാന, തുള്ളപ്പാട്ടു, കിളിപ്പാട്ടു, മണിപ്രവാളം മുതലായ പലവക ശാഖകളായി നാനാവിഷയങ്ങളേയും പററി പദ്യകാവ്യങ്ങൾ എണ്ണത്തിലും വണ്ണത്തിലും വൎദ്ധിച്ചുവന്നു. ഗദ്യമാകട്ടെ മലയാളത്തിൽ നന്നാ കുറച്ചുമാത്രമേയുള്ളു. എന്നുമാത്രമല്ല, ഉള്ളതു നൂററിൽ തൊണ്ണൂററിഒൻപതും നൂതനകൃതികളാ

ളും ആണ്. ആദ്യകാലംമുതൽക്കുതന്നെ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ കത്തിടപാട്ടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഒരുവിധം ഗദ്യം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു എന്നു തീർച്ചയാണെങ്കിലും ചിറയ്ക്കൽ, തലശ്ശേരി, കോഴിക്കോട്ട്, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ ഇവിടങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥവരികൾ എഴുതുവാൻ തുടങ്ങിയതുവരെ ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ യാതൊന്നും ഉണ്ടായതായി കാണുന്നില്ല. ഇതിൽപിന്നെ തച്ചുശാസ്ത്രം, വ്യവഹാരം, വൈദ്യം, കാണം, ജന്മമര്യാദ ഇങ്ങിനെ പലവക വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. എന്നാൽ ഇവയൊന്നും കാവ്യം എന്നു പറഞ്ഞുകൂടത്തക്കവയല്ലല്ലോ. ഗദ്യരീതിയിൽ ഉത്തമകവനം മലയാളത്തിലുണ്ടായതു് ശക്തൻ സാമൂതിരിപ്പാട്ടു തമ്പുരാൻെറ കാലത്തു മാത്രമാണ്. അക്കാലത്തുണ്ടായ മഴമംഗലം നമ്പൂരിയുടെ 'ഭാഷാനൈഷധം' 'പുനംനമ്പൂതിരിയുടെ പാഞ്ചാലീസ്വയംബരം' ഈ രണ്ടു ചമ്പുക്കളിലുള്ള ഗദ്യത്തിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കുറെ അധികമാണെന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇതു രണ്ടും ചമല്ക്കാരസാഗരങ്ങളാണെന്നു സഹൃദയന്മാരെല്ലാവരും ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിക്കുന്നതാകുന്നു. ശുദ്ധമേ ഗദ്യരീതിയിൽ കാവ്യങ്ങൾ 'കുന്ദലതാ' വരുന്നതിന്നു മുമ്പു ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു തന്നെ പറയണം. അതിന്നിപ്പുറമാകട്ടെ ഗദ്യകാവ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ അസാധാരണമായ പുഷ്ടിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷ് ഗദ്യസാഹിത്യത്തിൻെറ പ്രധാന അംഗമായ 'നോവൽ' എന്ന കാവ്യരീതിയെ അനുകരിച്ചുള്ളതാകയാൽ മലയാളഭാഷ ഗദ്യത്തിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിന്നു് മുഖ്യമായി കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മലയാളത്തിലുള്ള പദ്യങ്ങൾ കാകളി, അന്നനട, മുതലായ ചില വൃത്തങ്ങളിൽ എഴുതിയ കിളിപ്പാട്ടു്, തുള്ളൽപ്പാട്ടു് ഈവകകളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം തമിഴുമട്ടിനെ അനുസരിച്ചും സ്രഗ്ദ്ധരാ, ഗീതി ഈ വക വൃത്തങ്ങളിലുള്ള ശ്ലോകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സംസ്കൃതരീതിയെ അനുസരിച്ചും ആകുന്നു. ഭാഷയുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുമ്പോൾ വൃത്തങ്ങൾ തമിഴിൽ നിന്നു കടം വാങ്ങുവാനാകുന്നു അധികം അവകാശമുള്ളതെന്നു് വരികിലും തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനല്ലാതെ ആരുംതന്നെ തമിഴു സമ്പ്രദായങ്ങളിലുള്ള വൃത്തങ്ങളെ മലയാളത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയതായി കാണുന്നില്ലാ. ഇതുകൊണ്ടാകുന്നു മലയാളത്തിൽ പദ്യരചന മിക്കതും സംസ്കൃതസമ്പ്രദായത്തെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ സംസ്കൃതവും മയാളവും തമ്മിൽ ഈ സംഗതിയിൽ ചില സാരമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉള്ളതു മറന്നുകളയത്തക്കതല്ലാ. ഒന്നാമതു് സംസ്കൃത

ത്തിൽ ശബ്ദാലങ്കാരം ഉത്തമകവനങ്ങൾക്ക് അപരിത്യാജ്യമായ ഒരു ലക്ഷണമാണെന്നു വച്ചിട്ടില്ലാ. എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ പ്രാസം (ചുരുങ്ങിയപക്ഷം ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസമെങ്കിലും) കൂടാത്തതു ശ്ലോകമാണോ എന്നുതന്നെ ചിലർ സംശയിച്ചേക്കാം. ഈവക നിഷ്കർഷകൾ ഒരേ അൎത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്ന അനവധി പൎയ്യായശബ്ദങ്ങൾ അടങ്ങിയ സംസ്കൃതത്തിലുംകൂടി കവിയുടെ ഭാവനാശക്തിയുടെ അപ്രതിബന്ധമായ പാച്ചലിന്നും തന്മൂലം അൎത്ഥകല്പനയ്ക്കും വളരെ ബാധകമായി വരുന്നു എന്നിരിക്കെ മലയാളത്തിലുള്ള പദദൌൎല്ലഭ്യത്തിന്റെ അവസ്ഥയ്ക്കു ഇതുകൊണ്ടുള്ള തരക്കേട്ട എത്ര അധികമുണ്ടാകണമെന്നു ഏവനും ആലോചിച്ചാലറിയാം. അറിയാത്തവരുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഉണ്ണായിവാരരുടെ 'നളചരിതം' ആട്ടക്കഥ ഒന്നു വായിച്ചു് നോക്കട്ടെ. ഇങ്ങിനെയെല്ലാമിരിക്കെ ഈ നിഷ്കൎഷ ഉണ്ടാവാൻ സംഗതി എന്തായിരിക്കണമെന്നു ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇതു് ഗീർവ്വാണഭാഷയിൽ അധികമായ താല്പൎയ്യത്തോടും പച്ചമലയാളത്തിൽ കേവലം നിന്ദയോടുംകൂടിയ ചില പ്രാചീനവിദ്വാന്മാർ വെച്ച വഴ്വാണെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്. മലയാളത്തിൽ കവിത്വപക്ഷം ശബ്ദഭംഗിയല്ലാതെ എന്താണുള്ളതു്? അൎത്ഥഗാംഭീൎയ്യം ഉണ്ടോ? ഉണ്ടാവാൻ പാട്ടുണ്ടോ? എന്ന അഭിപ്രായം മുറുക്കെ പിടിച്ചും ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളുടെ

'ഭാഷാകവിനിവഹോയം
ദോഷാകരവദ്വിഭാതിഭുവനതലേ
പ്രായേണവൃത്തഹീനഃ
സൂൎയ്യലോകേനിരസ്തഗോപ്രസരഃ'

എന്ന ശ്ലോകത്തെ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്ന സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർ ഇന്നും നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ അനേകംപേർ ഉണ്ടു്. മലയാളപദ്യരചനയിൽ അഭിവൃദ്ധി വരണമെങ്കിൽ മേല്പറഞ്ഞ നിഷ്കൎഷയെ ഒന്നാമതു് തള്ളിക്കളയണം. എന്നാൽ പ്രാസം ദീക്ഷിക്കാതെ തല്ക്കാലം മലയാളത്തിൽ ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ അതു പൊതുജനങ്ങൾക്കു അത്ര രുചിക്കയില്ല എന്നതു വസ്തുതതന്നെ. എങ്കിലും അൎത്ഥത്തിന്നു ബാധകമാകുംവണ്ണമുള്ള പ്രാസാപേക്ഷ ഒരു ദൂഷ്യമാണെന്നും അതു കാലക്രമേണ വിട്ടുകളയേണ്ടതാണെന്നും കവികളുടെ മനസ്സിൽ ഒരു ഓൎമ്മയുണ്ടായിരിക്കട്ടെ. 'പച്ച' മലയാളത്തിൽ ഉള്ള പരിഹാസം ഹേതുവായി പ്രാചീനവിദ്വാന്മാർ ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ള നിശ്ചയത്തെ അസ്പദമാക്കി അൎത്ഥത്തെ കൊന്നു ശബ്ദത്തിനു് വളമിടുന്ന സമ്പ്രദായം ഒരു ദൂഷ്യമാണെന്നു് ആധുനികഭാഷാകവികൾക്ക് ... ബോദ്ധ്യം വന്നാൽതന്നെ വലിയ കാൎയ്യമായി.

രണ്ടാമതുള്ള വലിയൊരു വ്യത്യാസം, സംസ്കൃതപദ്യത്തിൽ പദങ്ങൾ യാതൊരു ക്രമവും കൂടാതെ എവിടെ എങ്കിലും ചേൎക്കുന്നതിന്നു വിരോധമില്ലാ. മലയാളത്തിലൊ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു് അഭംഗിയായിത്തീരുമെന്നു തന്നെയല്ലോ, അതുകൊണ്ടു് ക്ലിഷ്ടത, സന്നിഗ്ദ്ധത മുതലായ കാവ്യദോഷങ്ങൾക്കിടയാകുന്നതുമാണു. സംസ്കൃതത്തിൽ 'ഒന്നായ് ചേൎക്കുമാം പദങ്ങളിടവിട്ടെങ്ങെങ്കിലും ചേൎത്തിടാം' എങ്കിലും കേരളഭാഷയിങ്കലതുപോലല്ല എന്നു ഘോഷിക്കുന്ന കവി തന്നെ,

'എന്നല്ലല്ലുണ്ടായ്വരുമത്രരാമൻ
തന്നുത്ഭവേ കൌതുകമെത്രയുണ്ടോ'
'ഇന്നിസ്സ്വൈരമയേകളിക്കുകചിരിച്ചെന്നോതുമാളീജനം'

എന്നും മറ്റും പ്രയോഗിച്ചതു കാണുമ്പോൾ ആധുനികകവികൾ ഈ വിഷയത്തിൽ എത്ര അപരാധികളാണെന്നു് ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുന്നതാണല്ലോ. സംസ്കൃതത്തിലുള്ളതുപോലെ മലയാളത്തിൽ വിശേഷണവിശേഷ്യങ്ങൾ തമ്മിലും ആഖ്യാഖ്യാതങ്ങൾ തമ്മിലും പൊരുത്തം ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥ അറിയുന്ന ഏവനും മലയാളത്തിൽ ദുരാന്വയം തരക്കേടാകുന്നു എന്നു അറിയാം.

പിന്നെ മൂന്നാമത്തെ ഒരു വ്യത്യാസം, പ്രയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങളെപ്പറ്റിയെടത്തോളമാകുന്നു. സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ ശുദ്ധി, സന്ധി, ഈ സംഗതികളെപ്പറ്റി വലിയ നിഷ്കൎഷയുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ മലയാളത്തിലാകട്ടെ സന്ധി ചേൎക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയും, മണിപ്രവാളശുദ്ധിയെപ്പറ്റിയും വളരെ തെറ്റായ ഒരു ധാരണ പരക്കേയുണ്ടു്. പദങ്ങൾ (ഭാഷയാകട്ടെ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും എടുത്തവയാകട്ടെ) കൂട്ടിച്ചേൎക്കുന്നതിൽ എങ്ങിനെയെങ്കിലും തരംപോലെ ചെത്തിക്കുറയ്ക്കുകയോ തച്ചുനീട്ടുകയോ ചെയ്യാനും ഗുരുലഘുവാക്കുകയും ലഘുഗുരുവാക്കുകയും ചെയ്യാനും തങ്ങൾക്കു പൂൎണ്ണാധികാരം ഉണ്ടെന്നാകുന്നു ഇപ്പോഴുള്ള പലകവികളുടേയും ധാരണ. ഈവക പ്രയോഗങ്ങളാൽ അശ്രാവ്യതവരുന്നുണ്ടോ എന്നുള്ള ആലോചന അവൎക്കു ലേശംപോലും ഇല്ല. 'വരിച്ചുമമസോദരീ' എന്നതിനാൽ 'വരിച്ചൂ' എന്നതിനുപകരം അകാരാന്തംലോപിച്ചു പ്രയോഗിച്ചതും 'ഉദയഗിരിചുകന്യ' എന്നതിലെ അന്ത്യസ്വരം ദീൎഘിച്ചതും ഭാഷാരീതിക്കു് അനുസരിച്ചാണെന്നുമാത്രമല്ലാ അതുകൊണ്ടു അശ്രാവ്യതവരുന്നതുംഇല്ല. എന്നാൽ 'പൊന്നോലാ പലവിധഭൂഷണങ്ങളാലും' എന്നതിൽ 'ഓലാ' എന്ന അന്ത്യസ്വരം ദീൎഘിച്ചതും "പാരിന്നധീശതവനന്ദനനല്ലേരാമൻ" എന്നു പ്രയോഗിച്ചതിൽ അല്ലേ, എന്ന പദ

ത്തിലടങ്ങിയ ഏ, അവ്യയത്തെ വാൻമുറിച്ചതും ചുരുങ്ങിയ കുററമല്ലെ ന്നു തന്നെയല്ല, അതു വായിക്കുമ്പോൾ കണ്ണുകഠോരമായിതോന്നുന്നുഎ ന്നും സഹൃദയന്മാർ പറയാതിരിക്കയില്ല. 'പോയാദിദം'(=പോയാൽ+ ഇദം)മുതലായ പുതിയ സന്ധികളും ഉണ്ണായിവാര്യരുടെ 'ചാമിവ' (=ചാകും+ഇവ) മുതലായ പ്രയോഗങ്ങളും അനുകരിക്കത്തക്കവയല്ല. മണിപ്രവാളശുദ്ധിയുടെ കാര്യത്തിൽ വേണ്ടതക്ക നിഷ്കൎഷ ചെയ്യുന്ന വരായ് അധുനിക ഭാഷാകവികളിൽ ചിലരുണ്ടെന്നുവരികിലും അ നേകം ആളുകൾ അപൂൎവങ്ങളായ സംസ്കൃത പദങ്ങളും അരനാഴിക നീളമുള്ള സമാസങ്ങളും ഒന്നോ, അരയോ മലയാളവാക്കുകളോടൊന്നി ച്ച് തിലതണ്ഡുലന്യായേന കൂടിക്കലൎത്തി മണിപ്രവാളമെന്നപേരുമിട്ടു ചില ശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നവരാണ്. അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ സംസ്കൃതപ ദങ്ങളും, സുബന്ത പ്രത്യയങ്ങളും, തിങന്ത ക്രിയകളും, സംസ്കൃതാ വ്യയങ്ങളും മററും മലയാളത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുപോകരുതെന്നു ഇൻ ഡ്യൻ ശിക്ഷാനിയമത്തിൽ ഒരു വകുപ്പു ചേൎത്താൽ വേണ്ടില്ലെന്നുതോ ന്നുന്നു. കഴിഞ്ഞ എഫ്. ഏ. പരീക്ഷയ്ക്കു പഠിപ്പാൻ വച്ചിരുന്ന 'രു ഗ്മിണീപരിണയം' എന്ന മണിപ്രവാള കാവ്യത്തിൽ പകുതിയോളം ശ്ലോകങ്ങൾ ശുദ്ധ സംസ്കൃതംതന്നെയാണ്. ഈ വക ശുദ്ധസം സ്കൃത ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയ പുസ്തകങ്ങൾക്ക് 'മണിപ്രവാളം' എ ന്ന് പേരിടുന്നതു കാണുമ്പോൾ ഇതു അറുപത്തഞ്ചാമത്തെ ഒരു അ നാചാരമോ എന്നു ശംകിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

---

൧൯. കാവ്യോദ്ദേശ്യം.

കാവ്യങ്ങൾ വായിക്കുകയും അതുകളിൽ രസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ പലരുമുണ്ടെങ്കിലും അതുകളുടെ ഗുണാഗുണങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നവർ വളരെ ഉണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. വാ യിക്കുന്നവരിൽ പലരും ഓരോ കവിതകളെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായങ്ങൾ പറയുന്നത് ഏകദേശം സംഗീതജ്ഞാനമുണ്ടെന്നുള്ള അഭിമാനം മാത്ര മുള്ളവർ അകാലത്തിൽ താളംപിടിക്കുകയും തലകുലുക്കുകയും ചെയ്യു ന്നതുപോലെ ആയിക്കാണുമ്പോൾ അവർ എത്രത്തോളം സൂക്ഷ്മം അറി യുന്നുണ്ടെന്ന് ഏകദേശം തീൎച്ചയാക്കാം. എന്നാൽ ഇതിനേക്കുറിച്ച് അത്ര അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. സാധാരണ മലയാളികൾക്ക് കാവ്യങ്ങളു

ടെ ഗുണാഗുണങ്ങളെ അറിയുന്നതിന് ബ്രഹ്മാവുകൊടുത്ത ബുദ്ധിയല്ലാതെ വേറെ ഒരു സഹായവും ഇല്ല, സംസ്കൃതത്തിൽ കാവ്യപ്രകാശം, സാഹിത്യദർപ്പണം, മുതലായ അനേക ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷിൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി അസംഖ്യം പുസ്തകങ്ങളും ഉള്ളതുകൊണ്ടു് അ ഭാഷകളിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവക്ക് കാവ്യങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെസൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നതിന്ന് വേണ്ട സഹായങ്ങളുണ്ടു്. മലയാളത്തിൽ ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും, ഇപ്പോൾ അച്ചടിച്ചു കാണുന്ന കവിതകളിൽ അധികവും, കാവ്യലക്ഷണം കുറഞ്ഞവയാകകൊണ്ടും, ഈ വക കവിതകളിൽ മാത്രം പരിചയിക്കുകയും, ഇതരഭാഷകൾ പഠിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ള മലയാളികളുടെ രസികതയ്ക്കു കൌടില്യമുണ്ടാകുന്നതു സ്വാഭാവികമാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഈ വിഷയത്തിൽ ജനങ്ങൾക്ക് നേരായ വഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന്ന് സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലുമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രീതിയെ അനുസരിച്ചു സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചു ഇവിടെ കുറെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിന്ന് ഞങ്ങൾ തുനിയുന്നു.

കാവ്യം എന്നു വച്ചാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ എന്താകുന്നു എന്നാണ് നാം ആദ്യമായി അറിയേണ്ടതു്. എന്നാൽ എന്തിൻെറ എങ്കിലും സ്വഭാവത്തേയോ ഗുണദോഷങ്ങളേയോ കുറിച്ചു ആലോചിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ അതിൻെറ ഉദ്ദേശമെന്താണെന്ന് ആലോചിക്കുന്നതു പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണ്. ആ ഉദ്ദേശം എല്ലാപ്പോഴും വിശദമായി നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഇല്ലെങ്കിൽ നാം പറയുന്നതു ചിലപ്പോൾ കുറെ അപ്രസ്തുതമായി വന്നേയ്ക്കാം. ഒരു രാജ്യത്തെ രാജ്യഭരണത്തിൽ എന്തെല്ലാം ഗുണദോഷങ്ങളുണ്ടെന്നോ, ഏതുരീതിയിലുള്ള രാജ്യഭരണമാണ് എല്ലാത്തിലും നല്ലതെന്നോ നിരൂപിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ രാജ്യഭരണത്തിൻെറ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്ന് അറിയുന്നതു് ആവശ്യമല്ലേ? അതുപോലെതന്നെ കാവ്യമെന്നു വച്ചാൽ എന്താണെന്നും അതിന്നു എന്തെല്ലാം ലക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും തീർച്ചയാക്കുവാൻ പുറപ്പെടുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ കാവ്യത്തിൻെറ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നും, അതു് മനുഷ്യർക്ക് ഏതുവിധത്തിൽ ഉപകരിക്കുന്നതാണെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.

വേദം, ശാസ്ത്രം, കാവ്യം ഇതുകളാകുന്നു നമ്മുടെ അദ്ധ്യയനത്തിൻെറ പ്രധാനവിഷയങ്ങൾ. ഇതിൽ ഓരോന്നിൻെറ മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശം ഓരോന്നാണെങ്കിലും എല്ലാത്തിന്നും സാധാരണമായ ഉദ്ദേശം ഇന്നതു ചെയ്യണമെന്നും ഇന്നതു ചെയ്യരുതെന്നുമുള്ള കൃത്യാകൃത്യോപദേശമാകുന്നു. എന്നാൽ ഇതിൽ ഓരോന്ന് ആ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതു ഓരോ പ്രകാരത്തിലാണ്. വേദം കൃത്യാകൃത്യ

ങ്ങൾ ഇന്നതാണെന്നും, അതുകളെ ലംഘിച്ചാൽ ഇന്നിന്ന ശിക്ഷകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും രാജശാസനപോലെ കല്പിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. ശാസ്ത്രം യുക്തിയുക്തമായി അതാതിന്റെ കാരണങ്ങളെ പ്രതിപാദിച്ചു് ഒരു സുഹൃത്തിനെപ്പോലെ നമ്മളെപറഞ്ഞു സമ്മതിപ്പിച്ചു് നമുക്ക് കൃത്യാകൃത്യബോധമുണ്ടാക്കുന്നു. കാവ്യം ഒരുഇഷ്ടഭാൎയ്യയെപ്പോലെ സരസവാക്കുകളെക്കൊണ്ടു കൎത്തവ്യകൎമ്മങ്ങളിൽ നമുക്ക് അഭിരുചിയും അകൃത്യങ്ങളിൽ വിമുഖതയും ജനിപ്പിക്കുന്നു.

കാവ്യശാസ്ത്രങ്ങൾക്ക് ഉഭയസാധാരണമായ ഉദ്ദേശം മേല്പറഞ്ഞതാണെങ്കിലും അതുകൾ പഠിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്കുണ്ടാകുന്ന പ്രഭാവം രണ്ടുപ്രകാരത്തിലാണ്. ശാസ്ത്രാദ്ധ്യയനം കൊണ്ടു് ബുദ്ധിക്ക് തീക്ഷ്ണതയും ശക്തിയും കാവ്യാദ്ധ്യയനംകൊണ്ടു് ബുദ്ധിക്ക് ഗുണവുമാണ് ഉണ്ടാകുന്നതു്. ശാസ്ത്രം മനുഷ്യരെ ബുദ്ധിമാന്മാരും കാവ്യം ഗുണവാന്മാരുമാക്കിത്തീൎക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിന്നു് ഈ ഗുണമുണ്ടെന്നു പലൎക്കും സമ്മതമാണെങ്കിലും കാവ്യത്തിന്നു മേല്പറഞ്ഞ ഗുണമുണ്ടെന്നു് ധരിച്ചിട്ടുള്ളവർ വളരെ ഉണ്ടോ എന്നു് സംശയമാണ്. ഇതിന്നു കാരണമെന്തെന്നാൽ, കാവ്യം മനോഗുണത്തിന്നു് ആസ്പദമായ കൃത്യാകൃത്യബോധത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. ഇന്നതുചെയ്യണമെന്നും, ഇന്നതു് ചെയ്യരുതെന്നും സ്പഷ്ടമായി പറയുന്നതുകൊണ്ടല്ല. കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ നമുക്ക് അനുഭവസിദ്ധങ്ങളാക്കിത്തീൎക്കുന്നതു കൊണ്ടാണ്. സാധാരണയായി ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ കാവ്യങ്ങളിൽ ഇന്നതു് കൃത്യമെന്നും ഇന്നതു അകൃത്യമെന്നും, പ്രത്യേകം വിചാരിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അതുകളെ വായിക്കുമ്പോൾ കൃത്യാകൃത്യവിചാരമാണ് നമുക്കു മുഖ്യമായുണ്ടാകുന്നതു്. കാവ്യാദ്ധ്യയനം കൊണ്ടു രാവണദുൎയ്യോധനാദികളെപ്പോലെയല്ല രാമയുധിഷ്ഠിരാദികളെപ്പോലെയാണ് നാം പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതു് എന്നു് നമുക്ക് അനുഭവമാകയും, അതുനിമിത്തമായി ശുഭകൎമ്മങ്ങളിലും സൽഗുണങ്ങളിലും അഭിരുചിയും അശുഭകൎമ്മങ്ങളിലും ദുൎഗ്ഗുണങ്ങളിലും വിമുഖതയും ഉണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. പലപ്പോഴും പല സൽക്കവിതകളിൽ പരിചയിച്ചു് ഠരം അനുഭവമുണ്ടാകുമ്പോൾ ഠരം അഭിരുചിയും വിമുഖതയും സ്ഥായിയായിവരികയും അതിനാൽ ബുദ്ധിക്ക് ഗുണോൽകൎഷമുണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു മനോവികാരം കൂടക്കൂടെ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ആ വികാരം ക്രമേണ സ്ഥായിയാകുമെന്നുള്ളതിലേക്ക് സജ്ജനസംസൎഗ്ഗംകൊണ്ടു് മനുഷ്യർ ശിഷ്ടന്മാരാകുന്നതും ദുൎജ്ജനസംസൎഗ്ഗംകൊണ്ടു് ദുഷ്ടന്മാരാകുന്നതും ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

രാജ്യവും വസ്തുക്കളും ദേഹവും ഭാര്യയേയും
പൂജ്യരാംഭ്രാതൃസുതന്മാരെയുമെന്നല്ലഹോ
ഇക്ഷിതിതന്നിലിനിക്കുള്ളതൊക്കെയുംധമ്മ
രക്ഷാത്ഥമുപേക്ഷിപ്പാനുദ്യുക്തനാകുന്നുഞാൻ.

എന്നു ധമ്മപുത്രൻ പറയുന്നതും,

"പട്ടാഭിഷേകത്തിനായ്വിളിച്ചപ്പൊഴും
കാട്ടിലേക്കെന്നുപറഞ്ഞയച്ചപ്പൊഴും
ദൃഷ്ടമായീലഹോ ഞങ്ങളാലാരാലു-
മൊട്ടുമേഭാവഭേദം രാമഭദ്രനിൽ"

എന്നു ശ്രീരാമനെക്കുറിച്ചുപറയുന്നതും, അതാതുപ്രകൃതത്തിൽ വായിക്കുമ്പോൾ തല്ക്കാലമെങ്കിലും, കുറെ ധമ്മബുദ്ധിയും, ഗാംഭീര്യ വും അക്കാണ് ഉണ്ടാകാത്തതു്. ഇങ്ങിനെ പലപ്പോഴും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ബുദ്ധിക്കു ഗുണവും, ഗാംഭീര്യവും, കുറെഎങ്കിലും സ്ഥായിയാകാതിരിക്കയില്ല.

വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ധാരാളമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളപ്പോൾ കാവ്യത്തിൽനിന്നു് പ്രത്യേകമായി എന്തൊരു ഫലമാണു് നമുക്കു് സിദ്ധിക്കുന്നതെന്നു് ആരെങ്കിലും ആക്ഷേപിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ മേല്പറഞ്ഞ ഉദ്ദേശത്തെ മാത്രം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കാവ്യത്തിന്നു് വേദശാസ്ത്രങ്ങളെക്കാൾ അധികം പ്രാബല്യമുണ്ടു. കാവ്യങ്ങളുടെ ചമല്ക്കാരംകൊണ്ടും, സ്വാരസ്യംകൊണ്ടും അതുകൾ വായിക്കുന്നതിന്നു് വേദശാസ്ത്രങ്ങളെക്കാൾ വളരെ രസമുള്ളതും, കൃത്യാകൃത്യനിരൂപണത്തിൻെറ സമ്പ്രദായഭേദംകൊണ്ടു് അതുകളെക്കുറിച്ചു് അനുഭവം അധികം വരുത്തുന്നതും ആകയാൽ കാവ്യങ്ങൾക്കു് നമ്മുടെ ബുദ്ധിയെ നയിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി വേദശാസ്ത്രങ്ങളേക്കാൾ അധികമുണ്ടു്. വേദശാസ്ത്രങ്ങൾപഠിക്കുന്നതു് സന്മാർഗ്ഗോപദേശം കേൾക്കുന്നതുപോലേയും കാവ്യങ്ങൾവായിക്കുന്നതു് സത്തുക്കളായിട്ടു് സംസർഗ്ഗംചെയ്യുന്നതുപോലേയും ആകുന്നു. മനുഷ്യരെ സദ്വൃത്തന്മാരാക്കുന്നതിന്നു് ഇതിലേതിന്നാണു് പ്രാബല്യമധികമുള്ളതെന്നതിനേപ്പററി അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടാവാൻ വഴിയില്ലല്ലോ.

കാവ്യങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മമായ ഉദ്ദേശം കൃത്യാകൃത്യോപദേശമാണെങ്കിലും അതുകളുടെ തൽക്കാലഫലം മനസ്സുഖമാകുന്നു. സഹൃദയന്മാക്കും ഉൽകൃഷ്ടകാവ്യങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിന്നു് അ

വാച്യമായ ഒരു ആനന്ദമുണ്ടാകുന്നതാണ്. മിക്കവരും അവരുടെ വിഭാവനകൂടാതെ ഉത്തരകാലഫലം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ തൽക്കാലഫലത്തിന്ന് മാത്രമാണ് സാധാരണയായി കവിതകൾ വായിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ തൽക്കാലഫലംതന്നെ ഉത്തരകാലഫലാപേക്ഷകൂടാതെയും മനസ്സിന്ന് ഗുണപ്രദമാകുന്നു. സദ്വിഷയങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും മനസ്സിന്ന് സുഖലയമുണ്ടാകുന്നതുതന്നെ അതിന്ന് ശുദ്ധിയും ശാന്തതയും ഉണ്ടാകുന്നതിന്ന് ഒരു വഴിയാണെന്ന് പലമഹാന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സംഗീതം മുതലായ ചില കലാവിദ്യകളുടേയും ഫലം ഇതുതന്നേയാകുന്നു.

ഇതുകൂടാതെ വേറെ പല ഫലങ്ങളേയും കാവ്യപ്രകാശം മുതലായ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. യശസ്സ്, ധനലാഭം, വ്യവഹാരജ്ഞാനം, മുതലായതുകളെയും കാവ്യഫലങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലാണ് ഗണിക്കുന്നത്. എന്നാൽ യശസ്സ് ധനലാഭം മുതലായതു വേറെ പലതുകൊണ്ടും ഉണ്ടാകാവുന്നതാകയാൽ അതുകൾ വാസ്തവത്തിൽ കാവ്യത്തിന്റെ സഹജഫലങ്ങളല്ല. ഔപാധികഫലങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലെ വിചാരിപ്പാൻ പാടുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അതുകളെക്കുറിച്ചു ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണമെന്നില്ല. പ്രതാപരുദ്രീയത്തിൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി വളരെ സാരമായ ഒരു ശ്ലോകമുള്ളതിനെ താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

യദ്വേദാൽപ്രഭുസമ്മിതാദധിഗതംശബ്ദപ്രധാനാച്ചിരം
യച്ചാൎത്ഥപ്രവണാൽപുരാണവചനാദാപ്തംസുഹൃത്സമ്മിതാൽ
കാന്താസമ്മിതയായയാസരസതാമാപാദ്യകാവ്യശ്രിയാ
കൎത്തവ്യേകുതുകീബുധോവിരചിതസ്തസ്യൈസ്പൃഹാംകുൎമ്മഹേ.

൧൯. കാവ്യം.

കാവ്യം എന്നുവെച്ചാൽ എന്താണ്? കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ നമുക്കനുഭവമാക്കി നമ്മുടെ മനസ്സിന്ന് ഗുണമുണ്ടാക്കുകയാകുന്നു കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശമെന്ന് ഇതിന്നുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് ഒരു കാവ്യത്തിന്നു പ്രധാനമായി എന്തു ഗുണമാണ് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത്? എന്നാൽ ആ ഗുണംതന്നെയാണ് കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ലക്ഷണവും. [illegible]

പ്പോലെയല്ലാ രാമനെപ്പോലെയാണ് നാം പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതു എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു മാത്രം നമുക്കു ഒരനുഭവം തോന്നുന്നതല്ല. അനുഭവം തോന്നണമെങ്കിൽ രാമായണം വായിക്കുമ്പോൾ രാമന്റെ പ്രവൃത്തികൾക്കും വാക്കുകൾക്കും അനുകൂലമായും, രാവണന്റെ പ്രവൃത്തികൾക്കും വാക്കുകൾക്കും വിരോധമായും ഉള്ള മനോവികാരങ്ങളുണ്ടാകണം. അങ്ങിനെയുള്ള മനോവികാരങ്ങളുണ്ടാകണമെങ്കിൽ കവിതയിൽ അതാതു പ്രകൃതത്തിനു അനുരൂപമായ സ്തോഭം നല്ലവണ്ണം പുറപ്പെടണം. സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രസമെന്നു് പറയുന്നതു് ഇങ്ങിനെ സ്തോഭം പുറപ്പെടുന്നതിനാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു കാവ്യോദ്ദേശസിദ്ധിയ്ക്കു് പ്രധാനമായി വേണ്ടതു രസമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

"വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം" കാവ്യത്തിന്റെ ജീവനായതു് രസമാണ്. ഒരു വാക്യത്തിന് എന്തുഗുണമുണ്ടെങ്കിലും രസശൂന്യമായാൽ അതിന്നു കാവ്യത്വമില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഇതുപോലെതന്നെ മറെറന്തുഗുണം കുറവായാലും രസം സമൃദ്ധിയായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ ഉത്തമകാവ്യമെന്നു പറയാവുന്നതാണു. അലങ്കാരം, ഗുണം, രീതിമുതലായതു് കവിതയ്ക്കു വളരെ ആവശ്യമാണെങ്കിലും അപരിത്യാജ്യമല്ല, ഇതെല്ലാം രസത്തിന്നു് ഉൽക്കൎഷമുണ്ടാക്കുന്നതിന്നായിട്ടുള്ളതാണു്. കവിതയ്ക്കു് കൂടിയേകഴിയൂ എന്നു പറയത്തക്കതായിട്ടു രസം മാത്രമേയുള്ളു. സാധാരണയായി ഭാഷാകവിതവായിക്കുന്നവരിൽ മിക്കവരും ശബ്ദാൎത്ഥങ്ങളുടെ ഉൽക്കൎഷത്തിന്നുമാത്രം കാരണഭൂതങ്ങളായ അലങ്കാരാദികളെയാണ് കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനലക്ഷണങ്ങളായി ഗണിക്കുന്നതു്. ഈ അഭിപ്രായം തെററായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് കാണിക്കുന്നതിന്നു് അവയിൽ ഓരോന്നിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പററി ഇവിടെ കുറച്ചു് പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് ആവശ്യമാകുന്നു.

കാവ്യം രസാത്മകമായ വാക്യമാണെന്നു് പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു തന്നെ അതു് പദ്യരൂപമാകണമെന്നു് നിൎബന്ധമില്ലെന്നു സാധിക്കുന്നു. ഒരു വാക്യം രസാത്മകമാണെങ്കിൽ ഗദ്യരൂപമായാലും അതിനെ കാവ്യമെന്നുപറയാം. ബാണകവിയാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട കാദംബരി എന്നഗ്രന്ഥം ഗദ്യരൂപമാണെങ്കിലും അതിനെ ഉത്തമകാവ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലാണു് സഹൃദയന്മാർ ഗണിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു പദ്യരൂപമായിട്ടുള്ളതെല്ലാം കാവ്യമാണെന്നും, അതിന്റെ കൎത്താക്കന്മാരെല്ലാം കവികളാണെന്നും, ഗദ്യരൂപമായിട്ടുള്ളതൊന്നും കാവ്യമല്ലെന്നും സാധാരണയായിൽ പലരും വിചാരിച്ചുവരുന്നതു് അബദ്ധമാണെന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. രസശൂന്യമായ പദ്യവും കാവ്യമാണെങ്കിൽ അമരകോശം, അഷ്ടാംഗഹൃദയം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ശാകുന്തളം, നൈഷധംമുതലായ

ഗ്രന്ഥങ്ങളും തമ്മിൽ എന്താണ് വ്യത്യാസം? പദ്യവും കാവ്യവും തമ്മിലുള്ള ഭേദം മനസ്സിലായിട്ടുള്ളവൎക്ക് ഇപ്പോൾ കവികൾ വളരെ ചുരുക്കമാണെന്നും, കവിതക്കാരെന്നു പറയുന്നവരായി വളരെ ജനങ്ങളുള്ളവരെ പദ്യകൃത്തുക്കളെന്നേ പറവാൻ പാടുള്ളു എന്നും ബോധംവരും. എന്നാൽ പദ്യം ഗദ്യത്തെക്കാളധികം കൎണ്ണസുഖപ്രദമാകകൊണ്ടും, മററു കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും കാവ്യത്തിന്ന് അധികം യോഗ്യമായിട്ടുള്ളതും അധികമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഇതു ഉൽക്കൎഷഹേതുക്കളിൽ ഒന്നാണെന്ന് വിചാരിക്കേണ്ടതാണ്.

രസോൽക്കൎഷഹേതുക്കളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു് അലങ്കാരമാകുന്നു. ഇതു് കാവ്യത്തിന്ന് വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു തന്നെയല്ല ചിലരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ കവിതയ്ക്കു് അലങ്കാരം കൂടിയേ കഴിയൂ എന്ന് നിൎബ്ബന്ധംതന്നെയുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായം അത്ര സ്വീകാരയോഗ്യമാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.

പൂമെത്തേലെഴുന്നേററിരുന്നുദയിതേപോകുന്നുഞാനെന്നു ക-
ട്ടോമൽകണ്ണിണനീരണിഞ്ഞവദനപ്പൂവോടു ഗാഢം തദാ
പൂമേനിത്തളിരോടു ചേൎത്തഹമിനിക്കാണുന്നതെന്നെന്നു ക-
പ്പൂമാലോടളിവേണി ചൊന്ന മധുരച്ചൊല്ലിന്നു കൊല്ലുന്നു മാം.

(പൂന്തോട്ടത്തു നമ്പൂരി)

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ സ്ഫുടമായ അലങ്കാരമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ഇതിന്ന് ഉത്തമകാവ്യലക്ഷണമില്ലെന്ന് സഹൃദയന്മാർ പറയുന്നതല്ല. സൂക്ഷ്മത്തിൽ കവിതയ്ക്കു് അലങ്കാരം സ്ത്രീകൾക്കു് ആഭരണാദികളെപ്പോലെയാണ്. കടകകുണ്ഡലാദികൾ സ്ത്രീകളുടെ സൌന്ദൎയ്യത്തിന്ന് എങ്ങിനെയോ അങ്ങിനെതന്നെ കവിതാരസത്തിന്ന് ഉപമാദ്യലങ്കാരങ്ങൾ ഉൽക്കൎഷത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു. രസഹീനങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങളിൽ അലങ്കാരം പ്രയോഗിക്കുന്നതു അശേഷം സൌന്ദൎയ്യമില്ലാത്ത സ്ത്രീകൾ ആഭരണങ്ങളണിയുന്നതുപോലെ ആയിരിക്കും. ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള കവിതകളിൽ ചിലതു് അലങ്കാരപ്രധാനവും ചിലതു് രസപ്രധാനവുമാണ്. അനുഭവത്തിൽ, ഇതു രണ്ടും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്തെന്നുവച്ചാൽ, അലങ്കാരപ്രധാനമായ കവിത വായിക്കുമ്പോൾ കവിയേയും രസപ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു് വായിക്കുമ്പോൾ കവിതാവിഷയത്തേയുമാണ് നമുക്കു ഓൎമ്മയുണ്ടാകുന്നതു്. പൂന്തോട്ടത്തിൽ നമ്പൂരിയുടെ കവിത

അലങ്കാരപ്രധാനവും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കൃതികൾ രസപ്രധാനവുമാകുന്നു. "കൃഷ്ണഗാഥ" വായിക്കുമ്പോൾ കവി മഹാകേമൻതന്നെ എന്നുള്ള വിഭാവനയാണ് നമുക്കുണ്ടാകുന്നത്. 'നളചരിതം' ഓട്ടൻതുള്ളൽ വായിക്കുമ്പോൾ നളൻെറയും ദമയന്തിയുടേയും മററും ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചും മററുമാണ് നമുക്ക് മനസ്സിൽ തോന്നുന്നത്. ഇതിൽ കാവ്യത്തിൻെറ പ്രധാനോദ്ദേശത്തെ സാധിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏതിനാണ് പ്രബലത അധികമുള്ളതെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഗുണങ്ങളും രീതികളും കാവ്യത്തിൻെറ ഉല്ക്കർഷഹേതുക്കളിൽ കൂടിയവയാണെന്ന് പറഞ്ഞുവല്ലോ. കാവ്യത്തിന് മാധുൎയ്യാദിഗുണങ്ങൾ മനുഷ്യന് ധൈൎയ്യാദി ഗുണങ്ങളെപ്പോലെയും രീതികൾ അവയവസംസ്ഥാന വിശേഷങ്ങളെപ്പോലെയുമാകുന്നു. ഇപ്പോഴുള്ള ഭാഷാകവികളിൽ പലരും മറെറല്ലാത്തിലും അധികമായി രീതിയുടെ കാൎയ്യത്തിലാണ് നിഷ്കൎഷചെയ്യുന്നത്. കാവ്യത്തിൻെറ ആത്മാവു് രീതിയാണെന്ന് വാമനൻ എന്നൊരു വിദ്വാൻ പറഞ്ഞതായി കാണുന്നതുകൊണ്ടു് പണ്ടും ചിലൎക്ക് ഈ അഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് തോന്നുന്നു. എന്നാൽ രീതി ഒരു രചനാവിശേഷം മാത്രമാകകൊണ്ടു് ശബ്ദാൎത്ഥങ്ങൾക്ക് ഉൽക്കർഷത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ കാവ്യത്തിൻെറ ജീവനാണെന്ന് പറയുന്നതു സാധുവായിരിക്കയില്ല.

കാവ്യത്തിൻെറ സ്വഭാവത്തെ വിവരിക്കുന്നതായിട്ടു് കുറെ പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഒരു ഭാഷാശ്ലോകമുള്ളതിനെ താഴെ ചേൎക്കുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളെല്ലാം വായിച്ചവൎക്ക് ഈ വിവരണം എത്രത്തോളം ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് തീൎച്ചയാക്കാമല്ലോ.

കോൽത്തേനോലേണമോരോപദമതിനെന്നറും
പാലിൽനീരെന്നപോലെ
ചേൎത്തീടേണംവിശേഷിച്ചുടനതിലൊരല
ങ്കാരമുണ്ടായ്വരേണം
പേൎത്തുംചിന്തിക്കിലൎത്ഥംനിരുപമരുചിതോ
ന്നേണമെന്നിത്രവന്നേ
തീൎത്തിടാവൂശ്ലോകംശിവശിവകവിതാ
രീതിവൈഷമ്യമത്രേ.

൨൦. ധനം.

ഒരുവൻ വലിയ ധനികനാണെന്നും മററൊരുവൻ വളരെ ദ്രവ്യം സമ്പാദിച്ചു എന്നും മററും പറയുമ്പോൾ അതിൻെറ അൎത്ഥം സാധാരണയായി എല്ലാപേൎക്കും മനസ്സിലാവാറുണ്ട്. എന്നാൽ ധനം എന്നുവച്ചാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ എന്താണെന്നു ആലോചിച്ചിട്ടുള്ളവർ നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ വളരെ ഉണ്ടായെന്നു സംശയമാണ്. എങ്കിലും അതു് ആലോചിച്ചറിയുകയും അതിനെ സംബന്ധിച്ചു് വേറെ പല സംഗതികളുള്ളതിനെ മനസ്സിലാക്കുകയും, ചെയ്യുന്നതു് രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവൎക്കും, കച്ചവടം മുതലായ പരിശ്രമങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെട്ടുന്നവൎക്കും മററും വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് മഹാന്മാരായ പല ഇംഗ്ലീഷ് പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ അഭിപ്രായം പ്രായേണ ഇംഗ്ലീഷുകാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തന്നെയല്ല ധനശാസ്ത്രത്തിൻെറ പരിജ്ഞാനമില്ലാത്തവർ രാജ്യഭാരം ചെയ്യുന്നതിന്നു് അയോഗ്യരാണെന്നുവച്ചു് അങ്ങിനെയുള്ളവരെ രാജ്യഭരണകൎത്താക്കന്മാരായി നിശ്ചയിക്കാറില്ല. ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട സംഗതികൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നു് അറിഞ്ഞാൽതന്നെ അതിൻെറ ഉപയോഗവും ഗൌരവവും സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. ധനോല്പത്തി, പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ വിലയിലുണ്ടാകുന്ന ഭേദഗതികൾ, ക്രയവിക്രയനിയമങ്ങൾ, വേല, കൂലി, പലിശ, പാട്ടം മുതലായവയുടെ സ്വഭാവങ്ങൾ, ജന്മി കുടിയാന്മാർ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധങ്ങൾ, നികുതി പിരിക്കുന്നതിൻേറയും ചിലവു ചെയ്യുന്നതിൻേയും ക്രമങ്ങൾ, കച്ചവടത്തിൻെറ സ്വഭാവവും ഗുണദോഷങ്ങളും, ജനങ്ങൾ വൎദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ക്ഷയിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഒരു രാജ്യത്തിലേക്കുണ്ടാകുന്ന ഗുണദോഷങ്ങൾ, മുതലായ പല സംഗതികൾ ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ അടങ്ങീട്ടുള്ളവയാകുന്നു. ഈ സംഗതികളെ പ്രത്യേകം വിവരിക്കുന്നതിന്നു് മുമ്പിൽ ധനത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മമായ സ്വഭാവം എന്താണെന്നു് ധരിക്കുന്നതു് പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണ്.

ധനം എന്നുവച്ചാൽ സ്വൎണ്ണം, വെള്ളി മുതലായ ലോഹങ്ങളൊ അതുകളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ നാണ്യങ്ങളോ ആണെന്നാകുന്നു സാധാരണ ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ളതു്. ഒരുവന്നു് ലക്ഷം ഉറുപ്പികയ്ക്കു് മുതലുണ്ടെന്നും, മററൊരുവന്നു് മാസം ൫൦൦-ഉറുപ്പിക മുതലെടുപ്പുണ്ടെന്നും മററും നാം പതിവായി പറഞ്ഞുവരുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ ധരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു് അത്ര അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എങ്കിലും

ഈമതം അത്ര ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല, സൂക്ഷ്മമായി വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ധനവാനും ദരിദ്രനും തമ്മിൽ അനുഭവത്തിൽ എന്താണ് വ്യത്യാസം. ധനവാന് തന്റെ ഉപയോഗത്തിനും സുഖവൃത്തിക്കും വേണ്ട പദാൎത്ഥങ്ങൾ സ്വാധീനമാണ്. ദരിദ്രന് തന്റെ നിത്യവൃത്തിക്ക് വേണ്ടതിന്നുകൂടി വളരെ പ്രയാസമാണ്. എന്നിരിക്കുമ്പോൾ അവക പദാൎത്ഥങ്ങളെയല്ലേ ധനമെന്ന് പറയേണ്ടതു്? ഭക്ഷിപ്പാനുള്ള സാധനങ്ങൾ, ഇരിപ്പാനുള്ള ഭവനം, ഉടുപ്പാനുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായതുകളെ അല്ലേ യഥാൎത്ഥത്തിൽ ധനമെന്ന് പറയേണ്ടതു്? നാണ്യം, ആഭരണം മുതലായവയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള സ്വൎണ്ണാദിലോഹങ്ങൾ നമ്മുടെ സുഖവൃത്തിക്ക് ആവശ്യമുള്ളതാകകൊണ്ടു് അതുകളെയും ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കാമെന്നല്ലാതെ അതുതന്നെയാണ് ധനം, എന്ന് വ്യവഹരിക്കുന്നതു് അബദ്ധമായിരിക്കില്ലേ? ഒരു രാജ്യത്തിലേനാണ്യങ്ങളോ, അതുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന ലോഹങ്ങൾ തന്നേയോ ഇല്ലെന്ന് വരികിലും അവിടെയുള്ള ജനങ്ങൾക്ക് ഒരുമാതിരിയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടാമെന്ന് നമുക്ക് വിചാരിക്കാം. എന്നാൽ ഭക്ഷണസാധനം, വാസസ്ഥലം, മുതലായതില്ലെങ്കിൽ അവൎക്ക് ഒരുപ്രകാരത്തിലും കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ പാടുള്ളതല്ലല്ലോ.

പവൻ, ഉറുപ്പിക മുതലായ നാണ്യങ്ങൾ കൈയിലുള്ളവന്ന് തന്റെ ഉപയോഗത്തിന് വേണ്ട സകലതും സ്വാധീനമാണെന്ന് എല്ലാവൎക്കും അനുഭവമായിരിക്കെ, ആ നാണ്യങ്ങളെ ധനമെന്ന് പറയുവാൻ പാടില്ലെന്ന് വ്യവഹരിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു ചിലർ ആക്ഷേപിച്ചേക്കാം. ഇതിന് സമാധാനം എന്തെന്നാൽ ഉറുപ്പിക മുതലായ നാണ്യങ്ങൾ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സൌകൎയ്യത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം നമ്മൾ തന്നെ സാങ്കേതികമായ വിലയോടുകൂടി ഒരു ഉപകരണമായി നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു് ധനം സ്വാധീനമാക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി അതിന് സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ അതുതന്നെയാണ് ധനമെന്ന് പറയുന്നതു് സാധുവാകുന്നതല്ല. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉപകരണമാണെന്നുവച്ചു് ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾതന്നെയാണ് അറിവെന്ന് പറയുന്നതു് ശരിയായിട്ടുള്ളതാണോ? നാണ്യങ്ങളാണ് ധനമെന്നു പറയുന്നതു് ഇതുപോലെ ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ മാത്രമേ ധനമെന്ന് പറയുന്നുള്ളു; ലോഹനിൎമ്മിതമായ ഈ ഉപകരണത്തിന് പണമെന്നാകുന്നു പേർ.

മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളെക്കൊണ്ടു് ഉപയുക്തപദാൎത്ഥങ്ങളെ

ല്ലാം ധനമെന്നാണ് സാധിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ മനുഷ്യന് ഉപയോഗമുള്ളതാണെന്നു തന്നെയല്ല ജീവധാരണം ചെയ്വാൻ പോലും അവശ്യം വേണ്ടതായ ജലം, വായു, അഗ്നി മുതലായവയേയും ധനമെന്നു പറയേണ്ടതല്ലേ? ഇതെല്ലാം ധനമാണെങ്കിൽ ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ധനികനും ദരിദ്രനും തമ്മിൽ എന്താണ് ഭേദം? ആണ്ടിൽ രണ്ടായിരംപ്പറനെല്ല് പാട്ടമുള്ളവൻ ആയിരപ്പറ നെല്ല് പാട്ടമുള്ളവനേക്കാൾ ഇരട്ടി ധനമുള്ളവനാണെന്ന് നമ്മൾ പറയാറുണ്ട്. അങ്ങിനെ പറയുന്നതു ശരിയായിട്ടുള്ളതുമാണ്. എന്നാൽ രണ്ടുടുപ്പിൽ പൂട്ടുവാൻ തീയുള്ളവൻ ഒരുടുപ്പിൽ പൂട്ടുവാൻ തീയുള്ളവനേക്കാൾ ധനവാനാണെന്ന് ബുദ്ധിഭ്രമംഇല്ലാത്തവരാരും പറകയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഉപയോഗിതമാത്രമല്ല, ധനത്തിന്റെ ലക്ഷണം. മനുഷ്യപ്രയത്നമോ, ധനവ്യയമോകൂടാതെ ആവശ്യമുള്ളടത്തോളം കിട്ടുന്ന സാധനങ്ങൾ എത്രതന്നെ ഉപയോഗമുള്ളവയാണെങ്കിലും ധനമാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ശുദ്ധജലം കുറവായും, ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിന് വേണ്ടതു് ദൂരദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് കൊണ്ടുവരേണ്ടതായും ഉള്ള മദ്രാസ് മുതലായ പട്ടണങ്ങളിൽ വെള്ളത്തിന് വില കൊടുക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ദിക്കുകളിൽ വെള്ളത്തേയും ധനത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടതാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അതുപോലെ തന്നെ സാധാരണ കാലങ്ങളിൽ വളരെ കന്നുകാലികളുള്ളവൻ ധനികനാണ്. എന്നാൽ കൃഷിപ്പണി അസാദ്ധ്യമായ ക്ഷാമകാലങ്ങളിൽ കന്നുകാലികളെ ആക്കും ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ അങ്ങിനെയുള്ള കാലങ്ങളിൽ എത്ര കന്നുകാലികളുള്ളവനേയും ധനികനെന്നു പറവാൻ പാടില്ല.

അതുകൊണ്ട് എത്രതന്നെ ഉപയോഗമുള്ളവയാണെങ്കിലും കൊടുത്താൽ വിലകിട്ടാത്ത സാധനങ്ങൾ ധനമല്ലെന്നുവരുന്നു. ഇപ്പോൾ ധനമെന്നുവച്ചാൽ എന്തെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമായല്ലോ. മനുഷ്യനു ഉപയോഗമുള്ളതും ക്രയവിക്രയയോഗ്യവുമായ പദാൎത്ഥങ്ങളാകുന്നു ധനം. ധനശാസ്ത്രസംബന്ധമായ വാദങ്ങൾ മുഴുവൻ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാകുന്നതിന്ന് ഇതു എല്ലാവരും ഓൎമ്മവയ്ക്കേണ്ടതാണ്.

ധനത്തിന്റെ സ്വഭാവം ഇതാണെന്നു സൂക്ഷ്മമായി ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എന്താണ് പ്രയോജനം? ഇതുകൊണ്ട് ദ്രവ്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നോ സമ്പാദിച്ചാൽ അതു രക്ഷിക്കുന്നതിന്നോ വിശേഷിച്ച് വല്ല സൌകൎയ്യവും ഉണ്ടാകുന്നതാണോ? ഈ രണ്ടുകാൎയ്യമല്ലേ മനുഷ്യൻ മുഖ്യമായി ആലോചിപ്പാനുള്ളത് എന്നു ചിലൎക്കു

തോന്നുമായിരിക്കാം. എല്ലാപേരും അവരവരുടെ കാൎയ്യം മാത്രമേ ആലോചിക്കേണ്ടുവെങ്കിൽ ഈ ആക്ഷേപത്തിന്നു സമാധാനം ഒന്നും പറയുവാനില്ല. ഒരുത്തന്റെ കൈയിൽ ആയിരം ഉറുപ്പിക ഉണ്ടായാലും മൂവ്വായിരപ്പറ നെല്ലുണ്ടായാലും അവന്റെ കാൎയ്യം മാത്രം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. എന്നാൽ ഒരു രാജ്യത്തിന്നു ധനസമൃദ്ധി വരുത്തുവാൻ എല്ലാപേരും യത്നിക്കേണ്ടതാണെങ്കിൽ ധനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ സ്വഭാവം അറിയുന്നതു വളരെ ആവശ്യമാണു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു അതിൽ ഉറുപ്പിക മുതലായ നാണ്യങ്ങളെ അല്ല ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെയാണു വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ നാം ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതു. ഭൂമിയിൽ ഇപ്പോൾ ഉള്ള നാണ്യങ്ങളിൽ പകുതിയേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്കു ഒരു വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഭൂമിയിൽ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഒന്നു പകുതിപ്പെട്ടു എങ്കിൽ അനേകലക്ഷം ജനങ്ങൾ പട്ടിണിയാകുമെന്നു നിശ്ചയമാണല്ലോ. മഴയില്ലാതെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കുറവാകുമ്പോഴാണു ക്ഷാമം ഉണ്ടാകുന്നതു. പണത്തിന്റെ വലിവുകൊണ്ടുമാത്രം ജനങ്ങൾ പട്ടിണിയാകുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു അവരവരുടെ നാട്ടുകളിൽ നാണ്യങ്ങളെ വൎദ്ധിപ്പിപ്പാനല്ല ജനങ്ങൾ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതു. കൃഷിചെയ്യാതെ കിടക്കുന്ന ഭൂമികളിൽ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്ന കൃഷികളിൽ വിളവു വൎദ്ധിക്കാൻ വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്കയും വസ്ത്രം മുതലായ മറ്റു ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന യന്ത്രങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതിനാണു എല്ലാപേരും യത്നിക്കേണ്ടതു.

൨൭. പണം.

—:0:—

ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സൌകൎയ്യത്തിന്നു വേണ്ടി സാങ്കേതികമായ വിലയോടുകൂടെ നാം തന്നെ നിൎമ്മിച്ച ഒരു ഉപകരണമാകുന്നു പണമെന്നു ഇതിനു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഒരു രാജ്യത്തിൽ ഈ ഉപകരണം ഇല്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ സാമാനങ്ങൾ കൈമാററം ചെയ്യുന്നതു എങ്ങിനെയാണെന്നു നമുക്കു ആലോചിക്കാം. ഒരാശാരി കുറെ മുണ്ടിന്നാവശ്യമായിട്ടു ഒരു പെട്ടിയുണ്ടാക്കി അതുംകൊണ്ടു ഒരു ചാലിയന്റെ വീ

ട്ടിൽ ചെന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. ചാലിയന്ന് അപ്പോൾ പെട്ടിക്ക് ആവശ്യമില്ല. കുറെ എണ്ണ കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. ആശാരി പെട്ടിയുംകൊണ്ട് ഒരു ചക്കാന്റെ അടുക്കൽ ചെല്ലുന്നു. അവന്നു പെട്ടിക്കല്ല കുറെ നെല്ലിനാണാവശ്യം. പിന്നെ ഒരു കൃഷിക്കാരന്റെ അടുക്കൽ പോകുമ്പോൾ അവൻ പെട്ടി വാങ്ങി കുറെ നെല്ലുകൊടുത്തു എന്നിരിക്കട്ടെ, ആശാരി നെല്ലുകൊടുത്തു ചക്കാനോടു എണ്ണയും എണ്ണകൊടുത്തു പകരം ചാലിയനോട് മുണ്ടും വാങ്ങുന്നു. പണമില്ലാത്തരാജ്യത്തിൽ ക്രയവിക്രയം അസാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിലും അതു വളരെ ദുൎഘടവും ബുദ്ധിമുട്ടും, കാലദുൎവ്വ്യയവുംകൊണ്ട് വേണ്ടിവരുന്നതുമാണെന്ന് ഈ ഉദാഹരണംകൊണ്ട് സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. പണമെന്നൊരു വസ്തു ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ ആശാരിക്ക് മുണ്ടിനാവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അവനുണ്ടാക്കിയ പെട്ടികൊടുത്തു പണവും പണംകൊടുത്തു മുണ്ടും വാങ്ങുന്നു. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ക്രയവിക്രയം വളരെ സുകരമായി. കച്ചവടത്തിലും മററും പ്രത്യേകമായി പലതും ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അതിന്ന് ഇതിലധികം സൌകൎയ്യം വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതെല്ലാം ഈ രീതിയെത്തന്നെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്.

ഇതുകൂടാതെ പണംകൊണ്ട് വേറെ ഒരു പ്രയോജനംകൂടിയുണ്ട്. എല്ലാപദാൎത്ഥങ്ങളുടേയും വിലയുടെ താരതമ്യത്തെ കുറിക്കുന്നതിന്ന് ഇതു വളരെ ആവശ്യമാണ്. പണമെന്നൊരുവസ്തു ഇല്ലാതിരുന്നാൽ ഒരുപെട്ടിയുടെ വില പത്തുപറനെല്ലെന്നോ ഒരു ചോതന എണ്ണയെന്നോ ഒരു പശുക്കുട്ടിയെന്നോ അരപ്പലം വെള്ളിയെന്നോ അതാതുസമയത്തെ ആവശ്യംപോലെ പറയേണ്ടിവരും. അങ്ങിനെ ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നതു വളരെ ദുൎഘടമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പണമെന്നൊരു സാധനം ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതു കൊണ്ട് ഓരോ പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ വില ഇന്നതെന്നു പറയുമ്പോൾ അതും മററുപദാൎത്ഥങ്ങളുടെ വിലയോടുള്ള വ്യത്യാസവും വളരെ വിശദമായും എളുപ്പമായും ധരിക്കാവുന്നതാണ്.

ഈ ഉപകരണം സ്വൎണ്ണംകൊണ്ടോ, വെള്ളികൊണ്ടോ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ് ഉത്തമമെങ്കിലും ഇതിന്ന് ജനങ്ങളെല്ലാപേരും കൂടി നിശ്ചയിക്കുന്നതല്ലാതെ വേറെ ഒരു വിലയും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു മറെറന്തുപദാൎത്ഥം കൊണ്ടെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണെന്ന് തന്നെയല്ല ചില രാജ്യങ്ങളിൽ അങ്ങിനെ ചെയ്തുവരുന്നതായും കാണുന്നുണ്ട്. പണ്ട് ഗ്രീസ് എന്ന രാജ്യത്തിൽ കന്നുകാലികളേയും ഇരുമ്പുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ നാണ്യങ്ങളേയും ഇതിന്ന് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ചീനരാജ്യത്ത തേയിലകൊണ്ട് ചക്കണിയുടെ മാതിരിയിൽ

ഉണ്ടാക്കി അതിനേയും ചില രാജ്യങ്ങളിൽ കവടി, മുത്തുച്ചിപ്പി മുതലായതിനേയും, മററു ചില രാജ്യങ്ങളിൽ മരംകൊണ്ടും, തോലുകൊണ്ടും മററും ഉണ്ടാക്കിയ നാണ്യങ്ങളേയും ഇപ്പോഴും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പല കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഇതിന്നു സ്വൎണ്ണവും വെള്ളിയും മറെറല്ലാത്തിനേക്കാൾ ഗുണമുള്ളതാണെന്ന് അനുഭവസിദ്ധമാണ്. നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന പദാൎത്ഥത്തിന്ന് ഏഴുഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണ് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ആ ഗുണങ്ങളെല്ലാംകൂടി വെള്ളിയേയും സ്വൎണ്ണത്തേയും ഒഴിച്ച് മറെറാരു പദാൎത്ഥത്തേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നില്ല. സഹജസാരത, സുവാഹ്യത, അനശ്വരത, സമാനജാതീയത, വിഭാജ്യത, സ്ഥിരമൂല്യത, സുജ്ഞേയത ഇതുകളാകുന്ന ഏഴുഗുണങ്ങൾ.

൧. സഹജസാരത:—നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തു സ്വതേതന്നെ വിലപിടിച്ചതായിരിക്കണം. മരം, തോല് മുതലായതിന്ന് നാണ്യമാക്കിക്കല്പിക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന വിലയല്ലാതെ സ്വതേയുള്ള വില വളരെ ലഘുവാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള നാണ്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾക്ക് വിശ്വാസവും അതുകൾക്ക് അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ പ്രചാരവും കുറവായിരിക്കും. പവൻമാററുള്ള ഒരു പവൻതൂക്കം സ്വൎണ്ണത്തിന്നും ഒരു പവനും വില ഏകദേശം തുല്യമാകകൊണ്ടു അതിനെ എല്ലാരാജ്യക്കാരും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരുറുപ്പികത്തൂക്കം വെള്ളിക്ക് മുക്കാലുറുപ്പികയിലധികം വിലയില്ലാത്തതിനാൽ ഉറുപ്പികയ്ക്ക് അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ പ്രചാരം വളരെ കുറവാകുന്നു. ഒരു ഉറുപ്പികയ്ക്കുള്ള ചക്രത്തിന്റെ വെള്ളിക്ക് മുക്കാലുറുപ്പികയിലധികവും, പുത്തന്റെ വെള്ളിക്ക് അരഉറുപ്പികയിൽ താഴേയും വിലയാകകൊണ്ടാകുന്നു കൊച്ചിയിൽ ചക്രത്തിന്റെ പ്രചാരമുള്ളതുപോലെ തിരുവിതാംകൂറിൽ പുത്തന്റെ പ്രചാരമില്ലാത്തത്. എന്നിരിക്കുമ്പോൾ ഇരുമ്പ്, മരംമുതലായതു നാണ്യങ്ങളാക്കുവാൻ അശേഷം യോഗ്യതയുള്ളവയല്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. സ്വൎണ്ണവും വെള്ളിയും അതുകളുടെ ശോഭകൊണ്ടും അനശ്വരതകൊണ്ടും മററും എല്ലാദിക്കിലും എല്ലാക്കാലത്തും ബഹുമതങ്ങളും മൂല്യവത്തുകളുമാകുന്നു. വൈരം, പത്മരാഗം മുതലായ രത്നങ്ങൾ ഈ ഗുണങ്ങളോടു കൂടിയവാണെങ്കിലും മററു ചിലഗുണങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ പണമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതല്ല.

൨. സുവാഹ്യത:—പണം എളുപ്പത്തിൽ കൈയിൽ കൊണ്ടുപോകാവുന്നതായിരിക്കണം. നൂറുപവൻ ഒരു സഞ്ചിയിലാക്കി ദൂരദേശങ്ങളിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്ന് അശേഷം പ്രയാസമില്ല. എന്നാൽ അത്ര വിലയ്ക്കുള്ള ഇരുമ്പുനാണ്യം അങ്ങിനെ കൊ

ണ്ടുപോകുന്നതിന്ന് വളരെ അസൌകൎയ്യം ഉള്ളതാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ ഗുണം വെള്ളിക്ക് സ്വൎണ്ണത്തോളമില്ലെങ്കിലും മററല്ലാലോഹങ്ങളെക്കാൾ അധികമുണ്ട്. രത്നങ്ങൾക്ക് ഈ ഗുണം സ്വൎണ്ണത്തേക്കാളുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു തുളസിയുടെ മൊട്ടിനോളം പൊന്ന് നല്ല വൈരക്കല്ലിന് ൨൦- ഉറുപ്പികയോളം വിലയുള്ളതുകൊണ്ട് അതു പെരുമാറുന്നതിനുള്ള പ്രയാസം കൊണ്ടും, കൈമോശം വന്നുപോകുവാനുള്ള എളുപ്പംകൊണ്ടും, ചില്ലറകാൎയ്യങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിപ്പാൻ വയ്യാത്തതുകൊണ്ടും മററു കാരണങ്ങളാലും അതുകളെ നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതല്ല.

൩. അനശ്വരത:—അൎത്ഥനാശം എല്ലാപേൎക്കും അഹിതമായിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഈ ഗുണംകൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം എല്ലാപേൎക്കും വളരെ സ്പഷ്ടമായിരിക്കും. സ്വൎണ്ണവും വെള്ളിയും അഗ്നിബാധമുതലായതുകൊണ്ടു നശിച്ചുപോകയോ തുരുമ്പുപിടിച്ചു ക്ഷയിക്കുകയോ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ട് അതുകൾക്ക് ഈ ഗുണം അസാമാന്യമായി ഉള്ളതാകുന്നു.

൪. സാമാനജാതീയത:—എന്നുവെച്ചാൽ നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തു മുഴുവനും ഒരുപോലെയിരിക്കണം. പവനെല്ലാം ഒരേമാററായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ എല്ലാററിനും ഒരേ വിലയായിരിക്കയില്ല. രത്നങ്ങളെ നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്ന് ഇതാകുന്നു ഒരു പ്രധാനവിരോധം. ഒന്നുപോലെയുള്ള രത്നങ്ങൾ വളരെദുൎല്ലഭമാണ്. സ്വൎണ്ണവും വെള്ളിയും മററു ലോഹങ്ങളുടെ സങ്കലനംകൊണ്ട് മാററുകുറയ്ക്കുകയും സ്ഫുടംചെയ്താൽ മാററുകൂട്ടുകയുംചെയ്യാവുന്നതാകകൊണ്ട് അതുകളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന നാണ്യങ്ങൾക്ക് തുല്യരൂപതയുംതുല്യമൂല്യതയും വരുത്താവുന്നതാണെന്ന് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ.

൫. വിഭാജ്യത:— നാണ്യമാക്കുന്നതിന്നുള്ള വസ്തു വിലയ്ക്ക് ദോഷം വരാതെ വിഭാഗിക്കാവുന്നതായിരിക്കണം. സ്വൎണ്ണവും വെള്ളിയും എത്രതന്നെ ഭാഗിച്ചാലും അതുകളുടെ വിലയ്ക്ക് ന്യൂനതവരുന്നതല്ലല്ലോ. രത്നങ്ങൾക്ക് ഈ ഗുണം അശേഷം ഇല്ലതന്നെ. ആയിരം ഉറുപ്പിക വിലയുള്ള ഒരു വൈരക്കല്ല് രണ്ടായി ഭാഗിച്ചാൽ ഓരോ ഭാഗത്തിന് ൫൦൦-ഉറുപ്പികയിലധികവും നാലായി ഭാഗിച്ചാൽ ൨൫൦-ഉറുപ്പികയിലധികവും വിലയുണ്ടായിരിക്കയില്ല.

൬. സ്ഥിരമൂല്യത:—എല്ലാപദാൎത്ഥങ്ങളേയും ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതിൽ മദ്ധ്യമതയെ വഹിച്ചിരിക്കുന്ന പദാൎത്ഥം വിലയിൽ കൂടക്കൂടെ ഏററക്കുറച്ചിൽ വരാത്തതായിരിക്കേണ്ടതു പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണ്, ആറുമാസത്തെ അവധിയായി കുറെ നെല്ല് കടംവാ

ങ്ങിയാൽ അതു തിരിയെ കൊടുക്കേണ്ടകാലം വരുമ്പോഴെക്ക് നെല്ലു വില വളരെ കൂടിയെന്നോ കുറഞ്ഞുവെന്നോ വന്നേക്കാം. അപ്പോൾ കടം കൊടുത്തവനോ വാങ്ങിയവനോ അധികമായ നഷ്ടം സംഭവിക്കുന്നതാണ്. വിലയ്ക്കു സ്ഥിരതയില്ലാത്ത പദാൎത്ഥങ്ങളെ പണമായി ഉപയോഗിച്ചാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള ദുൎഘടങ്ങളും വ്യാപാരങ്ങൾക്ക് അവ്യവസ്ഥയും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ വിലയിൽ ഏററക്കുറച്ചിൽ വരാത്ത പദാൎത്ഥം എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഈ ദോഷം സ്വൎണ്ണത്തിന്നും വെള്ളിക്കും മററെല്ലാ പദാൎത്ഥങ്ങളേക്കാൾ കുറവാണെന്നല്ലാതെ അശേഷമില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അതുകളുടെ വിലയിൽ ഭേദഗതികൾ വരുന്നതു വളരെ സാവധാനത്തിലും അപ്പൊഴപ്പോൾ നാം അറിയാത്ത വിധത്തിലുമാകുന്നു.

൭. സുജ്ഞേയത:—നാണ്യം കൃത്രിമമാണോ എന്ന് അറിയത്തക്കതായിരിക്കണം. അതിന്നായി ഉപയോഗിക്കുന്ന പദാൎത്ഥം ഉരുക്കുകയും പവനും ഒരു പലകയിന്മേലോ ഉറച്ച നിലത്തോ എറിയുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദംകൊണ്ടു് അതു കള്ളനാണ്യമോ അല്ലയോ എന്നു എളുപ്പത്തിൽ അറിയാം. രത്നങ്ങളുടേയും മററും ഗുണദോഷം ഇങ്ങനെ എളുപ്പത്തിൽ അറിയുവാൻ ഒരു വഴിയുമില്ല.

എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും സ്വൎണ്ണംകൊണ്ടും വെള്ളികൊണ്ടും ഉള്ള നാണ്യങ്ങൾ നടപ്പുണ്ടെങ്കിലും ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ലോഹംകൊണ്ടുള്ളതു മാത്രമേ നിയമസമ്മതമായിട്ടുള്ളു. ആ ലോഹം ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ വെള്ളിയും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ സ്വൎണ്ണവുമാണ്. ഈ രാജ്യത്തിൽ കുറെ ഉറുപ്പിക കടം വാങ്ങിയവൻ തിരിയെ സ്വൎണ്ണനാണ്യം കൊടുത്താൽ കടം കൊടുത്തവൻ നിയമപ്രകാരം അതു വാങ്ങേണമെന്നില്ല. ചെമ്പുനാണ്യങ്ങൾ കാണുന്നതു ചില്ലറ വ്യാപാരങ്ങൾക്കുള്ള അവശ്യത്തിന്നായിട്ടുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതെന്നല്ലാതെ വലിയവ്യാപാരങ്ങൾക്ക് നിയമപ്രകാരം സമ്മതിച്ച നാണ്യമായി ഒരു രാജ്യക്കാരും സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല.

---

൨൨. പ്രയത്നം.

മനുഷ്യപ്രയത്നംകൂടാതെ അവശ്യമുള്ളേടത്തോളം കിട്ടുന്ന സാധനങ്ങൾ ധനമല്ലെന്നും നദീതീരത്തിൽ താമസിക്കുന്നവൎക്ക് വെള്ളം ധനമാണെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ എന്നും അതിനെ ദൂരദേ

ശങ്ങളിൽനിന്ന് കൊണ്ടുവരേണ്ടതായ പട്ടണങ്ങളിൽ വെള്ളം ധന മാണെന്നും ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് പ്ര യത്നം ധനോല്പാദനത്തിന്ന് പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാകു ന്നു. ധനമെന്നു പറയാവുന്ന എല്ലാ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളേയും ഉ ല്പാദിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്ന് അനേകജനങ്ങളുടെ പ്രയത്നംകൂടാതെ കഴിയുന്ന തല്ലെന്ന് കുറച്ചാലോചിച്ചാൽ നമുക്കു അറിയാം. അരി പാകംചെ യ്യ, നെല്ലുകുത്തുക, കൊയിത്തു, മെതി മുതലായതു കഴിക്കുക, ഉഴുക, വളമിടുക, വിതയ്ക്കുക, ഉഴുന്നതിന്നുംമററുമുള്ള ഉപകരണങ്ങളുണ്ടാക്കുക, കൃഷിസ്ഥലത്തുനിന്ന് നെല്ലു വണ്ടിയിലോമറോകൊണ്ടുപോകുക, ആ വണ്ടിയുംമററും ഉണ്ടാക്കുക—ഇങ്ങനെ അനേക പ്രവൃത്തികൾ അനേകജനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിൻെറ ഫലമാകുന്നു നാം ഉണ്ണുന്ന ചോ റ്. ഇതുപോലെതന്നെ മറെറല്ലാ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളേയും ഉണ്ടാ ക്കുന്നതിന്ന് മനുഷ്യപ്രയത്നം ആവശ്യമാണ്.

ഈ പ്രയത്നം സഫലമെന്നും നിഷ്ഫലമെന്നും രണ്ടുപ്രകാരത്തിലു ണ്ടു്. സഫലപ്രയത്നത്തിന് ധനോല്പാദകമായ പ്രയത്നമെന്നൎത്ഥമാ കുന്നു. നിഷ്ഫലപ്രയത്നമെന്നുവച്ചാൽ അനാവശ്യമോ നിഷ്പ്രയോ ജനമോ ആയ പ്രയത്നമെന്ന് ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ അൎത്ഥമില്ല. ഒരുപ്ര കാരത്തിലും രാജ്യത്തേ ധനത്തിന്ന് അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകാത്ത പ്രയത്ന മെന്നേ അൎത്ഥമുള്ളു. കൃഷിക്കാരു്, നെയിത്തുകാരു്, കച്ചവടക്കാരു് മുതലായവരുടെ പ്രയത്നം സഫലപ്രയത്നത്തിൻെറ കൂട്ടത്തിലാണ്. യാ ചനത്തിന്ന് നടക്കുന്നവരുടേയും മററും പ്രയത്നം തീരെ നിഷ്ഫലമാ ണ്. സംഗീതക്കാരു്, ചിത്രമെഴുത്തുകാരു് മുതലായവരുടെ പ്രയത്നം അനാവശ്യമോ നിഷ്പ്രയോജനമോ അല്ലെങ്കിലും ധനോല്പാദനത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം നിഷ്ഫലപ്രയത്നമാണ്. വിദ്യ അഭ്യസിപ്പി ക്കുന്നവർ, രാജ്യഭരണംചെയ്യുന്നവർ, മുതലായവരുടെ പ്രയത്നം ഈ ര ണ്ടു കൂട്ടത്തിൽനിന്നും ഭേദപ്പെട്ടതാണ്. അവരുടെ പ്രയത്നത്തിൻെറ തല്ക്കാലഫലം ധനോല്പാദനമല്ലെങ്കിലും ഉത്തരകാലഫലമായിട്ടു് അതും വരുന്നതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു് വേലചെയ്യുന്നവൎക്ക് പല ഗു ണങ്ങളും സിദ്ധിക്കുന്നതാകയൽ അവരുടെ പ്രയത്നത്തിന്നു ധനോല്പാദ കശക്തി അധികം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു് അദ്ധ്യാപകന്മാരു ടെപ്രയത്നം തല്ക്കാലഫലമുള്ളതല്ലെങ്കിലും നിഷ്ഫലമായിട്ടുള്ളതുമല്ല. ഇ ങ്ങനെതന്നെയാണ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെയുംമ ററും പ്രയത്നത്തിൻെറയും ഫലം.

ഇതുപോലെ തന്നെ ധനവ്യയത്തിൻെറ കാൎയ്യത്തിലും ഒരു വി

ഭേദമുണ്ട്. സഫലപ്രയത്നത്തിൽ ഏൎപ്പെട്ടുന്നവർ അങ്ങനെ ഏൎപ്പെട്ടുന്നകാലം ഉപജീവനത്തിന്നായി ചെലവുചെയ്യുന്നത് സഫലവ്യയവും അവർ മററുകാലങ്ങളിലും മററാവശ്യങ്ങൾക്കും ചെയ്യുന്ന ചെലവും, നിഷ്ഫലപ്രയത്നത്തിൽ ഏൎപ്പെട്ടുകയോ, ഒരു പ്രയത്നവുംകൂടാതെ ഇരിക്കയോ ചെയ്യുന്നവർ എല്ലാക്കാലങ്ങളിലും ചെയ്യുന്ന ചെലവും നിഷ്ഫലവ്യയവുമാകുന്നു. ധനോല്പാദനത്തിന്നു ഒരുവിധത്തിലും ഉപയോഗപ്പെടാത്ത സകല ചെലവും ഈ കൂട്ടത്തിലാണ്. ഈ നിഷ്ഫലവ്യയത്തിൻെറ അവസ്ഥപോലെ ഇരിക്കും ഒരു രാജ്യത്തിലെ ധനപുഷ്ടിയുടേയും അവസ്ഥ. ഇതു വൎദ്ധിക്കുന്തോറും രാജ്യത്തു ക്രമേണ ദാരിദ്ര്യവും വൎദ്ധിക്കും. ഈ ന്യായപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ ഊട്ടുകളിലും സത്രങ്ങളിലുംമററും അസംഖ്യം ജനങ്ങളെ പോററുന്നതും പ്രയത്നംചെയ്വാൻ ശേഷിയുള്ളവൎക്ക് മററുപ്രകാരങ്ങളിൽ ഭിക്ഷകൊടുക്കുന്നതും ഭാരതഖണ്ഡത്തിൻെറ ഉൽകൃഷ്ടാഭ്യുദയത്തിന് ഹാനികരമാണെന്ന് നിസ്സംശയമായി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ അസ്ഥാനധൎമ്മമാകുന്നു നമ്മുടെ രാജ്യത്തു ദാരിദ്ര്യം വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതിന്ന് ഒരു പ്രധാനഹേതുവെന്നാണ് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ഈ ധൎമ്മംകാരണമായിട്ട് വേലചെയ്യാതെ കാലംകഴിയ്ക്കുന്നവരുടേയും വേലചെയ്യുന്നവരുടേയും ഉപജീവനത്തിന്ന് വേണ്ടുന്ന സാധനങ്ങളെല്ലാം വേലചെയ്യുന്നവരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുതന്നെ ഉണ്ടാകേണ്ടതാണല്ലോ. ഇപ്പോൾ വേലചെയ്യാതെ മററുള്ളവരുടെ പ്രയത്നത്തിൻെറ ഫലം അനുഭവിച്ചു് കാലംകഴിക്കുന്നവരും അവരുടെ ഉപജീവനത്തിന്ന് പ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടിവരുമ്പോൾ രാജ്യത്തു് ധനോല്പാദനം ഇപ്പോഴത്തേക്കാൾ അധികം ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്ന് സ്പഷ്ടമല്ലേ?

ഭൂമിയുടേതുപോലെതന്നെ പ്രയത്നത്തിൻേറയും ധനോൽപാദകശക്തിയെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു പലമാൎഗ്ഗങ്ങളുണ്ട്. യന്ത്രങ്ങൾ മുതലായ ഉപകരണങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതു് ഇതിലൊന്നാകുന്നു. എല്ലാവേലകൾക്കും ഓരോമാതിരയിലുള്ള ആയുധങ്ങൾകൂടാതെ കഴികയില്ലല്ലോ. ആ ആയുധങ്ങളുടെ ഗുണംപോലെ വേലകൾക്ക് ഗുണവും വേഗവും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ആവിയന്ത്രങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, പത്താളുകൾക്ക് നൂറാളുകളുടെ പണി അതിവേഗത്തോടും പ്രയാസംകൂടാതേയും ചെയ്വാൻകഴിയുന്നതിന്നുപുറമേ എത്രജനങ്ങൾ കൂടിയാലും അസാദ്ധ്യമായവേലകൂടി ചെയ്യുന്നതിന്ന് സാധിക്കുന്നതാണ്. അനേകജനങ്ങളേയും അനവധിസാമാനങ്ങളേയും ഒന്നായി ഒരുമണിക്കൂറിൽ നാല്പതുനാഴികവീതം ദൂരദേശങ്ങളിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്ന്

ആവിയുടെ സഹായം കൂടാതെ മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ട് മാത്രം അസാദ്ധ്യമാണല്ലോ.

പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നവരുടെ നിപുണതകൊണ്ടും സദ്വൃത്തികൊണ്ടും വിശ്വാസയോഗ്യതകൊണ്ടും പ്രയത്നത്തിൻെറ ധനോല്പാദകശക്തി വൎദ്ധിക്കുന്നതാണ്. സാധാരണയായി എല്ലാ വേലകൾക്കും ചില വേലകൾക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും നല്ല വാസനയും അഭ്യാസവും പഴക്കവും കൂടാതെ നിപുണത ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അങ്ങിനെ നിപുണനായവൻെറ വേലയ്ക്ക് മററുള്ളവരുടെ വേലയെക്കാൾ വേഗവും വിലയും ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്ന് അനുഭവമല്ലേ. ഘടികാരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതും തലമുടിനാരുപോലെ സൂക്ഷ്മവുമായ ഇരുമ്പ് തന്തികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്ന് അസാമാന്യമായ നൈപുണ്യവും കരകൌശലവും ആവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് ആത്തരം ഒരു റാത്തൽ തന്തിക്കും നാലായിരം റാത്തൽ ഇരുമ്പിനും ആറ് റാത്തൽ സ്വൎണ്ണത്തിനും വില ശരിയാണ്. ഈ ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ട് വേലക്കാരുടെ നിപുണത ധനോല്പാദനത്തിന്ന് എത്രതന്നെ ആവശ്യമാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെയാണ് വേലക്കാരുടെ സദ്വൃത്തിയുടേയും വിശ്വാസയോഗ്യതയുടേയും ഫലം. മദ്യപാനം മുതലായ ദുർവൃത്തികൾകൊണ്ടു പ്രയത്നത്തിന്ന് ദോഷവും പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നവൎക്ക് ശക്തിക്ഷയവും മററും ഉണ്ടാകുന്നതാണല്ലോ. വേലക്കാരു, വിശ്വാസയോഗ്യന്മാരാണെങ്കിൽ അവരെക്കൊണ്ടു ക്രമമായി പണിചെയ്യിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് ആളുകളെ ആക്കുകയോ അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ദ്രവ്യയമോ വേണ്ടിവരുന്നില്ല. ഈ വക ഗുണങ്ങളുണ്ടാകുന്നതിന്ന് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ പ്രചാരം പ്രത്യേകം ആവശ്യമാകുന്നു.

പ്രയത്നത്തിൻെറ ധനോല്പാദകശക്തിയെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രധാനമായത് പ്രയത്നവിഭജനമാകുന്നു. ഒരു പണിമുഴുവൻ ഒരാൾതന്നെ ചെയ്യുന്നതിന്നു പകരം അതിനെ പല ഭാഗമായിത്തിരിച്ച് ഓരോഭാഗം പണി ഓരോരുത്തർ കഴിച്ചാൽ പല ഗുണങ്ങളുണ്ടാകുന്നതാണ്. ഒരു പുരപണിയുന്നതിൽ കല്പണി, മരപ്പണി, കൂലിപ്പണി മുതലായത് ഓരോ വേലക്കാർ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ആ പണികളെല്ലാം എല്ലാവരുംകൂടി ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ പണിക്ക് അധികം രസികത്വവും, വേഗവും ഉണ്ടാകുന്നതാണല്ലോ. പ്രയത്നവിഭജനം നമ്മുടെ ഇടയിൽ ധാരാളമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ മുഴുവൻ നമ്മൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അത് ഇംഗ്ലണ്ടിലും മററുമുള്ളതുപോലെതന്നെ ഇവിടെ നടപ്പില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഒരു സൂശിയുണ്ടാക്കുന്നത് എണ്പത്തെട്ടാളുകൾ കൂടിയാണ്; ഇരുമ്പു

കമ്പി ഉണ്ടാക്കുക, അതു തുശിക്ക് പാകത്തിൽ മുറിക്കുക, തുളയ്ക്കുക, ആ തുളമിനുക്കുക, മൂച്ചയുണ്ടാക്കുക മുതലായ ഓരോ വേലകൾ ഓരോരുത്തരാണ് ചെയ്യുന്നതു്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് അതാതുഭാഗം വേലയ്ക്കും അതാതാളുകൾക്ക് അസാമാന്യമായ കൈവേഗവും നിപുണതയും ഉണ്ടാകുന്നു. യന്ത്രംകൊണ്ടു് സ്റ്റീൽപേന ഉണ്ടാക്കുന്നിടത്തു് പേന ഓരോന്നായി എടുത്തു് പാത്രങ്ങളിലാക്കുക മാത്രമാകുന്നു ചിലരുടെ പണി. അവർ അതു് ചെയ്യുന്നതുകണ്ടാൽ അത്യാശ്ചര്യം തോന്നുമത്രേ. നോക്കിനില്ക്കുന്നവരുടെ കണ്ണിനുപോലും അവരുടെ കയ്യുടെ വേഗം അനുകരിപ്പാൻ പ്രയാസമാണുപോൽ. പ്രയത്നവിഭജനംകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾക്ക് ഇതുപോലെ അനേക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പറവാനുണ്ടു്. എന്നാൽ കുറെ ആലോചിച്ചാൽ വായനക്കാർക്ക് പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഓർമ്മവരുന്നതാകയാൽ ഇത്രേ പറയുന്നുള്ളു.

പ്രയത്നവിഭജനം കൊണ്ടു് പ്രധാനമായി നാലുകൂട്ടം ഗുണം ഉണ്ടെന്നാണ് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. ഒന്നാമതു് വേലക്കാർക്ക് അവരുടെ പണിക്ക് നിപുണതയും കൈവേഗവും വൎദ്ധിക്കും. രണ്ടാമതു് കാലദുർവ്യയം വളരെ കുറയും. മൂന്നാമതു് അവരവരുടെ വാസനയ്ക്കും അഭ്യാസത്തിനും ചേൎച്ചയായ പണിയിൽ വേലക്കാർക്ക് പ്രവേശിക്കാം. നാലാമതു് പണിക്ക് അദ്ധ്വാനം കുറയ്ക്കുന്നതിന്നു് വേണ്ടയന്ത്രങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു് എളുപ്പമുണ്ടാകും. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നു ഗുണങ്ങളും മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളെക്കൊണ്ടു് സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. നാലാമത്തെ ഗുണത്തിന്നു് പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുള്ളതിൽ ഒന്നുമാത്രം ഇവിടെ പറയുന്നു. ആവിയന്ത്രം ആദ്യം ഉണ്ടാക്കിയ കാലങ്ങളിൽ ഒരാൾ അതിൽ ആവി പോകുന്നതിനുള്ള ഒരടപ്പു് എപ്പോഴും അടയ്ക്കുകയും തുറക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കണം എന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്നു് കുട്ടികളെയാണ് നിയമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. അതിൽ ഒരുകുട്ടി ബുദ്ധിമുട്ടാതെ കൂലിവാങ്ങുവാൻ വല്ല വഴിയുമുണ്ടാകുമോ എന്നു വളരെക്കാലം ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ആലോചിച്ചപ്പോൾ ഒരു ദിവസം അവന്നു് ഒരുപായംതോന്നി. മേല്പറഞ്ഞ അടപ്പിൽനിന്നു് യന്ത്രത്തിന്റെ മറെറാരുഭാഗത്തേക്ക് ഒരു ചരടു കെട്ടിയാൽ ആ അടപ്പുതന്നെ അടയ്ക്കുകയും തുറക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു് കണ്ടു് അവൻ അപ്രകാരംചെയ്തു. അതിൽപിന്നെ ഈ വേലയ്ക്കുള്ള ചിലവുകൂടാതെ കഴിഞ്ഞു. ഒരു പണിയിൽതന്നെ ആജീവനാന്തം മനസ്സുവയ്ക്കുമ്പോൾ അതു് സുകരമാക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായം ചിലൎക്ക് തോന്നുന്നതിനെക്കുറിച്ചു് അത്ര അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ.

SRI KRISHNA VILASAM READING ROOM
MALAYINKEEL

൨൩. മൂലധനം.

മൂലധനമെന്നുവെച്ചാൽ ധനോല്പാദത്തിന്നുവേണ്ടി പ്രയത്നംചെയ്യുന്നകാലത്തേചിലവിന്നായി സമ്പാദിച്ചുവച്ചിട്ടുള്ളതും അങ്ങിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതുമായ ധനമാകുന്നു. സകല വേലകളും തുടങ്ങീട്ട് കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷമേ അതുകളുടെഫലമനുഭവിപ്പാൻ കഴിയൂ. വേലക്കാൎക്ക് ആ കാലത്തേ ചിലവിന്ന് ആ പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഫലം അനുഭവിപ്പാൻ പാടില്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. മുൻപ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ഉപയുക്തസാധനങ്ങളിൽ നിന്ന് തങ്ങളുടെ അവശ്യത്തിന്ന് വേണ്ടതെല്ലാം എടുത്തതിന്റെ ശേഷമുള്ളതു് സമ്പാദിച്ചുവച്ച്, അതിനെയാകുന്ന പ്രയത്നം ചെയ്യുന്ന കാലത്തേ ചിലവിന്നായ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്. അങ്ങിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതും ഓരോവേലകൾക്കു വേണ്ട ഉപകരണങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്യുന്നതുമായധനമാകുന്നു മൂലധനം.

ഒരു മൂലധനം കൂടാതെ ധനോൽപാദനം അസാദ്ധ്യമാണെന്നു കുറെ ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. കൃഷിപ്പണിതുടങ്ങി വിളവെടുക്കുവാൻ ഏകദേശം മൂന്നുമാസത്തോളം വേണ്ടിവരുമല്ലോ. ഈ മൂന്നുമാസം പ്രയത്നംചെയ്യുന്നവരുടെ ചിലവിന്ന് ആ വിളവ് ഉപയോഗപ്പെടുന്നതല്ലെന്നും അവരുടെയോ മറ്റുവല്ലവരുടെയോ മുൻപ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ധനം അവശ്യമാണെന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഇതിന്നു പുറമെ കൃഷിപ്പണിക്കുവേണ്ട കന്നുകാലികളേയും മറ്റ് ഉപകരണങ്ങളേയും വാങ്ങുന്നതിന്നും കയ്യാലമുതലായതു് പണിയിക്കുന്നതിന്നും മറ്റും കൂടി മുൻപ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ധനം അവശ്യമാണ്. ഇതുപോലെതന്നെ മറ്റെല്ലാവേലകൾക്കും പൂൎവ്വാൎജ്ജിതമായ ധനം കൂടിയേകഴിയൂ എന്ന് ആലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ഈ ധനത്തെയാകുന്നു ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മൂലധനമെന്ന് പറയുന്നതു്. ഈ മൂലധനം സൂക്ഷ്മത്തിൽ വെറും നാണ്യങ്ങളല്ലെന്നും ഉപയുക്തസാധനങ്ങളാണെന്നും ധനവും പണവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണല്ലോ.

പ്രയത്നത്തിന്നും അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ധനോൽപാദനത്തിന്നും മൂലധനം ഇത്ര അവശ്യമാകകൊണ്ട് അതിന്റെ സമ്പാദിപ്പാലെയും അതു് ചിലവു ചെയ്യുന്നതിന്റെ സമ്പ്രദായം പോലെയും

ഇരിക്കും ഒരു നാട്ടിലെ ഐശ്വൎയ്യവും. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ മൂലധനത്തിന്റെ ബാഹുല്യമില്ലെന്നുതന്നെയല്ല ഉള്ളതു ക്രമേണ കുറഞ്ഞുപോകുന്നതിനുള്ള വഴിയും കൂടിയുണ്ടു്. കല്യാണം, ൧൮-ാംമാസം മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങൾക്കും ഒരു വേലയും കൂടാതെ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്ന അസംഖ്യം ജനങ്ങളെ പോററുന്നതിനും മററും പല പ്രകാരത്തിലും നമ്മുടെ ആളുകൾ നിഷ്ഫലവ്യയം ചെയ്യുന്നതിനാൽ അതാതുകൊല്ലത്തിലുണ്ടാകുന്ന ധനത്തിൽ നിന്നു് അതാതുകൊല്ലത്തെ ചിലവുകഴിച്ചു് മേലാൽ ധനോല്പാദനത്തിന്നായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്നതായ ബാക്കി ധനം ആണ്ടുതോറും കുറഞ്ഞുവരികയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ധനവാന്മാരായിട്ടുള്ളവർ ധനം ഏതു വിധത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാലാണു് നാട്ടിൽ അധികമായി ധനസമൃദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതെന്നു് അറിയുകയൊ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ ധൈൎയ്യപ്പെട്ടു അപ്രകാരം പ്രവൃത്തിക്കയൊ ചെയ്യുന്നില്ല. സാധാരണയായി ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെയെല്ലാം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിന്നു് പലരാജ്യക്കാരും അനവധി ദ്രവ്യം ഇറക്കി അവിയന്ത്രങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഈ കാലത്തിൽ നമ്മുടെ വൎത്തകന്മാർ ഇതിന്നു വേണ്ടധനവ്യയവും യത്നങ്ങളും ചെയ്യാഞ്ഞാൽ മററു രാജ്യക്കാരുമായിട്ടുള്ള വ്യവസായസങ്കൎഷണത്തിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കാലക്രമംകൊണ്ടു് ഇനിയും ദാരിദ്ര്യം വൎദ്ധിച്ചു വരുന്നതാണെന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ നമ്മുടെ ധനികന്മാർ ഇപ്പോൾ അവരുടെ സമ്പാദ്യം മുഴുവൻ ഒരോ ആഡംബരങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ചിലവുചെയ്കയോ അല്ലെങ്കിൽ വെറുതെ കെട്ടിവയ്ക്കുകയോ ആണു് ചെയ്യുന്നതു്.

ധനം വെറുതെ കെട്ടിവയ്ക്കുന്നതു് ഭോഷത്വമാണെന്നു് എല്ലാവൎക്കും സമ്മതമാണെങ്കിലും ഓരോ ആഡംബരങ്ങൾക്കും സുഖോപഭോഗങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ചിലവുചെയ്യുന്നതിനെപ്പററി അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടായിരിക്കാം. ഒരുവന്റെ ആദായത്തിൽനിന്നു് തനിക്കാവശ്യമുള്ളതു് കഴിച്ചു് ബാക്കിയുള്ള ധനം ഏതുവിധത്തിൽ ചിലവുചെയ്താലും അതു് വല്ലവരുടേയും ഉപജീവനത്തിന്നായി ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് അയാൾ ആ ധനം വല്ല ചെപ്പടിവിദ്യക്കാൎക്കൊ സ്തുതിപാഠകന്മാൎക്കൊ കൊടുക്കയൊ വല്ല വ്യവസായത്തിൽ ഇറക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നതിൽ സാധുക്കളുടെ ഉപജീവനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എന്താണു് വ്യത്യാസമെന്നു് ചിലൎക്കു് അഭിപ്രായമുണ്ടായിരിക്കാം. ഈ അഭിപ്രായം എത്രത്തോളം സ്വീകാരയോഗ്യമാണെന്നു് കാണിക്കുന്നതിന്നു് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം. ഒരു വൎത്തകനായ നാട്ടുവാഴി മരിക്കുമ്പോൾ തന്റെ

സ്വന്ത സമ്പാദ്യമായി അഞ്ചുലക്ഷം ഉറുപ്പിക കെട്ടിവച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ പുത്രൻ ആ ധനം സാധുക്കൾക്ക് ഉപകാരമാകുന്നവിധത്തിൽ ചിലവു ചെയ്യണമെന്നുവച്ച് പലരോടും അഭിപ്രായം ചോദിച്ചതിൽ സേവകന്മാരിൽ ചിലർ ഒരു നാടകശാല കെട്ടിച്ച് ദിവസംതോറും ഓരോ നേരമ്പോക്കിൻെറ വട്ടം കൂട്ടിയാൽ പലരുടേയും ഉപജീവനത്തിന്നും വിനോദത്തിന്നുമുള്ള ഒരു മാൎഗ്ഗമാകുമെന്നും മററു ചിലർ ആ ദ്രവ്യംവിശേഷമായ ഉടുപ്പുകളും, ആഭരണങ്ങളും രത്നങ്ങളും വാങ്ങുന്നതിന്നായി ചിലവുചെയ്താൽ വളരെ വേലക്കാൎക്ക് ഉപകാരമാകുമെന്നും വേറെ ചിലർ അത് ഊട്ടുപുരകളുണ്ടാക്കി ബ്രാഹ്മണൎക്ക് ഭക്ഷണംകൊടുക്കാനായി ഉപയോഗിച്ചാൽ വളരെ മഹാബ്രാഹ്മണൎക്ക് ഉപജീവനത്തിന്നും നാടുവാഴിയുടെ ഇഹപരലോകങ്ങളിലെ ശ്രേയസ്സിന്നും വഴിയാകുമെന്നും പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അതിവൃദ്ധനും വിദ്വാനുമായ ഒരാൾ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “അങ്ങയുടെ ഭൂമിയിൽ വെള്ളക്കുറവുകൊണ്ട് കൃഷിപ്പണിക്ക് ദോഷമുള്ളതായ ചില പ്രദേശങ്ങളുണ്ട്. ഈ ധനം അവിടങ്ങളിൽ തോടുകളും കുളങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നായി ഉപയോഗിച്ചാൽ ദരിദ്രന്മാരായ അനവധി വേലക്കാരുടെ ഉപജീവനത്തിന്ന് വഴിയാകുന്നതിന്ന് പുറമെ ഭൂമിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ധനവും അങ്ങയുടെ ആദായവും നാട്ടിലെ സ്വത്തും വൎദ്ധിക്കുന്നതാണ്. ഊട്ടുപുരയുണ്ടാക്കി ഒരു വേലയും കൂടാതെ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നവരെ പോററുന്നതായാൽ നാട്ടിൽ ദാരിദ്ര്യവും മടിയന്മാരും വൎദ്ധിക്കുകയേഉള്ളൂ. നാടകശാലകളും ആഭരണങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ് ഇതിൽ നല്ലത്. അതിനാൽ എന്തെങ്കിലും ഓരോ വേലകൾ ചെയ്യുന്നവൎക്കാണ് ഗുണം സിദ്ധിക്കുന്നത്. എങ്കിലും ഈ ധനവ്യയംകൊണ്ട് പൊതുവേ ജനങ്ങൾക്ക് ഉപകാരമോ മേലാൽ ധനത്തിൻെറ വൃദ്ധിക്കുള്ള വഴിയോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ലാ.” ഈ പറഞ്ഞത് ശരിയാണെന്നുധരിച്ച് ആ നാടുവാഴി അപ്രകാരം ചെയ്യുകയും അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആദായത്തിന്ന് വൃദ്ധിയും വളരെ കുടിയാന്മാൎക്ക് സമൃദ്ധിയും അനവധി വേലക്കാൎക്ക് ഉപജീവനത്തിന്ന് വഴിയും ഉണ്ടായി. ഈ ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ട് മൂലധനം ചിലവുചെയ്യേണ്ടതു എങ്ങനെ എന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നുവല്ലോ.

ചിലവുചെയ്യാതെ കെട്ടിവയ്ക്കുകയോ വല്ല നേരമ്പോക്കിന്നുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്കയോ ചെയ്യുന്നധനം മൂലധനമല്ല. ഒരു ധനത്തെ മൂലധനമെന്ന് പറയണമെങ്കിൽ അത് പിന്നെയും ധനം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്യുന്നതായിരിക്കണം. അങ്ങിനെ ചിലവുചെയ്യുന്നത് രണ്ടുപ്രകാരത്തിലാണ്. മൂലധനത്തിൽ ഒരു ഭാഗം

ധനോല്പാദനത്തിന്നു് ഒരിക്കലേ ഉപയോഗപ്പെടുകയുള്ളൂ. മറ്റെഭാഗം പല പ്രാവശ്യത്തേക്കും ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണു്. കൃഷിപ്പണിക്കുവേണ്ട വിത്തിനും വല്ലിക്കും ആവിയന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടും മറ്റും സാമാനങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിനു വേണ്ട പിറാകിനും വേലക്കാരുടെ കൂലിക്കുമായി ചിലവുചെയ്യുന്ന ധനം ഒരിഭലയ്യേ ഉപയോഗപ്പെടൂ. എന്നാൽ കന്നുകാലി, കരി, കയ്യാല, ആവിയന്ത്രം, അതു വയ്പാനുള്ള കെട്ടിടം, മുതലായതിനുവേണ്ടി ഒരിക്കൽ ചിലവുചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് പലകുറിയും ധനോല്പാദനത്തിന്നു് ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണു്. ഒരിക്കൽ മാത്രം ഉപയോഗപ്പെടുന്നധനത്തെ വ്യാവൎത്തകമൂലധനമെന്നും പലപ്രാവശ്യത്തേക്കുപയോഗപ്പെടുന്നതിനെ സ്ഥിരമൂലധനമെന്നുമാണു് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നതു്. ഒരുവൻ ചിലവുചെയ്യുന്ന വ്യാവൎത്തകമൂലധനം അതാതു കൊല്ലത്തിലും സ്ഥിരമൂലധനം വളരെക്കാലംകൊണ്ടും തിരിയെ കിട്ടുന്നതാണു്. വിത്തു്, വല്ലി, മുതലായതിന്നു ചിലവുചെയ്യുന്നതു് അതാതുകൊല്ലത്തെ വിളവിൽനിന്നും, കന്നുകാലി, കയ്യാല മുതലായതിന്നു് ചിലവുചെയ്യുന്നതു് അതുകൾ എത്രകാലത്തേക്കു് ഉപയോഗപ്പെടുന്നുവോ അത്രകാലത്തെ വിളവിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകണമെന്നാണല്ലോ ധനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥന്മാർ ഇച്ഛിക്കുന്നതു്.

ജനങ്ങൾ അവരവരുടെ ആദായത്തിൽനിന്നു് ചിലവിനുള്ളതു് കഴിച്ചു് ശേഷമുള്ളതു് സമ്പാദിച്ചു് വെക്കുന്നതിനാലാണല്ലോ മൂലധനമുണ്ടാകുന്നതു്. മിതവ്യയശീലവും, ദീൎഘാലോചനയും ഉള്ളവരാണു് ഇങ്ങിനെ സമ്പാദിച്ചുവയ്ക്കുന്നതു്. ഈ ഗുണങ്ങൾ സാധാരണയിലുള്ള ജനങ്ങൾക്കു് സിദ്ധിക്കുവാൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരം വളരെ ആവശ്യമാണു്. അതുകൊണ്ടു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിന്നുവേണ്ടി യത്നംചെയ്യുന്നതു് നാട്ടിൽ ധനസമൃദ്ധിയും മറ്റുമുണ്ടാകണമെന്നു് ഇച്ഛിക്കുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ കൎത്തവ്യകൎമ്മങ്ങളിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇതു തന്നെയുമല്ല രാജ്യഭരണത്തിന്നു് വ്യവസ്ഥയും നീതിന്യായങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതും മൂലധനവൃദ്ധിക്കു് വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണു്. പൂൎവ്വകാലങ്ങളിൽ നമ്മുടെ രാജാക്കന്മാർ ധനവാന്മാരുടെ കയ്യിൽനിന്നും ദ്രവ്യം ബലാൽകാരേണ അപഹരിക്കുന്നതു് പതിവായിരുന്നു. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ധനം സമ്പാദിച്ചുവയ്ക്കുന്നതിന്നു് ജനങ്ങൾക്കു് മനസ്സുവരാത്തതും ദുൎല്ലഭമായി ചിലർ അങ്ങിനെചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ അതിനെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി വല്ല വ്യാപാങ്ങരളിൽ മുടക്കാതെ വെറുതെ കെട്ടിവയ്ക്കുന്നതും സ്വാഭാവി

കമാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആവക ദോഷങ്ങളൊന്നുമില്ലെങ്കിലും നാട്ടിൽ ധനപുഷ്ടിയുണ്ടാകേണ്ടതിന്നു് ധനവ്യയം എങ്ങിനെയാണ് ചെയ്യേണ്ടതു് എന്നു് ധരിച്ചിട്ടുള്ളവർ നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ വളരെ ചുരുക്കമാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലും മററും കച്ചവടത്തിന്നും മററുമായി വളരെ ആളുകൾ കൂടിച്ചേർന്നു് ചെറിയ ഓഹരികളായി പണമെടുത്തു് കൂട്ടുമുതൽ കമ്പനികൾ സ്ഥാപിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇവിടേയും നടപ്പായാൽ അതു് ജനങ്ങൾക്കു് ധനാർജ്ജനത്തിന്നും, രാജ്യത്തുള്ള മൂലധനത്തിൻെറ വൃദ്ധിക്കും ഒരു ബലവത്തായ കാരണമാകുമായിരുന്നു.

---

൨൭. ധനവിനിമയം.

കൃഷിക്കാർ അവരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടു് ധാന്യങ്ങൾ മാത്രമെ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളു. ദുർല്ലഭമായി ചിലർക്കു് പാലും കറിസാമാനങ്ങളും കൂടെ ഉണ്ടാകും. ഇതുകളൊഴിച്ചു് അവർക്കു് ആവശ്യമുള്ള മററെല്ലാ സാധനങ്ങളും മററു ചിലരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടാകേണ്ടതാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അവരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന നെല്ലിൽനിന്നു് അവർക്കു് ആവശ്യമുള്ളതെടുത്തുവച്ചു് ശേഷമുള്ളതു ഓരോരുത്തർക്കു കൊടുത്തു് പകരം തങ്ങൾക്കു് ആവശ്യമുള്ളതായ സാധനങ്ങളെ വാങ്ങുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെയാകുന്നു മററെല്ലാവരുടെയും അവസ്ഥ. അവരവരുടെ ഉപജീവനത്തിന്നു് എല്ലാമനുഷ്യർക്കും അന്യോന്യാശ്രയം ആവശ്യമാണ്. ഇങ്ങിനെ മനുഷ്യർ ധനം കൈമാററംചെയ്യുന്നതിനെയാകുന്നു ധനവിനിമയമെന്നു പറയുന്നതു്.

അവരവരുടെ സ്വന്തസ്വത്തിന്മേലുള്ള അവകാശം അവരവർക്കു തന്നെ ആയിരുന്നാലേ ധനവിനിമയമുണ്ടാകയുള്ളു. നാട്ടുകോട്ടച്ചെട്ടികളുടെ ഇടയിൽ നടക്കുന്നതുപോലെ ഒരു നാട്ടിലുള്ള എല്ലാമുതലിൻെറയും അവകാശം എല്ലാപേർക്കും കൂടീട്ടാണെങ്കിൽ അന്നാട്ടുകാർ തമ്മിൽ ധനം കൈമാററം ചെയ്യാനുള്ള ആവശ്യമില്ലല്ലോ. നാട്ടുകോട്ടച്ചെട്ടികൾ പല കുടുംബക്കാരായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ മുതൽ എല്ലാപേരുടേയും കൂടീട്ടുള്ളതും അതിന്മേൽ എല്ലാപേർക്കും ഒരുപോലെ അവകാശമുള്ളതുമാണ്. അവരിൽ ആർക്കെങ്കിലും തൻെറ വ്യാപാരം കൊണ്ടു് ലാഭമോ നാശമോ ഉണ്ടായാൽ ആ ലാഭവും നാശവും എല്ലാ

പേൎക്കും സംബന്ധിക്കുന്നതാണു്. സ്വകാൎയ്യമായി ധനം സമ്പാദിച്ചു് കയ്യിൽ വയ്പാൻ ആൎക്കും അൎഹതയില്ല. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ അവർ തമ്മിൽ ക്രയവിക്രയങ്ങളുണ്ടാവാൻ പാടില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് ധനവിനിമയത്തിന്നു് സ്വകാൎയ്യസ്വത്തുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് സ്പഷ്ടമാണു്.

ഈ ലോകത്തിൽ ചിലർ ക്ലേശിച്ചു ചിലവു കഴിക്കുന്നവരും മററു ചിലർ ക്ലേശിക്കാതെ ചിലവു കഴിക്കുന്ന ധനികന്മാരും, ചിലർ അശേഷം ചിലവിന്നു് മതിയാകാതെ ദാരിദ്ര്യസമുദ്രത്തിൽ കിടന്നു് മുങ്ങുന്നവരും, മററുചിലർ സുഭിക്ഷമായി ചിലവിന്നു വേണ്ടതിലധികം മുതലുള്ളവരുമാണല്ലോ. പ്രപഞ്ചത്തിലേ ഇപ്പോഴത്തെ ഈ അവസ്ഥ വളരെ ശോചനീയമായിട്ടുള്ളതെന്നുകണ്ടു അതിൻെറ നിവാരണത്തിന്നുവേണ്ടി ഓരോരുത്തർ ഓരോ ഉപായങ്ങളെ ഘോഷിക്കുന്നുണ്ടു്. യൂറോപ്പിലുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ വളരെ ലഹളകൂട്ടുന്നതായ ഒരുവകക്കാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ കുറിച്ചുമാത്രം ഇവിടെകുറെ പ്രസ്താവിക്കാം. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ സ്വകാൎയ്യമായി ആൎക്കും തന്നെ മുതൽ സമ്പാദിച്ചുവച്ചുകൂടാ. ഒരു നാട്ടിലുള്ള എല്ലാമുതലും ആ നാട്ടിലുള്ള എല്ലാപേരുടേയും കൂടീട്ടുള്ളതും അതിന്മേൽ എല്ലാപേൎക്കും ഒരുപോലെ അവകാശമുള്ളതും ആയിരിക്കണം. എല്ലാപേരെക്കൊണ്ടും അവരവരുടെ ശക്തിപോലെ പ്രയത്നം ചെയ്യിപ്പിച്ചു് സൎക്കാരിൽനിന്നു് അവൎക്കാവശ്യമുള്ളതു കൊടുക്കണം. ഇങ്ങിനെയായാൽ നാട്ടിലുണ്ടാകുന്ന ധനത്തിൻെറ അവസ്ഥപോലെ എല്ലാപേൎക്കും ഒരേമാതിരിയിൽ ഉപജീവനം കഴിക്കാവുന്നതാണു്. ൟ വാദത്തിന്നു് സമുദായസ്വത്വവാദമെന്നാകുന്നു പറയുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇതിന്നു് "സൊഷ്യാലിസം" എന്നും 'കോമ്യൂണിസം' എന്നും പറയുന്നു.

സമുദായസ്വത്വവാദികളായിട്ടു് യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കായിലും പലരുമുണ്ടെങ്കിലും ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ മിക്കവരും ൟ വാദത്തെ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. അതിന്നു് ബാധകങ്ങളായി പല സംഗതികളുമുണ്ടെന്നാകുന്നു അവരുടെ അഭിപ്രായം. അവയിൽ ഒന്നുരണ്ടു സംഗതികളെമാത്രം ഇവിടെ പറയാം. ഒന്നാമതു ജനങ്ങൾക്കു് പ്രയത്നംചെയ്യുന്നതിന്നു് ഉത്സാഹമില്ലാതെയായിത്തീരും. ഇപ്പോൾ ൟ ഉത്സാഹത്തിന്നു് മുഖ്യകാരണമായതു മനുഷ്യൎക്കു സഹജമായ സ്വാൎത്ഥപരത്വമാണല്ലോ. തനിക്കും തൻെറ ആളുകൾക്കും ഉപജീവനത്തിനുവേണ്ട വഴിയുണ്ടാക്കുന്നതിന്നും, പല യോഗ്യതകളും ഇപ്പോൾ ധനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാകയാൽ ആ യോഗ്യതകളെ സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നുമാകുന്നു ജനങ്ങൾ സാധാരണയായി അതിപ്രയത്നംചെ

യ്യുന്നത്. എന്നാൽ എങ്ങിനെയായാലും തനിക്ക് വേണ്ടതുകിട്ടുമെന്നും വേണ്ടതിലധികം കിട്ടുകില്ലെന്നും വരുമ്പോൾ അശേഷമെങ്കിലും അതിപ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതിന്നു മനസ്സുവരുന്നതാണോ? തൻെറ പ്രയത്നത്തിൻെറ ഫലം മുഴുവൻ തനിക്കുതന്നെ അനുഭവിക്കാമെന്നിരിക്കുമ്പോൾ ഒരുവൻ പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതുപോലെതന്നെ ആ ഫലം എല്ലാവരും കൂടി അനുഭവിക്കണമെന്നുവരുമ്പൊഴും ചെയ്യുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നത് സ്വഭാവവിരുദ്ധമല്ലേ? രണ്ടാമത് തുമ്പില്ലാതെ ധനവ്യയവും മററും ചെയ്യുന്നതിന്ന് ഇപ്പോഴുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെയാകും. തങ്ങൾക്കും തങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങൾക്കും ഒരിക്കലും പട്ടിണിവരരുതെന്നുള്ള വിചാരംകൊണ്ടും മററുമാണ് ഇപ്പോൾ സാധാരണ ജനങ്ങൾ സമ്പാദിപ്പാൻ ശക്തിയുള്ള കാലങ്ങളിൽ മിതവ്യയികളായും മററും ഇരുന്ന് മേലിലേക്ക് കരുതി വയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ആലോചന അവക്കുണ്ടാകുന്നത്. എന്നാൽ എങ്ങിനെയായാലും ചിലവിന്നു മുട്ടുവരികയില്ലെന്നു വരുമ്പോൾ ഈ വക ദീർഘാലോചനകളുണ്ടാവാൻ സംഗതിയില്ലല്ലോ. ജനങ്ങളെല്ലാവരും അവരവരെപ്പോലെതന്നെ മററെല്ലാവരെയും വിചാരിക്കുന്നതായ (എന്നുവച്ചാൽ ഒരിക്കലും വരുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതായ) കാലത്തിലേ ഇതു് സാദ്ധ്യമാകയുള്ളു. അതുകൊണ്ടു് സമുദായസ്വത്വവാദം ഫലിക്കുന്നതായാൽ നാട്ടിലെ ധനം ക്ഷയിക്കുന്നതിന്നു് ഒരു മാർഗ്ഗമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

എങ്കിലും എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും അതി ധനികത്വത്തേയും അതിനിർദ്ധനത്വത്തേയും അടുത്തടുത്തു കാണുമ്പോൾ സമജീവികളിൽ സ്നേഹമുള്ള സജ്ജനങ്ങൾ സമുദായസ്വത്വവാദികളാകുന്നത് അതിശയമല്ല. അതുകൊണ്ടു് ജനങ്ങളിൽ ധനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉള്ള ഠരം അസാമ്യം കഴിയുന്നതും കുറയ്ക്കുന്നതിന്നു മേല്പറഞ്ഞ ന്യൂനതകളൊന്നുമില്ലാത്ത ഒരു ഉപായം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു മഹാന്മാരായിട്ടുള്ളവർ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതാണ്.

൨൩. വില.

വില എന്നു പറയുന്നത് രണ്ടു പ്രകാരത്തിൽ വിചാരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. സാധാരണയായി വില എന്നു പറയുന്നതിൻെറ അർത്ഥം ഒരു സാധനംവാങ്ങുകയോ കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ അതിന്നു പകരം കൊടുക്കുകയോ വാങ്ങുകയോ ചെയ്യുന്ന പണമെന്നാകുന്നു.

എന്നാൽ ധനശാസ്ത്രത്തിൽ ഇതിന്നു കുറെ വ്യത്യസ്തമായ ഒരൎത്ഥവും കൂടിയുണ്ടു്. അതിൽ വില എന്നുപറയുന്നതു് പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ താരതമ്യമാകുന്നു. ഈ അൎത്ഥത്തിലുള്ള വില കണക്കാക്കുന്നതു് ഓരോ സാധനങ്ങളെ മറ്റോരൊ സാധനങ്ങളോടു് ഒത്തുനോക്കുന്നതിനാലാകുന്നു. ഒരുപറ കോതമ്പുകൊടുത്താൽ മൂന്നുപറനെല്ല് കിട്ടുമെങ്കിൽ ഒരുപറ കോതമ്പിന്റെ വില മൂന്നുപറ നെല്ലാണെന്ന് പറയാവുന്നതാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള വിലയിൽ രണ്ടുവിധത്തിൽ ഭേദഗതികൾ വരാവുന്നതാണ്. ഒന്ന് അന്തരസ്ഥമായ കാരണംകൊണ്ടും, മറ്റതു് ബഹിഃസ്ഥമായ കാരണംകൊണ്ടുമാണ് ഇങ്ങിനെവരുന്നതു്. ഒരു പറ കോതമ്പിന്റെ വില സാധാരണയായി ഏകദേശം മൂന്നുപറ നെല്ലാകുന്നു. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ഇതിൽനിന്ന് വളരെ ഭേദപ്പെട്ടു കാണുന്നുണ്ടു്. ഒരുകൊല്ലത്തിൽ കോതമ്പുകൃഷിക്ക് പ്രത്യേകമായി വളരെ ഗുണമൊ ദോഷമൊ ഉണ്ടായാലും നെൽകൃഷിക്ക് അപ്രകാരം തന്നെ ഉണ്ടായാലും കോതമ്പിന്റെ വിലയിൽ ഭേദഗതികൾ വരുന്നതാണ്. ഇതിൽ ആദ്യഃത്തെതു് അന്തരസ്ഥമായ കാരണം കൊണ്ടെന്നും രണ്ടാമത്തേതു ബഹിഃസ്ഥമായ കാരണംകൊണ്ടെന്നുമാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. വിലയുടെ അൎത്ഥം ഇങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ എല്ലാ സാധനങ്ങൾക്കും ഈ ആണ്ടിൽ വില അധികമാണെന്നു പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നതു് അബദ്ധമാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. നെല്ലു കൊടുത്താൽ കഴിഞ്ഞകൊല്ലത്തേക്കാൾ അധികം കോതമ്പു കിട്ടുമെന്നും കോതമ്പു കൊടുത്താൽ കഴിഞ്ഞ കോല്ലത്തേക്കാൾ അധികം നെല്ലുകിട്ടുമെന്നും ഏകകാലത്തിൽ വരുവാൻ പാടില്ലല്ലോ.

വിലയുടെ ഈ അൎത്ഥത്തിൽ സാധാരണയായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന അൎത്ഥവും ഉൾപ്പെട്ടുന്നതാണ്. ഒരു പറ അരിക്ക് ഒരു ഉറുപ്പിക വിലയാണെന്ന് പറയുമ്പോൾ അരിയെന്ന സാധനത്തെയും, ഉറുപ്പിക എന്ന സാധനത്തേയും സാദൃശ്യപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. ഇതിന്ന് കോതമ്പും നെല്ലും കൂടി സദൃശപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നിന്ന് പറയത്തക്കതായ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ല. ഈ സംഗതി ഓൎമ്മവച്ചാൽ നെല്ലുവില ഇപ്പോൾ പണ്ടത്തേക്കാൾ വളരെ അധികമാണെന്ന് പറഞ്ഞുവരുന്നതിന്റെ അൎത്ഥം കുറെ ഭേദപ്പെട്ടുന്നതാണ്. നെല്ല് പണ്ടത്തെപ്പോലെ വിളയുന്നില്ലെന്ന് പറവാൻ യാതൊരു തെളിവുമില്ലെന്നുതന്നെയല്ല പണ്ടത്തേക്കാൾ വളരെ അധികം ദിക്കുകളിൽ ഇപ്പോൾ കൃഷിചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെന്നും സ്പഷ്ടമാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഈ വ്യത്യാസത്തിന് അന്തരസ്ഥകാരണമൊന്നുമുണ്ടാവാൻ പാടില്ലാ; ബഹിഃസ്ഥകാരണമാണുള്ളതു്. അമ്പതുകൊല്ലമായിട്ടു് ആകരങ്ങളിൽ നിന്ന് സ്വൎണ്ണവും

വെള്ളിയും അധികമായി ഏറ്റുത്തരുന്നുണ്ടു്. ഇതുകൾക്കു് മററു ചിലസാധനങ്ങളെപ്പോലെ തേയ്മാനവുമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഉറുപ്പികയുടെ വിലയ്ക്കുതുല്യമായതാണു. വെള്ളിയിന്റെ വില ഏറുകയല്ല ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു വിലയുണ്ടാകുന്നതിനുള്ള കാരണമെന്താണെന്നു് ആലോചിപ്പാനുള്ളതാണു്. ഉപയോജ്യത, പ്രയത്നസാദ്ധ്യത, എന്നീ രണ്ടു ലക്ഷണങ്ങളുണ്ടാകുന്നതിനാലാണു് പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു് വിലയുണ്ടാകുന്നതു് എന്നാകുന്നു ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. മനുഷ്യർക്കു് ഒരു പ്രകാരത്തിലും ഉപയോഗപ്പെടാത്ത ഒരു പദാർത്ഥത്തിനു് ആരും വില കൊടുക്കുന്നതല്ലെന്നു് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. എന്നാൽ ചില സാധനങ്ങൾ എത്രതന്നെ ഉപയോഗമുള്ളവയാണെങ്കിലും അതുകൾക്കു് ആരും വില കൊടുക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. കാററു്, വെള്ളം, തീ മുതലായവ കൂടാതെ മനുഷ്യർക്കു് ജീവധാരണം ചെയ്യുന്നതിനു കൂടെ അസാദ്ധ്യമാണെങ്കിലും അതുകളെ സാധാരണയായി ആരും വിലകൊടുത്തു വാങ്ങുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവ വളരെ ഉപയോഗമുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളാണെങ്കിലും യാതൊരു പ്രയത്നവും കൂടാതെ ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം കിട്ടുന്നവയാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു് വിലയുണ്ടാകുന്നതിനു് അതുകൾ ഉപയോജ്യങ്ങളായിരിക്കേണ്ടതിനു പുറമെ പ്രയത്നസാദ്ധ്യങ്ങളുമായിരിക്കണം.

വിലയുള്ള എല്ലാ പദാർത്ഥങ്ങളിലും ഈ രണ്ടു ലക്ഷണങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും ചിലതിൽ ഒരു ലക്ഷണം പ്രധാനമായും മററു ചിലതിൽ മററതു് പ്രധാനമായും കാണാവുന്നതാണു്. ഒരു വലിയ മാവിന്റെ നാരായക്കൊമ്പത്തുനിന്നു് പറിച്ച മാങ്ങയ്ക്കു് നിലത്തുനിന്നു പെറിച്ചു ഒരു ചെറിയ മാവിന്റെ മാങ്ങയെക്കാൾ അധികം വില ആരും കൊടുക്കയില്ല. മുമ്പിലത്തേതു് രണ്ടാമത്തേതിനെക്കാൾ അധികം പ്രയത്നം ചെയ്തു് കിട്ടിയതാണെങ്കിലും ഇവിടെ ഉപയോഗം പ്രധാനമാകകൊണ്ടു് അതു കിട്ടുന്നതിനുള്ള പ്രയത്നത്തെക്കുറിച്ചു് ആരും അത്ര വിചാരിക്കുന്നതല്ല. വലിയ വിലപിടിച്ച ഒരു വൈരക്കല്ലുമോതിരം കൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗം എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ അതിന്റെ വില കൊടുക്കുന്നതിനു് വേണ്ട ധനം സമ്പാദിപ്പാൻ പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതിനു് എല്ലാവരും ഒരുപോലെ ഒരുങ്ങീട്ടുള്ളവരല്ല. ഇവിടെ പ്രയത്നസാദ്ധ്യതയാണു് പ്രധാനമെന്നതിനാലല്ല പലരും ഇതിന്റെ ഉപയോജ്യതയെക്കുറിച്ചു് വിചാരിക്കതന്നെ ചെയ്യുന്നില്ല.

ഒരു പദാർത്ഥത്തിന്റെ വില സാധാരണയായി അതിന്റെ ഉ

ല്പാദനത്തിന്നു വേണ്ട വ്യയത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കും. ഉല്പാദനവ്യയം എന്തെല്ലാമാണെന്നു ആലോചിപ്പാനുള്ളതാണു. ഭൂമിയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന പദാൎത്ഥമാണെങ്കിൽ അതിൻെറ ഉല്പാദനവ്യയം, ഭൂമിയുടമസ്ഥൻെറ ആദായമാകുന്ന പാട്ടവും വേലക്കാരുടെ കൂലിയും വിത്തു, വളി, കന്നുകാലി മുതലായതിന്നു വേണ്ട മൂലധനം മുൻകൂറായി ചിലവുചെയ്യുന്നവൻെറ ആദായവുമാകുന്നു. കൈത്തൊഴിലുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന വസ്ത്രം മുതലായ സാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനവ്യയത്തിൽ കൂലിയും മൂലധനക്കാരൻെറ ആദായവും മാത്രമേ പ്രധാനമായി ഗണിപ്പാനുള്ളു. പഞ്ഞിയുടേയും വസ്ത്രത്തിൻേറയും വിലകളുടെ അന്തരം വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഭൂമിയുടമസ്ഥൻെറ ആദായം വളരെ തുച്ഛമാകുന്നു. ഇതുകൾക്കു പുറമേ അതാതു സാധനങ്ങൾ ആവശ്യമുള്ളിടത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുള്ള ചിലവും ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നവരുടെ ആദായവും കണക്കാക്കേണ്ടതാണു. വിലയെന്നു പറയുന്നതു ഇതെല്ലാം കൂടിയതാണെന്നു സാമാന്യമായി പറയാം.

വിലയെന്നതു ഉല്പാദനവ്യയത്തെ അനുസരിക്കുന്നതിനു പുറമേ ആവശ്യോല്പാദനങ്ങളേയും കൂടി അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതാണു. ആവശ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തോടു സമമാക്കുന്ന വിധത്തിലായിരിക്കും പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ വില. ഒരു പദാൎത്ഥത്തിന്നുള്ള ആവശ്യം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ അതിൻെറ വില വൎദ്ധിക്കുകയും, ഉല്പാദനം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ വില കുറയുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു ആവശ്യം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ വില വൎദ്ധിക്കുമെന്നു മുൻപറഞ്ഞതു ശരിയാണെങ്കിലും അവസാനത്തിൽ ആവശ്യവൎദ്ധനകൊണ്ടു വിലയ്ക്കു കുറവാണു ഉണ്ടാകുന്നതു. ഒരു വിശേഷമായ പാത്രം ഒരുവൻ ഉണ്ടാക്കി എന്നും, അതിന്നു ൧൦-ആവശ്യക്കാർ ഉണ്ടെന്നും ഇരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ തനിക്കു കിട്ടണമെന്നുവച്ചു എല്ലാപേരും അതിൻെറ വില കൂട്ടിക്കൂട്ടിവരുന്നതാണല്ലോ. ഒടുവിൽ ഒൻപതാളുകൾ പിൻവാങ്ങി എല്ലാപേരെക്കാൾ അധികംവില കൊടുക്കുന്നതായ പത്താമത്തെ ആൾക്കു അതുകിട്ടും. ഈ ഉദാഹരണത്തിൽനിന്നു വില ആവശ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തോടു സമമാക്കുന്നു എന്നും, ആവശ്യം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ വിലയും വൎദ്ധിക്കുമെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈ പാത്രം ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളവന്നു അതിലാഭംകിട്ടീട്ടുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയമാണു. വേലക്കാർ എല്ലായ്പോഴും ലാഭമുള്ള വ്യാപാരം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാകയാൽ പലരും ഈ പാത്രമുണ്ടാക്കുവാൻ യത്നിച്ചുതുടങ്ങുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അപ്പോൾ ഉല്പാദനം വളരെ വൎദ്ധിക്കും. ഉല്പാദനം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ ആവശ്യക്കാർ മത്സരിച്ചു വിലകൂട്ടുകയില്ല

ന്നതന്നെയല്ല വേലക്കാർ താൻ ഉണ്ടാക്കിയതു് മുമ്പിൽ വില്ക്കണമെന്നു മത്സരിച്ചുവില കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു് ആവശ്യം വൎദ്ധിയ്ക്കുമ്പോൾ വില വൎദ്ധിക്കുമെന്നു് പറയാമെങ്കിലും അവസാനത്തിൽ ആവശ്യവൎദ്ധനംകൊണ്ടു് വിലയ്ക്കു കുറവാണു് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞതും ഈ ഉദാഹരണംകൊണ്ടു് സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

വിലയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പദാൎത്ഥങ്ങളെ മൂന്നുതരമായി ഭാഗിക്കാവുന്നതാണു്. ൧. അനന്യസാധാരണമായും ഉല്പാദനം വൎദ്ധിപ്പിപ്പാൻ വയ്യാത്തതുമായുള്ള സാധനങ്ങൾ. ൨. ഉല്പാദനം വൎദ്ധിക്കുന്നതിനു് ഉല്പാദനവ്യയവും വൎദ്ധിക്കേണ്ടതായ സാധനങ്ങൾ. ൩. ഉല്പാദനവ്യയം വൎദ്ധിക്കാതെ ഉല്പാദനം വൎദ്ധിപ്പിക്കാവുന്ന സാധനങ്ങൾ. ഇതിൽ മരിച്ചുപോയ ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ എഴുതിയ ചിത്രം ഒന്നാമത്തതിന്റേയും, ഭൂമിയിൽ നിന്നും ആകരങ്ങളിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങൾ രണ്ടാമത്തതിന്റേയും, കൈത്തൊഴിൽകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന വസ്ത്രാദിസാധനങ്ങൾ മൂന്നാമത്തതിന്റെയും ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഇതിൽ ഓരോന്നിന്റെ വിലയെ നിൎണ്ണയിക്കുന്നതു താഴെ പറയുന്ന വിധത്തിലാണു്.

൧. ഒരു വസ്തുവിനുള്ള ആവശ്യം വൎദ്ധിക്കുന്തോറും അതിന്റെ ഉല്പാദനവും വൎദ്ധിക്കുമെന്നു് ഇതിനു് മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു സാമാന്യമായി ശരിയാണെങ്കിലും എത്രതന്നെ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നാലും ഉല്പാദനത്തെ വൎദ്ധിപ്പിപ്പാൻ അസാദ്ധ്യമായ സാധനങ്ങളുമുണ്ടു്. മരിച്ചുപോയ ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ എഴുതിയ ചിത്രം ഇതിനുദാഹരണമാണു്. എന്നാൽ ഈ സാധനങ്ങളുടേയും വിലയെ ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുന്നതും ആവശ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തോടു തുല്യമാക്കുന്നതിനാലാകുന്നു. ഇവിടെ ആവശ്യമെന്നുവെച്ചാൽ വെറും ആഗ്രഹമെന്നല്ല കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തിയോടുകൂടിയ ആഗ്രഹമെന്നാണു് അൎത്ഥം. മേല്പറഞ്ഞമാതിരിയിലുള്ള ചിത്രം കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ അനവധിയുണ്ടാകും. എന്നാൽ അതു കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തിയോടുകൂടിയ ആഗ്രഹം ഒരുവനുമാത്രമേ ഉണ്ടാവാൻ പാടുള്ളൂ. അവൻ ആ ചിത്രത്തിനു് മറ്റെല്ലാവരേക്കാൾ അധികം വിലകൊടുപ്പാൻ തയ്യാറായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് ഉല്പാദനത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാൻവയ്യാത്ത സാധനങ്ങളുടെവില ഉല്പാദനവ്യയത്തെ അനുസരിക്കാതെ ആവശ്യക്കാരുടെ ആഗ്രഹത്തേയും ശക്തിയേയും അനുസരിച്ചിരിക്കും. ആ ആഗ്രഹവും ശക്തിയും ഒരുവനു് മറ്റെല്ലാവരേക്കാളധികമുണ്ടാകുന്നതായാൽ ഉല്പാദനവും ആവശ്യവും തുല്യമാ

യി വരുന്നതാണല്ലോ. ഇങ്ങനെയുള്ള സാധനങ്ങൾക്ക് കൊടുക്കുന്ന വിലയ്ക്കാകുന്നു സാധാരണയായി മോഹവിലയെന്നു പറയുന്നത്.

൨. ഉല്പാദനം വർദ്ധിക്കുന്നതിന്ന് ഉല്പാദനവ്യയവും വർദ്ധിക്കേണ്ടതായ സാധനങ്ങളുടെ വിലയെക്കുറിച്ചാണ് ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. ഭൂമിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ധാന്യാദികളും, ആകരങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ലോഹങ്ങളും ഈ സാധനങ്ങൾക്കു ഉദാഹരണങ്ങളാണെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ അഞ്ഞൂറു ജനങ്ങളുണ്ടെന്നും, അവക്ക് വേണ്ടതിനുമാത്രമുള്ള നെല്ലുണ്ടാകുന്നതിന്ന് ഫലവത്തായ ഭൂമി സമീപത്തിൽ തന്നെ ഉണ്ടെന്നും ഇരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ അവിടെയുണ്ടാകുന്ന നെല്ലിന്റെ വില ഭൂമിയുടമസ്ഥന്റെയും വിത്ത്, വള്ളി, മുതലായതിന്ന് ചിലവുചെയ്യുന്നവന്റെയും ആദായവും പ്രയത്നക്കാരുടെ കൂലിയും കൂടീട്ടുള്ള സംഖ്യയായിരിക്കും. ഇതുപ്രകാരം ഒരുപറ നെല്ലിന്ന് കാൽ ഉറുപ്പികവിലയാണെന്നിരിക്കട്ടെ. അങ്ങിനെ കാലാന്തരത്തിൽ ആ ഗ്രാമത്തിൽ ജനങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചുവരുമ്പോൾ അവർ ഉപജീവനത്തിന്ന് ഏതുചെയ്യും. ഫലവത്തായും സമീപത്തിലിരിക്കുന്നതായും ഉള്ള ഭൂമിയിൽ മുഴുവൻ കൃഷിചെയ്യുവരുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു അവക്ക് വിളവുകുറഞ്ഞ ഭൂമിയിലോ കുറെ ദൂരത്തിലുള്ള ഭൂമിയിലോ രണ്ടിലുമോ കൃഷിചെയ്യേണ്ടിവരും. ഏതുവിധമായാലും മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഇരട്ടി നെല്ലുണ്ടാകുന്നതിന്ന് മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ഉല്പാദനവ്യയത്തിൽ ഇരട്ടിയിലധികം വേണ്ടിവരും. വിളവുകുറഞ്ഞ ഭൂമിയിലാണെങ്കിൽ വളരെ അധികം ദിക്കിൽ കൃഷി ചെയ്യേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ ഉല്പാദനവ്യയവും വളരെ വർദ്ധിക്കും. കുറെ ദൂരത്തിലുള്ള ഭൂമിയിലാണെങ്കിൽ നെല്ല് അവിടന്നു ഗ്രാമത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിനുള്ള ചിലവുകൂടി വേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ടു ഏതുവിധമായാലും അഞ്ഞൂറിൽ അധികമായി വർദ്ധിച്ച ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടുന്ന നെല്ലിന്ന് ആദ്യമേ കൃഷിചെയ്തുവന്നിരുന്ന നിലത്തിലുണ്ടാകുന്ന നെല്ലിനേക്കാൾ അധികം വില കൊടുക്കേണ്ടിവരും. എന്നാൽ ഗ്രാമക്കാരിൽ ചിലർ അങ്ങിനെ അധികവിലകൊടുത്തു നെല്ലുവാങ്ങുന്നതു കാണുമ്പോൾ മുമ്പിലത്തെ കൃഷിക്കാരും ആ അധികവിലയെ നിസ്സംശയമായി ആവശ്യപ്പെടുമെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അപ്പോൾ ആ ഗ്രാമത്തിൽ വേണ്ട നെല്ലിന്നെല്ലാം പറയ്ക്കു കാലുറുപ്പികയിലധികം കൊടുക്കേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ടു ഒരു രാജ്യത്തേക്കു ആവശ്യമുള്ള നെല്ലിൽ ഒടുവിൽ ഓഹരിക്കു ഉല്പാദനവ്യയം അധികം വേണ്ടിവരുന്നു, ആ ഓഹരിയുടെ വിലയായിരിക്കും അവിടെ ആവശ്യമുള്ള മുഴുവൻ നെല്ലിന്റെയും വില. മറ്റു ധാന്യങ്ങളുടെയും സസ്യങ്ങളുടെയും ലോഹ

ങ്ങളുടേയും വില ഇങ്ങിനെതന്നെ ഇരിക്കുന്നതാണു്.

മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽ നിന്നു് ജനവൎദ്ധനം നെൽവില വൎദ്ധിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളിലൊന്നാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഉല്പാദനം ആവശ്യത്തോടു് തുല്യമാകയും ഉല്പാദനവൎദ്ധനയ്ക്കു് ഉല്പാദനവ്യയം വൎദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിവരുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ വൎദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് നെൽവില വൎദ്ധിക്കാതെ പാടില്ലല്ലോ. ഈ ദോഷത്തിന്റെ നിവാരണത്തിന്നു് രണ്ടുമാൎഗ്ഗമുണ്ടു്. ൧-മററുരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നു് ധാന്യങ്ങൾ കൊണ്ടുവരിക. ൨ കൃഷിപ്പണി സുകരമാകുന്നതിന്നു് വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യുക. മററുരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നു് ധാന്യങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു പകരം കൊടുപ്പാൻ ഉപയുക്തസാധനങ്ങൾ ധാരാളമായുണ്ടായിരിക്കണം. അതില്ലാത്തതിനാൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ആദ്യത്തെ മാൎഗ്ഗം അസാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതാണു്. അതുകൊണ്ടു നമ്മൾ രണ്ടാമത്തെ മാൎഗ്ഗമാണു് നോക്കേണ്ടതു്. രസശാസ്ത്രനിൎദ്ദിഷ്ടങ്ങളായ വളങ്ങൾ ചേൎക്കുകയും ആവിയന്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുകയും മററും ചെയ്തു കൃഷികാൎയ്യത്തിൽ ഉൽപാദനവ്യയം കുറയ്ക്കുകയും വിളവു വൎദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് വളരെ ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതാണു്.

ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു് കൈത്തൊഴിലു കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളുടെ വിലയെ കുറിച്ചാകുന്നു. ഇതുകൾ ഉൽപാദനവ്യയം വൎദ്ധിക്കാതെ ഉൽപാദനം വൎദ്ധിപ്പിക്കാവുന്ന സാധനങ്ങളാകുന്നു. ഇതിന്റെ അൎത്ഥം എന്താണെന്നുവച്ചാൽ ഏതെങ്കിലും പത്തു പാത്രമോ മേശയോ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവു് അഞ്ചുപാത്രമോ മേശയോ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവിൽ ഇരട്ടിയിലധികം വേണ്ടിവരില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല വളരെ അധികം ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ ആവിയന്ത്രങ്ങളും മററും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതുകൊണ്ടു് ശരാശരി ചിലവു് കുറവായ്വരുന്നതുമാണു്. കൃഷികാൎയ്യത്തിലിങ്ങിനെയല്ലെന്നു് മുമ്പിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതാണു് വിലയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ വക സാധനങ്ങളും ധാന്യാദികളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം.

കൈത്തൊഴിൽ കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളുടെ ഉൽപാദനവ്യയത്തിൽ കാൎയ്യമായിട്ടു വേലക്കാരുടെ കൂലിയെ മാത്രമേ കണക്കാക്കുവാനുള്ളു. ഘടികാരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ഇരിമ്പുശ്ലാഘ ഒരു റാത്തലിന്നും സാധാരണ ഇരിമ്പു് നാലായിരം റാത്തലിന്നും വില ശരിയാണെന്നു് ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ ശ്ലാഘയുടെ വില കണക്കാക്കുമ്പോൾ ഇരിമ്പിന്റെ വിലയെക്കുറിച്ചു് ആലോചിപ്പാനില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. അതുകൊണ്ടു് ഈ വക സാധനങ്ങ

ളുടെ ഉൽപാദനവ്യയത്തിൻെറ പ്രധാനാംശം കൂലിതന്നെയാണ്. മൂലധനത്തിൻെറ ആദായം അതിൽ വളരെ താണതായ ഒരു അംശവുമാകുന്നു. ഈ രണ്ടു് ഇനങ്ങൾ കൂടിയതായിരിക്കും ഈ വക സാധനങ്ങളുടെ വിലയെന്നു് ഏകദേശം പറയാവുന്നതാണ്.

൨൩. ധനവ്യംശനം.

ഈ ലോകത്തിലുള്ള ധനം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഏതുവിധത്തിൽ വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും, ഏതു വിധത്തിൽ വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു എന്നും ഉള്ള സംഗതികളെ കുറിച്ചു് ധനശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു, ധനവ്യംശനം എന്ന ഘട്ടത്തിലാകുന്നു. ധനോൽപാദനത്തിന്നു വേണ്ടതു് ഭൂമിയും, പ്രയത്നവും, മൂലധനവും ആകുന്നു എന്നു് ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് ഭൂമിയുടമസ്ഥൻ, പ്രയത്നംചെയ്യുന്നവൻ, മൂലധനക്കാരൻ—ഇവരുടെ ഇടയിലാകുന്നു ധനം അംശീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും അംശിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതുമെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. ഇതിൽ ഭൂമി ഉടമസ്ഥൻെറ ഓഹരിക്കു് പാട്ടമെന്നും, പ്രയത്നക്കാരൻെറ ഓഹരിക്കു് കൂലി, അല്ലെങ്കിൽ ശമ്പളമെന്നും, മൂലധനക്കാരൻെറ ഓഹരിക്കു് പലിശയെന്നും പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഭൂമിയുടെ പാട്ടമെന്നും, വേലയുടെ കൂലിയെന്നും, മൂലധനത്തിൻെറ പലിശയെന്നും മൂന്നായിട്ടാണ്. എല്ലാധനവും വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതും. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഈ മൂന്നു ഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള താരതമ്യത്തെക്കുറിച്ചും ഒന്നു വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ മററതു് ക്ഷയിക്കുന്നതിനുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ചും വിവരിക്കുന്നതാണ്.

പാട്ടവും, കൂലിയും, പലിശയും ഓരോ രാജ്യത്തു് ഓരോരുത്തരുടെ അധീനതയിലാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തു് സാധാരണയായി പാട്ടം മാത്രമെ ഭൂമിയുടമസ്ഥൻേറതായിട്ടുള്ളു. പ്രയത്നംചെയ്യുന്നതും മൂലധനം ചിലവിടുന്നതും പ്രായേണ ഒരുവൻതന്നെയാണ്. വിത്തു് 'വല്ലി' കന്നുകാലി മുതലായതിന്നു വേണ്ട മൂലധനവ്യയവും കൃഷിപ്പണിക്കു വേണ്ട പ്രയത്നവും സാധാരണ ചെയ്യുന്നതു് കുടിയാന്മാർതന്നെയാണല്ലോ. അങ്ങിനെയുള്ളിടത്തു ജന്മിക്കു് പാട്ടവും കുടിയാനു് കൂലിയും പലിശയും കിട്ടുന്നു. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ കുടിയാന്മാർ വസ്തു വേറെ ചിലൎക്കും പാട്ടത്തിന്നു കൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. അങ്ങിനെ ഉള്ളിടത്തു് ജന്മിക്കു് പാട്ടവും കുടിയാന്നു പലിശയും പാട്ടക്കാരനു് കൂലിയും കിട്ടു

ന്നതാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലും ജൎമ്മനിയിലും മററും കൃഷിപ്പണിചെയ്യുന്നത് ജന്മികൾതന്നെ ആകയാൽ പാട്ടവും, കൂലിയും, പലിശയും ഒരാൾക്കു തന്നെ കിട്ടുന്നു. അവിടെ വലിയ ജന്മികളില്ല. ഭൂമിമുഴുവൻ ചെറിയ ഖണ്ഡങ്ങളായി വിഭാഗിച്ച് അസംഖ്യം ജനങ്ങളുടെ ജന്മമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

൨൭. വ്യവസായിസംഘം.

ഭൂമിയിൽ ജനങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുവരുന്ന ക്ഷേമങ്ങളുടെ പ്രധാനകാരണമായത് പ്രയത്ന (വ്യവസായ)മാകകൊണ്ടും, ജനങ്ങൾ പരിശ്രമശീലന്മാരായിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ സമ്പൽസമൃദ്ധിയും സുഖാനുഭവങ്ങളും അങ്ങനെ അല്ലാത്തേടത്ത് നിൎദ്ധനത്വവും അരിഷ്ടങ്ങളും അധികമുള്ളതായി കാണുന്നതുകൊണ്ടും പ്രയത്നംചെയ്യുന്നവരുടെ അഭിവൃദ്ധിയ്ക്കുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളെന്തെല്ലാമാണെന്ന് ആലോചിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. ഇങ്ങനെഉള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു വ്യവസായസംഘങ്ങൾ ഏൎപ്പെടുത്തുന്നത്. വ്യവസായസംഘം എന്നു പറയുന്നത് ഏതെങ്കിലും ഒരു വേലയിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ള വേലക്കാരെല്ലാംകൂടി അന്യോന്യസഹായത്തിനും, അവരുടെ വേലയുടെ സൌകൎയ്യത്തിനും വേണ്ടി ഏൎപ്പെടുത്തുന്ന സംഘമാകുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലും, യൂറോപ്പിലുള്ള മററുരാജ്യങ്ങളിലും ഉള്ള വ്യവസായികൾ മററു രാജ്യങ്ങളിലുള്ള വ്യവസായികളേക്കാൾ അഭിവൃദ്ധിയും സുഖവും അനുഭവിക്കുന്നതിന്റെ പ്രധാനകാരണം ഈ വക സംഘങ്ങളാകുന്നു. അവിടെ ആശാരി, തട്ടാൻ, മുതലായ ശില്പികൾക്കും സാധാരണ ഓരോമാതിരി കൂലിക്കാൎക്കും മറെറല്ലാ കൈത്തൊഴിൽവേലക്കാൎക്കും അവരവരുടെ സംഘങ്ങളുണ്ട്. ഓരോ സംഘത്തിലെ നിയമപ്രകാരം അതിൽചേരുന്ന അംഗങ്ങൾ (മെമ്പർമാർ) മാസംതോറും ആ സംഘത്തിലെ സമുദായസ്വത്തിലേക്കായിട്ട് ഇന്നസംഖ്യ കൊടുക്കണമെന്നു കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഒരു മെമ്പർ കുറേദിവസം വേലകിട്ടാതെ പോകയോ, ദീനത്തിൽ കിടന്നുപോകയോ, വാൎദ്ധക്യംകൊണ്ടോ മറോ വേലചെയ്വാൻ അശക്തനായിത്തീരുകയോ ചെയ്താൽ അവന്റേയും കുടുംബത്തിന്റേയും പ്രാണധാരണത്തിനുവേണ്ട സംഖ്യമാത്രം സമുദായസ്വത്തിൽനിന്ന് അവനു കൊടുക്കപ്പെടുന്നു. അതുപോലെതന്നെ അവൻ മരിച്ചുപോയാ

ൽ മക്കൾക്കു് വേലചെയ്തു് കുടുംബം പുലർത്തുവാനുള്ള പ്രായമാകുന്നതുവരെ ആ കുടുംബത്തിൽ സമുദായസ്വത്തുകൊണ്ടു് രക്ഷിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള സംഘങ്ങളിൽ ചിലതു് ലക്ഷത്തില്പരം മെമ്പർമാരോടുകൂടിയതും ആണ്ടുതോറും ലക്ഷത്തിൽ ചില്വാനം പവൻ മുതലെടുപ്പുള്ളതും, ആയിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള സമുദായങ്ങൾക്കു് അതിൽ ചേരുന്ന മെമ്പറന്മാരെ സഹായിക്കുന്നതിനുള്ള ത്രാണി എത്രത്തോളം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

പിന്നെ ഈവക സംഘങ്ങൾ വേലക്കാരുടെ ഹിതസിദ്ധിക്കുള്ള മാർഗ്ഗത്തേയും അതുനിമിത്തമായി അവരുടെ വേലയ്ക്കു് സൌകര്യത്തേയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. അവരുടെ ആവശ്യം വേലചെയ്യുന്നതിനുള്ള സമയം കുറയ്ക്കണമെന്നും കൂലി ആവുന്നെടത്തോളം കൂട്ടണമെന്നും ആകുന്നു. എന്നാൽ അവരെക്കൊണ്ടു് വേലചെയ്യിപ്പിക്കുന്ന മുതലാളന്മാരുടെ ആവശ്യം ഇതിനു നേരെവിപരീതവും ആണു്. എങ്കിലും ഒരു വേലയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെല്ലാം ഒരേ സംഘത്തിന്റെ അംശങ്ങളാകുമ്പോൾ അവർക്കുവേണ്ട കാര്യങ്ങളെ ഏകമനസ്സായി നടത്തുവാൻ കഴിയുന്നതും മുതലാളന്മാർ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളെ സാധിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ എല്ലാവരും ഒന്നായി പണി നിർത്താവുന്നതുമാകുന്നു. അങ്ങനെ പണി നിർത്തിയിരിക്കുന്ന കാലത്തു് ചിലവിനു് സമുദായസ്വത്തുള്ളതുകൊണ്ടു് അവർക്കു് വളരെ ദോഷമൊന്നും സംഭവിക്കയില്ല. എന്നാൽ മുതലാളന്മാർക്കു് അതു വലിയ നഷ്ടത്തിനു് കാരണമാകയും ചെയ്യും. ഈ നാട്ടിലുള്ള വെളുത്തേടന്മാരെല്ലാവരുംകൂടി ഒരു സംഘം ഏർപ്പെടുത്തി, മാസംതോറും ഓരോ സംഖ്യ എല്ലാവരും എടുത്തു് ഒരു സമുദായസ്വത്തുണ്ടാക്കുവാനും അവരുടെ കാര്യത്തിനു് എല്ലാവരുംകൂടി നില്ക്കത്തക്കവണ്ണവും നിശ്ചയിച്ചു എന്നിരിക്കട്ടെ. രണ്ടുകൊല്ലംകൊണ്ടു് അവർക്കു് ഒന്നരണ്ടു മാസത്തേക്കു് എല്ലാവരുടേയും ചിലവുകഴിപ്പാൻ വകയുണ്ടാകും. അപ്പോൾ അവരെല്ലാവരുംകൂടി ഇപ്പോൾ കൊടുക്കുന്ന കൂലിയിൽ അധികം കൊടുക്കാതെ അലക്കുവാൻ കഴികയില്ലെന്നു് ഒന്നൊരാശ്യപ്പെട്ടാൽ മററുള്ളവർക്കു് അവർ ആവശ്യപ്പെടുന്ന സംഖ്യ കൊടുക്കാതെ എന്താണു് നിവൃത്തി. എന്നാൽ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഇടയിൽകൂടി പഠിപ്പും പരിഷ്കാരവും ഉണ്ടാകുമ്പോഴല്ലാതെ ഇങ്ങനെ ഏകമനസ്സായി കാര്യം നടത്തുന്നതിനു് സാധിക്കുന്നതല്ല. കുറേക്കാലമായിട്ടു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരംതന്നെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ ഗവർമ്മേണ്ടിൽനിന്നും യത്നിച്ചതുകൊണ്ടാണു് ബ്ളാത്തിയിൽ ഇപ്പോൾ അതു് സാധിച്ചുവരുന്നതു്, അവിടെ നാലുമാസം മുമ്പേ അക്ഷരങ്ങളിൽ

വേല ചെയ്യുന്നതായ ഒന്നരലക്ഷം ജനങ്ങൾ ഒന്നായി വേലയിൽ നിന്ന് പിൻവാങ്ങിനിന്ന് ദിവസം തോറും എട്ടുമണിക്കൂറിൽ അധികം പണിയെടുപ്പാൻ കഴികയില്ലെന്നും കൂലി കൂട്ടിക്കൊടുക്കണമെന്നും നിർബന്ധിക്കുകയും അങ്ങിനെ ഐകമത്യത്തോടുകൂടി നിന്നതുകൊണ്ടു് അവരുടെ കാൎയ്യം സാധിക്കുകയും ചെയ്തു.

മേല്പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് വേലക്കാരുടേയും മുതലാളന്മാരുടേയും സാദ്ധ്യങ്ങൾക്ക് (അല്ലെങ്കിൽ പ്രയത്നവും മൂലധനവുംതമ്മിൽ) അന്യോന്യവിരോധമുണ്ടെന്നു് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. മുതലാളന്മാരും വേലക്കാരെപ്പോലെ സംഘമായി നിന്നു് അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ സാധിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. വേലക്കാൎക്ക് എതിൎത്തു നില്ക്കുന്നതിന് തരമില്ലാത്ത അവസരംനോക്കി മുതലാളന്മാർ എല്ലാവരും ഒന്നായി അവരുടെ കൂലികുറയ്ക്കുകയും അതിനെ സമ്മതിക്കാത്തവരെ ഉടനെ വേലയിൽനിന്നു പിരിക്കുകയും മററാരും അവരെ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ കൊടുത്ത കൂലി വാങ്ങി അവർ പിന്നെയും വേലയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. എന്നാൽ കുറേക്കാലമായിട്ടു വ്യവസായികളുടെ സംഘങ്ങൾക്കു് പ്രബലതയും ധനപുഷ്ടിയും അധികമായിരിക്കുന്നതിനാലും വേലകൂടാതെ കഴിക്കുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന നഷ്ടം മുതലാളിക്കു് വേലക്കാരേക്കാൾ അധികമാകയാലും ഇപ്പോൾ ഈവക വ്യവഹാരങ്ങളിൽ സാധാരണമായി വേലക്കാർതന്നെയാണ് ജയിച്ചുനില്ക്കുന്നതു്.

പ്രയത്നവും മൂലധനവും തമ്മിലുള്ള മത്സരംകൊണ്ടു് വളരെ ദോഷങ്ങൾ വരുന്നതിനാൽ ഠരം മത്സരം ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിന് ബിലാത്തിയിലും മററും ചില മുതലാളന്മാർ ഓരോമാൎഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു വരുന്നുണ്ടു്. ഇതുകൾ അവരുടെ ഉദ്ദേശത്തെ പൂൎണ്ണമായി സാധിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. എങ്കിലും അനുഭവത്തിൽ ഇതുകളെക്കൊണ്ടു് വളരെ ഗുണം ഉണ്ടാകുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്. ഇവയിൽ പ്രധാനമായതു് സഹോദ്യോഗവും സഹാംശിതവും ആദായവിഭജനവും ആകുന്നു. ഠരം മൂന്നു ഏൎപ്പാടിനും സാധാരണമായ ഉദ്ദേശ്യം ഓരോ പരിശ്രമങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെടുന്ന മുതലാളികളുടേയും വേലക്കാരുടേയും സ്വാൎത്ഥം ഒന്നുതന്നെ ആക്കുകയാകുന്നു. ഇതിൽ സഹോദ്യോഗം എന്നുപറഞ്ഞതു് വേലക്കാർതന്നെ വരിയിട്ടു എടുത്തുണ്ടാക്കിയ സ്വത്തുതന്നെ മൂലധനമായി ഉപയോഗിച്ചു ഓരോപരിശ്രമങ്ങൾ നടത്തിവരുന്ന സമ്പ്രദായമാണ്. ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ മുതലാളിയുംവേലക്കാരും ഒരേവകക്കാരാകകൊണ്ടു് മൂലധനവും പ്രയത്നവും തമ്മിലുള്ള മത്സരം തീരെ നശിച്ചുപോകുന്നു. സഹാംശിതമെന്നു് പറഞ്ഞ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു വ്യാപാരത്തിൽ ഇറക്കിയിരിക്കുന്ന മൂലധനത്തിൽ

അധികംഭാഗം മുതലാളന്റെ വകയും ശേഷംഭാഗം വേലക്കാരുടെവകയും ആയിരിക്കും. ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ വേല നല്ലവണ്ണം നടക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ലാഭത്തിൽ ഒരുഭാഗം തങ്ങൾക്കു കിട്ടുന്നതാകകൊണ്ട് വേലക്കാൎക്ക് ജാഗ്രതയും മുതലാളനുമായി ഐകമത്യവും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ മുതലാളന്റെ അവകാശത്തിന് പ്രബലത അധികം ഉള്ളതിനാൽ ഇതിൽ മൂലധനവും പ്രയത്നവും തമ്മിലുള്ള മത്സരം തീരെ നശിച്ചുപോകയില്ലാ. ആദായവിഭജനം എന്നു പറഞ്ഞ സമ്പ്രദായത്തിൽ വേലക്കാരുടേതായിട്ട് മൂലധനത്തിൽ ഒരു ഭാഗവുമില്ലാ. എന്നാൽ വേലക്കാൎക്ക് ഇന്നദിവസക്കൂലിയെന്നും മൂലധനക്കാരന് ആണ്ടിൽ ഇന്നലാഭമെന്നും കാലേ തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയതിന്റെ ശേഷം അതിലധികം ഉണ്ടാകുന്ന ലാഭത്തിൽ ഒരു ഓഹരി മുതലാളൻ എടുക്കുകയും ശേഷം വീതിച്ച് വേലക്കാൎക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആകുമ്പോൾ ലാഭമുണ്ടാകുവാൻ വേലക്കാൎക്ക് ജാഗ്രതയുണ്ടാകും. മുതലാളന്റെയും ആവശ്യം അതുതന്നെ ആകകൊണ്ട് അവൎതമ്മിൽ മത്സരം വളരെക്കുറവ് ആയിരിക്കും. എങ്കിലും ലാഭം വളരെക്കുറവുള്ള കാലങ്ങളിൽ മുതലാളനും, വളരെ അധികമുള്ള കാലങ്ങളിൽ വേലക്കാൎക്കും വളരെഅതൃപ്തിക്ക് ഇടയുള്ളതും അതിനാൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ അവരുടെ മത്സരം തീരെ നശിക്കാത്തതും ആകുന്നു. ഠരം ഏൎപ്പാടുകൾകൊണ്ട് ഇങ്ങനെയുള്ള ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു പറയുന്നതു കേവലം സയുക്തികമായ വ്യവഹാരം മാത്രമാണെന്നു ശങ്കിക്കേണ്ട. അനുഭവത്തിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലും ഠരം ഫലങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കാണുന്നു.

---

൨൮. നാണയം.

നാണയം എന്നുവച്ചാൽ വിശ്വാസ്യതയാകുന്നു. ഒരു കച്ചവടക്കാരനൊ മറ്റുവല്ല മുതലാളനോ അശേഷം നാണയക്കുറവില്ലാത്തവനാണെന്ന് പറയുമ്പോൾ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത് അയാൾക്കു കടം വാങ്ങിയാൽ തിരിയെ കൊടുപ്പാനുള്ള ശക്തിയും സത്യവും ഉണ്ടെന്നാകുന്നു. നല്ല ബാങ്കുകളിലേക്കു നല്ല കച്ചവടക്കാൎക്ക് ചുരുങ്ങിയ പലിശയ്ക്കു എത്രഎങ്കിലും ഉറപ്പിക കൊടുപ്പാൻ ജനങ്ങൾ തയാറാണ്. അത് അവരുടെ നാണയം നല്ലതാകകൊണ്ടാകുന്നു.

നാണയത്തിന്ന അല്പം കുറവുണ്ടെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ അധികപ്പലിശ അവശ്യപ്പെടും. നാണയം അശേഷം നന്നല്ലെങ്കിൽ കടംകൊടുക്കുകതന്നെ ചെയ്കയില്ല. ഇതുപോലെതന്നെ ഓരോ ഗവൎമ്മേണ്ടുകാരുടെ നാണയത്തിന്നും ഏറ്റക്കുറച്ചിലുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് ഗവൎമ്മേണ്ടിലെ സത്യത്തിലും സമൃദ്ധതയിലും ജനങ്ങൾക്ക് പൂൎണ്ണവിശ്വാസമുള്ളതുകൊണ്ട് അണ്ടിൽ നൂററിന്ന് ൩-വീതം പലിശയ്ക്ക് ഉറുപ്പികകൊടുപ്പാൻ ആളുകൾ ധാരാളം. എന്നാൽ തുൎക്കിമുതലായ ചില ഗവൎമ്മേണ്ടിലെ ദാരിദ്ര്യവും അവ്യവസ്ഥയും ഹേതുവായിട്ടു അവൎക്ക പന്ത്രണ്ടുവീതം പലിശയ്ക്കു കൂടി കടം കിട്ടുവാൻ പ്രയാസം. ഒരു നാട്ടിലുള്ള കച്ചവടക്കാരുടേയും മുതലാളന്മാരുടേയും വിശ്വാസ്യത വൎദ്ധിക്കുംതോറും ധനോൽപാദനത്തിന്ന് ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്ന മൂലധനവും ആ രാജ്യത്തിൽ വൎദ്ധിച്ചുവരും. ഒരാൾക്കു മാസംതോറും മുന്നൂറുറുപ്പിക ശമ്പളമോ മററുവല്ലവിധത്തിലുള്ള ആദായമോ ഉണ്ടെന്നും അയാൾക്കു ചിലവ് നൂററമ്പത് ഉറുപ്പികയെ ഉള്ളു എന്നും ഇരിക്കട്ടെ. ബാക്കി ഉറുപ്പിക ധനോൽപാദനത്തിന്നായി അയാൾക്കുതന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്ന് സൌകൎയ്യമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ ആ നാട്ടിൽ നല്ല വിശ്വസ്തന്മാരായ ബാംകുകാരോ, കച്ചവടക്കാരോ ഉണ്ടെങ്കിൽ ചിലവ് കഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ള സംഖ്യ അവശ്യമുള്ളപ്പോൾ ഏതാനുമോ മുഴുവനമോ തരത്തക്കവണ്ണം വച്ച് അവൎക്ക് ചുരുങ്ങിയ പലിശയ്ക്കു കൊടുക്കാം. അവർ ആ സംഖ്യ ഉറപ്പുവാങ്ങി കച്ചവടത്തിലൊ കൃഷിപ്പണിയിലൊ മററൊ ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവൎക്കു കുറെജാസ്തി പലിശയ്ക്കു കൊടുക്കും. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ആ സംഖ്യ ധനോൽപാദനത്തിന്ന് ഉപയോഗപ്പെടുകയും എല്ലാ കക്ഷികൾക്കും ഉപകാരമാകയും ചെയ്യുന്നു. നാണയം അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വാസ്യതകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഉപകാരങ്ങളിൽ ഇതാകുന്നു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു്.

നാണയംകൊണ്ട് മറെറാരു ഗുണമെന്തെന്നാൽ, അതുകൊണ്ട് കൂട്ടുമുതൽക്കമ്പനികളെ സ്ഥാപിപ്പാൻ കഴിയുന്നു. ഒരു നാട്ടിൽ പുകവണ്ടി നടപ്പാകുന്നതിന്ന് അമ്പതുലക്ഷം ഉറുപ്പിക വേണ്ടിവരുമെന്നിരിക്കട്ടെ. ഈ സംഖ്യമുഴുവൻ ചിലവുചെയ്യുന്നതിന്ന് ശക്തന്മാരായിട്ടുള്ളവരില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. എന്നാൽ അതിൻെറ പ്രമാണികളായി പുറപ്പെടുന്നവർ നല്ല വിശ്വാസയോഗ്യന്മാരായ മുതലാളന്മാരായിരുന്നാൽ അതിൽ പണമിറക്കുന്നതിന്ന വളരെ ആളുകൾ തയ്യാറായിരിക്കും. ഓഹരി ഒന്നുക്ക് ഒരുനൂറുറുപ്പികവീതം അമ്പതിനായിരം ഓഹരിയായി പണം പിരിച്ചാൽ ഓഹരികൾ മുഴുവനും എടുപ്പാൻ ആളുകൾ ഉണ്ടാവാനിടയുള്ളതാണ്. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ആദായത്തി

ന് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ തരമില്ലാതെ അല്പസംഖ്യകൾ കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവൎക്ക് ആദായത്തിന് ഒരു വഴിയുണ്ടാകയും ബഹുജനങ്ങളുടെ ഉപകാരത്തിനും നാട്ടിലെ ധനവൃദ്ധിക്കും കൊള്ളുന്നതായ ഒരു വലിയ ഉദ്യമം സാദ്ധ്യമാകയും ചെയ്യുന്നു. നാണയത്തിന്റെ ഗുണംകൊണ്ടാകുന്നു, നോട്ടുകൾ ഉപയോഗിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമാകുന്നതു്. നോട്ടെന്നു പറയുന്നതു അതുകൊണ്ടു വരുന്ന ആൾക്ക് ഇത്ര ഉറുപ്പിക കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്നു ഒരു ബാങ്കിൽ നിന്നു എഴുതി കൊടുക്കുന്ന ഒരു ഉടമ്പടി പത്രമാകുന്നു. ആരെങ്കിലും അതു ആ ബാങ്കിൽ കൊണ്ടുകൊടുത്താൽ ഉടനെ ഉറുപ്പിക കിട്ടുമെന്നുള്ള പൂൎണ്ണവിശ്വാസം ജനങ്ങൾക്കുള്ളതിനാൽ നോട്ടുകളെ ജനങ്ങൾ നാണ്യങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ ശങ്കകൂടാതെ കൈമാററംചെയ്യുന്നു. ഒരു ബാങ്കിൽ നിന്നു മുപ്പതുലക്ഷം ഉറുപ്പികയ്ക്കു് നോട്ടുണ്ടാക്കിയാൽ ആവശ്യക്കാൎക്കു ഉറുപ്പികതന്നെ കൊടുക്കുന്നതിന്നു പത്തുലക്ഷം ഉറുപ്പിക മുടക്കിവച്ചാൽ മതിയെന്നു അനുഭവസിദ്ധമാണ്. അതുകൊണ്ടു ആ നാട്ടിൽ മുമ്പുള്ളതിൽ ഇരുപതുലക്ഷം ഉറുപ്പികകൂടി വ്യാവൎത്തനത്തിന്നു ഉപയോഗപ്പെടുന്നു. നാണയഗുണംകൊണ്ടു് മേല്പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. ഈ നാട്ടിൽ വ്യാപാരികളുടേയും മററും നാണയത്തിന്നു് ഗുണം മതിയാകാത്തതുകൊണ്ടു് ഈ വകയൊന്നും അത്ര സാദ്ധ്യമാകുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഉണ്ടികക്കച്ചവടക്കാർ നോട്ടുണ്ടാക്കിയാൽ അതു നാണ്യങ്ങളെപ്പോലെ കൈമാററം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം ജനങ്ങൾക്കു അവരിൽ വിശ്വാസമുണ്ടാകയില്ലെന്നു് നിശ്ചയംതന്നെ. അതുപോലെതന്നെ നാലഞ്ചാളുകൾകൂടി ഒരു കൂട്ടുമുതൽ കമ്പനി ഏൎപ്പെടുത്തുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചാൽ ആകെയുള്ള സംഖ്യ വളരെ വലിയതാണെങ്കിൽ ഓഹരിയെടുപ്പാൻ അധികം ആളുകൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. ഇതിനു ഒരു കാരണം സാധാരണജനങ്ങൾക്കു വ്യവസായ സംബന്ധമായ ജ്ഞാനവും ധൈൎയ്യവും കുറവാണെന്നുള്ള സംഗതിതന്നെയായിരിക്കാം. എന്നാൽ അതിന്റെ പ്രധാനകാരണം നമ്മുടെ വ്യാപാരികളുടെ നാണയക്കുറവ്തന്നെയാണെന്നാകുന്നു ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. നാണയസംബന്ധമായി വളരെ സംഗതികൾ പറവാനുണ്ടു്. എന്നാൽ അതുകൾ കുറെ കാഠിന്യമുള്ള വിഷയങ്ങളാകകൊണ്ടു് ധനശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രാഥമിക ഗ്രന്ഥത്തിൽ അതുകളെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് ആവശ്യമാകുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ലാത്തതിനാൽ അതു ഇവിടെ നിറുത്തിവച്ചിരിക്കുന്നു.

൨൯. നികുതി.

രാജ്യഭരണത്തിൻെറ ഉദ്ദേശവും രാജാക്കന്മാരുടെ കൃത്യവും പ്രജകളെ രക്ഷിക്കുകയാകുന്നു. പ്രജകളെ രക്ഷിക്കുക എന്നു വച്ചാൽ അവർ അന്യോന്യം ദേഹോപദ്രവമൊ ധനാപഹരണമൊ ചെയ്യാതെയും അന്യരാജ്യക്കാർ അവരെ ഉപദ്രവിക്കാതേയും സൂക്ഷിക്കുകയാകുന്നു. ഇതെല്ലാം ചെയ്യുന്നതിന് ന്യായാധികാരികളും പോലീസ്കാരും സൈന്യങ്ങളും മററും കൂടാതെയും അവരെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിന് വളരെ ധനവ്യയം കൂടാതെയും കഴികയില്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഈ ധനം പ്രജകൾക്കുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്യുന്നതിനാകകൊണ്ട് അത് അവരുടെ പക്കൽ നിന്നു തന്നെ പിരിച്ചുവരുന്നു. അങ്ങിനെ പിരിക്കുന്ന ധനത്തെയാകുന്നു നികുതി എന്നു പറയുന്നത്.

നികുതി ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ ഓരോമാതിരിയാണ് പിരിക്കുന്നത്. ചില രാജ്യങ്ങളിൽ നികുതി പിരിക്കുന്നത് പ്രജകളുടെ അഭിപ്രായംപോലെയും മററുചിലതിൽ രാജാവിൻെറ ഇഷ്ടംപോലെയുംആകുന്നു. ചിലതിൽ പിരിക്കുന്ന സംഖ്യെയ്ക്കു വ്യവസ്ഥ ഇല്ലാതെയും മററുചിലതിൽ നേരെ മറിച്ചും ചിലതിൽ ഓരോരുത്തൻെറ വീതപ്രകാരമുള്ള സംഖ്യ വളരെ അധികമായും മററുചിലതിൽ വളരെ കുറഞ്ഞുമായിരിക്കും. ഏതുവിധമായാലും എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും നികുതികൂടാതെയും എല്ലാവക്കും ഒരുപോലെ കൊടുക്കാതെയും കഴികയില്ല. എന്നാൽ പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിൽ താല്പൎയ്യമുള്ള രാജാക്കന്മാർ അവക്ക് ദോഷവും അരിഷ്ടതയും കഴിയുന്നിടത്തോളം കുറഞ്ഞിരിക്കത്തക്കവണ്ണം നികുതി പിരിക്കുന്നതിനായിട്ട് ഉത്സാഹിക്കുന്നതാണ്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന് പ്രധാനമായി അനുസരിക്കേണ്ടതായിട്ട് നാലുനിയമങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. (ഒന്ന്, എല്ലാവരും അവരവക്ക് ഗവമ്മേണ്ടുരക്ഷയിലിരുന്നിട്ടുണ്ടാകുന്ന ആദായത്തിൻെറ അവസ്ഥപോലെ ഒരു ഓഹരി നികുതിയായി കൊടുക്കണം. (രണ്ട്) നികുതിപിരിക്കുന്നതിൽ നല്ലവ്യവസ്ഥ ഉണ്ടായിരിക്കണം: എന്നുവച്ചാൽ പിരിക്കുന്നതിന് ഇന്നാപ്പോളെന്നും, ഇന്നമാതിരിയെന്നും ഇന്നസംഖ്യ എന്നും തിട്ടമായിരിക്കുകയും എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിരിക്കുകയുംവേണം. (മൂന്ന്) പ്രജകൾക്ക് കൊടുപ്പാൻ ഏററവും സൌകൎയ്യമുള്ള സമയത്തും മാതിരിയിലുമായിരിക്കണം നികുതി പിരിക്കുന്നത്. (നാല്) നികുതിപിരിക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവ് ആകുന്നിടത്തോളം കുറഞ്ഞിരിക്കണം.

൧. ഒന്നാമത്തെ നിയമം എല്ലാക്കരങ്ങൾക്കും വെവ്വേറെ സംബന്ധിക്കുന്നതല്ല. വസ്തുവിൽനിന്നുമുള്ള കരം ഏകദേശം അവരവരുടെ വസ്തുവിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ആകകൊണ്ടു് ഇതു് ആ കരത്തെ മാത്രം സംബന്ധിക്കുമെന്നു പറയാം. എന്നാൽ ആയിരം ഉറുപ്പിക ആദായമുള്ളവനും നൂറു ഉറുപ്പിക ആദായമുള്ളവനും ആവശ്യമുള്ള ഉപ്പു ഏകദേശം ശരിയാകകൊണ്ടു അവർ ഉപ്പുനികുതി കൊടുക്കുന്നതു അവരുടെ ആദായത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ അല്ലെന്നു് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. മിക്കവാറും കരങ്ങളെല്ലാം ഇതുപോലെയാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് കരങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനെ ആദായത്തിനു് അനുരൂപമാക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നതിൽ നല്ലതു് കരങ്ങളെല്ലാം കൂട്ടുമ്പോൾ ഈ ഫലം വരുത്തുവാൻ നോക്കുകയാകുന്നു. അതെങ്ങിനെയെന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ സമ്പ്രദായപ്രകാരം ഭൂമിയുടമസ്ഥന്മാർ അവരുടെ ആദായത്തിൽ ഒരോഹരി സൎക്കാരിലേക്കു് കൊടുക്കണം; ദരിദ്രന്മാൎക്കുകൂടി ഉപ്പുകൂട്ടി ഉണ്ണണമെങ്കിൽ കരംകൊടുക്കാതെ നിൎവ്വാഹമില്ല. എന്നാൽ ആണ്ടുതോറും ആയിരവും പതിനായിരവും സമ്പാദിക്കുന്ന കച്ചവടക്കാർ, വക്കീലന്മാർ, വൈദ്യന്മാർ മുതലായവർ സൎക്കാരിലേക്കു് യാതൊന്നും കൊടുക്കേണ്ടാ. രാജ്യരക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതു് എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ ആണുതാനും; ഇതു് ഈ നിയമത്തിനു് വിരുദ്ധവും സ്പഷ്ടമായിട്ടു അധൎമ്മവുമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. നികുതിപിരിക്കുന്നതിൽ ഈ വലിയ അന്തരമുള്ളതിനെപോക്കുന്നതിനാകുന്നു ഇംഗ്ലീഷുഗവൎമ്മേൻറുകാർ ആദായനികുതി എന്നൊരുകരം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതുപ്രകാരം അവർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വക്കീലന്മാർ കച്ചവടക്കാർ മുതലായവരുടെ ആദായത്തിൽനിന്നു് ഒരു സ്ഥിര ഓഹരി ആണ്ടുതോറും പിരിച്ചുവരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ അവശ്യവസ്തുക്കളല്ലാതെ സുഖവൃത്തിക്കും മററും വേണ്ടതായ പദാൎത്ഥങ്ങൾക്കും നികുതി നിശ്ചയിക്കുന്നുണ്ടു്. അതെല്ലാം ദരിദ്രന്മാരെ ഉപദ്രവിക്കാതെ ധനികന്മാരെ മാത്രമെ സംബന്ധിക്കയുള്ളു. ഇങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ഓരോരുത്തർ സൎക്കാരിലേക്കു് കൊടുക്കുന്നതു് അവരവരുടെ ആദായത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ആകുന്നതാണു്.

൨. നികുതിപിരിക്കുന്നതിൽ വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ള നിയമം വളരെ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാണു്. കച്ചവടക്കാരും മററും സാമാനങ്ങൾക്കു് എന്തുവീതം ചുങ്കംകൊടുക്കണമെന്നു് ക്ലിപ്തപ്പെടുത്താതെ അതാതു സമയത്തു് അവശ്യംപോലെ പിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ വ്യാപാരങ്ങൾ എല്ലാം ശേക്കുകളിപോലെ ആകുന്നതാണു്. അപ്പോൾ കച്ചവടത്തിനും മററും അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാക്കുന്നതു്

അവരുടെ സാമൎത്ഥ്യംകൊണ്ടും, ബുദ്ധികൊണ്ടും ആലോചനകൊണ്ടും, ജാഗ്രതകൊണ്ടും മററും ആകുന്നതല്ല. എല്ലാം അവരവരുടെ ഭാഗ്യംപോലെ ഇരിക്കും. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ രാജ്യത്തിൽ വ്യവസായങ്ങളുടെ വൃദ്ധിക്കൊ ജനങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കൊ മാൎഗ്ഗം വളരെ കുറഞ്ഞുപോകുമെന്നു നിശ്ചയമാണല്ലോ.

൩. നികുതിപിരിക്കുന്നതു് ജനങ്ങൾക്കു് അതു് കൊടുക്കുന്നതിനു് പ്രത്യേകം സൌകൎയ്യമുള്ളകാലത്തും മാതിരിയിലുമായിരിക്കണമെന്നാകുന്നു മൂന്നാമത്തെനിയമം. കൊയ്ത്തുകാലത്താണു് വസ്തുക്കളുടെ നികുതികൊടുക്കാൻ ഉടമസ്ഥന്മാൎക്കു് അധികം സൌകൎയ്യമുള്ളതെന്നു് എല്ലാവൎക്കും അറിയാമല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് ആ കാലത്താണു് ആ കരം പിരിക്കേണ്ടതു്. അതല്ലാതെ ദുൎഭിക്ഷമുള്ള മാസങ്ങളിൽ പിരിക്കുന്നതായാൽ എല്ലാവൎക്കും പ്രത്യേകിച്ചു് ചില്ലറ കുടിയാനവന്മാൎക്കും വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടു നേരിടുന്നതാണെന്നു് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. കുറച്ചുകാലം മുമ്പുവരെ ബിലാത്തിയിൽനിന്നു് വന്നിരുന്ന നെയ്ത്തുചരക്കുകൾ നൂററിനു് അഞ്ചുറുപ്പികവീതം ചുങ്കം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു് വലിയ കച്ചവടക്കാരാണു് കൊടുത്തുവന്നിരുന്നതു്. എന്നാൽ സ്വന്താവശ്യത്തിന്നു് വസ്ത്രാദികൾ വാങ്ങുന്നവർ അതുകളുടെ വിലയിൽ ൦ര൦ നികുതിവകയ്ക്കു് വേണ്ടതു കൂടി കൂട്ടിക്കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നതുകൊണ്ടു് ആ നികുതി പിരിയുന്നതു വാസ്തവത്തിൽ അവരുടെ കയ്യിൽ നിന്നാകുന്നു. ആ കരം ചരക്കുവാങ്ങുന്നവർതന്നെ ഗവൎമ്മെൻറിലേക്കു് നേരിട്ടു് ആണ്ടിൽ ഇന്നിന്നകാലങ്ങളിൽ കൊടുക്കണമെന്നുവെച്ചാൽ അവൎക്കു് ബുദ്ധിമുട്ടിനു് ഇടയുണ്ടാകുന്നതാണല്ലോ. ചരക്കു് വാങ്ങുന്നതു് കയ്യിൽ പണമുള്ളപ്പോൾ മതി എന്നുവെയ്ക്കാം. നികുതി നേരിട്ടു കൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു് നീട്ടിവെയ്പാൻ പാടില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണു് കരം പിരിക്കുന്നതു്, അതുകൊടുക്കുന്നവൎക്കു് സൌകൎയ്യമുള്ള മാതിരിയിലായിരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞതു്. എന്നുതന്നെയല്ല കൊടുക്കുന്നവൎക്കു് സൌകൎയ്യമില്ലാത്ത സമയത്തു് കരം പിരിക്കുന്നതു് നാലാമത്തെ നിയമത്തിനും വിരോധമായിട്ടുള്ളതാണു്.

൪. നികുതി പിരിക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവു് ആകുന്നിടത്തോളം കുറഞ്ഞിരിക്കണമെന്നാണല്ലോ ആ നിയമം. പിരിക്കുന്നതിനു് വളരെ ചിലവു് വേണ്ടിവരുന്ന നികുതിയായാൽ ഗവൎമ്മെണ്ടിലേക്കു് പ്രത്യേകിച്ചു് ഒരു ഗുണവും സിദ്ധിക്കാതെ ജനങ്ങൾക്കു് അനാവശ്യമായ നഷ്ടത്തിനു് ഇടയുണ്ടാകുന്നതാണു്. ഒന്നാമത്തെ നിയമം എല്ലാകരങ്ങൾക്കും വെവ്വേറെ സംബന്ധിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെകാരണം ഈ നിയമമാകുന്നു. ഉപ്പു

നികുതി അവരവരുടെ മുതലിൻെറ അവസ്ഥപോലെ എല്ലാവരും കൊടുക്കണമെന്നുവച്ചാൽ ആ മുതലിൻെറ അവസ്ഥയെ അന്വേഷിക്കുന്നതിന് സക്കാരിൽനിന്നു വളരെ ആളുകളെ നിശ്ചയിക്കേണ്ടിവരും. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ അധികമായ ചിലവിന്ന് ഇടയാകുന്നതാണല്ലോ. ഇപ്പോൾ പിരിയുന്ന നികുതിയിൽ പത്തിനൊന്ന് പിരിക്കുന്നതിന് ചിലവാകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മേല്പറഞ്ഞ മാതിരിയാകുമ്പോൾ പത്തിനഞ്ചുവീതം വേണ്ടിവരും. ജനങ്ങളുടെ കയ്യിൽനിന്ന് പിരിക്കുന്ന സംഖ്യയിൽ കുറവു ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിലും ഗവർമ്മേണ്ടിലെ ആവശ്യത്തിന് വേണ്ട ഒൻപതു ഉറുപ്പികയിൽ അഞ്ചു ഉറുപ്പികയെ അവക്ക് കിട്ടുകയുള്ളു. അപ്പോൾ ശേഷമുള്ള നാലുറുപ്പികയുടെ ആവശ്യത്തിനായി വിശേഷാൽ വല്ലകരവും പിരിക്കേണ്ടിവരും. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്ക് അധികമായ നഷ്ടം നേരിടുമെന്നല്ലാതെ അതിനനുരൂപമായ യാതൊരു ആദായവും ഗവർമ്മേണ്ടിലേക്ക് ഉണ്ടാകുന്നതല്ലല്ലോ. വേറെപല നികുതികാൎയ്യങ്ങളിലും ഈ ന്യൂനത വരാവുന്നതും ചിലതിൽ വന്നുകാണുന്നതുമാണെന്നു വായനക്കാർ ആലോചിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. ഓരോ നികുതി നിശ്ചയിപ്പാൻ ആലോചിക്കുമ്പോൾ മേല്പറഞ്ഞനിയമങ്ങളെ പ്രത്യേകം ഓൎമ്മവയ്ക്കേണ്ടതാണ്. ഇതു കൂടാതെ ചില ചില്ലറ നിയമങ്ങൾകൂടിയുണ്ടു്.

നികുതി പിരിക്കുന്നതു് ഏതുവിധത്തിൽ വേണമെന്നു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുന്നതായ നാലു പ്രധാനനിയമങ്ങളുള്ളവയെ ഇതിനു മുമ്പിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനെ പിരിക്കുന്ന നികുതി രണ്ടുപ്രകാരത്തിലുണ്ടു്. ഒരുസമ്പ്രദായത്തിൽ സക്കാരിൽനിന്നും നികുതി ആവശ്യപ്പെടുന്നതും ആ നികുതി കൊടുക്കുന്നതും ഒരേ ആളായിരിക്കും. മറേറസമ്പ്രദായത്തിൽ സക്കാരിൽനിന്നു ആവശ്യപ്പെടുകയും വാങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ആളുടെപക്കൽനിന്നല്ലാ നികുതി സൂക്ഷ്മത്തിൽവരുന്നതു്. ആദായനികുതി മുതലായതു ആദ്യം പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിലാണ്. ഒരു വക്കീലിൻെറയൊ കച്ചവടക്കാരൻെറയൊ ആദായത്തിൽനിന്നു ഒരു ഓഹരി സക്കാരിലേക്കു നികുതിയായി കൊടുക്കുമ്പോൾ ആ സംഖ്യയിൽ ഒരംശവും മററാരുടെധനത്തേയും സംബന്ധിക്കുന്നതല്ലാ. അതുപോലെ തന്നെ സ്വന്ത സവാരിക്കായിട്ടു വാങ്ങിയ കുതിരവണ്ടിമുതലായവയ്ക്കു നികുതി നിശ്ചയിച്ചാൽ ആ നികുതി അതുകളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാരെ മാത്രമെ സംബന്ധിക്കയുള്ളു. ഈ നികുതിക്കു പേരു് പ്രത്യക്ഷകരമെന്നാകുന്നു. പിന്നെ വസ്ത്ര, മദ്യം, കച്ചവടസാമാനങ്ങൾ മുതലായവയുടെ നികുതി സക്കാരിൽ നിന്നു ആരോടു വാങ്ങുന്നുവോ അവരുടെ കയ്യിൽനിന്നല്ലാ സൂക്ഷ്മത്തിൽ വരുന്നതു്.

വസ്തുവിൻെറ നികുതി വസ്തു ഉടമസ്ഥനും കച്ചവട സാമാനങ്ങളുടെ നികുതി കച്ചവടക്കാരനുമാണ കൊടുക്കുന്നത്. എങ്കിലും അ കൊടുക്കുന്ന സംഖ്യകൂടി അവർ ധാന്യങ്ങളുടേയും മററു സാമാനങ്ങളുടേയും വിലയിൽ കൂട്ടുന്നതാകകൊണ്ട് അത് അവസാനത്തിൽ അതുകളെ അനുഭവിക്കുന്നവരുടെ പക്കൽ നിന്നാണ വരുന്നത്. ഈ നികുതിക്കു പേരു് പരോക്ഷകരമെന്നാകുന്നു. പ്രത്യക്ഷകരമാകട്ടെ, പരോക്ഷകരമാകട്ടെ എല്ലാകരങ്ങളും അനുഭോക്താക്കളുടെ കയ്യിൽനിന്നാണ വരുന്നത്. എന്നാൽ ചില പദാൎത്ഥങ്ങൾക്കുള്ള നികുതി അതുകളെ അനുഭവിക്കുന്നവർതന്നെയാണ കൊടുക്കുന്നതു. മററുള്ളവയുടെ നികുതി കൊടുക്കുന്നതു് അതുകളെ അനുഭവിക്കുന്നവരല്ല.

പണ്ടു ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ സാധാരണയായിട്ടു പരോക്ഷകരംമാത്രമേ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഭൂമിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന വിളവിൽ ഒരോഹരി (സാധാരണയായി അതു് ആറിലൊന്നോ എട്ടിലൊന്നോ ആയിരിക്കും) രാജാവു എടുക്കുകയും കച്ചവടച്ചരക്കുകൾക്കു ചുങ്കം വാങ്ങുകയും മററുമാണ രാജ്യഭരണത്തിൻെറ ആവശ്യത്തിന്നു ചെയ്തിരുന്നതു്. യുദ്ധം ഹേതുവായിട്ടോ മറേറാ അധികസംഖ്യയ്ക്കു ആവശ്യംവന്നാൽ മാത്രം എല്ലാവരുടെ കയ്യിൽനിന്നും ഒരു ക്ലിപ്തപ്പെട്ട സംഖ്യ പിരിച്ചുവന്നിരുന്നു. ചില മതദുരഭിമാനികളായ മഹമ്മദീയ രാജാക്കന്മാർ ഇതരമതക്കാരുടെ പക്കൽനിന്നു് ഇങ്ങിനെ ഒരു നികുതി ചിലപ്പോൾ പിരിച്ചിരുന്നു. അപൂൎവമായി പിരിച്ചുവന്നിരുന്ന ഈ രണ്ടു നികുതിയല്ലാതെ പ്രത്യക്ഷകരം പണ്ടുണ്ടായിരുന്നില്ലാ. വെള്ളക്കാരുടെ രാജ്യസമ്പ്രദായത്തിലാണ പ്രത്യക്ഷകരം ധാരാളമായി നടപ്പായതു്. അതിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു് ആദായനികുതിയാകുന്നു.

ആദായനികുതി എന്നു പറയുന്നതു് പ്രജകൾക്കു ഭൂമിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതൊഴികെയുള്ള സകല ആദായങ്ങളിൽ നിന്നും നൂററിൽ ഇത്രയെന്നു ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തി സൎക്കാരിൽനിന്നു പിരിക്കുന്നതായ ഒരു സംഖ്യയാകുന്നു. ഇപ്പോൾ ബ്രിട്ടീഷ് ഇൻഡ്യയിൽ പിരിച്ചുവരുന്നതു് നൂററിന്നു രണ്ടര ഉറുപ്പികവീതമാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ നികുതി ആണ്ടിൽ അഞ്ഞൂറൊ അഞ്ഞൂറിൽ അധികമോ ഉറുപ്പിക ആദായമുള്ളവരുടെ പക്കൽനിന്നുമാത്രമേ പിരിക്കുന്നുള്ളു. ഈ നികുതി വളരെ ന്യായമായിട്ടുള്ളതും പിരിക്കാതെയിരിക്കുന്നതു അധൎമ്മവുമാകുന്നു. ഭൂമിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ആദായം എത്രതന്നെ സ്വല്പമായിരുന്നാലും അതിൽ ഒരോഹരി സൎക്കാരിലേക്കു കൊടുക്കണം. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, വക്കീലന്മാർ, വൈദ്യന്മാർ, കച്ചവടക്കാർ മുതലായവൎക്കുണ്ടാകുന്ന ആദായം എത്രതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നാലും ആദായനികുതിയില്ലാത്ത രാജ്യങ്ങളിൽ അവൎക്കു കാൽ പൈസപോലും സൎക്കാരിലേക്കു കൊടുപ്പാനുള്ള

ബാദ്ധ്യതയില്ലാ. എന്നാൽ രാജ്യഭരണംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഗുണത്തിനു അക്കും വ്യത്യാസമില്ലാതാനും. ഇതു ന്യായമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഈ ന്യായരാഹിത്യത്തെ കുറേക്കൂടി സ്പഷ്ടമാക്കുന്നതിനു ഒരു ഉദാഹരണംകൂടി പറയാം. മൂന്നു ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാൎക്കു ഒസ്യത്തവഴിക്കു പതിനായിരം, ഉറുപ്പികവീതം കിട്ടി എന്നും, അതിൽ ഒരാൾ ആ പണംകൊണ്ടു വസ്തു വാങ്ങി എന്നും, രണ്ടാമത്തേവൻ കച്ചവടം തുടങ്ങി എന്നും, മൂന്നാമത്തേവൻ അതു ബാങ്കിൽ പലിശയ്ക്കു കൊടുത്തു എന്നും ഇരിക്കട്ടെ. എല്ലാവൎക്കും ആ ധനം കിട്ടിയവഴി ഒന്നാണു്. എല്ലാവൎക്കും ആ ധനത്തിൻെറ സ്വത്വത്തെ ഒരുപോലെതന്നെയാണു സൎക്കാരിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു്. എന്നിരിക്കെ അതിൽ വസ്തുവാങ്ങിയ ഒരാൾ മാത്രമേ സൎക്കാരിലേക്കു നികുതികൊടുക്കേണ്ടു എന്നു വയ്ക്കുന്നതു ഏതു പ്രകാരത്തിൽ വിചാരിച്ചാലും അയുക്തവും അധൎമ്മവുമാണെന്നു നിസ്സംശയമാണല്ലോ.

ആദായനികുതി മുതലായതു പിരിച്ചാൽ മാത്രമേ എല്ലാവരുടെ പക്കൽനിന്നും അവരവരുടെ ആദായത്തിൻെറ അവസ്ഥപോലെ സൎക്കാരിലേക്കു നികുതികിട്ടുകയുള്ളൂ. ഇതാണല്ലോ നികുതികാൎയ്യത്തെപറ്റീട്ടുള്ള ഒന്നാമത്തെ നിയമം. കച്ചവടച്ചരക്കുകളിന്മേൽ ചുങ്കം പതിക്കുമ്പോഴും ഈ സംഗതി ഓൎമ്മവയ്പാനുള്ളതാണു്. മനുഷ്യൎക്കു കൂടിയേകഴിയൂ എന്നുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങൾക്കു ചുങ്കം നിശ്ചയിക്കാതെ സുഖാനുഭവത്തിന്നു മാത്രം വേണ്ട പദാൎത്ഥങ്ങൾക്കാണു് ചുങ്കം നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു്. നെല്ലു, തുണി മുതലായവയ്ക്കു ചുങ്കം നിശ്ചയിച്ചാൽ അതുകളുടെ വില കൂടുകയും അതിനാൽ സാധുക്കൾക്കു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടു നേരിടുകയും ചെയ്യും. കറപ്പു്, പുകയില, ചാരായം മുതലായതുകൾ അവശ്യം വേണ്ട പദാൎത്ഥങ്ങൾ അല്ലാത്തതിനാൽ അതുകൾക്കു കരം നിശ്ചയിക്കുന്നതുകൊണ്ടു സാധുക്കൾക്കുപദ്രവം തട്ടുന്നതല്ലാ. അതുകൾകൊണ്ടുള്ള സുഖം അനുഭവിച്ചേ കഴിയൂ എന്നുള്ളവൎക്കു വലിയ പ്രയാസംകൂടാതെ ആ ചുങ്കം കൊടുപ്പാനുള്ള ശേഷിയും ഉണ്ടായിരിക്കും.

നികുതിയെപ്പററി രണ്ടു സംഗതികൾകൂടിയേ പറവാനുള്ളൂ. അവ വളരെ പ്രധാനസംഗതികളാണെങ്കിലും ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ പണ്ടു് അവയുടെ ജ്ഞാനം വളരെ കുറവായിരുന്നു. ഒന്നാമതു നികുതിപിരിക്കുന്നതു ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്യാനാണു്. രാജാക്കന്മാരുടെ ആഡംബരത്തിനുവേണ്ടി അതിൽനിന്നു ചിലവുചെയ്യാൻ പാടില്ലന്നല്ലാ ഞങ്ങൾ പറയുന്നതു്. ആ ചിലവു അമിതമായിപ്പോകരുതു്. മൈസൂർ മഹാരാജാവിൻെറ ചിലവിനു അ

ണ്ടിൽ പതിമ്മൂന്നുലക്ഷം ഉറുപ്പികയും ഹൈദ്രാബാട്ട് രാജാവിന്റെ ചിലവിന്നു മുപ്പതുലക്ഷം ഉറുപ്പികയും ആണ്. ഈ സംഖ്യ അ രാജ്യങ്ങളിൽ പിരിയുന്ന ഒട്ടുക്കു നികുതിയിൽ പത്തിലൊരുഭാഗമാകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മഹാരാജ്ഞിയുടെ ചിലവിന്ന് ആണ്ടിൽ നാല്പതുലക്ഷം ഉറുപ്പികയേ ആകുന്നുള്ളു. അതു അവിടെ പിരിയുന്ന നികുതിയുടെ ഇരുപതിലൊരംശത്തിൽ വളരെ കുറവാണ്. ഹൈദരാബാദ് രാജാവിന്റേയും മഹാരാജ്ഞിയുടെയും അവസ്ഥയ്ക്കു എത്ര അന്തരമുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ അവരുടെ ചിലവിന്നു വച്ചിരിക്കുന്ന സംഖ്യ ഏകദേശം ശരിയാണ്. ജനങ്ങളുടെ ഗുണത്തിന്നായിട്ടാണ് നികുതി പിരിക്കുന്നതെന്നുള്ള ജ്ഞാനം രാജാവിന്നും പ്രജകൾക്കും വളരെ കുറവാകകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങിനെ സംഭവിക്കുന്നത്.

രണ്ടാമതു, നികുതിപിരിക്കുന്നതിന്നുള്ള നിശ്ചയങ്ങൾ പ്രജകളുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഈ സംഗതി ബിലാത്തിയിൽ കുട്ടികൾക്കുകൂടി അറിയാവുന്നതാണെങ്കിലും ഈ നാട്ടിൽ അതു ഒരു അപൂർവ്വജ്ഞാനമാണ്. എന്നാൽ നികുതിപിരിക്കുന്നതു ജനങ്ങൾക്കു സങ്കടം കൂടാതേയും യാതൊരു സിദ്ധാന്തം കൂടാതേയും വേണമെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യാതെസാധിക്കയില്ലെന്നു നിശ്ചയംതന്നെ. ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം അവരുടെ പ്രതിനിധികൾ മുഖാന്തിരമാണു അറിയിക്കുന്നതു. ഇതാകുന്നു ബിലാത്തിയിൽ പാർലിയമെണ്ടു സഭ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശം. പ്രതിനിധികളെ നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്റെ സമ്പ്രദായവും, അവരുടെ അധികാരങ്ങളും മറ്റും ഇന്നിന്നതാണെന്ന് ആ സന്ദർഭത്തിൽ വഴിയെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാണ്.

൩൦. കച്ചവടം.

ധനശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രധാനാംഗങ്ങളായ ധനോല്പാദനവിനിമയവ്യംശനങ്ങളെക്കുറിച്ച് സംക്ഷേപമായി ഇതിന്നുമുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞുവല്ലോ.

കച്ചവടം സ്വദേശീയമെന്നും, വിദേശീയമെന്നും രണ്ടു പ്രകാരത്തിലുണ്ട്. ഒരു രാജ്യത്തിലുണ്ടാകുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ അവിടെയു

ള്ളവർ തമ്മിൽതന്നെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതു് സ്വദേശീയവാണിജ്യവും മററു രാജ്യക്കാരുമായി ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതു് വിദേശീയവാണിജ്യവും ആകുന്നു. ഇതിൽ സ്വദേശീയവാണിജ്യത്തെക്കുറിച്ചു ധനവിനിമയഘട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. വിദേശീയവാണിജ്യം രണ്ടുസമ്പ്രദായത്തിലാണു് ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്നതു്. ചിലരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവരുന്ന ചരക്കുകൾക്കു് ചുങ്കമുണ്ടു്. മററുരാജ്യങ്ങളിൽ അതില്ല. ഈ ചുങ്കം പിരിക്കുന്നതിൻെറ ഒരുദ്ദേശം സക്കാരിലേക്കുള്ള മുതലെടുപ്പാണെങ്കിലും പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശം ആ രാജ്യത്തിലുള്ള മുതലാളന്മാരേയും വേലക്കാരേയും സഹായിക്കുകയാകുന്നു. ഒരുരാജ്യത്തു് ഒരു സാധനമുണ്ടാക്കുന്നതിനു് സൌകൎയ്യം അധികമുണ്ടെങ്കിൽ ആ രാജ്യക്കാൎക്കു് അതിനു് സൌകൎയ്യം കുറവായ രാജ്യത്തുണ്ടാക്കുന്നതിനെക്കാൾ ചുരുങ്ങിയവിലയ്ക്കു് വില്പാറാവുന്നതാണു്. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ആ മറുരാജ്യങ്ങളിൽ ആ സാധനമുണ്ടാക്കുന്നതിൽ ഏൎപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മുതലാളന്മാൎക്കും വേലക്കാൎക്കും നഷ്ടത്തിന്നു് ഇടയുണ്ടാകും. അതിനെ പ്രതികരിപ്പാനാണു് ഈ ചുങ്കം ഏൎപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ആ ചുങ്കത്തോടു കൂടുമ്പോൾ എല്ലാ രാജ്യക്കാരുണ്ടാക്കുന്നതിൻെറയും വില ഏറെക്കുറെ ശരിയാകും. ഈ പറഞ്ഞതു് വിശദമാകുന്നതിനു് ഒരുദാഹരണം പറയാം. ബ്രിട്ടീഷു് മലയാളത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ ഉത്സാഹംകൊണ്ടോ, സാമൎത്ഥ്യംകൊണ്ടോ, മണ്ണിൻെറ ഗുണംകൊണ്ടോ, കൊച്ചിയിൽ ഉണ്ടാവുന്നതിലധികം കുരുമുളകുണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് അവിടെ കുരുമുളകിൻെറ വില കൊച്ചിയിലുണ്ടാകുന്നതിനേക്കാൾ കുറവായിരിക്കണം. അതു് യാതൊരു പ്രതിബന്ധവും കൂടാതെ കൊച്ചിക്കു് കൊണ്ടുവരാമെങ്കിൽ കൊച്ചിയിൽ കുരുമുളകു് കൃഷിചെയ്യുന്നവൎക്കു് ദോഷമായിത്തീരും. മലയാളത്തിൽനിന്നും കൊണ്ടുവരുന്നതിനെ ഇവിടെ പറയ്ക്കു് അഞ്ചുറുപ്പികയായി വിററാൽ മുതലാകുമെന്നും ഇവിടെ ഉണ്ടാകുന്നതു് ആറുറുപ്പികയായി വിററാലേ മുതലാവൂ എന്നും ഇരിക്കട്ടെ. അഞ്ചുറുപ്പികയ്ക്കു കിട്ടുമ്പോൾ സ്വദേശാഭിമാനംകൊണ്ടു് ആറുറുപ്പികകൊടുത്തു് വാങ്ങുന്നജനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. അപ്പോൾ ഇവിടെ ഉണ്ടാകുന്നതിനേയും അഞ്ചുറുപ്പികയ്ക്കു് വില്ക്കേണ്ടിവരികയും അതിനാൽ നഷ്ടത്തിനിടയാകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ മലയാളത്തിൽനിന്നും വരുന്നമുളകിനു് കൊച്ചി സക്കാരിൽനിന്നു് പറയ്ക്കു് ഒരുറുപ്പികവീതം ചുങ്കം നിശ്ചയിച്ചാൽ ഇവിടത്തെ മുളകു കൃഷിക്കാൎക്കു് ഒരു രക്ഷയായല്ലോ. ഇങ്ങിനെ അതാതുരാജ്യത്തുള്ള വ്യവസായികളെ സഹായിക്കുന്നതിനു് സക്കാരിൽനിന്നും ചുങ്കം പിരിച്ചുവരുന്ന

കച്ചവടത്തിന്ന് രക്ഷിതവാണിജ്യമെന്നും മറ്റതിന്ന് അരക്ഷിതവാണിജ്യമെന്നും പേരാകുന്നു.

രക്ഷിതവാണിജ്യം ഉപയുക്തസാധനങ്ങളുടെ ഉൽപാദകന്മാൎക്ക് ഗുണകരമാണെങ്കിലും ജനസമുദായത്തിന് ദോഷകരമായിട്ടുള്ളതാണ്. കുരുമുളകിന് കൊച്ചിരാജ്യത്ത് ചുങ്കം നിശ്ചയിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവിടെയുള്ള കുരുമുളകു കൃഷിക്കാൎക്ക് ഗുണമുണ്ടാകുമെന്ന് നിശ്ചയംതന്നെ. എന്നാൽ അവിടെ കുരുമുളകിന് ആവശ്യമുള്ളവൎക്കെല്ലാം കുറച്ച് ജനങ്ങളുടെ ആദായത്തിനുവേണ്ടി പറയ്ക്ക് ഒരുറുപ്പികവീതം വെറുതെ അധികച്ചിലവു് ചെയ്യേണ്ടതാണല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ അന്യരാജ്യത്തുനിന്ന്‌വരുന്ന എല്ലാസാധനങ്ങൾക്കും ചുങ്കം നിശ്ചയിച്ചാൽ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് ദിവസവൃത്തിക്ക് ചിലവുകൂടിവരുന്നതാണു. എന്നാൽ ഉല്പാദകന്മാൎക്കുള്ള ദോഷം താൽക്കാലികവും സ്ഥായിയായിനില്ക്കാത്തതുമാകുന്നു. കുരുമുളകു കൃഷിക്കാർ അവരുടെ പരിശ്രമം ആദായമില്ലാത്തതാണെന്ന് കാണുമ്പോൾ അതിൽ നിന്നു പിൻവാങ്ങി ആദായമുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമെന്ന് നിശ്ചയമല്ലേ? ഒരു പരിശ്രമം സ്വതേ ആദായമുള്ളതാകേണമെങ്കിൽ അതിന്ന് ആ ദിക്കിൽ പ്രത്യേകസൌകൎയ്യമുണ്ടായിരിക്കണം. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ഓരോരാജ്യത്തുള്ള ജനങ്ങൾ അതാതുരാജ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തിന് എല്ലാംകൊണ്ടും സൌകൎയ്യമുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങളെ മാത്രമുണ്ടാക്കും. അപ്പോൾ എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലുമുള്ള ജനങ്ങൾക്ക് ഒരുപോലെ ഗുണംസിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. പ്രയത്നവിഭജനം ധനോല്പാദനത്തിന് ഒരു പ്രധാനകാരണമാണെന്ന് ഇതിന്നുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അരക്ഷിതവാണിജ്യം ഈ പ്രയത്നവിഭജനത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ്. ഒരു കസാലപണിയുമ്പോൾ കടച്ചിൽപണി, ചെത്തുപണി, ചൂരലിടുക, മുതലായതിൽ ഓരോന്നിന്ന് പ്രത്യേകവാസനയും പരിചയവും ഉള്ളവർ അതാതു പണിചെയ്യുന്നതായാൽ ആ കസാല ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്ന് വളരെ സൌകൎയ്യവും വേഗവും ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെയും കൃഷിക്കാർ മറെറാരുപണിനോക്കാതെ കൃഷിപ്പണിയിൽതന്നെ പരിശ്രമിക്കുകയും ചക്കാന്മാർ എണ്ണയാട്ടുന്നതിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധവയ്ക്കുകയും നെയ്ത്തുകാർ അവരുടെവേലയിൽതന്നെ മനസ്സുവയ്ക്കുകയുംമററും ചെയ്താൽ അതാതുവേല സുകരവും ഫലവത്തുമായി തീരുന്നതുപോലെയും ഓരോ രാജ്യങ്ങളിലുള്ളവർ അതാതുരാജ്യത്ത് ഉല്പാദനസൌകൎയ്യമുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങളെ മാത്രം ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ ഭൂമിയിൽ എല്ലാം അധികമായ ധനോല്പാദനത്തിനും ജനസമുദായത്തിന്ന് ക്ഷേമത്തിനും കാരണമാകുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും കച്ചവടത്തിനു ചുങ്കം മുതലായ ബാ

ധകൾ ഇല്ലാതാകുന്നതിനാൽ ഭൂമിയിൽ ധനോല്പാദനവും എല്ലാനാട്ടുകാൎക്കും ജീവനസൌകൎയ്യവും വൎദ്ധിക്കുന്നതാണ് എന്നിരിക്കെ താൽക്കാലികമായി ഓരോരുത്തൎക്കുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങളെ നിസ്സാരങ്ങളായിട്ടല്ലേ ഗണിക്കേണ്ടതു്?

കച്ചവടം ഒരുരാജ്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള പ്രധാനകാരണങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. കച്ചവടംകൊണ്ടു് അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ മാത്രമുണ്ടാകുന്നതും നമുക്കു അവശ്യമുള്ളതുമായ സാധനങ്ങളെ ധാരാളമായി നമുക്കു് കിട്ടുന്നതാണെന്നുള്ള ഒരുപ്രയോജനത്തെമാത്രമെ സാധാരണജനങ്ങൾ ധരിച്ചിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ അതിന്നു് ഇതിൽ വലുതായ അനേകഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവയിൽ ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രധാനമായിപറയേണ്ടതു് കച്ചവടത്തിന്റെ ധനോല്പാദകശക്തിയാകുന്നു. ചുങ്കംമുതലായബാധകൾകൂടാതെ പല രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ ക്രയവിക്രയം നടത്തുന്നതായാൽ ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ ഉൽപാദനത്തിന്നു് പ്രത്യേക സൌകൎയ്യമുള്ള സാധനങ്ങളെ മാത്രമേ ഉണ്ടാക്കയുള്ളു. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ എല്ലാ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളുടേയും ഉൽപാദനം വൎദ്ധിച്ചുവരികയും ഉല്പാദനവ്യയം കുറഞ്ഞുവരികയും അതുനിമിത്തംലോകത്തിലുള്ള ധനം അധികമായി വരികയും ചെയ്യുന്നതാണല്ലോ. ഇതുകൂടാതെ കച്ചവടവഴിക്കു് പലരാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന സമ്മേളനംകൊണ്ടു് അവർതമ്മിൽ ഐകമത്യവും പലപ്രകാരത്തിലുള്ള പരിഷ്കാരവും വൎദ്ധിക്കുകയും കലഹങ്ങളും മററും കുറയുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഈ സംഗതികളെക്കുറിച്ചു ഈ പ്രകൃതത്തിൽ അത്ര വിസ്തരിക്കണമെന്നില്ലാ.

വിദേശവാണിജ്യം ഇരുകക്ഷികൾക്കും ഗുണകരമാവേണമെങ്കിൽ കൈമാററം ചെയ്യുന്ന സാധനങ്ങളുടെ വിലയുടെ താരതമ്യം രണ്ടുരാജ്യത്തിലും ഒരുപോലെ ആയിരിക്കരുതു മലയാളത്തിലും കോയമ്പത്തൂരും ഒരുപറ കുരുമുളകിന്റെ വില ആറുപറ തോരപ്പരിപ്പാണെങ്കിൽ കോയമ്പത്തൂരിൽനിന്നും ഇവിടേക്കു തോരപ്പരിപ്പുകൊണ്ടുവരികയും ഇവിടുന്നു അങ്ങോട്ടു് കുരുമുളകു കൊണ്ടുപോകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ഇരുകക്ഷികൾക്കും ലാഭമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഒരുപറമുളകിന്റെ വില ഇവിടെ ആറുപറ പരിപ്പും കോയമ്പത്തൂരു് എട്ടുപറപരിപ്പുമാണെങ്കിൽ കോയമ്പത്തൂൎക്കാൎക്കു് ആറരപ്പറപ്പരിപ്പു മലയാളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു ഒരുപറക്കുരുമുളകു വാങ്ങിയാലും തരക്കേടില്ല. ആറരപ്പറപ്പരിപ്പു ഇവിടെ കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നും ഒരുപറ കുരുമുളകു കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നുമുള്ള കൂലി ഒരുപറപ്പരിപ്പിന്റെ വിലയാണെങ്കിൽ ഈ കൈമാററംകൊണ്ടു രണ്ടു കക്ഷി

കൾക്കും ആറപ്പറപ്പരിപ്പിന്റെ വിലയോളമുള്ള ലാഭമുണ്ടാകുന്നതാണു്.

വിലയിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടാകാനുള്ള കാരണം കുരുമുളകു കൃഷിക്കു മലയാളത്തിലും പരിപ്പുകൃഷിക്കു കോയമ്പത്തൂരുമുള്ള പ്രത്യേക സൌകൎയ്യമാകുന്നു. കോയമ്പത്തൂർക്കാർ ഒരുപറ മുളകിനു് ആറരപ്പറ പരിപ്പുകൊടുപ്പാൻ തയാറാണെന്നു് കാണുമ്പോൾ മലയാളത്തിലെ പരിപ്പുകൃഷിക്കാർ അതു വെടിഞ്ഞു് കുരുമുളകു് ഉണ്ടാക്കുവാൻ തുടങ്ങും. അതുപോലെതന്നെ ഏഴരപ്പറപ്പരിപ്പിന്നു് ഒരുപറ കുരുമുളകു കിട്ടിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ കോയമ്പത്തൂരും മുളകുകൃഷിക്കാർ അതുവെടിഞ്ഞു പരിപ്പുകൃഷിക്കു ഉത്സാഹിച്ചുതുടങ്ങും. ഇതിൽ ഓരോന്നിനു് ഓരോരാജ്യത്തിൽ സൌകൎയ്യമധികമുള്ളതിനാൽ പരിപ്പുംമുളകും പണ്ടു രണ്ടുരാജ്യത്തും കൂടി ഉണ്ടാകുന്നതിലധികം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങുന്നതാണല്ലോ.

ലാഭമില്ലാതെ ആരും കച്ചവടത്തിൽ പ്രവേശിക്കയില്ലെന്നു് മേല്പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ ലാഭം എത്രത്തോളമുണ്ടാകുമെന്നു് ആലോചിപ്പാനുള്ളതാണു്. പാണ്ടിയിൽനിന്നു് ആദ്യം ഈ ദിക്കുകളിൽ പാവുകൊണ്ടുവന്നപ്പോഴത്തേപ്പോലെ ആദ്യമായി പുതുചരക്കുകൾകൊണ്ടു വരുന്നവൎക്കു അധികലാഭമുണ്ടാണ്ടാകുന്നതാണു്. എന്നാൽ അങ്ങിനെ ലാഭം കാണുമ്പോൾ വളരെ ആളുകൾ ആ ചരക്കുകൊണ്ടുവന്നുതുടങ്ങും. ഉൽപാദനം അധികമാകുംതോറും വിലകുറഞ്ഞുവരുമെന്നു മുൻപേ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അപ്പോൾ ആ ചരക്കുകൊണ്ടു വരുന്നതിനാലുള്ള ലാഭം കുറഞ്ഞുതുടങ്ങും. ഇവിടെ ആവശ്യമുള്ളതിലധികം ആ ചരക്കു കൊണ്ടുവന്നാൽ അശേഷം ലാഭമില്ലാതെ ആകുന്നതുകൊണ്ടു വരവിനു് ഒരു അതിരില്ലാതെ വരാൻ പാടില്ല. എത്രത്തോളം ചുരുങ്ങിയലാഭംകൊണ്ടു് തൃപ്തിപ്പെടാമോ ആ ലാഭമാകുന്നു വരവിന്റെ അതിരു. ആ ലാഭമെന്തായിരിക്കും? അതു കച്ചവടത്തിൽ ഇറക്കിയിരിക്കുന്ന ധനം ഉറപ്പുവാങ്ങി പലിശയ്ക്കുകൊടുത്താൽ കിട്ടുന്ന ആദായത്തിൽ കുറയാൻ പാടില്ലല്ലോ. പിന്നെ പലിശയ്ക്കുകൊടുത്തിരിക്കുന്ന പണത്തിന്നു ഉറപ്പു അധികമുള്ളതിൽ കച്ചവടത്തിലേ നഷ്ടസംഭാവ്യതയുടെ അവസ്ഥയ്ക്കു തക്കതായി ഒരു പ്രതിഫലവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇതു രണ്ടും ചരക്കുകൾ കൊണ്ടുപോകുന്നതിലുള്ള കൂലിയുമാണു് കച്ചവടക്കാരുടെ ലാഭത്തിന്റെ അതിരു. അതിലധികമായി എത്രയെങ്കിലും കിട്ടിക്കൊട്ടെ, അതിൽ കുറഞ്ഞാൽ കച്ചവടം നടക്കുന്നതല്ല.

ഒരു രാജ്യത്തുനിന്നു പുറത്തേക്കു പോകുന്ന ചരക്കുകളുടേയും അ

വിടേയ്ക്കു വരുന്ന ചരക്കുകളുടേയും വില ശരിയായിരിക്കും. ചിലകാലങ്ങളിൽ ഒന്നു അധികമായി എന്നുവരാം. എന്നാൽ ക്രമേണ രണ്ടും ശരിയായിവരുന്നതാണ്. കൊച്ചിയും തിരുവിതാംകൂറും തമ്മിൽ കച്ചവടം നടക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഈ രാജ്യങ്ങൾക്ക് മററു യാതൊരുരാജ്യവുമായി കച്ചവടമില്ലെന്നും ഇരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ കൊച്ചിയിൽനിന്ന് തിരുവിതാംകൂറിലേക്ക് പോകുന്നതിനേക്കാൾ അധികം ചരക്കു തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്ന് കൊച്ചിയിലേക്ക് ചിലകാലങ്ങളിൽ വന്നേക്കാം. അങ്ങിനെ ആകുമ്പോൾ ചരക്കു കൈമാററം കഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ളതിൻെറ വില നാണ്യമായിത്തന്നെ കൊച്ചിയിൽനിന്നും തിരുവിതാംകൂറിലേക്ക് പോകും. അപ്പോൾ നാണ്യം തിരുവിതാംകൂറിൽ വൎദ്ധിക്കുകയും കൊച്ചിയിൽനാണ്യം കുറയുകയുംചെയ്യും. മററുസാധനങ്ങളെപ്പോലെ നാണ്യവും വൎദ്ധിക്കുന്തോറും വിലകുറയുകയും കുറയുംതോറും വിലവൎദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. നാണ്യത്തിൻെറ വില കുറഞ്ഞുവരുമ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു ഉറുപ്പികയ്ക്കു കിട്ടിയിരുന്ന പദാൎത്ഥത്തിന് ഒന്നരഉറുപ്പികയോമററൊ കൊടുക്കേണ്ടിവരും. കൊച്ചിയിൽ നേരേമറിച്ചും ആവും. അപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നും സാധനങ്ങളെ കൊച്ചിക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതു് നഷ്ടമായും കൊച്ചിയിൽനിന്നു അങ്ങോട്ടുകൊണ്ടുപോകുന്നതു അതിലാഭമായും തീരുകയും അതിനാൽ കൊച്ചിയിൽനിന്നു ചരക്കുകളുടെ പോക്കു കൂട്ടുകയും തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്ന് വരവു ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്യും. അങ്ങിനെപോക്കുവരവുകൾ ശരിയായിത്തീരും. നമ്മുടെരാജ്യത്തുനിന്നു കച്ചവടക്കാർ പണമധികമായി അന്യരാജ്യത്തേക്കു കൊണ്ടു പോകുന്നതിനാൽ ഇവിടെദാരിദ്ര്യം വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നുഎന്നു നാം സാധാരണയായി ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞുകേൾക്കാറുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഇതു ഒരുതെററായ അഭിപ്രായമാണെന്ന് മേൽപറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. ഒരുനാട്ടിൽ നിന്നു ഉറുപ്പികപോകുന്നതുകൊണ്ടു അവിടെ ദാരിദ്ര്യമുണ്ടാകുന്നതല്ല. മററുനാട്ടുകാരെപ്പോലെ പ്രയത്നംചെയ്യാതെയാകുമ്പോഴാണ് ദാരിദ്ര്യംവൎദ്ധിക്കുന്നതു്. ശുദ്ധമലയാളികൾ മററുജാതിക്കാരെപ്പോലെ പരിശ്രമശീലന്മാരല്ലെന്ന് നമുക്ക് അനുഭവമല്ലേ? ഈ പരിശ്രമശൂന്യതയാകുന്നു മലയാളികളുടെ അഭിവൃദ്ധിയെ ദിവസംതോറും ക്ഷയിപ്പിച്ചുവരുന്നതു. ഇതിനു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സംഗതികളെല്ലാംകൂടി ആലോചിച്ചാൽ ഈ പറഞ്ഞതു യഥാൎത്ഥമാണെന്ന് വെളിപ്പെടുന്നതാണ്.

൯. ൧. രാജ്യഭരണം.

രാജ്യഭരണത്തെക്കുറിച്ച് പല സംഗതികളും ആലോചിപ്പാനുണ്ട്. എന്തൊരാവശ്യത്തിനാണ് രാജ്യഭരണം എന്നൊരേൎപ്പാട് മനുഷ്യർ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്? ആ ഉദ്ദേശത്തെ നിൎവ്വഹിക്കുന്നതിന് പലരാജ്യങ്ങളിലും പല കാലങ്ങളിലുമായിട്ട് എന്തെല്ലാം വിധത്തിലുള്ള ഏൎപ്പാടുകളാണ് ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്? ഓരോ ഏൎപ്പാട് ആ ഉദ്ദേശത്തെ എത്രത്തോളം നിൎവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്? അതിൽ എന്തെല്ലാം ന്യൂനതകളാണുള്ളത്? രാജ്യഭരണത്തിൽ ഏതുവിധത്തിലുള്ള ഏൎപ്പാടുകൊണ്ടാണ് ന്യൂനതകൾ കഴിയുന്നിന്നേടത്തോളം കുറഞ്ഞുപോകുന്നത്? എന്നുംമററുമുള്ള സംഗതികളെയാണ് നമുക്ക പ്രധാനമായി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. ഈ ആലോചനയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങളിലും, നമ്മുടെ സ്മൃതിപുരാണാദികളിലും ഈ വിഷയത്തെപ്പററി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൻെറ ഗൌരവലാഘവങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടുന്നതാകുന്നു.

എന്തെങ്കിലും ഒരു ക്രിയയുടെയോ ഏൎപ്പാടിൻെറയോ സ്വഭാവത്തേയും ഗുണദോഷങ്ങളേയും കുറിച്ച് ആലോചിക്കുന്നതിന് മുമ്പിൽ അതിൻെറ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്ന് ആലോചിക്കുന്നത് പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണ്. ആ ഉദ്ദേശം എല്ലായ്പോഴും വിശദമായി നമ്മുടെ മനസ്സിലില്ലെങ്കിൽ നാം പറയുന്നത് ചിലപ്പോൾ കുറെ അപ്രസ്തുതമായി വന്നേക്കാം. അതുകൊണ്ട് രാജ്യഭരണത്തിൻെറ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നാകുന്നു നാം ആദ്യമായി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. എന്തൊരാവശ്യത്തിനായിട്ടാണ് ഈശ്വരനോ മനുഷ്യനോ രാജ്യഭരണം എന്നൊരേൎപ്പാട് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്? എന്ന ചോദ്യത്തിൻെറ യഥാൎത്ഥമായ ഉത്തരമാകുന്നു രാജ്യഭരണത്തിൻെറ യഥാൎത്ഥമായ ഉദ്ദേശം.

ഈ ചോദ്യത്തിന് പലരും പലവിധമായ ഉത്തരം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ചിലർ രാജ്യഭരണം പ്രജാപരിപാലനത്തിനാണെന്നും, മററുചിലർ ദുഷ്ടശിക്ഷണശിഷ്ടപരിപാലനത്തിനാണെന്നും, ചിലർ സത്വത്തേയും സ്വത്വത്തേയും രക്ഷിക്കുന്നതിനാണെന്നും, മററു ചിലർ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖത്തിനാണെന്നും, പിന്നെ ചിലർ പ്രജകളെ ഉല്കൃഷ്ടീകരിക്കുന്നതിനാണെന്നും മററും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ തമ്മിൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലെന്ന് സാധിക്കാവുന്നതാണെങ്കിലും ഓരോ അഭിപ്രായം ഓരോ വഴിക്ക് പോകുന്നതാകകൊണ്ട് അവയിൽ ഓരോന്നിൻെറ സ്വഭാവത്തെ പ്രത്യേകമായി ആലോചിച്ച് നമ്മുടെ വ്യവഹാരത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനമായി

ഒന്നിനെ സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണല്ലോ.

ഇതിൽ പ്രജാപരിപാലനമെന്നും ദുഷ്ടശിക്ഷണ ശിഷ്ടപരിപാലനമെന്നും പറയുന്നതു് ഒന്നുതന്നെയാണ്. നമ്മുടെ ഇടയിൽ രാജ്യഭരണോദ്ദേശമായി പറഞ്ഞുവരുന്നതു് ഇതാണ്. എന്നാൽ ഇതിനു വലിയൊരു ന്യൂനതയുണ്ടു്. ഉദ്ദേശമെന്നതു ശാസ്ത്രാനുരോധമായി വിചാരിക്കുമ്പോൾ മൂലത്തോളം പററുന്നതായിരിക്കണം. അ കാൎയ്യത്തിൻെറ ഉദ്ദേശം ഇന്നതാണെന്നു് പറയുമ്പോൾ അ ഉദ്ദേശത്തിൻെറ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു് ഇടവരരുതു്. വൈദ്യശാസ്ത്രമുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു രോഗികളെ ചികിത്സിക്കുന്നതിനാണെന്നു പറയുന്നതു് ശരിയാണെങ്കിലും ശാസ്ത്രാനുരോധമായിട്ടില്ല. ചികിത്സിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് വേറെ ഒരു ഫലം സിദ്ധിക്കുന്നതിനാൽ വൈദ്യശാസ്ത്രം രോഗോപശാന്തിക്കും രോഗനിവാരണത്തിനുമാണെന്നാകുന്നു പറയേണ്ടതു്. ഇതുപോലെയാണ് ദുഷ്ടശിക്ഷണശിഷ്ടപരിപാലനമെന്നു പറയുന്നതു്. ഈ പ്രവൃത്തിക്കുതന്നെ വേറെ ഒരു സാദ്ധ്യമുണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ അതു തന്നെയാണ് രാജ്യഭരണോദ്ദേശമെന്നു് പറയുന്നതു തൃപ്തികരമല്ല. ആ സാദ്ധ്യമെന്തെന്നു വഴിയേ പറയാം.

വെള്ളക്കാരുടെ ഇടയിൽ സാധാരണയായി പറഞ്ഞുവരുന്നതു് രാജ്യഭരണം സത്വത്തേയും സ്വത്വത്തേയും രക്ഷിപ്പാനാണെന്നാകുന്നു. ഇതിൻെറ താല്പൎയ്യം മനുഷ്യർ അന്യോന്യം ദേഹപീഡചെയ്യാതേയും മുതൽ അപഹരിക്കാതേയും രാജാവു് നോക്കണമെന്നാകുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ ന്യൂനത ഈ മതത്തിനുമുണ്ടു്. സത്വത്തേയും സ്വത്വത്തേയും രക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ വേറെ ഒരു സാദ്ധ്യമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ആ സാദ്ധ്യത്തെയാണ് രാജ്യഭരണത്തിൻെറ ഉദ്ദേശമെന്നു പറയേണ്ടതു്.

ഇനിയൊരു മതമുള്ളതു് രാജ്യഭരണം ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരി സുഖത്തിനാണെന്നാകുന്നു. ദുഷ്ടശിക്ഷണവും ശിഷ്ടപരിപാലനവും സത്വസ്വത്വരക്ഷണവും സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിനാണ്. രാജാവു് ശിഷ്ടന്മാരെ രക്ഷിക്കുകയും ദുഷ്ടന്മാരെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതും, മനുഷ്യർ അന്യോന്യം ദേഹപീഡ ചെയ്യാതേയും, മുതൽ അപഹരിക്കാതേയും ഭനാക്കുന്നതും ജനങ്ങൾ സുഖമായിരിക്കണമെന്നതിനല്ലാതെ മററൊരുകാൎയ്യത്തിനാണെന്നു് പറവാൻ പാടില്ലാ. അതുകൊണ്ടു് ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖം മററു് ഉദ്ദേശങ്ങളെക്കാൾ അധികം മൂലത്തോടു് അടുത്തതാണെന്നു് സാധിക്കുന്നു.

ഇതിനെക്കാൾ അടുത്തതായി വേറെ വല്ല ഉദ്ദേശവുമുണ്ടോ? എന്തിനാണ് ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖമുണ്ടാകുന്നതു് എ

ന്നു ചോദിപ്പാൻ അവകാശമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ലാ. മനുഷ്യരുടെ സകലപ്രവൎത്തികളും സുഖപ്രാപ്തിക്കൊ ദുഃഖ നിവൃത്തിക്കൊ വേണ്ടിയാണ് ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. ഈ രണ്ടിലൊരുദ്ദേശത്തോടുകൂടിയല്ലാതെ യാതൊരു പ്രവൎത്തിയുമില്ല. താല്ക്കാലിക സുഖമനുഭവിച്ച് പിന്നീട് ദുഃഖത്തിൽ അകപ്പെടുന്നതും ഉത്തരകാലസുഖത്തിനുവേണ്ടി താല്ക്കാലിക ദുഃഖമനുഭവിക്കുന്നതും അസാധാരണയല്ലാ. ഈ പ്രവൃത്തികളിൽ ബുദ്ധിക്കുറവുകൊണ്ട് മനുഷ്യൎക്കു പല തെറവുകളും വരികയും വിചാരിച്ചതിനു വിപരീതമായ ഫലം സിദ്ധിക്കയും ചെയ്യേക്കാം. എങ്കിലും എന്തു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുമ്പോഴും എല്ലാവരും സുഖപ്രാപ്തിയേയോ ദുഃഖനിവൃത്തിയേയൊ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടാവാതിരിക്കയില്ല. അതിന്നെന്താണ കാരണമെന്നു ചോദിച്ചാൽ മനുഷ്യസ്വഭാവമെന്നല്ലാതെ ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ മറെറാന്നും പറയേണ്ട ആവശ്യം കാണുന്നില്ല. ഈ സ്വഭാവം കാരണമായിട്ടാണ് രാജ്യഭരണംതന്നെ വേണ്ടിവന്നത്. അതുകൊണ്ട് രാജ്യഭരണത്തിൻെറ ഉദ്ദേശം ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖമാണെന്നു പറയുന്നതു് ശാസ്ത്രാനുരോധമായിരിക്കുന്നതാണ്.

ഭൂരിപക്ഷ ഭൂരിസുഖമെന്നുവച്ചാലെന്താണെന്നാകുന്നു ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്ന യാതൊരേൎപ്പാടും എല്ലാവൎക്കും ഒരുപോലെ സുഖപ്രദമാവാൻ പാടില്ലെന്നു തന്നെയല്ല ചിലൎക്ക് അതു് നിശ്ചയമായും ദുഃഖകരംതന്നെയായിരിക്കും. കുററംചെയ്യുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കണമെന്നുള്ള ഏൎപ്പാട് പരക്കെ ജനങ്ങൾക്ക് സുഖകരമാണെങ്കിലും കുററം ചെയ്യാതെ കഴികയില്ലെന്നുള്ള അപൂൎവം ചില ദുസ്സ്വഭാവികൾക്ക് അതു് ദുഃഖകരമായിരിക്കുമല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ് എല്ലാവൎക്കും എന്നു പറയാതെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്ക് എന്നു പറഞ്ഞതു്. ഇതുപോലെതന്നെ പരമാനന്ദമെന്ന അവസ്ഥ മനുഷ്യൎക്ക് അലഭ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഉണ്ടാകാവുന്നെടത്തോളം സുഖം ഏതുവിധത്തിലാണ, സമ്പാദിപ്പാൻ തരമെന്നേ നോക്കുവാൻ തരമുള്ളു. ഈ തത്വത്തെ വിചാരിച്ചിട്ടാണ് പരമസുഖം എന്നു പറയാതെ ഭൂരിസുഖമെന്നു പറഞ്ഞതു്. സകല ജനങ്ങളുടേയും പരമസുഖം തീരെ അപ്രാപ്യവും ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖം സാധിപ്പാൻ നോക്കേണ്ടതും ആകകൊണ്ട് രാജ്യഭരണത്തിൻെറ ഉദ്ദേശം ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതുതന്നെ ആകുന്നു എന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

ഇനി ഒരു മതംകൂടിയുണ്ടല്ലോ. രാജ്യഭരണം മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തെ ഉൽക്കൎഷീകരിക്കുന്നതിനാണെന്നാകുന്നു ചിലർ പറയുന്നതു്, അകൃതികൊണ്ടും, ബുദ്ധികൊണ്ടും, അറിവുകൊണ്ടും, ഒരു ബ്രാഹ്മണനും

ചെറുമനും തമ്മിലുള്ള അന്തരം മഹത്താണല്ലോ. എന്നാൽ മനുഷ്യപ്രയത്നംതാൽ തന്നെ അനേകകാലംകൊണ്ടെങ്കിലും ചെറുമക്കളെ ബ്രാഹ്മണരെപ്പോലെ ആക്കാവുന്നതാണ്. എന്നുതന്നെയല്ല ബ്രാഹ്മണരേയും വെള്ളക്കാരേയും മററും എല്ലാ അവസ്ഥകൊണ്ടും ഇപ്പോഴത്തേക്കാൾ ഉപൎയ്യുപരി യോഗ്യരാക്കിത്തീൎക്കാവുന്നതാണ്. സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു് മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിനു് എത്രത്തോളം വലിപ്പം വരാമെന്നു് നമുക്കു് ഊഹിപ്പാൻതന്നെ പാടില്ലാ. ഇങ്ങിനെ മനുഷ്യരെ സാദ്ധ്യമാകുന്നിടത്തോളം ഉൽകൃഷ്ടന്മാരാക്കുന്നതിനാണത്രെ രാജ്യഭരണം.

എന്നാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഇതും ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിൽ അടങ്ങിട്ടുണ്ടു്. ശാകുന്തളം വായിക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന അവാച്യമായ സുഖം ഒരു ചെറുമനു് അനുഭവിപ്പാൻ തരമില്ലാ. ഭൂരിസുഖമെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഇതുപോലെയുള്ള വലിയ സുഖങ്ങളെ അനുഭവിപ്പാനുള്ള യോഗ്യത അവനും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നു് വരുന്നതാണ്. മനുഷ്യൎക്കു് യോഗ്യതകൂടുംതോറും ആസ്വാദ്യത അധികമുള്ള സുഖവും കൂടുന്നതാകകൊണ്ടു് ഭൂരിസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തെ ഉൽക്കർഷീകരിക്ക എന്നുള്ളതും അടങ്ങുന്നതാണു.

ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു് ഭൂരിസുഖം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു് രാജാവു് എന്തെല്ലാമാണു് ചെയ്യേണ്ടതെന്നും രാജ്യഭരണത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം എങ്ങിനെ ആയിരിക്കണമെന്നുമാകുന്നു ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. രാജകൃത്യങ്ങളെ ഒന്നൊന്നായി വിവരിക്കുന്നതിനു് ഇവിടെ സ്ഥലവും ആവശ്യവുമില്ല. കൃത്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെ ആകപ്പാടെ ഒന്നുപറയുന്നതിനു് മാത്രമേ ഭാവിക്കുന്നുള്ളൂ. രാജകൃത്യങ്ങളെമാത്രം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ അഭിപ്രായഭേദങ്ങളില്ല. എല്ലാരാജ്യക്കാരുടേയും മതം ഏകദേശം യോജിച്ചുതന്നെയിരിക്കും.

രാജാവു് പ്രധാനമായി മനസ്സുവയ്ക്കേണ്ടതായ സംഗതി രാജ്യഭരണം തന്റെ സ്വാന്താഡംബരത്തേയും സിദ്ധാന്തങ്ങളെയും നിൎവ്വഹിക്കുന്നതിനല്ലെന്നാകുന്നു. രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം പ്രജകളുടെ ക്ഷേമമൊന്നുമാത്രമാകകൊണ്ടു് അവരുടെ ആവശ്യത്തിന്നായി രാജാവിനെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കയാണെന്നും, രാജാവിന്റെ ആവശ്യത്തിനു പ്രജകളെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുകയല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. ജനങ്ങളുടെ കാൎയ്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിന്നായും, അവർ അന്യോന്യം ഉപദ്രവിക്കാതെ നോക്കുന്നതിന്നായും അവർ തന്നെ അധികാരപ്പെടുത്തി ആക്കിയിരിക്കുന്ന ഒരാളാണെന്നു മാത്രമേ രാജാ

വിനെ വിചാരിപ്പാൻപാടുള്ളൂ എന്നാകുന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേയും മറ്റും അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായത്തെ അവർ പലപുസ്തകങ്ങളിലും ഘോഷിച്ചിട്ടുള്ളതിന് പുറമേ പല രാജ്യഭരണവ്യവസ്ഥാപനരേഖകളിലും അവർ വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ അഭിപ്രായത്തെ അത്ര സ്പഷ്ടമായി ഘോഷിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ് രാജാവിൻെറ കൃത്യമെന്ന് സ്പഷ്ടമായി പറയുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരു വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ട്. പ്രജകളുടെ കാര്യങ്ങളെ അന്വേഷിപ്പാൻ രാജാവിനെ അവർ തന്നെ അധികാരപ്പെടുത്തി എന്നാണ് ഇംഗ്ലീഷുകാർ വ്യവഹരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ പ്രമാണപ്രകാരം രാജാവിന് ഈ അധികാരം കിട്ടിയത് ഈശ്വരങ്കൽ നിന്നാണെന്നാകുന്നു. 'രക്ഷാർത്ഥമസ്യസർവ്വസ്യ രാജാനമസൃജൽപ്രഭുഃ' എന്നും 'മഹതീദേവതാഹ്യേഷാ നരരൂപേണതിഷ്ഠതി' എന്നും മറ്റും മനു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ പ്രമാണപ്രകാരം രാജാവിനെ ഒരു ദിവ്യപുരുഷനായി വിചാരിക്കേണമെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈ വിശ്വാസം ജനങ്ങൾക്കും രാജാവിനും ഉണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ പ്രമാണപ്രകാരമുള്ള രാജ്യഭരണത്തിൽനിന്ന് വല്ലന്യൂനതവരുന്നതാണൊ എന്ന് മേലിൽ ആലോചിച്ചുകൊള്ളാം. എല്ലാ ജനങ്ങളുടേയും രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രം ബ്രഹ്മാവു് രാജാവിനെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്ന് മനു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ രാജകൃത്യം ഇന്നതാണെന്നുള്ള സംഗതിയെപ്പററി ഇംഗ്ലീഷുകാരും നമ്മളും തമ്മിൽ വളരെ അഭിപ്രായഭേദമില്ല.

ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിന്ന് ഇനി പ്രധാനമായിട്ടൊന്നുവേണ്ടതു് നിയമങ്ങൾക്ക് സർവ്വസാധാരണത്വമുണ്ടായിരിക്കുകയാകുന്നു. എല്ലാ നിയമങ്ങളും പ്രജകളിൽ എല്ലാപേരേയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കുന്നതായിരിക്കണം. ഇപ്പോൾ ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തു് നടപ്പായിരിക്കുന്ന ശിക്ഷാനിയമപ്രകാരം ഒരു കുററത്തിന് ഒരു ജാതിക്കാൎക്ക് ഒരു ശിക്ഷയെന്നും മറെറാരുജാതിക്കാൎക്ക് മറെറാരുശിക്ഷയെന്നുമല്ല വ്യവസ്ഥിതമായിരിക്കുന്നതു്. ആ കുററം ചെയ്താൽ ശിക്ഷ എല്ലാപേൎക്കും ഒന്നുപോലെയാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ പഴയ നിയമങ്ങൾക്ക് ഈ അപക്ഷപാതിത്വമില്ല. സ്മൃതികൾ ജാതികളുടെ ഭേദംപോലെ ശിക്ഷയ്ക്കും ഭേദം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു ശൂദ്രൻ ബ്രാഹ്മണനെ അധിക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞാൽ അവൻെറ നാവു് അറുത്തുകളയണമെന്നും, ബ്രാഹ്മണൻ ശൂദ്രനെയാണ് അധിക്ഷേപിച്ചതെങ്കിൽ ആ ബ്രാഹ്മണന് സ്വല്പമായ ഒരു പിഴ കല്പിക്കേണമെന്നുമാകുന്നു മനുസ്മൃതിയാൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇതു് ഒരു ഉദാഹരണമായി പറഞ്ഞതുമാത്രമേയുള്ളൂ.

എല്ലാ ശിക്ഷകൾക്കും ഇപ്രകാരംതന്നെ ജാതിഭേദംപോലെ ശിക്ഷാഭേദത്തേയും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ പക്ഷപാതിത്വം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിന് വളരെ ബാധകമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അവരവരുടെ ബുദ്ധിയുടെ വൈഭവംപോലെയും, ഗുണംപോലെയും, അവരവൎക്കു ഐശ്വൎയ്യവും, യോഗ്യതയും, സിദ്ധിക്കുന്നതിന് യാതൊരു പ്രതിബന്ധവും ഉണ്ടാകാത്തവിധത്തിലായിരിക്കണം രാജനിയമം. ഓരോരുത്തൎക്കു് ഓരോനിയമമാകുമ്പോൾ ചിലൎക്കു് സ്വാതന്ത്ൎയ്യം അധികമായും ചിലൎക്കു് കുറവായും മററു ചിലൎക്കു് ഇല്ലാതായും വരുന്നതാകകൊണ്ടു് അങ്ങിനെയുള്ള നിയമം ഈ പ്രതിബന്ധത്തെ ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. അവരവൎക്കു സമ്പാദിക്കുന്നതിന് സാദ്ധ്യമായ അവസ്ഥയെ സമ്പാദിക്കുന്നതു് മനഃപൂൎവ്വമായി അസാദ്ധ്യമാക്കിത്തീൎത്താൽ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു് ഭൂരിസുഖമുണ്ടാകുന്നതു് എങ്ങിനെ? ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സകല നിയമങ്ങളും ഏൎപ്പാടുകളും ഗുണത്തിനാകട്ടെ ദോഷത്തിനാകട്ടെ എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കുന്നതാകുന്നു. രാജനിയമങ്ങൾക്കു് ആൾ ഭേദമില്ലെന്നാകുന്നു നിയമനിൎമ്മാണകാൎയ്യത്തിൽ അവർ മുഖ്യമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രമാണം.

രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമാണെന്നും ആ ഉദ്ദേശ്യത്തെ നിവൎത്തിക്കുന്നതിനുള്ള ഏൎപ്പാടുകളുടെ അവസ്ഥപോലെയിരിക്കും രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെന്നും ഇതിനു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഭൂമിയിൽ പലകാലത്തിലായിട്ടു് പല രാജ്യക്കാരും ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിന് പല രാജ്യഭരണരീതികളേയും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ പ്രധാനമായ ചില രീതികളുടെ ഗുരുലഘുത്വങ്ങളെ നമുക്കു് ആലോചിച്ചു നോക്കുക.

പൂൎവ്വകാലങ്ങളിൽ എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും, ഇപ്പോൾ പല രാജ്യങ്ങളിലും നടന്നുവരുന്നതു് അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണമാകുന്നു. പ്രജകളുടെ ഗുണത്തിനാകട്ടെ ദോഷത്തിനാകട്ടെ സ്വേച്ഛപോലെ പ്രവൎത്തിപ്പാൻ രാജാക്കന്മാൎക്കു സ്വാതന്ത്ൎയ്യമുള്ള രാജ്യഭരണത്തെയാകുന്നു അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണമെന്നു പറയുന്നതു്. മനുഷ്യബുദ്ധി അപരിമിതമല്ലാത്തതാകകൊണ്ടു് പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിനാണെന്നുള്ള ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടുകൂടി ചെയ്യുന്ന ചില പ്രവൃത്തികൾ ചിലപ്പോൾ ഫലത്തിൽ ദോഷകരങ്ങളായി വന്നേക്കാം. അതുകൊണ്ടു് രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതമാകുന്നതല്ല. അതുപോലെ തന്നെ രാജാക്കന്മാർ ജനങ്ങളെ അധികമായി ഉപദ്രവിപ്പാൻ തുടങ്ങിയാൽ ആ പ്രജകൾക്കു് ഐകമത്യമുണ്ടെങ്കിൽ രാജാക്കന്മാരുടെ നേരെ വെറുത്തു അവരെ രാജ്യഭ്രഷ്ടന്മാരാക്കുന്നതിനു സാധിച്ചേക്കാമെന്നതാകകൊണ്ടു്, രാ

ജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതമല്ലാതാകുന്നതുമല്ല. രാജാക്കന്മാൎക്ക് മനഃപൂൎവമായി പ്രജകളെ ഉപദ്രവിപ്പാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കുകയും, അങ്ങിനെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനെ ന്യായമായി വിരോധിപ്പാൻ ആ രാജ്യത്തെ നിയമപ്രകാരം അവകാശമുള്ളവരായിട്ട് ആരും ഇല്ലാതെയിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോളാണ് രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതമാണെന്ന് പറയപ്പെടുന്നത്.

ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ എല്ലാക്കാലങ്ങളിലും രാജ്യം ഭരിച്ചുവന്നിരുന്നത് ഈ രീതിയിലാണെന്നു മാത്രമല്ല സ്മൃതികളാൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ഈ രീതിയാണ്. രാജാക്കന്മാരെ കേവലം മനുഷ്യരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിച്ചാൽ പോരായെന്നും, അവരെ അഷ്ടദിക്പാലന്മാർ മുതലായ ദേവന്മാരുടെ അംശങ്ങളെക്കൊണ്ട് സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നും, അവർ എന്തുതന്നെ ചെയ്താലും ജനങ്ങൾ അവരോട് വെറുക്കുന്നത് മഹാപാതകങ്ങളിലൊന്നാണെന്നും, യാതൊരു കാൎയ്യത്തിലും അവരെ അസ്വതന്ത്രന്മാരായി വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുമാകുന്നു സ്മൃതിസിദ്ധാന്തം. രാജാക്കന്മാർ ദേവാംശസംഭവന്മാരാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായം ഒരു കാലത്തു വെള്ളക്കാരുടെ ഇടയിലും നടപ്പായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആ അഭിപ്രായത്തെ പ്രാചീനന്മാൎക്കുണ്ടായിരുന്ന പല മൌഢ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടല്ലാതെ ആരും ഗണിക്കുന്നില്ല. രാജാക്കന്മാർ അതിമാനുഷന്മാരാണെന്ന് വിചാരിപ്പാൻ യാതൊരു മാൎഗ്ഗവും കാണുന്നില്ലെന്നാണ് അവർ പറയുന്നത്. ഈശ്വരകല്പന അങ്ങിനെ വിചാരിക്കണമെന്നായിരുന്നു എങ്കിൽ അവരുടെ സൃഷ്ടിയിൽ വിശേഷം വല്ലതും ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. അവരെല്ലാവരും ബുദ്ധികൊണ്ടും, മനോഗുണംകൊണ്ടും, മറ്റു അവസ്ഥകൾകൊണ്ടും മറ്റ് എല്ലാമനുഷ്യരേയും അതിശയിച്ചിരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങിനെ യാതൊരു വിശേഷവും കാണാത്തതുകൊണ്ട് രാജാക്കന്മാരെ അമാനുഷന്മാരെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നാണ് വെള്ളക്കാരുടെ സിദ്ധാന്തം.

ഇതുകൊണ്ട് രാജാക്കന്മാരെ ബഹുമാനിക്കേണ്ടാ എന്നോ, അവരോട്ട് വെറുക്കേണമെന്നോ, രാജദ്രോഹം അവിഹിതമല്ലെന്നോ അവൎക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ടെന്ന് ആരും ശങ്കിക്കേണ്ട. രാജദ്രോഹത്തെപ്പോലെ ഗൌരവമായിട്ട് വേറെ യാതൊരു അപരാധവുമില്ലെന്നാണു അവരുടെ അഭിപ്രായവും നിയമവും. എന്നാൽ രാജാക്കന്മാർ ദിവ്യന്മാരാണെന്ന് വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുതന്നെയല്ല അവർ മറ്റു മനുഷ്യരെപ്പോലെ തന്നെയുള്ളവരാണെന്നാകുന്നു ദൈവകല്പനയെന്നു വിചാരിപ്പാൻകൂടി കാരണം കാണുന്നുണ്ടെന്ന് മാത്രമാകുന്നു അവരുടെ വാദത്തിന്റെ താല്പൎയ്യം.

സ്മൃതികളിൽ പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി രാജാക്കന്മാർ ചെയ്യേണ്ട കമ്മങ്ങളെ വിസ്താരമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ ചില സംഗതികളെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ടെങ്കിലും എല്ലാം കൂടി നോക്കിയാൽ രാജാക്കന്മാർ അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നമാതിരി അനുഷ്ഠിച്ചാൽ പ്രജകൾക്കു് ക്ഷേമകരമായിരിക്കുമെന്നു് നിസ്സംശയംതന്നെ. എന്നാൽ അതുപോലെ അവർ അനുഷ്ഠിക്കുമെന്നുള്ളതിനു് എന്തു് ഏൎപ്പാടാണുള്ളതു്? യാതൊരേൎപ്പാടും ഇല്ലെന്നില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നവൎക്കു് അവരുടെ ദുഷ്പ്രവൃത്തിയുടെ ഗുരു ലഘുത്വം പോലെ പരലോകത്തിൽ ശിക്ഷയുണ്ടാകുമെന്നു് പറയുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടുമാത്രം സ്മൃതിയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നപോലെ എല്ലാരാജാക്കന്മാരും എല്ലായ്പോഴും നടക്കുമോ എന്നാണു അതിന്നു് ഒരാക്ഷേപമുള്ളതു്. ഒരുവനു് തൻെറ സഹജീവികളുടെ മേൽ എന്തെങ്കിലും സ്വേച്ഛപോലെ ചെയ്യുന്നതിനു് അധികാരമുണ്ടായാൽ അതു് ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിനു് ഹാനികരമായിതീരുമെന്നും, അതുകൊണ്ടു് അയധികാരത്തിനു് അതിരിടേണ്ടതാണെന്നും ഇതിനുമുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതിനു പല രാജ്യങ്ങളിൽ പലകാലങ്ങളിലായി പല ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ ചിലതിനെ താഴെ പ്രസ്താവിക്കാം.

ഒന്നാമതായി പറവാനുള്ളതു് പ്രഭുസമുദായരാജ്യഭാരമാകുന്നു. ഇതു് കുലംകൊണ്ടും, ധനംകൊണ്ടും വലിപ്പമുള്ള ഏതാനും ചില പ്രഭുക്കന്മാർ തന്നെ യോഗം കൂടിയോ, അവരുടെ അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി രാജാവുതന്നെയോ രാജ്യാധികാരങ്ങൾ നടത്തുന്ന സംപ്രദായമാണു്. ഈ രീതിയിലുള്ള രാജ്യഭരണം ഇപ്പോഴെങ്ങും നടപ്പില്ലെങ്കിലും ഒരുകാലത്തു് യൂറോപ്പിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലും നടന്നു വന്നിരുന്നു. ഇതു് ഒരുമാതിരി ക്രമത്തിൽ നടന്നുവരുന്നകാലത്തോളം പ്രജകൾക്കു് അനിയന്ത്രിത രാജ്യഭരണത്തെക്കാളധികം ക്ഷേമകരമായിരിക്കുമെന്നു് നിൎവിവാദമാണു്. ഒരുവൻെറ സ്വേച്ഛപോലെ കാൎയ്യങ്ങൾ നടത്തുവാൻ പാടില്ലെന്നു വരുമ്പോൾതന്നെ രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ സിദ്ധാന്തവും പ്രജകൾക്കു് ഉപദ്രവവും കുറവായി വരുന്നതാണു്. എന്നുതന്നെയല്ല, വലിയ കാൎയ്യങ്ങൾ ഒരുവൻതന്നെ ആലോചിച്ചു ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ പലർകൂടി ആലോചിച്ചു ചെയ്യുന്നതിൽ നിൎദ്ദോഷത അധികമുണ്ടാവാനാണു് സംഗതി. ദുർബുദ്ധികളും സ്വാൎത്ഥപരന്മാരും ഇവരുടെ ഇടയിലും ധാരാളമുണ്ടാവാം: എങ്കിലും പത്തുനൂറാളുകൾ കൂടുമ്പോൾ അതിൽ ചില ഗുണവാന്മാരുണ്ടാകാതിരിക്കയില്ലെന്നു തന്നെയല്ല ദുഷ്ടന്മാൎക്കു് അവരുടെ ദുർബുദ്ധിയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു് കുറെ ലജ്ജയുംകൂ

ടിയുണ്ടാവാൻ സംഗതിയുള്ളതാണല്ലോ.

ഈ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള രാജ്യാധികാരം പാരമ്പൎയ്യവഴിക്ക് സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. രാജ്യഭരണത്തിനു പ്രാപ്തിയുള്ള പത്തോ നൂറോ ആളുകളെ തിരിഞ്ഞെടുക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. ഈ അധികാരം പത്തോ നൂറോ കുടുംബങ്ങൾക്കുള്ളതാണ്. ഇങ്ങനെയാകുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ ചില മഹാദോഷന്മാൎക്കുകൂടി അധികാരം സിദ്ധിപ്പാൻ വഴിയുണ്ടെങ്കിലും ഇതിനു ഒരു ഗുണംകൂടിയുണ്ട്. രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നത് വംശപാരമ്പൎയ്യമാകുമ്പോൾ ആ കുടുംബങ്ങളിലുള്ളവൎക്ക് ചെറുപ്പകാലംമുതൽക്കു തന്നെ അതിന് വേണ്ടജ്ഞാനം തന്നെത്താൻ ഉണ്ടായിവരുന്നതിനു പുറമെ ആ ജ്ഞാനം സമ്പാദിപ്പാനുള്ള ആഗ്രഹവും ശ്രമവും കൂടി അതുപോലെതന്നെ ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ട്. ബുദ്ധിയും വിദ്യയുമുള്ളവരിൽ മിക്കവരും രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ നിപുണന്മാരായി വരാവുന്നവരാണെങ്കിലും രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നവരുടെ ഇടയിൽ വളൎന്നുവന്നിട്ടുള്ളവൎക്ക് അതിനുള്ള സാമൎത്ഥ്യവും സൌകൎയ്യവും വേറെതന്നെയാണ്. ബുദ്ധിയും വിദ്യയുമുള്ളവരിൽ ചിലർ രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നതിൽ വളരെ മോശമായും ഈ ഗുണം അല്പം കുറവായിട്ടുള്ളവരിൽ ചിലർ വാസനകൊണ്ടും, ശീലംകൊണ്ടും, പരിചയംകൊണ്ടും ഇതിൽ വളരെ നൈപുണ്യമുണ്ടായിട്ടും നാമെല്ലാവരും കണ്ടുവരുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ അവസ്ഥ ജനസമുദായ രാജ്യഭാരത്തോട് ഉപമിക്കുമ്പോൾ പ്രഭുസമുദായ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനഗുണങ്ങളിലും ദോഷങ്ങളിലും ഒന്നാകുന്നു. അധികാരം പാരമ്പൎയ്യാവകാശമാകുമ്പോൾ ദോഷന്മാർ അധികാരികളായി വന്നേക്കാം. അതുപോലെതന്നെ അധികാരികൾക്ക് അവരുടെ തൊഴിലിന് പ്രത്യേകനൈപുണ്യം ഉണ്ടാകുവാനും ഇടയുണ്ട്.

ഈ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള രാജ്യഭരണത്തിനു പ്രധാനമായി രണ്ടു ദോഷങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നു മനുഷ്യരുടെ സ്വാൎത്ഥപരതകൊണ്ടു അനിയന്ത്രിത രാജ്യഭരണത്തിനുള്ളതുതന്നെയാണ്. പ്രഭുക്കന്മാർ ചെയ്യുന്ന ഏൎപ്പാടുകളെല്ലാം ആ വൎഗ്ഗത്തിന്റെ നന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. നിൎദ്ധനന്മാരും മററു സാധുക്കളും നിരാശ്രയന്മാരായിത്തീരുകയും, ധനവാന്മാരായ അധികാരികൾ അവരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ചോദ്യമില്ലാതെവരികയും ചെയ്യാവുന്നതാണ്. നിയമങ്ങൾ മിക്കതുംതന്നെ ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു അനുകൂലമായി വന്നേക്കാമെന്നുള്ളതിനു പുറമെ അധികാരികൾ നിയമവിരോധമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു അവരുടെ കൂട്ടുകാർ അത്ര കലശൽ കൂട്ടുന്നതല്ലാ. ഈയവസ്ഥ സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളതും ഇതിനു നമ്മുടെ ചില പുരാതനന്മി

യമങ്ങൾ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമാണ്. പണ്ടു വിദ്ദ്യയുടെ ഏകാസ്പദം ബ്രാഹ്മണരായിരുന്ന കാലത്തു രാജാക്കന്മാരുടെ ഉപദേഷ്ടാക്കളും അധികാരികളും അവരായിരുന്നു. ആ കാലങ്ങളിലുണ്ടാക്കീട്ടുള്ള നിയമങ്ങൾ മിക്കതും നിയമകൎത്താക്കന്മാരുടെ ഗോത്രനന്മയെയാണ് പ്രധാനമായി ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു ആൎക്കും എളുപ്പത്തിൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ആ ഗോത്രത്തിൽ ആരെങ്കിലും മററു വൎഗ്ഗത്തിലുള്ള വല്ലവരുടേയും മേൽ വല്ല കുററവും ചെയ്താൽ ഉപായത്തിൽ വല്ല പിഴയോ മറേറാ ചെയ്യുന്നതു ധാരാളമായിരിക്കുമെന്നും, മററുള്ളവർ ആ ഗോത്രത്തിലുള്ളവരുടെ മേൽ ആ കുററം തന്നെ ചെയ്താൽ അതികഠിനമായ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും മററുമാണു നിയമം. ഇതുതന്നെയാണു പ്രബലസമുദായ രാജ്യഭരണത്തിൻെറ പ്രധാനദോഷങ്ങളിൽ ഒന്നാമതായിട്ടുള്ളത്.

രണ്ടാമത്തെ ദോഷം രാജ്യഭരണത്തിൻെറ അസ്ഥിരതതന്നെ. ഇതിൻെറ കാരണമെന്താണെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു പല അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ ഈ ദോഷമുണ്ടെന്നുള്ളത് അനുഭവസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണ്. യൂറോപ്പിൽ ഒരു കാലത്തു പല രാജ്യങ്ങളിലും ഈ രീതിയിലുള്ള കോയ്മ നടന്നുവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ അത് ഒരേടത്തെങ്കിലും രണ്ടു നൂററാണ്ടുപോലും നിലനില്ക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. രാജാവുകൂടാതെ പ്രഭുക്കന്മാർതന്നെ രാജ്യഭരണം നടത്തുന്നേടത്തു ഇങ്ങിനെ വരുന്നതു മുക്കാലും അധികാരികളുടെ സ്പൎദ്ധകൊണ്ടാണ്. തുല്യാധികാരത്തോടുകൂടി പലരും ഉണ്ടാകയും അവൎക്ക് മേലധികാരിയായി ആരും ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അസൂയയും സ്പൎദ്ധയും വലിയ തമ്മിത്തല്ലും ഉണ്ടാകുന്നതു സഹജമാണ്. അങ്ങിനെ ലഹളയാകുമ്പോൾ രാജ്യാധികാരം മുഴുവൻ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ രാജ്യതന്ത്രത്തിലും യുദ്ധവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിലും മറെറല്ലാവരേക്കാൾ കേമനായിട്ടുള്ളവൻെറ കയ്യിലാകുന്നതിനാണ് സംഗതി. അതല്ലെങ്കിൽ രാജ്യം ബഹുനായകത്വംകൊണ്ടു ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ എളുപ്പത്തിൽ മററുള്ള വല്ല രാജാക്കന്മാരുടെ കയ്യിലും അകപ്പെട്ടേയ്ക്കാം. രാജാവോടുകൂടി പ്രഭുക്കന്മാർ രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നേടത്തും ഇതു തന്നെയാണ് അവസാനം. എന്നാൽ ഈ അവസാനം രണ്ടുവഴിക്കായി വന്നുകണ്ടിട്ടുണ്ട്. രാജാവു തൻെറ അധികാരത്തിനു കൂടുതൽ വരുത്തുവാനും പ്രഭുക്കന്മാർ അതു കുറയ്ക്കുവാനും ശ്രമിക്കും. ഈ മത്സരം യുദ്ധത്തിൽ പൎയ്യവസാനിക്കുകയും അതിൻെറ ഗതിപോലെ രാജാവു രാജ്യഭ്രഷ്ടനായോ ഏകാധിപതിയായോ തീരുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. രാജാവു രാജ്യഭ്രഷ്ടനാകുന്നപക്ഷം മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ കാലക്രമംകൊ

ണ്ടു പ്രഭുക്കന്മാർ തമ്മിൽതല്ലി അതിലൊരുവനോ മററുവല്ലരാജാ
ജാവോ ഏകാധിപതിയായി വരാവുന്നതാകുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ രാജാ
വു ജയിക്കുന്നപക്ഷം അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണമായി തീരുന്നതുമാണ്.
അസ്ഥിരത എന്ന ദോഷം പ്രഭുസമുദായ രാജ്യഭരണത്തിനുള്ളതുപോ
ലെ മറെറാരു സമ്പ്രദായത്തിനുള്ള കോയ്മയ്ക്കുമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ്
ഓരോകാലങ്ങളിൽ ഇതു പലെ രാജ്യങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും
ഇപ്പോൾ ഒരേടത്തും ഇല്ലാതെയായിപ്പോയതു്. എല്ലാംകൂടി നോക്കി
യാൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തിനുള്ള രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണ
ത്തേക്കാൾ മേലേയാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ലെന്നാണ് വെള്ളക്കാ
രിൽ മിക്കവരുടേയും അഭിപ്രായം. സ്വല്പയും മററും കൂടാതെ നടക്കു
ന്നകാലത്തു് ഇതു അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണത്തേക്കാൾ വളരെ നന്നാ
യിരിക്കുമെങ്കിലും രാജ്യഭരണത്തിനു മുഖ്യമായി വേണ്ടതായ സ്ഥിരത
ഇതിനില്ലാത്തതിനാൽ ഇതിനെ അത്ര പ്രധാനമായി ഗണിക്കുവാൻ
പാടുള്ളതല്ല.

പ്രഭുസമുദായരാജ്യഭരണം വേറെ ഒരുവിധത്തിൽ കൂടിയുണ്ടു്. അ
തിന് മേല്പറഞ്ഞരീതിയുടെ ചരായ അശേഷമില്ല. ഒരുകാലത്തു് യൂ
റോപ്പിൽ മിക്കരാജ്യങ്ങളിലും ഇതായിരുന്നു നടപ്പു്—പണ്ടു് കൊച്ചി
യിലും ഏകദേശം ഈ സമ്പ്രദായം നടന്നുവന്നിരുന്നതിനാൽ അതി
ന്റെ സ്വഭാവത്തെ പറഞ്ഞാൽ മററതെല്ലാം സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്—
കൊച്ചീരാജാവിന്റെ കീഴിൽ പാലിയത്തച്ചൻ, മനയ്ക്കോട്ടച്ചൻ എ
ന്നു് രണ്ടു പ്രധാനനാടുവാഴികളുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാൾക്കു വ
ടക്കേഭാഗത്തിന്റെയും മറേറ ആൾക്കു തെക്കേഭാഗത്തിന്റെയും മേൽ
കോയ്മയായിരുന്നു. അവരിൽ ഓരോരുത്തരുടെ കീഴിൽ ഇരുപത്തിനാ
ലു് കാര്യക്കാരന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ ചില്ലറ നാടുവാഴികളായിരു
ന്നു. ഇവർ കരംപിരിച്ചു് അതിൽ ഒരോഹരി മേല്ക്കോയ്മക്കു് കൊടുക്കു
കയും യുദ്ധകാലത്തു് ഇത്രഭടന്മാരെ ഹാജരാക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നാ
ണ് നിയമം. ഇങ്ങിനെയുള്ള രാജ്യഭാരത്തിന്റെ ദോഷം സ്പഷ്ടമാണ
ല്ലോ. പ്രഭുക്കന്മാരെക്കൊണ്ടുള്ള ശല്യത്തിന് കുറവുണ്ടാകയില്ലെന്നുത
ന്നെയല്ല പലർകൂടി ആലോചിച്ചു ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണവുംസി
ദ്ധിക്കയില്ല. അവരവരുടെ അധികാരത്തിൻകീഴിലുള്ള ദേശങ്ങളിൽ
അവക്കു ബോധിച്ചതുപോലെ ചെയ്യാം.

൧൭. ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖം.

രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖമാണെന്നു ഇതിനുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമെന്ന പ്രമാണത്തിന്റെ വ്യാപ്തി എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു അറിയേണ്ടതാകകൊണ്ടു അ സംഗതിയെപ്പററി ഇവിടെ അല്പം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പല തത്വവാദികളുടേയും അഭിപ്രായത്തിൽ രാജ്യഭരണത്തിന്റേറയും, നിയമനിൎമ്മാണത്തിന്റേറയും, നീതിശാസ്ത്രത്തിന്റേറയും അടിസ്ഥാനം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമായിരിക്കണം. നീതിശാസ്ത്രമെന്നു പറയുന്നതു് നാം ആത്മാൎത്ഥമായും, പരാൎത്ഥമായും ചെയ്യേണ്ടകൎമ്മങ്ങളെ കാണിച്ചു തരുന്നശാസ്ത്രമാകുന്നു. പരദ്രവ്യത്തെ കാംക്ഷിക്കരുതെന്നും 'സത്യത്തെ മറയ്ക്കൊലാമൃത്യുവന്നാടുത്താലും' എന്നും, "സൎവ്വഭൂതങ്ങളേയും കാണേണം തന്നെപ്പോലെ," എന്നും മററുമുള്ള സദാചാരങ്ങളെപ്പററിയുള്ള ഉപദേശങ്ങളും വ്യവഹാരങ്ങളുമാണു് ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ഈ കൃത്യാകൃത്യനിൎദ്ദേശത്തിന്റെ ഉദ്ദേശവും ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമാണു്. അസത്യംപറയുന്നതിലും മററും ദോഷമില്ലെന്നോ, പരാൎത്ഥമായി നടിക്കുന്നതിനും മററും ഗുണമില്ലെന്നോ കല്പിക്കുന്നതായാൽ ജനങ്ങൾക്കു് വളരെ ഉപദ്രവങ്ങളും അസൌകൎയ്യങ്ങളും നേരിടുന്നതാണല്ലോ.

നിയമങ്ങളുണ്ടാകുന്നതിന്റേറയും ആവശ്യം ഇതുതന്നെയാണു്. നീതിശാസ്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ രാജശാസനകൊണ്ടും അനുഷ്ഠിപ്പിക്കുകയൊ, ത്യജിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനാണു് നിയമം. ഇന്നതു ചെയ്യുന്നവരെ രാജാവു് രക്ഷിക്കുമെന്നും, ഇന്നതു ചെയ്യുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കുമെന്നും നിയമം വിധിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു് ജനങ്ങൾ അന്യോന്യം ഉപദ്രവങ്ങൾചെയ്യാതെ ഒരുവിധം അന്യോന്യസഹായത്തോടുകൂടെ ഉപജീവിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ദോഷംകൊണ്ടൊ മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിക്കുറവുകൊണ്ടൊ ചിലനിയമങ്ങൾ ഈ ഉദ്ദേശത്തെ പൂൎണ്ണമായി നിൎവഹിക്കുന്നതിനു് മതിയാകാതേയും മതിയാകുന്ന നിയമങ്ങളെത്തന്നെയും വേണ്ടവിധത്തിൽ നടത്താതേയും വന്നേക്കാം. എങ്കിലും ഇതിനെ എല്ലായ്പോഴും ഓൎമ്മവച്ചു രാജാവു് ഏതെങ്കിലും നിയമമുണ്ടാക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേകം ആലോചിക്കേണ്ടതു് അ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു് ഭൂരിസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണൊ എന്നാകുന്നു. അതു് വരുത്തുന്നതിനു നിയമങ്ങൾക്കു് പ്രത്യേകമായി വേണ്ടുന്ന ഗുണം സൎവസാധാര

ണ്ടതാകുന്നു. നിയമം സൎവസാധാരണമായിരിക്കണമെന്നു് പറയു ന്നതിന്റെ താല്പൎയ്യം ശിക്ഷാരക്ഷകൾക്കുവേണ്ടി അതിൽ ചേൎത്തിരിക്കു ന്ന ഏൎപ്പാടുകളും ആ ഏൎപ്പാടുകളെ നടത്തുന്നതിനുള്ള സമ്പ്രദായ ങ്ങളും എല്ലാവരേയും ഒരു പോലെ സംബന്ധിക്കേണമെന്നാകുന്നു. രാ മൻ കൃഷ്ണനെ ഉപദ്രവിച്ചാൽ അയാൾക്കു ഒരുകൊല്ലത്തെ കഠിനതട വും ഉപദ്രവിച്ചതു് കൃഷ്ണനാണെങ്കിൽ അയാൾക്കു് അഞ്ചുറുപ്പിക പിഴ യുമാണു് നിയമപ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷയെങ്കിൽ ആ നിയമം ഭൂരിപക്ഷ ഭൂരിസുഖത്തെയുണ്ടാക്കുന്നതിനു പകരം കുറച്ചു ജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖ ത്തേയും അധികംപേൎക്കു് അല്പസുഖത്തേയുമാണു് ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. അ തുപോലെതന്നെ നിയമപ്രകാരം രണ്ടുപേൎക്കും ശിക്ഷയൊന്നുതന്നെയാ യിരിക്കെ ആ നിയമം നടത്തുന്നതിൽ ഒരു വകക്കാരുടെ നേരേ കാ ഠിന്യവും മററവരുടെ നേരേ ആൎദ്രതയും എല്ലാപ്പോഴും ഒരുപോലെ കാണിക്കുന്നതായാലും അനുഭവം മേല്പറഞ്ഞതുതന്നെ. ഒന്നു നിയമ ത്തിന്റേയും മററതു ന്യായാധിപന്റേയും ദോഷമാണു്. എന്നാൽ ര ണ്ടും രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ദോഷംതന്നെ. മേലിൽ രാജ്യഭരണരീതിക ളെക്കുറിച്ചുണ്ടാവാൻ പോകുന്ന ചില വ്യവഹാരങ്ങളുടെ ആവശ്യ ത്തിനായി ഈ സംഗതി വായനക്കാർ പ്രത്യേകം ഓൎമ്മവയ്ക്കേണ്ടതാകു ന്നു.

രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതി നു് തക്ക വിധത്തിലായിരിക്കേണമെങ്കിൽ രാജാവു് എല്ലാവരുടെ നേരെയും ഒരുപോലെ ആചരിക്കുകതന്നെയാണു് പ്രധാനമായി വേ ണ്ടതു്. ഒരു ജാതിക്കാൎക്കു കരംകൂടാതെ ഭൂമിയെ അനുഭവിപ്പാൻ കൊ ടുക്കുകയും, മററുള്ളവരുടെ പക്കൽനിന്നു് ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം ധ നം പിഴിഞ്ഞെടുക്കുകയും, ഒരു ജാതിക്കാരെ ദുൎഭിക്ഷസുഭിക്ഷ ചിന്തകൂ ടാതെ പോററുകയും, മററുജാതിക്കാർ എത്രതന്നെ ദരിദ്രന്മാരോ രോ ഗികളോ മറെറാ ആയാലും ദയാൎഹന്മാരല്ലെന്നു് വിചാരിക്കുകയും മ ററും ചെയ്യുന്നതും അല്പം പക്ഷക്കാരുടെ ഭൂരിസുഖത്തെമാത്രമെ ഉദ്ദേ ശിക്കുന്നുള്ളു. രാജ്യഭരണത്തിനുള്ള ഏൎപ്പാടുകൾ ഗുണത്തിനാകട്ടെ ദോഷത്തിനാകട്ടെ നിഷ്പക്ഷപാതമായി എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കുന്നതായിരിക്കണം. രാജ്യഭരണമെന്നതു് എത്രതന്നെന ന്നായാലും മനുഷ്യകല്പിതമായ ഒരു ഏൎപ്പാടാകകൊണ്ടു് അശേഷം ന്യൂനതയില്ലാതെ വരുവാൻ അസാദ്ധ്യമായിരിക്കെ ഏകപക്ഷീയമായ ഏൎപ്പാടുകൾ മൂലമായി നിവാൎയ്യങ്ങളായ ദോഷങ്ങളെ അറിഞ്ഞുകൊ ണ്ടുതന്നെ ചെയ്യുന്നതു് രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശമായ ഭൂരി പക്ഷഭൂരിസുഖത്തിന്നു് തീരെ വിരോധമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

പ്രജാപരിപാലനത്തിന് ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ ഓരോ കാലങ്ങളിലായിട്ട് എന്തെല്ലാം ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും, ആ ഏൎപ്പാടുകളിൽ എന്തെല്ലാം ന്യൂനതകളുണ്ടെന്നും മറ്റും പരിശോധിക്കുന്നതിൽ ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തെയാണ് അടിസ്ഥാനമായ പ്രമാണമായിസ്വീകരിക്കേണ്ടതു്. അതിനെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിന് മതിയാകാത്ത ഏൎപ്പാടുകൾ സദോഷങ്ങളെന്നും സാധിപ്പിക്കുന്നവ പ്രശസ്തങ്ങളെന്നുമാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം.

---

൩൩. ഭൂസമ്പത്ത്.

മനുഷ്യരുടെ മുഖ്യമായ പഠിപ്പ് മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തെപ്പററിത്തന്നെയാണെന്നു യോഗ്യന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്. അതു യഥാൎത്ഥമാണ്. ആദ്യം അവനവനെ അറിഞ്ഞിട്ട് വേണമല്ലോ മററുള്ളവരെപ്പററി അറിഞ്ഞുതുടങ്ങുവാൻ. എന്നാൽ ഈ പഠിപ്പ് പ്രയാസം ഇല്ലാത്തതാണെന്നൊ വേഗത്തിൽ കഴിക്കാവൊന്നാണെന്നൊ ആരും വിചാരിച്ചുകൂടാ. യോഗ്യന്മാരായ പലരും ഇപ്പൊഴും ഇതിൽ പരിശ്രമിച്ചു പുതിയതായ പല സംഗതികളും കണ്ടുപിടിക്കുന്നുണ്ടു്. അവയെ എല്ലാംവിസ്താരമായി എഴുതുവാൻ ഇപ്പോൾ കഴിയാത്തതിനാലും, ഇപ്പോൾ വിവരിപ്പാൻ പോകുന്ന സംഗതികൾ അവയിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളവയാകയാലും, കുറച്ചു് കാലങ്ങൾക്കിപ്പുറമായി മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായ പല തൎക്കങ്ങളും തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ഇതിന്റെ അറിവു് മുഖ്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുകയാലും, ചുരുക്കമായ ഒരു വിവരണമെങ്കിലും ഇതിനെപ്പററി ചെയ്യേണ്ടതാണെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതാണ്.

മനുഷ്യരുടെ ആദ്യകാലത്തിൽ അവർ ശുദ്ധമേ മൃഗപ്രായന്മാരായി ഗുഹകളിലും മററും താമസിച്ചു് കണ്ണിൽ കാണുന്ന ജന്തുക്കളെ കൊന്നൊ, കായ്കനികൾ ശേഖരിച്ചൊ, ഭക്ഷണംകഴിച്ചു് വന്നിരുന്നു എന്നും, അന്ന് അവൎക്ക മരംകൊണ്ടും കല്ലുകൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയുന്നതായ ആയുധങ്ങൾ അല്ലാതെ വേറെ യാതൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, ഓരോരുത്തൻ അവനവന്റെ ഇടം മാത്രം നോക്കി നടന്നിരുന്നു എന്നും മററും ആണു്, ഈ വിഷയങ്ങളിൽ പരിശ്രമിച്ചു യൂറോപ്പിലെ ആധുനികപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായ

പ്പെടുന്നതു്. ഗുഹകളിലും മററു് ചില സ്ഥലങ്ങളിലും മനുഷ്യരുടെ എല്ലുകളും അവർ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നവയായ എത്രയോ അപരിഷ്കൃതങ്ങളായ ആയുധങ്ങളും സാമാനങ്ങളും ഒന്നിച്ചു് കിടക്കുന്നതു് ഇപ്പോഴും പലദിക്കിലും കാണാവുന്നതാണു്. ഇവയിൽനിന്നും വേറെ രേഖകളിൽനിന്നും വിശേഷിച്ചു് ഇപ്പോഴും ഏതാദൃശമായ സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ മനുഷ്യരെ ഭൂമിയുടെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ കാണ്മാനുള്ളതിൽ നിന്നും ആണു് ഇവർ ഇങ്ങനെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ഈ നിലയിൽ ഈ കൂട്ടർ ഭൂമിയുടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗം തങ്ങളുടെ സ്വന്തമാക്കി വിചാരിച്ചു് വന്നിരുന്നുവോ എന്നു് സംശയമാണു്. ഇവരിൽ ഒരാൾ വല്ലദിക്കിലും ചെന്നിരുന്നാൽ അയാൾ അവിടെനിന്നും പോകുന്നതുവരെ വേറെ ആരും അവിടെനിന്നു് അയാളെ ആട്ടിക്കളഞ്ഞില്ലെന്നു വന്നേക്കാം. അയാളിലും ബലവാനായ മററൊരാൾ ഒരുസമയം അയാളെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കി എന്നും വന്നേക്കാം. "കയ്യൂക്കുള്ളവൻ കാര്യക്കാരൻ" എന്നുതന്നെയായിരുന്നു അക്കാലത്തെ മര്യാദ. ഈ നിലയിൽ ആർക്കെങ്കിലും ഭൂസ്വത്തുണ്ടെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടുണ്ടോ? ഇല്ല.

മനുഷ്യവർഗ്ഗം ആദ്യം ഇങ്ങിനെ ഇരുന്നിരുന്നതിൽ നിന്നു ക്രമേണ പരിഷ്കാരത്തെ പ്രാപിച്ചുവന്നു. മേൽ വിവരിച്ചവരിൽ നിന്നു് അല്പം ഭേദപ്പെട്ടവരും പരിഷ്കാരം കുറഞ്ഞൊന്നു ലഭിച്ചവരും ആയ രണ്ടാമത്തെ തരക്കാരുടെ സമ്പ്രദായം ഇനിപ്പറയാം. ഇവർ ഓരോരോ സംഘക്കാരായി ചേർന്നു പശു ആടു് മുതലായ ഇണക്കു. മൃഗങ്ങളെ ശേഖരിച്ചു് ഓരോദിക്കിൽ താമസിച്ചും സഞ്ചരിച്ചും വന്നവരായിരുന്നു.

ഓരോരോസംഘത്തിൽ വളരെ ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു, എങ്കിലും അവരെല്ലാം ഒരാളുടെ പുത്രപൌത്രസൌദര്യന്മാരാണെന്നാണു് വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. വാസ്തവം ഏതുവിധമായിരുന്നാലും അവരുടെ വിചാരം അങ്ങിനെയായിരുന്നു. ഭൂമിയിൽ സ്ഥലം അധികപ്പെട്ടും ആളുകൾ കുറഞ്ഞും ആയിരുന്നതിനാൽ പട്ടുമുളയായി ഉണ്ടാകുന്ന കായ്കനികൾതന്നെ അന്നത്തെ കാലത്തെ ആളുകൾക്കു് ഭക്ഷണത്തിനു് ധാരാളമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് വേറേവിധം ഉണ്ടാക്കേണ്ടുന്ന അദ്ധ്വാനം അവർ ചെയ്തിരുന്നില്ല.

ആ പ്രവൃത്തി ശീലമുണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നുതന്നെ വളരെ സംശയമാണു്. ഒരാൾ തനിച്ചുനടക്കുന്നതിനേക്കാൾ യാതൊരു പീനൽക്കോട്ടം ഇല്ലാത്ത അന്നത്തെക്കാലത്തു കൂട്ടംകൂട്ടമായി നടക്കുകതന്നെ ആണു് നല്ലതു് എന്നു വിചാരിച്ചായിരിക്കണം ഇവർ കൂട്ടംകൂട്ടമായി സഞ്ചരിച്ചുവന്നിരുന്നതു് എന്നാണു് ഊഹിക്കേണ്ടതു്.

ഒരുദിക്കിൽതന്നെ വളരെക്കാലം താമസിക്കുന്നതായാൽ ഭക്ഷണത്തിന്ന് പ്രയത്നംകൂടാതെ കിട്ടുവാൻ ഞെരുക്കമായിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇവർ സഞ്ചാരവൃത്തിയെ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നത്. ഇവർ കുറച്ചുകാലം ഒരു ദിക്കിൽ താമസിച്ചാൽ അവിടം വിട്ടു തങ്ങൾക്കും കാലികൾക്കും സൌകൎയ്യമായും അനായാസമായും ഭക്ഷണം കഴിപ്പാൻ തരമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് കെട്ടുകെട്ടും. അവിടെ കുറേക്കാലം താമസിക്കും. പിന്നെ വേറെ ഒരുസ്ഥലത്തേക്ക് മാറും, ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു കഴിച്ചുവന്നിരുന്നത്. കാട്ടുമൃഗങ്ങളും കായ്കനികളും തന്നെയായിരുന്നു ഇവരുടെ മുഖ്യഭക്ഷണം. എങ്കിലും അവ എപ്പോഴെങ്കിലും കിട്ടാതെ ബുദ്ധിമുട്ടിയാൽ അപ്പോഴത്തെ നിവൃത്തിക്കുവേണ്ടിയും തങ്ങളുടെ സാമാനങ്ങൾ ചുമക്കുവാനും ആയിരുന്നു അവർ ഇണക്കമൃഗങ്ങളെവളൎത്തിവന്നിരുന്നത്. ഇവർ ചെറിയ ചാളകളിലും കൂടാരങ്ങളിലും ആയിരുന്നു താമസിച്ചിരുന്നത്. ഈ തരത്തിലുള്ളവരെ ഇപ്പോൾ ധാരാളം കാണ്മാനുണ്ട്. എന്നാൽ ഭൂമിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇവരുടെ സ്ഥിതിയും മുൻവിവരിച്ചവരുടേതുപോലെ തന്നെയായിരുന്നു എന്നാണ് ഊഹിക്കേണ്ടത്. ഓരോരോ കൂട്ടർ ഓരോദിക്കിൽ സ്ഥിരമായി താമസിക്കാതെ മാറിമാറി താമസിച്ചുവന്നിരുന്നതിനാലും, ഒരുത്തർ വിട്ട സ്ഥലം മറ്റൊരു കൂട്ടർ യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും കുറവും കൂടാതെ സ്വാധീനമാക്കി ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നതിനാലും ഇവൎക്ക് ഭൂസ്വത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല.

ഈ ദിക്കിൽ ഓരോരോ ഗോപുരങ്ങളിലും സത്രങ്ങളിലും വന്നു താമസിക്കുന്ന വൈരാഗി സംഘങ്ങൾക്ക് ആ വക ഗോപുരങ്ങൾക്കും സത്രങ്ങൾക്കും അവകാശമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ മേൽ വിവരിച്ച കൂട്ടൎക്കും ഭൂസ്വത്തുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് വിചാരിപ്പാൻ പാടുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇവൎക്ക് മററുള്ളവരേക്കാൾ ഒരു വിശേഷം ഉണ്ട്. എന്തെന്നാൽ അന്നന്നു അദ്ധ്വാനിച്ച് അന്നന്ന് കഴിഞ്ഞാൽ പോരാ എന്നും, ഒരു ദിവസം ഒരു സാധനവും കിട്ടീട്ടില്ലെങ്കിൽ കൂടി കുട്ടങ്ങാതെ കഴിവാൻ ഒരു കരുതൽ ആവശ്യമാണെന്നും ഒരാൾ തന്റെ സ്വന്തം കാൎയ്യം മാത്രം നോക്കിയാൽ പോരാ എന്നും, ഭാൎയ്യ, പുത്രൻ, പൌത്രൻ മുതലായവരെക്കൂടി താൻ രക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നും, സംഘമാണ് ബലം എന്നുമുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ അവൎക്കുമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് നാം കാണുന്നു. ഇവൎക്ക് ഭൂസ്വത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാ എങ്കിലും ജംഗമസ്വത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലോ. വേറെ പല കാൎയ്യങ്ങളിലും കൂടി ഇവർ മുൻവിവരിച്ച തരക്കാരേക്കാൾ എത്രയോ ഭേദമായിരുന്നു. ഇത് പരിഷ്കാര

വൎദ്ധനയുടെ ആദ്യത്തെ നിലയാണു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഓരോ സംഘങ്ങളിൽ ആളുകൾ വൎദ്ധിച്ചു വൎദ്ധിച്ചുവന്നു. ഭൂമിയിൽ പ്രയത്നംകൂടാതെ കണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും കാട്ടുമൃഗങ്ങളും ഉപജീവനത്തിനു് പോരാതെ വന്നപ്പോൾ ഈ സഞ്ചാരികൾ അവരവർ തല്ക്കാലം താമസിക്കുന്നസ്ഥലം കൃഷിചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി. ഉടനെ അതു വളരെ ആദായമുള്ള പ്രവൃത്തിയാണെന്നു് കണ്ടു. കൃഷിക്കു മുഖ്യമായി വേണ്ടവ ഭൂമി, അദ്ധ്വാനിക്കുവാനാളുകൾ, മൂലധനം, ഇവകളാണല്ലോ. (മൂലധനം എന്നുവച്ചാൽ ഒരുതവണ വിളയിട്ടു അതു് ഫലമായി അനുഭവിക്കാറാവുന്നതുവരെ അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവൎക്കും വേറെ കൃഷിസാമാനങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി ചിലവഴിക്കാനുള്ള ധനം, വിത്തു, വല്ലി, കന്നുകാലികൾ മുതലായവ). ഇവമൂന്നും അവൎക്കു് ധാരാളമായി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഭൂമി ധാരാളം, പ്രവൃത്തികൾ എടുപ്പാൻ തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽതന്നെ ആളു തയ്യാർ, എന്നുവേണ്ട കൃഷിക്കു വേണ്ട കാലികൾ അവരുടെ കൈവശം അനവധി. ഈ വക ആദായങ്ങൾ അവൎക്കു് ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കൃഷി പ്രവൃത്തിയിൽ അവൎക്കു് വളരെ ഗുണം സിദ്ധിച്ചു.

നമ്മുടെ ഈ നാട്ടിലുള്ള കൃഷിക്കാൎക്കു് അധികമായ ആദായം എന്തുകൊണ്ടാണു ഉണ്ടാകാത്തതു് എന്നു് ഇതിൽനിന്നു് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. അവൎക്കു് പരിഷ്കാരം അധികം വൎദ്ധിച്ചു് ഇപ്പോഴത്തെ കാലത്തെ പണിആയുധങ്ങൾ കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എത്രയൊ അധികമായിട്ടുള്ള ആദായം അനുഭവിക്കാമായിരുന്നു എങ്കിലും അവരുടെ അന്നത്തെ ആദായവും ഒട്ടും പോരാതെ ആയിരുന്നില്ല. അവരുടെ ആദായം കണ്ടാൽ ഭൂമിദേവി എത്രയോ ദയവുള്ള ഒരു അമ്മയായതിനാലും തന്റെ പുത്രന്മാർ കുറച്ചു അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോഴും അതിന്നു മുമ്പു് അങ്ങിനെ പതിവില്ലാതിരുന്നതിനാലും അവരെ ഉത്സാഹിപ്പിപ്പാനോ ഇത്ര നല്ലതായ സമ്മാനം അവൎക്കു കൊടുപ്പാനൊ ആദേവി നിശ്ചയിച്ചതു് എന്നു സംശയിപ്പാൻ ഇടയുണ്ടു്.

നമ്മുടെ രാജ്യവുംകൂടി ഇപ്പോൾ അധികം പരിഷ്കാരം സിദ്ധിക്കാത്തവരുടെ ഉത്സാഹത്തിന്നു് അമിതമായ അനുഭവം കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ടല്ലോ. കാലംകൊണ്ടു് ഈ സഞ്ചാരികൾ അവരുടെ സഞ്ചാരം നിറുത്തി എല്ലാം കൃഷിക്കാരായി തങ്ങൾക്കുള്ള മൃഗങ്ങളെ കൃഷിയിലേയ്ക്കു് ഉപയോഗിച്ചും കൊയ്ത്തു് കഴിയുന്നവരെ ഭക്ഷണത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന മാംസം, പാൽ, നെയ്യു് മുതലായവയും വസ്ത്രങ്ങൾക്കു് തോൽ, രോമം മുതലായവയും അവയിൽനിന്നു് എടുത്തും അവയുടെ മലമൂത്രങ്ങൾ വളമായി ഉപയോഗിച്ചും കൃഷി തുടങ്ങി.

ഇങ്ങിനെ മനുഷ്യർ സഞ്ചാരവൃത്തിവിട്ട് ഓരോദിക്കിൽ സ്ഥിരതാമസക്കാരായി. ഇത് പരിഷ്കാരത്തിൻെറ രണ്ടാമത്തേ നിലയാണ്. ഭൂസ്വത്തിൻെറ ഉത്ഭവം ഇവിടെ നിന്നാണെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു്. ഒരു സംഘത്തിൽ ഉള്ളവരെല്ലാം ഒരാളുടെ സന്തതികൾ അതണെന്നായിരുന്നു ഇവരുടെ വിശ്വാസവും. ഈ നിലയിൽ ഓരോസംഘത്തിലേക്കുള്ള മുതൽ ഒന്നായി ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കയല്ലാതെ അതിലെ മെംബറന്മാൎക്ക് ഭാഗിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നില്ല.

അതിനാൽ കൃഷിസാമാനങ്ങളും മററും സമുദായസ്വത്താക്കിവച്ചും, കൃഷിചെയ്തുണ്ടാവുന്ന മുതൽ എല്ലാവൎക്കും ഒപ്പൊപ്പംകൊടുക്കാതെ സംഘത്തിലെ തലവൻ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചു അതിലെ മെംബറന്മാൎക്ക ചിലവിനു കൊടുത്തും ബാക്കിസമുദായസ്വത്താക്കിച്ചേൎത്തും, ആയിരുന്നു, ഈ വൎഗ്ഗം കഴിഞ്ഞുവന്നിരുന്നതു്. വളരെ മെംബറന്മാരുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ ഒരുമലയാളതറവാട്ടിലെ അനന്തിരവന്മാരുടെ കയ്യിൽ സ്വകാൎയ്യസ്വത്തില്ലെന്നു വിചാരിക്കുക. അതിലെ കാരണവൻ അവരെ എല്ലാം പ്രയത്നംചെയ്യിച്ചു പുലൎത്തിയും കൊല്ലത്താൽ ബാക്കി വല്ലമുതലുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു തറവാട്ടുമുതലിൽ കൂട്ടിവച്ചും തറവാട്ടിലെ സകല ആവശ്യങ്ങളും അന്വേഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. ഇതുതന്നെആയിരുന്നു അന്നത്തെ ഒരു സംഘക്കാരുടെ ഏകദേശം സമ്പ്രദായം.

എന്നാൽ തറവാട്ടിൽ മെംബറന്മാർ വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ അവൎക്ക് എല്ലാപേൎക്കും കൂടി പാൎപ്പാൻ സാക്ഷാൽ തറവാട്ടുവീട്ട മതിയാകയില്ല, അപ്പോൾ അവർ പത്തായപ്പുര, പടിപ്പുരമാളിക, കുളിപ്പുരമാളിക,മുതലായതു പണിചെയ്യിപ്പിക്കയൊ അല്ലാത്തപക്ഷം ചിലർ കളങ്ങളിൽ പോയി താമസിക്കുകയോ ചെയ്യും. എന്നാലും അവർ അതറവാട്ടിലെ മെംബറന്മാരല്ലാതെ ആവുകയോ തറവാട്ടുസ്വത്തിന്നു അവകാശമില്ലാതെ ആവുകയോ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നുമാത്രമല്ല — തറവാട്ടുകാരണവൎക്ക് അവരുടെ മേൽഉള്ള അവകാശം പൊയ്പോകുന്നതുമല്ല. അവൎക്ക അത തറവാട്ടിലെ കാരണവൻ ചിലവിനു നീക്കികൊടുക്കുകയുംചെയ്യും. ഇതുപോലെ മേൽവിവരിച്ച സംഘക്കാരിൽ ആളുകൾവൎദ്ധിച്ചു ഒരുദിക്കിൽ താമസിപ്പാൻ സൌകൎയ്യമില്ലാതെവന്നപ്പോൾ അവരിൽതന്നെ പലരും പല കുടുംബക്കാരായി വെവ്വേറെ പാൎത്തുതുടങ്ങി. ഒരുമെംബറും തൻെറ ഭാൎയ്യയും കുട്ടികളും ഒരുവീട്ടുകെട്ടും, ഇങ്ങിനെ അനേകവീട്ടുകാരായി ഒരു കുടുംബം തന്നെ ഭാഗിച്ചു എംകിലും അവൎക്ക സ്വകാൎയ്യസ്വത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. സംഘത്തിലെ വലിയ ആളുടെ കല്പനയനുസരിച്ചു എല്ലാപേരും നടന്നും കൃഷി മുതലായപ്രവൃത്തികൾ ഒന്നായിയോജിച്ചുചെയ്തും, സം

ഘത്തിൽ വലിയ ആൾ ശേഷമുള്ള ആളുകൾക്ക ഭക്ഷണത്തിന്നും മററും ദിവസേന അളന്നുകൊടുത്തും, അദ്ദേഹം അവരെ എല്ലാരേയും രക്ഷിച്ചും, അററകുററങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചും വന്നിരുന്നു.

കുറച്ചുകാലങ്ങൾക്ക മുമ്പുകൂടി യൂറോപ്പിൽ റഷ്യാരാജ്യത്തു ഈ നിലയിലുള്ള കുടുംബക്കാരെ കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നപോൽ. ഇങ്ങിനെ അധികകാലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പായി അതാതു ദിവസം അളന്നുകൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം മാററി, ഒരുകാലത്തേക്ക് ഒന്നായി കൊടുത്തുതുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെകുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞതിന്നുശേഷം ഓരോരുത്തൎക്കുവിഹിതമായികൊടുത്തു വന്നിരുന്ന നെല്ലുകിട്ടുവാനുള്ള സ്ഥലം ഭാഗിച്ചുകൊടുത്തു. ഓരോരുത്തർ അവനവനുള്ള ഭാഗംമാത്രം കൃഷിചെയ്തുതന്നെ തുടങ്ങി. ഓരോരുത്തൎക്കു പാൎപ്പാൻ പ്രത്യേകം വീട്ടുണ്ടായപ്പോൾ സ്വകാൎയ്യസ്വത്തു ഉത്ഭവിച്ചു എങ്കിലും ഇപ്പോൾ അതു അധികം സ്പഷ്ടമായിക്കണ്ടുതുടങ്ങി. എല്ലാവരും എല്ലാസ്ഥലവും ഒരുപോലെ അനുഭവിക്കേണ്ടതാകകൊണ്ടു് കൊല്ലം തോറും ഓഹരിസ്ഥലങ്ങൾ മാററി മാററി ഓരോരോ തറവാട്ടുകാൎക്ക കൊടുത്തുവന്നിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയാവുമ്പോൾ കാലംകൊണ്ടു നല്ലസ്ഥലങ്ങൾ എല്ലാവരുടേ കൈവശത്തിലും വരുമല്ലോ.

ഇതുപ്രകാരമുള്ള ഗ്രാമസ്ഥലങ്ങൾ യൂറോപ്പിൽ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ രാജ്യത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു് ഊഹിക്കുവാൻ കാരണങ്ങളുണ്ടു്. പണ്ടത്തെ കൂട്ടസ്വത്തു സംപ്രദായത്തിൻെറ ഒരു ചിഹ്നമായി ഭൂമി ഊഴമിട്ടു കൃഷിചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം ഇപ്പോഴും തീരെനശിച്ചിട്ടില്ലെന്നു് വയിഗ്രാംസായ്പു് അവർകൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മലബാർലാ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ നിലയിലുള്ള ഒരു ഗ്രാമസംഘത്തിൻെറ സ്ഥിതി ചുരുക്കത്തിൽ ഇവിടെ വിവരിക്കാം.

ഇങ്ങിനെ ഒരു ഗ്രാമസംഘം ഒരുദിക്കിൽ പാൎപ്പായാൽ ആ സംഘംവകയായ ഭൂമി മുഴുവൻ, ൧- ഗ്രാമസ്ഥലം, ൨- കൃഷിസ്ഥലം, ൩- തരിശു ഇങ്ങിനെ മൂന്നായി ഭാഗിക്കും. ഗ്രാമസ്ഥലത്തിൽ ആസംഘത്തിലുള്ള എല്ലാതറവാട്ടുകാൎക്കും ഓരോ വീട്ടുണ്ടാക്കുവാൻ അതിനെ ഒപ്പൊപ്പം ഭാഗിക്കും. കൃഷിസ്ഥലം എല്ലാവീട്ടുകാൎക്കും ഒപ്പം ഭാഗിക്കും. എന്നാൽ ഒരേ കൃഷിതന്നെ എല്ലാവരും ചെയ്യണമെന്നും, അതു് ഒരേസമയത്തു് ആയിരിക്കണമെന്നും നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരാൾക്ക കൊയ്യാൻ സമയമാകുമ്പോൾ മറെറാരാൾക്ക വിതയ്ക്കുക മുതലായവ ഒന്നും പാടില്ലാ. തരിശുസ്ഥലത്തിൽ എല്ലാവരും തങ്ങടെ കാലികളെ മേയ്ക്കുക, വിറകുവെട്ടുക മുതലായവചെയ്യും; ഇങ്ങിനെ ആയിരുന്നു അവരുടെ പാർപ്പിൻെറ സമ്പ്രദായം, വളരെക്കാലം

ഇപ്രകാരം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഘങ്ങളിൽ ആളുകൾ വൎദ്ധിച്ചു കൊല്ലം കൊല്ലം നിലം ഭാഗംചെയ്തു എല്ലാവരേയും സമാധാനപ്പെടുത്തുവാനും മറ്റും വളരെ പ്രയാസമായിവന്നതിനാലും, സ്വകാൎയ്യസ്വത്തിന്റെ ഗുണം അനുഭവിച്ചു സ്വാദുകണ്ടതിനാൽ അതു് അധികം ഉണ്ടാക്കുവാൻ ആളുകൾക്കു മനസ്സുവന്നുതുടങ്ങിയതിനാലും ആദ്യം ഭാഗം ചെയ്യുന്നകാലം കുറെ നീട്ടിവച്ചു് തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ ആ സമ്പ്രദായംതന്നെ ഇല്ലാതെയായി. ഓരോരുത്തർ കൈവശം വച്ചിരുന്ന വസ്തുക്കൾ അവരവർ സ്വകാൎയ്യമാക്കിവച്ചുതുടങ്ങി. ഇപ്രകാരം ഓരോരുത്തൎക്കു് പ്രത്യേകമായി സ്വകാൎയ്യം ഭൂമിസ്വത്തു് ഉണ്ടായി.

ഏകദേശം മേൽവിവരിച്ച മാതിരിയിൽ ആയിരിക്കാം എല്ലാ കൂട്ടരുടെ ഇടയിലും സ്വകാൎയ്യസ്വത്തുണ്ടായതു് എന്നുള്ളതിലേക്കു ദൃഷ്ടാന്തവും രേഖയും ഉണ്ടെങ്കിലും അങ്ങിനെ ഉറപ്പായി പറവാൻ ശക്തിപോരാ എന്നും, എങ്കിലും ആൎയ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇങ്ങിനെ വന്നതാണെന്നു് തീൎച്ചയായും പറയാമെന്നും ഈ വിഷയങ്ങളിൽ വളരെക്കാലത്തോളം പരിശ്രമംചെയ്ത യൂറോപ്പിലെ യോഗ്യന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

കൂട്ടസ്വത്തിൽനിന്നു സ്വകാൎയ്യസ്വത്തു വരുവാൻ ഉള്ള വഴികളെ എളുപ്പമാക്കിച്ചെയ്തതു്, ഓരോരോ തറവാട്ടുകാൎക്കു പ്രത്യേകംസ്ഥലങ്ങൾ ഗ്രാമസ്ഥലത്തും, കൃഷിസ്ഥലത്തും കൊടുത്തതും, കൃഷിസ്ഥലം മാറ്റി മാറ്റി കൊടുത്തിരുന്ന ചട്ടം ഇല്ലായ്മചെയ്തതും ആണെന്നും ഇങ്ങിനെ മാറ്റി മാറ്റി കൊടുത്തിരുന്നതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ആൎയ്യസംഘക്കാരുടെ ഇടയിൽ കാണ്മാനുണ്ടെന്നും, റഷ്യ, ഇംഗ്ലണ്ടു്, ജൎമ്മനി മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലും, ഇവിടേയും ഈസമ്പ്രദായത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ പല നടപടികളും ഇപ്പോഴും ആചരിച്ചു വരുന്നുണ്ടെന്നും കാണുന്നു.

മേൽ വിവരിച്ചതിൽനിന്നു നോം അറിയുന്നതു് ഭൂമിയെകൂട്ടസ്വത്തായിട്ടാണു് ആദ്യം വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്നതു് എന്നും കാലംകൊണ്ടു് ആ നിലവിട്ടു് സ്വകാൎയ്യസ്വത്തായി വന്നതാണെന്നും, കൂട്ടസ്വത്തു് സ്വഭാവത്തിന്നു അനുകൂലമായിത്തന്നെ ഉള്ളതാണെന്നും, എന്നാൽ ആദ്യംമുതൽക്കെ സ്വകാൎയ്യസ്വത്തു് ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള വാസന മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും മറ്റും ആകുന്നു.

എന്നാൽ ആൎയ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇങ്ങിനെ വളൎന്നുണ്ടായതാണു് ഈ സ്വകാൎയ്യസ്വത്തു് എന്നു പറയുമ്പോൾ ഒരു കൂട്ടത്തിൽനിന്നു മറ്റോരോരുത്തർ കണ്ടെടുത്തതാണോ, ഈ സമ്പ്രദായമെന്നു് ഊഹിപ്പാനിടയുണ്ടു്. റഷ്യാ, ബിലാത്തി, ഇന്ത്യാ, ഇവിട

ങ്ങളിൽ ഒരേമാതിരി നടവടികാണുന്ന സമയം "ഇത് എങ്ങിനെ ഈ മൂന്നുദിക്കിലും നടപ്പായി, ഏതുദിക്കിൽ ആദ്യം അതു കണ്ടുപിടിച്ചു, ഏതേതുകൂട്ടർ അതിനെറ പിന്തുടൎന്നു?" എന്നൊക്കെ ആലോചിപ്പാനിടയുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതിൻെറ സ്വഭാവം അങ്ങിനെ ഒന്നും അല്ല. കൂട്ടസ്വത്തിൻെറ മൂലം ആൎയ്യന്മാർ ആദ്യം പിരിഞ്ഞു താവഴികളായി പോരുന്നതിന്നു മുമ്പായി തന്നെ അവരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പായിരുന്നു എന്നും, പിന്നെ ഓരോരോ സംഘക്കാരുടെ ഇടയിൽ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പരിഷ്കാരം വൎദ്ധിച്ചു ഈ നിലയിൽ വന്നതാണെന്നും, പരിഷ്കാരം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ ഓരോരോ ജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഇങ്ങിനെ വരുന്നതു അതിൻെറ സ്വാഭാവമാണെന്നും അതുകൊണ്ട് ഒരു കൂട്ടരെ മററൊരുകൂട്ടർ പിൻതുടൎന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുമാണ് വിദ്വാന്മാർ പറയുന്നത്.

യൂറോപ്പിൽ ഭൂമിയേയും അതിന്മേൽ ഉള്ള അവകാശങ്ങളേയും പററി ഓരോരോ അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തിവരുന്ന സമയം വസ്തു മുതൽ സ്വകാൎയ്യസ്വത്തായിട്ടാണ് ആദ്യം ഉത്ഭവിച്ചത് എന്നും, പിന്നെ അതു കൂട്ടസ്വത്തായതാണെന്നും ആയിരുന്നു ആളുകൾ വിചാരിച്ചു വന്നിരുന്നത്. നാല്പതുകൊല്ലങ്ങൾക്കിപ്പുറമായി ഈ വിഷയത്തിൽ ചിലർ അതിയായിച്ചെയ്ത പ്രയത്നത്താൽ ഈ വിചാരം തെററാണെന്നു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുകയും നേരേ വിപരീതമായ ഒരഭിപ്രായം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിത്തീരുകയുംചെയ്തു.

ഈ രാജ്യത്തിൻെറ വടക്കപടിഞ്ഞാറുഖണ്ഡം പിടിച്ചു സ്വാധീനമാക്കിയതിന്നു ശേഷം ആകുന്നു ഇവിടെ ഗ്രാമസംഘങ്ങളായിട്ടാണ് ആളുകൾ പാൎത്തുവന്നിരുന്നത് എന്നു യൂറോപ്യൎക്കു മനസ്സിലായത്. അവിടെ ഇപ്പോഴും ഈ നിലയിൽ ആളുകൾ പാൎത്തുവരുന്നുണ്ട്. ഈ രാജ്യത്തിൽ വളരെ സ്ഥലങ്ങളിൽ അതിൻെറ ലക്ഷണങ്ങൾ മാഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും സൂക്ഷ്മമായി നോക്കിയാൽ ഈ കാൎയ്യം ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നതാണ്. ഈ സംഘക്കാരുടെ ഇടയിൽ അതാതു രാജ്യത്തേയ്ക്കു പ്രത്യേകം സംബന്ധിക്കുന്ന ചില ചില്ലറ നിയമങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടാകുമെങ്കിലും പരക്കെ ഉള്ളതും മുഖ്യമായതും ആയ നിയമങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമില്ലാത്തതിനാലും അവയുടെ അറിവു വളരെ ഉപയോഗമായിട്ടുള്ളതാകയാലും അവയെപ്പററി അല്പം ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം.

ഗ്രാമസംഘങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയെപ്പററി മുമ്പു വിവരിച്ചതിൽ എല്ലാതറവാട്ടുകാൎക്കും പ്രത്യേകം സ്ഥലം ഗ്രാമത്തിൽ കൊടുത്തുവന്നിരുന്നു എന്നു മുൻപു പറഞ്ഞുവല്ലോ. എന്നാൽ ഓരോ തറവാട്ടിലുമുള്ള എല്ലാപേൎക്കും രാജ്യത്തിലുള്ള അംശങ്ങളുടെ അധികാരമുണ്ടായിരുന്നില്ലാ.

ഓരോ തറവാട്ടിലെ കാരണവൎന്ന മാത്രമേ അങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു വന്നിരുന്നുള്ളു. ഓരോ കാരണവന്നു അയാളുടെ തറവാട്ടിലെ മെമ്പർമാരുടെയും ആ തറവാട്ടിലെ സ്വത്തുക്കളുടേയും മേൽ സകല അധികാരങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു തറവാട്ടുകാർ തമ്മിലുള്ള തൎക്കങ്ങൾ അല്ലാതെ മെമ്പർമാർ തമ്മിലുള്ള തൎക്കങ്ങൾ അവരവരുടെ തറവാട്ടു കാരണവന്മാർ തീൎച്ചയാക്കുന്നതൊഴികെ സംഘക്കാർ തീൎച്ചയാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

രാജാവു് — ഇവരുടെ ഇടയിൽ രാജ്യഭരണം നടത്തിവന്നിരുന്നതു പല പ്രകാരമായിരുന്നു. ചില സംഘങ്ങളിൽ അതാതുകളുടെ കാരണഭൂതന്മാരായ ആളുകളുടെ പ്രഥമപുത്ര പാരമ്പൎയ്യത്തിൽ വരുന്നവൎക്ക ആ കാരണവൎക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കൊടുത്തു അവരെ രാജാക്കന്മാരാക്കി വന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഓരോ തറവാട്ടു കാരണവന്മാൎക്കു അവരുടെ അനന്തിരവന്മാരുടെമേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പെട്രിയാപോടെസ്റ്റാസ് എന്ന സൎവ്വാധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാ. രാജാക്കന്മാർ, സംഘക്കാരുടെ അററകുററങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു നേരെ നടത്തുവാൻ ഭാരവാഹിയാക്കി അവർ അധികാരം കൊടുത്തോ, തങ്ങളുടെ കാരണവന്മാർ മരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ സ്ഥാനം ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തോ കിട്ടിയതായ ഒരു മാനേജരുടെ നിലയിലായിരുന്നു. ഓരോരോ സംഘത്തിലെ രാജാവിന്നു സഹായിപ്പാനായി അതിലെ തറവാട്ടുകാർ എല്ലാപേരും കൂടിയതോ ആ സംഘം സ്ഥാപിച്ച ആളുടെ അടുത്ത കുടുംബങ്ങളിൽനിന്നു ആളുകളെ തിരഞ്ഞു എടുത്തതോ ആയ ഒരു സഭയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ചിലരുടെ ഇടയിൽ രാജാവിനെ തിരഞ്ഞു് എടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു തലവൻ എങ്ങിനെ ആയാലും എല്ലാപേരുടെ ഇടയിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായമുള്ള ദിക്കിലുംകൂടി ക്രമത്തിൽ പാരമ്പൎയ്യ ക്രമമാവാനാണ് സംഗതി.

ഒരു സംഘത്തിലുള്ള തറവാട്ടുകാൎക്ക തങ്ങൾക്കു സംഘത്തിൽനിന്നു കിട്ടീട്ടുള്ള ഭൂസ്വത്തു ബോദ്ധ്യംപോലെ അൎക്കെങ്കിലും വില്പാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. വില്പാൻതന്നെ സംഘക്കാരുടെ സമ്മതം വേണം. ആ ഗ്രാമക്കാൎക്ക അൎക്കും ആവശ്യം ഇല്ലെങ്കിൽ മാത്രമേ വേറെ ഒരു അൾക്കു കൊടുക്കാൻ പാടുള്ളു. വാങ്ങുന്ന ആളെ സംഘക്കാൎക്ക തങ്ങടെ കൂട്ടത്തിൽ എടുപ്പാൻ മനസ്സില്ലാത്തപക്ഷം വസ്തു അയാൾക്കു കൊടുപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ലാ. വാങ്ങുന്നയാൾ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേൎന്ന ഒരേ വംശ്യരാണെന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ അവരുടെ നടപടികളെ അനുഷ്ഠിക്കയും ക്രിയാദികൾ, ഉത്സവങ്ങൾ മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങളിൽ യോഗത്തിൽ ചേരുകയും വേണം. കുറേ

കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കു ഇതിൽ പലതും ലോപിച്ചുതുടങ്ങി.

കൃഷി, നെയ്ത്തുമുതലായതു് എല്ലാവരെക്കും ചെയ്വാൻ കഴിയാത്തതിനാലും അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ പ്രവൃത്തിക്കു ഗുണം പോരാതേയും മുതലും സമയവും അധികമായി ആവശ്യമായും വരികയാലും ഓരോരുത്തരെ ഓരോന്നിലേക്കു പ്രത്യേകം അവകാശികളാക്കിയും മററെവർ അവരെ സഹായിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിച്ച ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ ആശാരി, അതിൽ വേണ്ടവക്കെല്ലാം ആശാരിപ്പണിയും മൂശാരി, കരുവാൻ, ചാലിയൻ മുതലായവർ അവരവക്കു നിയമിച്ച പ്രവൃത്തിയും എടുത്തും അതിന്നുപകരം കൃഷിചെയ്യുന്നവർ തങ്ങൾക്കുള്ള ലാഭത്തിൽ നിന്നു ഓരോ ഓഹരി ഇവക്കു കൊടുത്തും വന്നുതുടങ്ങി. ഇതുപോലെതന്നെ ഗ്രാമമുൻസീഫ്, കാവൽക്കാരൻ, കോൽക്കാരൻ മുതലായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാക്കും അനുഭവം നീക്കികൊടുത്തിരുന്നു. ഇപ്പൊഴും പരദേശങ്ങളിൽ (മണിഘാരൻ) ചെട്ടി മുതലായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാക്കു് അവരുടെ തറവാട്ടിലേക്കു പുരാതനമായി നീക്കിയ വസ്തുവും ഒന്നോ രണ്ടോ ഉറപ്പികയും മാത്രമെ അനുഭവമുള്ളു.

കമ്മാളന്മാരുടെ സമ്പ്രദായവും ഇപ്പൊഴും ൧൦ ദിക്കിൽ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടില്ലാ. അവക്കു പണ്ടത്തെക്കാലത്തു നിയമിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൂലിമാത്രമേ ഇപ്പൊഴും ചിലദിക്കിൽ കൊടുക്കുന്നുള്ളു. അവർ അധികം ചോദിപ്പാൻ തന്നെമടിക്കും. അടിയന്തിരങ്ങൾക്കെല്ലാം ഇപ്പൊഴും അവക്കു അനുഭവം വച്ചുകൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. ൧൦ രാജ്യത്തു പാട്ടം,സാമാനവില മുതലായവയെല്ലാം മുൽപു നിശ്ചയിച്ച ഒരു തോതുപ്രകാരമാണു് ഇപ്പൊഴും കെട്ടിവരുന്നതു്. എന്നാൽ ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ പ്രവൃത്തിക്കാർ വേറെ ഒരു ദിക്കിലത്തെ ആളുകൾക്കു പ്രവൃത്തിയെടുത്തുകൊടുത്താൽ അധികം കൂലിവാങ്ങുന്ന സമ്പ്രദായം അന്നുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഒരു ഗോത്രക്കാരല്ലാഞ്ഞതതിനാലായിരുന്നു ഇങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നതു്.

വൈഗ്രാംസായ്പ് അവർകൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മലബാർലാ, എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ൧൦ കാൎയ്യത്തിൽ താഴെ പറയുംപ്രകാരം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. തറ, എന്നതു ശൂദ്രരുടെ സംഘമായിരുന്നു. അതിലെ കാരണവന്മാർ ഒരു സഭ കൂടിയിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണരുടെ യോഗവും ഇതിൽ നിന്നു് ഭേദപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അവരുടെ ഗ്രാമത്തിലെ അററകുററങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചിരുന്നതു് അതിലെ വയസ്സുമൂത്ത ആളുകൾ ചേന്ന സഭായോഗമായിരുന്നു. തറയിൽ നിന്നു പിന്നിപ്പോയതു കോവിലകങ്ങളാണു്. പിന്നെ ഓരോ കുടുംബ

ങ്ങൾ വെവ്വേറെ തറവാടായി പാർപ്പാൻ തുടങ്ങി. ശൂദ്രരുടെ ഇടയിൽ ഗ്രാമസംഘം ചിന്നി കൂട്ടസ്വത്തായി അനുഭവിക്കുന്ന ഓരോരോ കുടുംബങ്ങളായ പോലെ ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിലും ആയി. ഈ വക സംഘങ്ങൾ ഈ ദിക്കിൽ ധാരാളം ഉണ്ടെങ്കിലും നമുക്കു ക്ഷണത്തിൽ അനുഭവമാവേണമെങ്കിൽ പാലക്കാട്ടേസ്ഥിതിനോക്കിയാൽമതി. ഗ്രാമസ്ഥലം, കൃഷിസ്ഥലം, തരിശുമുതലായവയും മുൻവിവരിച്ച മററു ലക്ഷണങ്ങളും അവിടെ കാണാം. വടക്കൻതറ, കൊല്ലെങ്കോടൻതറ മുതലായവാക്കുകളും സംഘക്കാരുടെ കാൎയ്യാലോചനയ്ക്കുള്ള മന്ദു എന്നസ്ഥലവും ഇതിന്നെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതുവരെ വിവരിച്ച സംഗതികളിൽനിന്നു ഊഹിക്കാവുന്നതു പണ്ടത്തെ സമുദായങ്ങളിൽ ആളുകളെല്ലാം ഒരു വംശ്യരാണെന്നു വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നും ഈ വംശസ്മരണയായിരുന്നു അവൎക്കു സ്നേഹത്തിനും ഒരുമയ്ക്കും കാരണമായിരുന്നതെന്നും ആണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ കാലത്തു് ഇതിന്നു സ്ഥലസ്നേഹമാണ് കാരണമായിട്ടു കാണുന്നതു്. ബിലാത്തിക്കാൎക്കും മററും ഒരുമയുണ്ടാവാൻ കാരണം അവരുടെ നാട്ടു ഒന്നാകകൊണ്ടാണെന്നും മറേറവിധമല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഈ വ്യത്യാസം എങ്ങിനെ ഉണ്ടായിയെന്നും, അതിൽഭൂമി സ്വത്തിൻെറ നിലയ്ക്കു എന്തെല്ലാംഭേദഗതികൾവന്നു എന്നും ആണ് ഇനി വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

ആദികാലത്തിൽ ഓരോരോ രാജാക്കന്മാർ അതാതുസംഘത്തിലെ മാനേജർമാത്രം ആയിരുന്നു എന്നു മുൻപ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ സംഘംവകയായുള്ള തരിശുഭൂമികൾ കൈവശമാക്കി പുതിയതായ വേറെ ചിലരെ അവയിൽ പാർപ്പിച്ചും, അവൎക്കുസംഘക്കാൎക്കുള്ളപോലെ അധികാരം കൊടുക്കാതെ തങ്ങടെ ഇഷ്ടത്തിന്നു നടക്കുവാൻ തക്കനിലയിൽ സ്വാധീനിച്ചുവച്ചും, വല്ലയുദ്ധവും ഉണ്ടായാൽ ജയിച്ചരാജാക്കന്മാർ തോററവരെ തങ്ങൾക്കു യുദ്ധത്തിലും മററും സഹായിപ്പാനുള്ള കരാറോട്ടുകൂടി കീഴടക്കിയും, വേറേ അനേകം കൌശലങ്ങളാലും അവർനാട്ടുകാരുടെ പിടിയിൽ നിന്നുവിട്ടു അധികംപരിഷ്കാരം സിദ്ധിക്കാത്ത അന്നത്തേക്കാലത്തു ആളുകൾ രസത്തിന്നും, കൊള്ളയിട്ടു പണവും ഭൂമിയും സമ്പാദിപ്പാനുംതമ്മിൽ കലശൽ കൂടിയിരുന്നു എന്നും, ഓരോ രാജാക്കന്മാർ തങ്ങടെസംഘക്കാരോട്ടുകൂടി മറെറാരുദിക്കിൽചെന്നു അവരെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചുവന്നുവെന്നും കാണുന്നു. മേൽവിവരിച്ചവിധത്തിൽ ഒരു കരാറോട്ടുകൂടിയൊ കപ്പത്തിൻമേലൊ തൻെറകീഴിൽ നിൎത്തുകയോ തൻെറ കൂട്ടുക്കുതന്നെ മേൽപ്രകാരം ഭാഗംചെയ്തു കൊടുക്കയോ ചെയ്തിരുന്ന

പതിവു സാധാരണയായിരുന്നു എന്നും ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളിൽ കാണ്മാനുണ്ടു്.

ഇതിനാൽ ഒരു രാജാവും അദ്ദേഹത്തെ സഹായിപ്പാൻ കുറെ പ്രഭുക്കന്മാരും, അവൎക്കു ചില ഇടപ്രഭുക്കന്മാരും, അവൎക്കു അവരുടെ താഴെ ചില നാട്ടുവഴികളും ഉള്ളതായ ഒരുമാതിരി ഭരണം നടപ്പായി. രാജാവു തന്റെ രാജ്യം മുഴുവൻ പ്രഭുക്കന്മാൎക്കും, അവർ താന്താങ്ങളുടെ ഇടപ്രഭുക്കന്മാൎക്കും, അവർ അതിൽ താണവൎക്കും, ഇങ്ങിനെ ഭാഗിച്ചുകൊടുത്തും അതിന്നു പകരം പ്രഭുക്കന്മാർ രാജാവിന്നും ഇടപ്രഭുക്കന്മാർ പ്രഭുക്കന്മാൎക്കും, ഇങ്ങിനെ താണതരത്തിലുള്ളവർ താന്താങ്ങളുടെ മേലേയുള്ളവൎക്കു മാത്രം യുദ്ധം മുതലായ അവസരങ്ങളിലും മററും ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ദേഹം, പണം, ആൾ ഇവകൾകൊണ്ടു സഹായിച്ചും മേലേമേലേയുള്ളവർ താഴെതാഴെയുള്ളവരുടെ നന്മയ്ക്കായി സകല അററകുററങ്ങളും അന്വേഷിച്ചും സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കല്പിച്ചുകൊടുത്തും വന്നു. ഇതു് രാജാക്കന്മാൎക്കു ആദ്യം ഗുണമായിത്തന്നെ തീൎന്നിരുന്നു. സദാ യുദ്ധമുണ്ടായിരുന്ന ആ കാലത്തു രാജാവുതന്നെ സൈന്യം മുതലായവ ശേഖരിക്കണമെങ്കിൽ വളരെ പ്രയാസമായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ചട്ടവും യൂറോപ്പിൽ പലദിക്കിലും ബൎമ്മ, ജപ്പാൻ മുതലായ ദിക്കുകളിലും ആഫ്രിക്കായിൽ-കാൺഗൊ അംഗോല, മുതലായ ദിക്കുകളിലും ഈ രാജ്യത്തും കാണ്മാനുണ്ടു്. ഇതും പരിഷ്കാരം വൎദ്ധിച്ചുവരുമ്പോൾ എല്ലാരാജ്യക്കാരുടെ ഇടയിലും സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടായിവരുന്ന ഒരു ചട്ടമാണെന്നാണു് ഓൎമ്മവയ്ക്കേണ്ടതു്.

ആകാലത്തു ഭൂസ്വത്തുവളരെ കാൎയ്യമാക്കി വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്നതിനാൽ അധികം ഭൂമിയുള്ളവൻ വലിയ പ്രമാണിയായിരുന്നു. മേൽ വിവരിച്ച ചട്ടത്തിൽ നിന്നു കാലംകൊണ്ടുണ്ടായ അനുഭവം എല്ലാവൎക്കും സംഘത്തിൽഒരുപോലെഅധികാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതു് ഇല്ലാതായതും, ഭൂമി ഓരോ പ്രവൃത്തികൾക്കു പ്രതിഫലമായി ഓരോരുത്തൎക്കു കൊടുത്തതാണെന്നുള്ള വിചാരം നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടാവാൻ സംഗതിവന്നതും ആകുന്നു. ഒരു പ്രഭുവിന്റെ കീഴിൽ ആരെല്ലാം ഭൂമി അനുഭവിക്കുന്നുവോ അവരെയെല്ലാം ആയാൾ രക്ഷിച്ചു ഒരുപോലെ വിചാരിച്ചു് വന്നതിനാൽ അവരെല്ലാം വളരെ യോജിപ്പോട്ടും സ്നേഹത്തോടും നിന്നിരുന്നു. ഇവൎക്കു് എല്ലാവൎക്കും തമ്മിൽ സ്നേഹമുണ്ടാവാൻ ഗോത്രം ഒന്നാവേണമെന്നു സിദ്ധാന്തം ഇല്ലാതായി. ക്രമത്തിൽ ഭൂമിബന്ധം മാത്രം സ്നേഹത്തിന്നു കാരണമായിവന്നു.

എന്നാൽ ആദിയിൽ തന്നെ ഭൂമി ശാശ്വതമായി ഓരോരുത്തൎക്കു കൊടുത്തു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നും, ആദ്യം അവയെ രാജാ

വിന്റെ ബോദ്ധ്യ പോലെ കൊടുത്തും ഒഴിപ്പിച്ചും വന്നിരുന്നു എന്നും ഓരോ തറവാട്ടിലേക്ക കാലം കൊണ്ടു അവ സ്ഥിരമായി സിദ്ധിച്ചതാണെന്നും, അതല്ലാ യോദ്ധാക്കളായ അന്നത്തെ കാലത്തെ ആളുകൾക്ക എത്രയൊ അസ്ഥിരമായ ഒന്നാമത്തെ മാതിരി കൈവശം സിദ്ധിപ്പാൻ സംഗതിയില്ലെന്നും, അതിനാൽ ആദ്യംതന്നെ ശാശ്വതമായി കൊടുത്തിരുന്നുവെന്നും രണ്ടഭിപ്രായമുള്ളതിൽ ഒന്നാമതായി വിവരിച്ച മാതിരിയാണ്, ഈ മാതിരി കൈവശം ഉണ്ടായി വന്നതെന്നാണ എന്റെ പക്ഷം. യൂറോപ്പിൽ ഈ മാതിരി രാജ്യഭാരവും വസ്തു അനുഭവവും പതിനൊന്നാം നൂററാണ്ടിലാണ് തുടങ്ങിയത് എന്നാണ് കാണുന്നത്.

ഈ ചട്ടത്തിൽ പ്രഭുക്കന്മാർ തങ്ങടെ രാജാവിന്നു കീഴടങ്ങി നില്ക്കണമെന്നു തീൎച്ചപ്പെട്ടുത്തീട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇടപ്രഭുക്കന്മാർ, നാട്ടുവാഴികൾ, മുതലായവർ തങ്ങടെ നേരെ മേലെയുള്ളവൎക്ക് ഒതുങ്ങിനില്ക്കണമെന്നല്ലാതെ എല്ലാവരും ഒരുപോലെ രാജാവിന്ന് അനുസരണയോടു കൂടി നില്ക്കണമെന്നു കാണുന്നില്ലാ. അതുകൊണ്ട് ഒരു രാജ്യത്തിലുള്ള എല്ലാ പ്രഭുക്കന്മാരും അവിടത്തെ രാജാവിന്നു ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്നപക്ഷം ആ രാജാവിന്നു വളരെ ബലമുണ്ടെങ്കിലും നാലൊ അഞ്ചൊ പ്രഭുക്കൾ വിപരീതമായാൽ ആ രാജാവിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചുപോകുന്നതുമാണ്.

ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രവൃത്തികളാൽ പ്രഭുക്കന്മാർ രാജാക്കന്മാരെക്ഷീണിപ്പിച്ചും, അവരുടെ ശക്തിയെ വൎദ്ധിപ്പിച്ചും, കോട്ടകൾ കെട്ടിച്ചു സൈന്യം ശേഖരിച്ചും, സഭകൾ കൂടി തമ്മിൽ തമ്മിൽ മത്സരിച്ചും, തങ്ങൾ പ്രത്യേകം നാണ്യം അടിപ്പിച്ചും, സ്വകാൎയ്യമായ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയും ഗൎവ്വിഷ്ഠന്മാരായി അവനവന്റെ ദിക്കൽ രാജാവായി പാൎത്തുതുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും തമ്മിൽ ശണ്ഠതുടങ്ങി.

അപ്പോഴേയ്ക്ക് നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ കൃഷി, കച്ചവടം മുതലായ വ്യാപാരങ്ങൾ ചെയ്ത് അനവധി ധനികന്മാരുണ്ടായി; രാജാക്കന്മാരും ഇവരും തമ്മിൽ യോജിച്ചു ഒരുവിധത്തിൽ പ്രഭുക്കന്മാരുടെശക്തിയെ നശിപ്പിച്ചു. യൂറോപ്പിൽകഴിഞ്ഞ അവസ്ഥ ഇങ്ങിനെയാണ്. പതിമൂന്നാംനൂററാണ്ടിൽ ഈ ഭരണസമ്പ്രദായം ഇല്ലാതെയായിത്തുടങ്ങി. പതിനഞ്ചിന്റെ അവസാനമായപ്പോഴേക്ക് ഇതിന്റെലക്ഷണങ്ങൾ കൂടി തീരെമാഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഈ സമ്പ്രദായമുണ്ടായിരുന്ന ദിക്കിലെല്ലാം ഭൂമിസ്വത്തിന്മേൽ അവകാശമുള്ളവൎക്കെ സകലഅധികാരങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ബിലാത്തിയിൽ ഇപ്പോൾ ഭൂമിയിന്മേലുള്ള ജന്മയവകാ

ശം ഏകദേശം നമ്മുടെ മലയാളത്തിലെപ്പോലെതന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഈ ചട്ടത്തിൽനിന്ന് ഈ ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തേക്കൊട്ടുക്കു പററിയിടത്തോളമുള്ള ഭേദഗതിയെ പറയാം. മഹമ്മദുകാരുടെ ഗവമ്മേണ്ടിനു മുമ്പായി ഈ രാജ്യത്തും ഏതാദൃശമായ ഒരു ഭരണം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ആ കാലത്തു ഭൂമി മുഴുവൻ ഗവമ്മേണ്ടിൻെറയാണെന്നായിരുന്നു വിചാരിച്ചുവന്നത്. മഹമ്മദുകാർ നാട്ടുരാജാക്കന്മാരെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചാണ് രാജ്യം കൈവശപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് എന്നും അതിനാൽ ഭൂമിയിന്മേൽ ഉടമസ്ഥന്മാക്കുണ്ടായിരുന്ന സകല അവകാശങ്ങളും മഹമ്മദുരാജാക്കന്മാക്കു സിദ്ധിച്ചിരുന്നു എന്നും മററും ആയിരുന്നു അവരുടെ വാദം. നാട്ടുകാരുടെ നില വെറും പാട്ടക്കാരുടേതുപോലെയായിരുന്നു. മലയാളത്തിൽ ഇവരുടെ രാജ്യഭരണം അധികം കാലത്തോളം ഉണ്ടാവാൻ ഇടവരാത്തതിനാലാണ് ജന്മമര്യാദ ഇളകാതെ നിന്നുപോന്നത്. ബ്രിട്ടീഷുഗവമ്മെൻറു മഹമ്മദുകാരുടെ റിക്കാർട്ടു നോക്കിയാണ് ഇവിടെ ആദ്യം ഭരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയത്. അതുകൊണ്ടു് അവരുടെ പ്രവൃത്തിയെല്ലാം ഭൂമി ഗവമ്മെൻറിൻെറ ജന്മമാണെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തിന്മേൽ ആയി. ഒന്നാമതായി വിവരിച്ച ഗ്രാമസംഘക്കാരുടെ നിലയിലൊ, അതോ രണ്ടാമതു വിവരിച്ച നിലയിലൊ എങ്ങിനെയാണ് ഭൂമിസ്വത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മമായ സ്ഥിതി എന്ന് അറിയുവാൻ അന്ന് അവർ ബുദ്ധിമുട്ടിയില്ലാ. ഇതിൻെറ പരമാത്ഥം പിന്നെ അവക്കു് മനസ്സിലായി എങ്കിലും അതിനാൽ യാതൊരു ഗുണവും ഉണ്ടായില്ലാ. എങ്കിലും ഏകദേശം യൂറോപ്പിലെ മാതിരി ജന്മികളും അതുമാതിരി രാജ്യഭരണവും നമ്മുടെനാട്ടിൽ ഉണ്ടായിയെന്നതു പ്രത്യക്ഷമായി കാണാവുന്ന ഒരു അവസ്ഥയാണ്.

യൂറോപ്പിലെ രാജാക്കന്മാരെപ്പോലെ ആയിരുന്നു നമ്മുടെ പൊന്നുതമ്പുരാക്കന്മാരെന്നും, അവിടെയും ഇവിടേയും ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരുടെ നില ഒന്നുതന്നെ ആയിരുന്നുവെന്നും ഉള്ളതു പതിനായിരത്തിൽ നായരു, അയ്യായിരത്തിൽ പ്രഭു, കത്താവു മുതലായ സ്ഥാനികളുടെ പേരുകളുടെ അത്ഥവും ഇപ്പൊഴും നമ്മുടെ തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ സ്ഥാനാരോഹണം മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങൾക്കു് ഇവർ അന്നത്തെ മര്യാദപ്രകാരം വന്ന് തങ്ങളുടെ ആദരവുകാണിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ഇതിനെപ്പററി കേരളപഴമയിൽ അവിടവിടങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്.

ഇങ്ങിനെയാണ് ഭൂമിയിന്മേലുള്ള അവകാശക്രമം ഇപ്പോഴത്തെ നിലയിൽ എത്തിയതു്.

ഭൂമി ആദ്യം ഏതുനിലയിൽ കിടന്നിരുന്നു എന്നും, അന്നത്തെ ആളുകൾ ഏതുതരക്കാരായിരുന്നു എന്നും, എങ്ങിനെ അവർ ഭൂമി ഉപയോഗപ്പെടുത്തി എന്നും, അതിന്നു കാരണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരിക്കാമെന്നും, ഭൂമി സ്വത്തിന്റെ ഉത്ഭവം എവിടെയാണെന്നും, കൂട്ടസ്വത്തു് ഏതുപ്രകാരം സ്വകാൎയ്യസ്വത്തായി വന്നുഎന്നും, ഗ്രാമസംഘങ്ങളുടെ മാതിരി ഇന്നതാണെന്നും, ഇപ്പോഴത്തെ ഓരോ അവകാശക്രമങ്ങളുടെ ആസ്പദം ഇന്നതാണെന്നും മറ്റും സമഷ്ടിയായി ഇപ്പോൾ ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഇക്കാലത്തെ അവകാശക്രമങ്ങളും നടപ്പുകളും എല്ലാവൎക്കും ഏറെക്കുറെ നിശ്ചയമുണ്ടാവാൻ സംഗതിയുള്ളതിനാൽ അവയെപ്പറ്റി ഇവിടെ അധികം വിവരിക്കുന്നില്ല.

---

൩൪. യോഗം.

മലയാളബ്രാഹ്മണർ തൃശ്ശിവപേരൂര് യോഗമെന്നും തിരുനാവായ യോഗമെന്നും ഇങ്ങിനെ രണ്ടുയോഗമായിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതു് ഋഗ്വേദികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളംമാത്രമാണു്. മലയാളത്തിൽ മൂന്നുവേദത്തെയും അനുസരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണരുണ്ടു് എങ്കിലും സാമവേദികൾ വളരെ ചുരുക്കമേയുള്ളൂ. പറഞ്ഞാലും കിടങ്ങൂരും കൂടിയാൽ പത്തിരുപതിൽ അധികം ഇല്ലങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നുതോന്നുന്നില്ല. യജുൎവേദികൾ ഇരിങ്ങാലക്കുട, പെരുമനം, ഈ രണ്ടുഗ്രാമങ്ങളിലാണു് അധികമായിട്ടുള്ളതു്. പെരിഞ്ചല്ലൂർമുതലായ ഉത്തരഗ്രാമങ്ങളിലും യജുസ്സുകൾ ധാരാളമായിട്ടുണ്ടെന്നു അറിയുന്നുണ്ടു്. മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടുവകക്കാരും ഒഴികെ ശേഷം മലയാളത്തിലുള്ള എല്ലാനമ്പൂരിമാരും (ഓത്തില്ലാത്തവരൊഴിച്ചാണെന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ) ഋഗ്വേദികളും ഇവരിൽ എല്ലാവൎക്കും ആദ്യം പറഞ്ഞിട്ടുള്ള രണ്ടിൽ ഒരുയോഗത്തിന്റെ വാദ്ധ്യാന്റെ അടുക്കൽ അഭിവാദ്യം വേണ്ടതും ആണു്. ഇങ്ങിനെ രണ്ടു യോഗമായി പിരിഞ്ഞതിന്നു് ആഗമം എന്താണെന്നു് പറവാനാകുന്നു ആരംഭിക്കുന്നതു്.

മലയാളത്തിൽ വേദാന്തശാസ്ത്രജ്ഞനായി ശങ്കരാചാൎയ്യർ എന്നു പേരോടുകൂടിയ ഒരു പ്രസിദ്ധപുരുഷൻ ജനിച്ചതായി നമുക്കു് എല്ലാവൎക്കും അറിയാമല്ലോ. അദ്ദേഹം പരദേശിയായിരുന്നു എന്നു് ഒരുപക്ഷമുണ്ടു്. എന്നാൽ ആപക്ഷം ശരിയല്ലെന്നും തിരുവിതാം കൂറിൽ കാലടിയാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മഭൂമിയെന്നും അ

ദ്ദേഹം അഭിജാത്യമുള്ള ഒരു നമ്പൂരിയായിരുന്നു എന്നും ഇപ്പോൾ എല്ലാരും സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു കഥയാണ്. അദ്ദേഹം നിത്യബ്രഹ്മചാരിയായിരുന്നു എന്നും ബാല്യത്തിൽതന്നെ സന്യസിച്ചു എന്നും നോം പ്രസിദ്ധമായി പറഞ്ഞുകെട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഒരിടയ്ക്ക് ബൌദ്ധമതത്തിന്ന് ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ വളരെ പ്രാബല്യം ഉണ്ടായിവന്നു. ബൌദ്ധമതം എന്നുപറഞ്ഞത് ക്രിസ്തുമതത്തേയോ മഹമ്മദു മതത്തേയോ അനുസരിക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചല്ലാ ഇവിടെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് എന്നും ബുദ്ധമുനിയുടെ മതത്തെ വിശ്വസിക്കുന്നവരെക്കുറിച്ചാണെന്നും പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടേയും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടേയും വാഗ്വൈഭവംകൊണ്ടും പ്രയോഗചാതുര്യംകൊണ്ടും ഉത്തരദേശങ്ങളിൽ എന്നുവേണ്ട ദക്ഷിണദേശങ്ങളിലും ഉള്ള രാജാക്കന്മാരും ഇടപ്രഭുക്കന്മാരും അധികവും ബുദ്ധമതാനുസാരികളായിത്തീൎന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന കാലത്താണ് ശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ ജനനം. ഇദ്ദേഹം ഒരു അവതാരപുരുഷനായിരുന്നു എന്നു നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഒരു പക്ഷമുണ്ട്; അതില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഒരു അതിമാനുഷനായിരുന്നു എന്ന് എല്ലാവൎക്കും സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. പൂൎവകാലങ്ങളിൽ അതിബുദ്ധിയൊ അതിശക്തിയൊ കാണുന്നിടത്തു ദിവ്യത്വം കല്പിക്കുന്നതു വലിയ അത്ഭുതമല്ലെന്നു നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ അനുഭവംകൊണ്ടുതന്നെ അറിയാവുന്നതാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ അറിവും ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യവുംകൊണ്ടാണു ബൌദ്ധന്മാരെ ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽനിന്ന് അട്ടിപ്പായിച്ചു കളഞ്ഞത്. സന്യാസിമാരുടെ സന്തതിയും സമ്പത്തും ശിഷ്യകളാണല്ലോ. ശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ ശിഷ്യകളിൽ നാലുപേർ പ്രധാനികളായിട്ടുണ്ടായിരുന്നവരിൽ ഒരാൾ പരദേശിയും ശേഷം മൂന്നുപേർ മലയാളികളും ആയിരുന്നു. അതിൽ പരദേശിയായ ശിഷ്യനെയാകുന്നു തന്നാൽസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതും മൈസൂർ രാജ്യത്തുള്ളതും ആയ ശൃംഗേരിമഠത്തിലേക്ക് അവരോധിച്ചത്. ശേഷം മൂന്നു ശിഷ്യകളും മലയാളത്തിൽതന്നെയാണ് സ്ഥാനംപിടിച്ചുതാമസിച്ചത്. തെക്കേമഠം നടുവിലേമഠം വടക്കേമഠം എന്നുപറയുന്ന മൂന്നു സ്ഥലങ്ങൾ സന്യാസിമഠങ്ങളും ശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ മലയാളശിഷ്യകളാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ആകുന്നു. ഇതിൽ വടക്കെ മഠത്തിൽ ഒഴികെ ശേഷം രണ്ടുമഠങ്ങളിലും ഇന്നും സ്വാമിയാന്മാരുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ വടക്കേമഠത്തിൽ മാത്രം സന്യാസം നിന്നു പോകുന്നതിനുള്ള കാരണംപറയാം.

ഒരുകാലത്തു വടക്കേ മഠത്തിൽ ഒരു എമ്പ്രാൻ സ്വാമിയാരുണ്ടായിരുന്നു. പണ്ടു ഈ മഠങ്ങളിൽ എമ്പ്രാന്മാൎക്കു സ്വാധ്യാരണയാ

യി സന്ന്യാസം കൊടുത്തിരുന്നതുപോലെ ഇക്കാലത്തു കൊടുക്കുമൊ എന്നു സംശയമാണു്. അക്കാലത്തു അദ്ദേഹം ഒരാൾമാത്രമെ അമഠത്തിലേക്കു സന്ന്യസിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ബാല്യത്തിൽതന്നെസന്ന്യസിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിൻെറ വൃദ്ധയായ അമ്മയ്ക്കു വളരെ വ്യസനവും കുണ്ഠിതവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ പൂർവാശ്രമത്തിൽ ചെന്നിരുന്നസമയം ഇതുപോലെ ഉള്ള വ്യസനം ഇനി ഒരമ്മമാൎക്കും ഉണ്ടാകാൻ സംഗതിവരാതിരിക്കണമെന്നു സ്ത്രീബുദ്ധിയോടു തൻെറ മകനെവിളിച്ചു മേലിൽ ആൎക്കും സന്ന്യാസംകൊടുക്കരുതെന്നു കാലു പിടിച്ചു സത്യംചെയ്യിപ്പിച്ചു. ഒരു സന്ന്യാസി സന്ന്യാസംകൊടുത്തല്ലാതെ ഒരു സ്വസ്ഥനു സന്ന്യാസിയാകുവാൻ തരമില്ല. വടക്കേമഠത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സ്വാമിയാരു ഒരാൾമാത്രമായി ശേഷിച്ചിരുന്നതിനാലുംഅദ്ദേഹത്തിനു് സത്യം നിമിത്തം മററാൎക്കും സന്ന്യാസം കൊടുപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നതിനാലും ഈ മഠത്തിൽ എമ്പ്രാൻസ്വാമിയാരോടുകൂടെ സന്ന്യാസം കലാശിച്ചു. ഇപ്രകാരം വന്നുസംഭവിപ്പാൻ ശാപമുണ്ടെന്നുകൂടി ഒരു പഴമയുണ്ടു്.

ഈ എമ്പ്രാൻസ്വാമിയാരു സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു പെരുമനഗ്രാമത്തിൽ ചേന്ന പെരുമ്പടത്തു വൈദികൻെറ ഇല്ലത്തു ചെല്ലുകയും അന്നു അവിടെയുള്ളവർ അദ്ദേഹത്തെ വേണ്ടുംവണ്ണം സല്ക്കരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്കനിമിത്തം സന്തതിയില്ലാതെ പോകട്ടെ യെന്നു ശപിച്ചു. ശ്രാദ്ധത്തിൽ സന്ന്യാസിക്കുള്ള സ്ഥാനത്തിൽ ഇരുത്തിയില്ലത്രെ. സ്വാമിയാരു് എമ്പ്രാൻ ആണു് എന്നുള്ള തിരക്കുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഇങ്ങിനെചെയ്തതു. ഇന്നുകാണുന്നആഭിജാത്യഭ്രമവും അതുനിമിത്തം ഉണ്ടാകുന്ന സൌന്ദൎയ്യപ്പിണക്കങ്ങളും ദ്രവ്യനാശവും പഴമയിൽതന്നെ അഭ്യസിച്ചുപോന്നതായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്വാമിയാരെപ്പോലെതന്നെ വൈദികനും നല്ല തപശ്ശക്തിയും സാധുത്വവും ശുദ്ധിയും ഉള്ള ആളായിരുന്നതിനാൽ തന്നെശപിച്ചപ്രകാരം തന്നെ താൻ സ്വാമിയാരെയും ശപിച്ചു. രണ്ടുശാപവുംഫലിച്ചു എന്നാണവസ്ഥ. എത്രതന്നെ ദത്തു് എടുത്താലുംപെരുമ്പടപ്പിൽ സന്തതിഭാഗം എല്ലാകാലത്തും കഷ്ടിതന്നെ. വടക്കേമഠത്തിലൊ സന്ന്യാസവും ഇല്ലാതായി തീൎന്നുവല്ലോ.

തനിക്കുമേലിൽ മററാൎക്കും സന്ന്യാസംകൊടുപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ തീൎന്നപ്പോൾ ശിഷ്യപാരമ്പൎയ്യം നശിച്ചുപോകുന്നുവല്ലോ എന്നുള്ള വ്യസനത്തോടെ മഠപ്പുറം വകയായ സകല സ്വത്തുക്കളും ഓത്തന്മാരുടെ ചിലവിലേക്കായി ബ്രാഹ്മണൎക്കായികൊണ്ടു എഴുതികൊടുത്തു. ഇതിനുമുമ്പിൽതന്നെ വേദംചൊല്ലുന്നതിനു സാധാരണമായി നമ്പൂരിമാർ തൃശ്ശിവപേരൂരുവന്നു താമസിച്ചിരുന്നു.

എന്നാൽ അക്കാലത്തു ചിലവിന്നുവകയില്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടി ഭക്തപ്രിയത്താണ് ഓതിക്കോന്മാൎക്കു ഒരു വാസസ്ഥലം ഉണ്ടായിരുന്നതു. ആ പഴമമറക്കാതിരിപ്പാനായി ത്രിശ്ശിവപേരൂരു് ഓതിക്കോന്മാരെ ഇന്നും ഭക്തപ്രിയത്തു് ഓതിക്കോന്മാരെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടു്. വടക്കേമഠംവക സ്വത്തുക്കൾ ബ്രഹ്മസ്വത്തിലേയ്ക്കു് എഴുതിക്കൊടുത്ത കാലത്തു ചാങ്ങലിയോട്ടു നമ്പൂരി എന്ന ഒരാൾ നല്ല ഓതിക്കോനായി ത്രിശ്ശിവപേരൂരു് പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനെ യോഗഗുരുവായും നിശ്ചയിച്ചു. അതിൽ പിന്നെ ഒരം ബ്രഹ്മസ്വം മഠം കൊച്ചീരാജാക്കന്മാരുടെ അധീനത്തിലും രക്ഷയിലും ആയിരുന്നതിനാൽ ക്രമേണ മഠത്തിലേയ്ക്കു് പുഷ്ടിയും അഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടാവാൻ ഇടയായി.

കൊച്ചിയിലെ മേലന്വേഷണവും പോഷണവും സാമൂതിരി രാജാവിന്നു് സുഖമായില്ലെന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അക്കാലത്തിൽ മലയാളത്തിൽ പ്രാധാന്യം എല്ലാംകൊണ്ടും നമ്പൂരിമാൎക്കായിരുന്നതിനാൽ അവരെ കൊണ്ടാടുവാൻ തങ്ങൾ തങ്ങൾ വേണം എന്നു് അഭിമാനം രണ്ടുരാജാക്കന്മാൎക്കും ഒരുപോലെയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇവർ തമ്മിലുള്ള സ്വരച്ചേൎച്ചയോ—

"കേട്ടാലുംപണ്ടുകേളിപ്പുതുമയൊടുമിണക്കത്തെഴുംകൊച്ചികോഴി-
ക്കോട്ടാ രണ്ടൂഴികൾക്കുള്ളുടയവർകളിടഞ്ഞായിരുന്നൂനടപ്പു്"

ഈ മത്സരംനിമിത്തം നമ്പൂരിമാർതന്നെ രണ്ടുപക്ഷമായി പിരിഞ്ഞു. പിരിഞ്ഞുപോയവർ കോഴിക്കോട്ടു ചെന്നാശ്രയിച്ചു ഭാരതപ്പുഴവക്കത്തു തിരുനാവായ എന്നസ്ഥലത്തു സഭാമഠവും പണിയിപ്പിച്ചു. വേറെ ഒരു യോഗഗുരുവിനേയും (ഏക്കര എന്നാണു് ഈ വാദ്ധ്യാന്റെ ഇല്ലപ്പേരു്) സ്വീകരിച്ചു പാപ്പാൻതുടങ്ങി. ആഭിജാത്യം കുറഞ്ഞ ഒരു നമ്പൂരിയെക്കൊണ്ടു ഓത്തുതുടങ്ങിക്കുക കൊണ്ടാണു് യോഗം രണ്ടായിപിരിയുവാൻ കാരണമെന്നു ഒരു സംഗതിപറയുന്നതു അശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതു് അഥവാ തെററാണെങ്കിൽതന്നെയും അതു് എളുപ്പത്തിൽ നിവൎത്തിക്കാവുന്ന ഒരു പിഴയാകയാൽ ശാശ്വതമായി യോഗം പിരിയുവാൻ സംഗതിയായതു. രാജാക്കന്മാരുമത്സരമായിരിക്കണമെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു് സംശയമില്ല. ഏതുവിധമായാലും രണ്ടുയോഗവും രണ്ടുപക്ഷവും ഉണ്ടാകനിമിത്തം മലയാളത്തിൽ വേദപാഠം അശേഷം നശിക്കാതെ കിടപ്പാൻ ഇടനായി എന്നു് സന്തോഷത്തോടെ പറയേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു.

SRI KRISHNAVILASAM READING ROOM
MALAYINKEEL